

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LEYDİLERİN MASUM SİRLERİ...

İrilar

LEX CROUCHER

YAYIN NO: 2433

İtibar

Lex Croucher

Orijinal Adı: *Reputation*

Yayın Yönetmeni: Yusuf Tan

İngilizceden Çeviren: Naim Duman

Editör: Zehra Şahin

Kapak Tasarımı: Dilan Kaya

Sayfa Tasarımı: Rumeysa Sarı

1. Basım: Kasım 2023

ISBN: 978-605-304-890-9

Sertifika No: 43949

İtibar

© 2022, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. Ve Tic. Ltd. Şti.

Reputation

© 2021, Lex Croucher

İlk kez Birleşik Krallık'ta Bonnier Books UK Limited'in bir markası olan Zaffre tarafından İngilizce dilinde yayımlanmıştır. Kitabın Türkçe yayın hakları Kalem Ajans aracılığıyla Bonnier Books UK Limited ile yapılan anlaşmayla ALFA Basım Yayım Dağıtım San. Ve Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

e-posta: editor@artemisyyayinlari.com – www.artemisyyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiftelavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul

Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

LEYDİLERİN MASUM SIRLARI...

İtilbar

LEX CROUCHER

İngilizceden Çeviren: Naim Duman

Jane Austen için. Kusura bakma Jane.

1

İlgi çeken her olay gibi, bu hikâye de bir davette başladı. Esasında öyle çok da gösterişli bir davet değildi. Basit bir yemek verilmişti. Müzisyen, viyolayı kıracakmış gibi çalışıyordu. Az sayıda mum yandığı için tüm odalar tekinsiz sayılabilecek kadar karanlıktı ama amaç aydınlatma maliyetini düşürmek değildi. Tamamen ev sahibinin planlama kısmındaki başarısızlığından kaynaklanıyordu bu durum.

Bayan Burton, birkaç saat önce sona eren turdan sonra ev hakkında, *Ne romantik* yorumunu yapmıştı. Hemen ardından, meyve kokteyli dağıtan bir hizmetçiyle çarpışmaktan son anda kurtuldu. Hizmetçi tek hareketle yoldan çekildi ve hızla gözden kayboldu.

Romantik falan değildi. Georgiana'nın teyzesi, becerikli danslar, yeni başlayacak güzel arkadaşlıklar, bir de parlak düğmeli ceketleri ve gösterişli bıyıklarıyla havalı havalı dolaşan zengin bekâr erkekler görme sözü vermişti. Bunun yerine, Georgiana boş bir koridordaki ıssız bir cumbada arkasına yaslanmış, kurdelesinin küçük düğümlerini bir çözüp bir bağlıyor, dalgın bir halde Viking cenaze törenlerini düşünüyordu.

İskandinav savaşçıları genellikle kişisel eşyalarıyla birlikte gemileri içinde yakılarak son yolculuklarına uğurlanırlardı. Eniştesinin kitaplarından birinde bu gelenek hakkında bir şey-

ler okumuş, bir hafta boyunca Burton'ların yemek odasında bu kitap hakkında hararetli bir şekilde uzun uzadıya konuşmuştu. Efendilerini ölümüne takip eden kadınlar ve kölelerle ilgili kısma gelmişti ki, teyzesi kendisinden beklenmeyecek sertlikte bir tavırla elini masaya vurmuş, “Yemeğini *bitirdin mi* Georgiana?” diye sormuştu.

Georgiana, gözünü patatesinden ayırıp teyzesinin öfkeli yüzüne bakmak için kafasını kaldırmıştı.

“Affedersiniz Bayan Burton, sözümü bitirmeme izin verin. Kadınların ve kölelerin, Vikinglerin ardından ölüme yürümekten *gocunduklarını* hiç düşünmüyorum. İskandinav halkı bir tür cennete inanıyordu. Bay Burton yarın sabah yürüyüş yaparken düşse ve başını bir kayaya çarpsa onun yanında olmak istemez miydiniz? Cennet herkesin anlattığı kadar güzel bir yerse tatile gitmek gibi hissettirir. Eylülde St. Ives’a gitmeyi dört gözle bekliyorsunuz. Bu şekilde çok daha erken gitmiş olursunuz. Yarın St. Ives’da olacağınızı bilerseniz kendinizi cenaze ateşine atmaz mısınız?”

Belli ki Bayan Burton bunu asla yapmazdı. Nihayetinde sohbetlerde Vikingler hakkında konuşmak yasaklanmıştı.

Georgiana, teyzesinde kaldığı on üç gün içinde, onları hayatının son yirmi yılında olduğundan daha iyi tanıma fırsatı bulmuştu. Genç kadın epey hızlıca öğrendi ki Burton’lar çok nazik ve anlayışlı insanlar olsa da, Georgiana’ya sıkıcı gelen tekdüze işlerle tüm günlerini, hatta haftalarını geçirme konusunda oldukça başarılıydılar. Az da olsa heyecan veya eğlence barındırmaya yakın en küçük etkinlik ve gezi istekleri bile, Georgiana’nın *ortama alışma* sürecinin henüz bitmediği gerekçesiyle kabul görmemişti.

Georgiana buraya o kadar alışmıştı ki kendisinden biraz daha alışması istense bilincini tamamen yitirebilir ve bu evin temelindeki ayrılmaz bir parça, âdeta insan şeklinde taşıyıcı bir kişi olabilir. Daha yakın zamanda, tüm öğleden sonrasını yeni ve oldukça küçük yatak odasında geçirmişti. Sahip olduğu her kıyafet kendisine zorla denetlenmiş, Bayan Burton ve utangaç hizmetçisi Emmeline, düzeltme veya tadilat gereken elbiseleri gözden geçirmişti. Son elbise hakkında konuşurlarken, Georgiana kaşınmaya, huysuzlanmaya ve sinirden gözleri fıldır fıldır dönmeye başlamıştı.

Belli ki Bayan Burton'a göre, düzgün bir "alışma" süreci için, kişinin acı dolu, yalnız ve bunaltıcı bir dönem geçirmesi ve derinden yaralanması gerekiyordu. Belki de böylece, evin ritüellerine isyan etme olasılığı düşüyordu. Bir insan, boş vakitlerinde sadece yerel gazeteleri okuyabilir, yüzlerce nakış iğnesini uzunluklarına göre sıralayabilir ya da üç kişilik yemek hakkında, sanki beş bin kişiyi doyuracakmış gibi hazırlık yapabilir. Bir komşunun atının kaçıp bahçede özgürce dolaştığı sabah, Georgiana'nın içini o kadar büyük bir heyecan kaplamıştı ki genç kız sonraki günlerde de o manzarayı sürekli gözünün önüne getirmişti.

Hikâyelerde yeni başlangıçlara hiç de böyle adım atılmıyordu ve Georgiana çok kitap okumuştı. İki hafta önce, yanından hiç ayırmadığı kitaplarla içini doldurduğu, kendisinden iki misli ağır bavuluyla teyzesinin evine gelmişti. Okuduğu tüm kitaplarda bir kasabada, köyde veya kalede yeni bir hayata başlayan kadın karakter, hemen bir dizi tehlikeli maceraya atılıyordu. Ya evden çıkıp kırlarda dramatik bir şekilde yolunu kaybediyor ya da rast geldiği (ve çok yakışıklı olan) bir beyefendinin kollarına düşüyordu.

Kesinlikle hiçbir hikâyenin kahramanı, salonun tavanında bulunan rutubete bakıp oluşan şeklin tabureden düşen bir ada-

ma mı, yoksa bilardo oynayan bir baykuşa mı benzediğini merak ederek iki hafta geçirmemişti.

Georgiana, herhangi bir etkinliğe katılmak için teyzesine yalvarmaya başlamıştı. Israrlarının karşılığı olarak bu davete gelmişlerdi. Ancak bir saattir bir cumbada saklanıyor ve yanında bir kitap getirmemenin pişmanlığını yaşıyordu. Bulunduğu yer, yemek odasıyla salon arasında mekik dokuyan misafirleri gözlemlemek ve onların konuşmalarına kulak misafiri olmak için mükemmel bir noktaydı. Ne yazık ki ev sahipleri Gadforth'lar, sadece kırk beş yaş üzeri, aynı tip insanları tanıyorlardı. Georgiana, yemek odası perdelerinin kırmızı mı yoksa mor mu olduğu tartışmasını ve hangisinin daha gösterişli duracağı hakkındaki sohbeti iki farklı gruptan birebir şekilde dinlemişti. İki sohbette de yer alan herkes, her iki rengin de şık durmayacağı konusunda hemfikir olmuştu. Ancak şu anda doğru rengi bulmak için ortam çok karanlıktı, bu yüzden konuyu daha uygun bir zamanda tartışmaya karar vermişlerdi.

Perde uzmanı son grup da uzaklaşınca içkisine uzanarak, "Erik moru," diye mırıldandı Georgiana.

"Alakası yok. Bir çeşit şarap rengi."

Cevap o kadar yakından geldi ki Georgiana irkildi ve içkisini üzerine döktü. Sesin sahibini görmek için sağa sola bakınırken, Bayan Gadforth'un tatsız kokteylinin kıyafeti üzerinde hızla dağıldığını fark etti.

Georgiana'nın oturduğu cumba, Antik Yunan tarzı sütunlardan birinin arkasındaydı. Belli ki bir süredir diğer cumbalardan birinde dikkat çekmeden oturan biri daha vardı. Bu gizemli şahıs, yerde sürünen kıyafetinin hışırtısıyla yaklaştı, ince elini sütunun üzerine dayadı. Davetsiz misafiri yanında oturabilsin diye Georgiana istemsizce doğruldu ve toparlandı.

Gür, kıvrırcık, siyah saçları tepesinde karmaşık bir modelde toplanmış, esmer tenli ve narin bir kız, loş ışıktaki beliriverdi. Çiçek gibi kokan parfümü baş döndürücüydü. Tokalaşmak için zarif elini uzatmış beklerken Georgiana'nın gözüne parlak taşlar ve altın ışıltısı ilişti.

Kibar bir sesle, "Frances Campbell," dedi kız ve Georgiana cevap veremeden konuşmaya devam etti. "Şimdiye kadar katıldığım en kötü davet diyebilirim. Azıcık hareketli bir olay yaşansa sanırım hepsi heyecandan yere yığılır."

"Ben Georgiana," dedi. "Georgiana Ellers."

"Ah! Aslında burada olmak istemiyorum. Babam, Godforth'lara bir tablo sattı. Sevinçten kafayı yemek üzereydiler, bunun kendileri için büyük bir *zafer* olduğunu ve aramızda güzel bir *dostluğun* başlamasını umduklarını dile getirdiler. Çirkin bir tabloydu ve babam ondan kurtulmak için sabırsızlanıyordu. Günahlarına karşılık kendisine miras kalmıştı. Sanırım şurada güzel durur, tüm bu... *şeylerin* arasında." Elini biçimsiz sütunlara doğru salladı.

"Onların soyadı Gadforth," dedi Georgiana, şimdiye kadar ağzından sadece insan isimleri çıkmasını tuhaf buldu.

Frances Campbell önemsememiş görünüyordu. Aralarındaki çikıntıya elini koydu ve sonra hızla çekti.

"Ama elbisene ne oldu böyle?" Frances dökülen içkinin üzerine elini koyana kadar, Georgiana lekeyi tamamen unutmuştu. "Umarım sevdiğin bir elbise değildi. Bu rezil kokteylin sebep olduğu başka bir trajik kayıp daha. Üzülme. Al, biraz bundan iç."

Georgiana'ya küçük bir matara uzattı. Kız matarayı aldı ve sersemlemiş gibi sorgusuz sualsiz ağzına götürdü, kokteylden çok daha sert olan içki boğazını yakınca boğulur gibi aksırdı.

Georgiana öksürürken, “Konyak. Korkunç bir tadı var değil mi?” dedi keyifle Frances. “Biraz daha al.”

Georgiana bir yudum daha aldı.

Bu kadar kısa bir sürede üzerinde böylesine büyük bir etki bırakabilen biriyle daha önce tanışmamıştı. Frances Campbell’ı sadece bir dakikadır tanıyordu, ancak daha şimdiden onun yanından ayrılacağı ve gecenin geri kalanında tek başına kalacağı ânın gelmesinden ödü kopuyordu. Frances kesinlikle gözü pek bir maceracı ya da boş gezen bir asilzade değildi ama Georgiana bir *ana karakter* gördü mü hemen tanırdı.

“*Buna* davet demeye nasıl cüret ederler, inanamıyorum,” dedi Frances, matarayı geri alırken boş elini hararetli bir şekilde salladı. “Bir köpek cenazesine katılmış gibiyim. Ortam neden bu kadar *karanlık*? Buraya gelir gelmez eteğime takıldım ve az kalsın pencereden düşüyordum. Gerçi belki de öylesini tercih edebilirdim. Ne de olsa zemin kattaydım.”

Georgiana homurtulu bir kahkaha attı. Ancak garip sesler çıkardığı için hemen utandı.

“Bu arada, seni buraya kim sürükledi?”

“Ah.” Georgiana boğazını temizledi. Gün boyu sadece başını sallayarak iletişim kurduğu için sesi hırıltılı ve anlaşılmazdı. “Burton’lar. Teyzemde kalıyorum. Sanırım Gadforth’ları uzun zamandır tanıyorlar. Burton’lar sevecen insanlardır,” dedi. Frances’in kaşının seğirdiğini gördü. “Fakat davetten anladıkları falan yok. Pencereyi akıl edebilseydim şimdi beni tepeden aşağı hızlanarak yuvarlanan, çok uzaktaki bir nokta olarak görürdün.”

Frances güldü. Georgiana’nın boş kadehini alıp konyakla doldurdu, ona geri uzattı ve sonra kadeh tokuşturmak ister gibi matarayı kaldırdı.

“Korkunç ailelerimize ve bu seferkini kolayca unutturacak daha iyi davetlere! Dostlarımız bizim yerimize hayatın tadını çıkarırsın.”

Georgiana, Burton’ları tamamen korkunç görmüyordu. Başka kimseyi tanımadığından gidecek daha iyi bir yer de bilmiyordu ama bunu şu an dile getirmek kabalık olurdu, bu yüzden kadehini tokuşturdu ve büyük bir yudum aldı. Frances yorgun bir şekilde iç çekti, sanki vasat bir sosyal aktiviteye katlanmaktan daha büyük bir ıstırap yokmuş gibi sütuna sırtını dayadı.

“Tüm bunlara rağmen tek avuntum, evin hanımının gerçekten ilginç bir mizacının olması. Elbisesini gördün mü? Pembe saten ve dekolte bir korse giymiş. Çilekli bir pudingi avuçlayıp sıkılmışın gibi görünüyor. Bay Gadforth, eşini o elbiseden çıkarabilmek için kaz yağı kullanmak zorunda kalacak.”

Georgiana kıkırdayarak güldü, gördüğü ilgiden ve Frances’in de rahatça konuşmasını sağlayan konyaktan ötürü iyice sersemleyip utanmıştı. “Bir at tarafından ezilmiş sincap gördün mü hiç?” Frances, Bay Gadforth’un bıyığını tarif ediyordu ki, metalin cam bir kadehe vurma sesiyle salonda kopan uğultuyu duydular ve birinin konuşma yapmak üzere olduğunu anladılar. Gözlerini deviren Frances ayağa kalktı ve elbisesini düzeltti, konyak dolu matarasını çantasına koydu.

“Hadi. Bay Gadforth o lanet tablo için sevinç çığlıkları atarak bedenini ve ruhunu babama teslim edecek. Orada durup gülümsemeli ve reverans yapmalıyım ya da babamı öpmeye kalkıştırsa onu durdurmalıyım.”

Georgiana’ya kolunu uzattı. Eski iki dost ve en yakın iki sırdaşmış gibi, kol kola salona geri döndüler.

Bay ve Bayan Gadforth, *O Lanet Tablo* olduğu tahmin edilen şeyin tam önünde duruyordu. Terli ellerinde tuttukları, ağzına kadar dolu kadehleriyle misafirlere göz gezdirdiler. Georgiana, zavallı Bayan Gadforth'u, Frances'in tarif ettiği gibi düşlemekten kendini alamadı. Ev sahibeleri korsesini acemice düzelterek göğüslerini arşa kadar kaldırırken, kahkaha atmamak için dudaklarını ısırdı. Frances ise kendini tutmayıp güldü, hatta neşesini gizlemek için çaba bile sarf etmedi. Georgiana'nın kolunu bıraktı, Bay ve Bayan Campbell olmaları muhtemel iki yetişkinin yanında durmak için odanın diğeri ucuna yürümeden önce kısa ve alaycı bir reverans yaptı.

Bay Gadforth öksürerek boğazını temizledi ve konuşmasına başladı. Arkasında saklanacak yeni bir arkadaş ya da tanıdık olmayınca birden savunmasız kaldığını hisseden Georgiana, odanın arka taraflarına doğru hareketlendi. Çekilmez bir monolog olacağını tahmin ettiği konuşmanın bir kelimesini dahi anlamadı. Konuşma sırasında sadece Campbell'lara baktı.

Frances'in babası yakışıklı bir adamdı. Uzun boylu, beyaz tenli ve geniş omuzluydu. Siyah saçları ve bıyığı özenle taranmıştı. Heybetli ve disiplinli görünüyordu. Bay Gadforth sesini yükseltip heyecanla konuşmasına devam edince, Bay Campbell'ın hafifçe gülümseyerek sabitlenmiş dudakları neredeyse oynayacaktı ama hiç kılmıdamadılar. Karısı da uzun ve göz alıcı biriydi ama yapılı kocasının yanında ince görünüyordu. Teni çok koyuydu. Georgiana, kadının Afrika ya da Karayipler kökenli olduğunu düşündü. Şüphesiz İngiltere'den daha az gri bir yerdendi. İlk bakışta kimse ona dikkat etmemiş gibiydi, ancak Georgiana tekrar bakınca, birkaç adım ötede duran beyefendinin gözlerini birkaç saniyede bir Bayan Campbell'a çevirdiğini fark etti. İçki tepsisi taşıyan bir hizmetçi de açık açık gözlerini kadına dikmişti. Ka-

dın, pahalı duran ipek bir elbise giymişti. Kalın, siyah bukleli saçları güzelce şekillendirilmişti ve boynunda gerçek elmasla süslenmiş bir kolye vardı.

Ebeveynleri etkileyici insanlar olsa da Frances'le kıyaslanamazlardı.

Bayan Gadforth, aydınlatma bütçesinin çoğunu bu odada kullanmıştı. Bu sayede Georgiana, Frances'i şimdi daha net görebiliyordu. Düz kesim elbisesi mücevher detaylıydı, ılık vurunca ısıltılar saçıyordu. Yanaklarının parlak görüntüsünün Fransız konyasından kaynaklandığını bilmeyenler, pembeleşmenin sebebini gençliğine yorabilirdi. Koyu tenine nazaran parlak ela gözleri, aklından sürekli muzırlıklar geçtiğini ortaya seriyordu. Saçındaki kurdeleden duruşuna kadar her şey, hayal edilemez bir zenginliğin ve onun getirdiği doğal zarafetin izlerini taşıyordu. Georgiana aniden bu arkadaşlığa layık olmadığını hissetti. Frances'i etkilemek ve onun arkadaşlığını kazanmak için umutsuz bir arzuya kapıldı.

Bu arada Bay Gadforth, konuşmasının doruk noktasındaydı.

"Bu güzel tablo, bu *enfes* sanat eseri, evimize çok yakıştı. Her baktığımda, kibar arkadaşım, saygıdeğer Lord Campbell'ı sevgiyle anacağım."

Georgiana irkildi, neredeyse üzerine tekrar içki dökcekti. Frances'in ebeveynlerine hayranlıkla baktı. Onun gözünde, bu çift artık Bay ve Bayan Campbell değil, *Lord* ve *Leydi* Campbell'dı. Ardından, Bay Gadforth'a içten bir şekilde gülümseyen Frances'e baktı. Bay Gadforth da kadehini kaldırmış, acınacak halinden ziyade, sevecen bir tavırla gülümsüyordu.

Konuşma hafif bir alkışla bitti. Georgiana'nın midesine sıkıntıdan kramp girmişti. Frances ve ailesi şimdi davetten ayrılacak olsaydı, Burton'larla yaşadığı monoton hayatına verdiği

kısa ama keyifli mola aniden sona erecekti. Şallardaki iplik sayısı veya turp yetiştirmek için gerekli koşullar hakkındaki sohbetlerden oluşan bir haftaya daha katlanmak zorunda kalırsa aklını yitireceğini biliyordu. Frances, esprili sohbetleri ve güzel bir dostluğu müjdeliyordu. Dik bir tepeden yuvarlanıp durgun bir dereye düşerek kaçma planları kurdurmayan davetler vadeliyordu. Georgiana'nın sonuna kadar gitmek istediği bir serüvenin başlangıcı gibiydi.

Salonda konuşmalar yükseldi ve misafirler birbirleriyle yeniden sohbet etmeye başladı. Georgiana, Campbell'ların davetten sessiz sedasız ayrılıp ayrılmadıklarını anlamak için etrafı kolaçan etmeye cesaret edemedi. Soğuk bir el koluna dokununca bir rahatlama hissetti.

“Burada yalnız kalmış görünüyorsun,” dedi Frances. “Sevgilin seni terk etmiş gibi duruyorsun. Gel de ailemle tanış.” Georgiana'yı takdim etmek için salonun diğer köşesine götürdü.

Tanışma merasiminden sonra, “Yaz tatilini burada mı geçireceksiniz Bayan Ellers?” diye sordu Leydi Campbell.

“Öyle sayılır Leydi Campbell. Yaz bittikten sonra belki biraz daha kalırım,” dedi Georgiana. Bu tatil sanki ona hafiften eğlenceli geliyormuş gibi, yumuşak ve neşeli bir ses tonuyla konuşmuş ve kalmaya hevesli olduğunu ima etmeye çalışmıştı. “Annem son zamanlarda kendini iyi hissetmiyor. Temiz hava için babamla beraber deniz kenarına taşındılar. Sosyal hayattan uzak kalmamı istemediler. Burton'lar, yani teyzem ve eniştem beni kabul ederek büyük nezaket gösterdiler. West Bridge'in hemen yukarısında yaşıyorlar.”

Burton'ların evinin konumu, büyük bir malikâne için şehre çok yakın, etkileyici olmak için de çok uzaktaydı. Georgiana, evin konumu hakkında verdiği yeterli -ya da yetersiz- bilgiyle,

biraz daha sıcak karşılanabileceğini düşündü. Ancak endişelenmesine gerek yoktu. Campbell'lar, teyzesinin *hoş* ve *saygın* olarak tanımladığı insanlar gibi görünüyordu. Yani, ekonomik durumu nedeniyle başkalarıyla açıkça alay etmeyen ailelerdendi. Onun yerine kibarca Burton'ların sağlığını sıhhatini sordular.

Odanın diğer ucunda ayakta duran ve sohbet konusunun kendisi olduğunun farkında olmayan Bayan Burton kafasını kaldırdı ve Georgiana'nın kimlerle sohbet ettiğini gördü. Yeğenine küçük, gergin bir tebessüm ettikten sonra kocasının kulağına bir şeyler mırıldandı. Endişeli görünüyordu. Georgiana, teyzesinin aklına Viking cenaze törenlerinin geldiğinden şüphe duymaya başladı.

“Frances, Bayan Ellers'in elbisesi için Bayan Gadforth ile konuşup ona yardım edebilir misin hayatım?” Bayan Campbell, Georgiana'nın aklından tamamen çıkmış içki lekesini fark etmiş, Frances'in koluna dokunarak sessizce ricada bulunmuştu.

“Elbette!” dedi Frances. “Tanrım, sen bu haldeyken öylece duruyorum. Gel benimle.”

Georgiana reverans yaptı ve yeni arkadaşıyla birlikte odadan ayrıldı. Karanlık merdivenleri çıkarlarken, Bayan Gadforth'un inip kalkan göğsünün tam aksi yönüne doğru ilerlediklerini görünce Frances'i uyardı.

“Ah, seni küçük tatlı şey. Kimse fark etmez,” dedi Frances. “Zaten kadının kıyafetlerini görmeye *can atıyorum*. Bahse girerim altın sarısı brokar kumaşları ve üstü meyveli yılbaşı şapkası vardır.”

Konyak etkisini göstermeye başlamış görünüyordu. Georgiana karşı çıkması gerektiğini hissetti, ancak onun yerine Frances'i takip etti. Giyinme odasını ararlarken bir kez daha kol kola gir-

diler. Kolay gibi görünse de karanlık onları zorlamıştı. Frances sonunda doğru kapıyı açtı ve mutlu bir şekilde ellerini çırpıttı.

Georgiana, Bayan Gadforth'un pembe renkli kadife taburesine oturdu, Frances birbirinden çirkin kıyafetleri birer birer gardıroptan çıkarırken onu izledi. Tavus kuşu tüyünden bir şal, deri bir maske ve meme ucunu kapatma ihtimali olmayan göğüs dekolteli gri bir elbise vardı. İkisi de kahkahalara boğulup kendilerinden geçene kadar gardırobu boşaltmaya devam ettiler. Frances, Georgiana'nın elbisesini çıkarmasına yardım etmek için eliyle işaret etti. Georgiana bir an tereddüt etti ama sonra ona izin vererek titrek parmaklarıyla yardım etmeye koyuldu. Frances yenilenmiş bir amaçla gardırobu tekrar karıştırırken olduğu yerde bekledi.

"İşte," dedi Frances. Georgiana'nın eline ne zaman aldığını bile hatırlamadığı matarayı elinden kaptı. "Bunu dene."

Georgiana'ya bir kumaş kütlesi fırlattı ve sonra ortadan kayboldu. Georgiana, başının üzerinden geçirmeden önce kıyafete bir göz attı. Hem çok bol hem de zevksiz bir şekilde süslüydü. Odada tek başınaydı, her şey aniden son derece saçma gelmişti ama kendisini yine de makyaj aynasının önünde aptalca sırtırtırken buldu. Saç bağı çözülmüştü ve üzerinde, daha önce hiç bir yansımasında görmediği bir sarhoş *paspallığı* vardı. Ancak çok da dert edecek halde değildi. Haftalar süren yalnızlıktan sonra böyle basit ve aptalca bir arkadaşlığa sahip olmanın hissettirdiği harika duygunun yanında her şey önemini yitirmişti. Her ne kadar bu kısa ömürlü arkadaşlık şu âna kadar orta yaşlı, şişman bir çifte zorbalık yapmak üzerine kurulmuş gibi görünse de.

Frances tekrar odaya girdi. Eğlenceli ve tok bir sesle, "Bayan Gadforth, muhteşem görünüyorsunuz," dedi.

Frances'in, ev sahibesinin talihsiz kocasının kılığına girdiğini ve onu çok iyi taklit ettiğini görünce, Georgiana bir kahkaha patlattı. Frances, bir yerlerden, kendisine bol gelen bir kuyruklu ceket ve bir silindir şapka bulmuştu. Yürürken ceketin kuyruklarını tutmak zorundaydı, zira aniden çıplak kalma tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

"Ah, Bay Gadforth, sizi *hınzır* şey," diye komik, tiz bir sesle yanıtladı Georgiana. "Gelin de, pudinginizin tadına bakın!"

Frances, ayaklarını sürerek Georgiana'ya doğru yürürken neşyle kıkırdadı ve yanındaki tabureye çöktü. Georgiana, Bayan Gadforth'un göz kalemini kullanarak Frances'e yamuk bir bıyık çizince, kahkahalarını tutamadılar. Bıyık düzeltildikten sonra Frances, kendi yüzüklerinden birini çıkardı ve evlilik yüzüğüymüş gibi Georgiana'nın parmağına taktı.

Bayan Campbell onları bulduğunda, ikisi yan yana taburede oturuyor, sahte evlilikleri hakkındaki derin duygularını birbirlerine dile getiriyorlardı.

"Bu tablonun yanında âdeta bir sanat eserisiniz Bay Gadforth!"

"Ah, *teşekkür ederim* Bayan Gadforth. Arka bahçeye yaptırdığınız müstehcen süslemelere hayran kaldığımı söylemek isterim."

Georgiana, kapı açılır açılmaz öylece kalakaldı. O kadar çok utandı ve dehşete kapıldı ki alev alıp tutuşacağını hissetti. Şaşırtıcı bir şekilde, Leydi Campbell kızgın değildi. Sadece yorgun görünüyordu.

"Yüzünü yıka ve kıyafetlerini giy Frances," dedi sessizce. "Baban gideceğimizi söyledi." Başka bir şey demeden geri döndü ve odadan çıktı.

Georgiana rahatladı ve Frances'e döndü. Kızın yüzünde de aynı ifadeyi görmeyi bekliyordu ama Frances sinirlenmişti.

"Tam zamanıydı. Birazcık eğlence için umutlanıyorsun ve hemen orada bitip boğazına yapışıyor. Bu kadın tam bir sıkıcılık *abidesi*."

Frances iç çamaşırlarına kadar soyundu ve giyinmeye başladı. Bu sırada yüzü kızaran Georgiana, Bayan Gadforth'un süslü elbisesini üzerinden çıkardı ve dikkatlice gardıroba yerleştirdi. Frances, Bay Gadforth'un takım elbisesini olduğu yerde bıraktı, hiçbir alakası yokmuş gibi yanından uzaklaştı ve yüzüğünü geri taktı.

"Umarım bir sonrakinde yine karşılaşırız." Odadan ayrılma-
dan önce bir bilek hareketiyle Georgiana'yı selamladı. "Benim için zevkti Georgiana."

Tekrar yalnız kalan Georgiana, çıkarılan kıyafet yığını-
nı aldı ve aceleyle her şeyi yerli yerine geri koymaya başladı. Bay
Gadforth'un takımını da eski yerine bıraktı ve alt kata yönel-
di. Beklenmedik bir şekilde Burton'larla karşılaşana kadar,
Frances'in *bir sonraki* ile ne demek istediğini merak edip durdu.

"Burada ne arıyorsun Georgiana?" diye bağırdı Bayan Bur-
ton. "Neden bu kadar kızardın? Düştün mü? Yoksa hasta mısın?"

"Bir şeyim yok, ben iyiyim," dedi Georgiana, elinin tersiyle
yüzüne dokundu ve oldukça sıcak olduğunu fark etti.

"Peki, gel o zaman," dedi Bayan Burton, büyük bir kuşkuyla
ona baktı. "Enişten çürük bir üzüm yemiş ve kendisini hiç iyi
hissetmiyor. Eve dönüyoruz."

Burton'ların evinin az sayıda odası vardı ve güzel dekore edilmemişlerdi. Ancak Georgiana'ya göre, batıya bakan ve akşam güneşinin son ışıklarından yararlanan, zengin bir içeriği olan, konforlu bir kütüphaneyle bu eksiklik kapatılmıştı. Evde, Bayan Burton'ın sürekli savaş veriyormuş gibi görüldüğü genel bir yıpranmışlık söz konusuydu. Duvar kâğıtlarında kabarcıklar ve cilasız mobilyalarda çizikler vardı ve bu savaş kütüphaneye kadar uzansa da Georgiana bu odanın zarar görmediğini düşünüyordu. Her akşam yemekten sonra orada inzivaya çekilir, eniştesinin deri koltuğuna oturur ve saatlerce kitap okurdu. Bayan Burton ara ara gelerek, oturma odasında kendisine katılmasını ve kırlentlere küçük şişko kedi yavrusu motifleri işlemek gibi saçma şeyler yapmasını rica etse de Georgiana genellikle tek başına vakit geçirirdi.

Buraya ilk geldiğinde, eniştesinin okumayı çoktan bıraktığı ve yerlerine çok sayıda gazete yığıldığı kitap koleksiyonu hakkında bilgi edinmeye çalışmış ama bir cevap alamamıştı. Sadece, "Ah, evet. O kitaplar," demişti eniştesi. Bay Burton, emekli olmadan önce avukatlık yapıyordu. Georgiana, adamın ömrü boyunca kullanacağı tüm sözleri kariyeri esnasında tükettiğini ve emekliliğine çok az kelime bıraktığını düşünüyordu.

Bu nedenle kütüphanenin içeriğini tek başına keşfetmeye çalışmıştı.

Kendi evinde, seçkin kitap koleksiyonunu evin her duvarında bulunan raflara önem sırasına göre dizmişti. Ders kitaplarını ise babasının kişisel kütüphanesinde tutuyordu. Babası, güzide bir yatılı okulda müdürdü ve küçük evleri okul arazisinin içinde yer alıyordu. Bu sayede Georgiana kendi kitaplığında bulamadığı kitaplar için babasına bir liste veriyor, babası da okul kütüphanesinden bir deste kitapla eve geri dönüyordu. Georgiana'nın ailesi de okumayı seviyordu. Çoğu akşam yemekleri bitse de masadan kalkmıyorlar, edebî akımlar ya da bir yazarın satır sonunda kesme işareti kullanmaya aşırı düşkünlüğü ve haddinden fazla uzun cümleleri hakkında hararetli tartışmalara dalıyorlardı. Georgiana, kitapları izinsiz alamıyordu. O zamanlar sadece dört yaşında olmasına rağmen paha biçilemez ilk baskı bir kitaba mürekkeple parmak izi lekeleri bırakması hâlâ affedilmemişti.

Evini, derslerini veya kitapları düşünmek Georgiana'yı üzüyordu. Ailesi dağılmıştı. Ebeveynleri, serin kıyı esintisinin tadını onsuz çıkarırken, muhtemelen noktalama işaretleri hakkında tartışıyorlardı.

Taşınma konusunun ciddi bir şekilde açılmasının ardından, Georgiana kendisi için asla üzülmemeye veya terk edilme, unutulma ve geride bırakılma düşüncelerini aklına getirmemeye karar vermişti. Ailesi her zaman son derece objektif insanlardı. Annesinin, hiçbir iyileşme belirtisi göstermeden çok uzun süre düzenli baş ağrıları çekmesi, radikal bir karar almayı zorunlu hale getirmişti. Mantıklı düşünen biri, ailesinin hayat tarzlarını değiştirirken kızlarını yanlarına almak istememelerini makul karşılayabilirdi. Babası yeni bir yere atanacaktı ve bu yeni okul

tarafından sağlanan lojmana, hem Georgiana'nın *hem de* babasının kitaplarının sığması da mümkün değildi.

Georgiana, evi ve şimdiye kadarki tüm hayatını, güler yüzlü bir eşi ve üç mutlu çocuğu olan yeni okul müdürüne teslim eden belgeleri imzaladıkları gün son kez ağlamış ve bir daha asla ağlamamaya karar vermişti. Zihninin karanlık dehlizlerinde, yeni müdürün ayaklarına kapandığını, onu yanlarına alması ve dördüncü çocukları olarak kabul etmesi için yalvardığını hayal etti. Babasının çalışma odasında hapsedilip yemeklerinin kapıdan verilmesini ve kederli bir hayalet gibi orada takılmayı kabul ederdi. Artık çocuk olmadığını biliyordu ve evlilik ihtimalinin çok düşük olması nedeniyle iyi bir intiba bırakmamasına rağmen, teyzesinin onu yanına almayı kabul ettiği için çok şanslıydı. Anne babasıyla vedalaşmak için el sıkışırken toparlanmış ve yanaklarındaki yaşları silmişti. İçinde bir şeyin acı veren ve kalıcı bir ölümle son bulduğuna dair rahatsız edici bir duygu içindeydi.

Babası, yeni evlerine yerleştikten sonra kızına mektup yazmaya söz vermişti, ancak düzenlerini oturtmak için bir sürü işleri vardı ve Georgiana onlardan henüz haber alamamıştı. Bayan Burton ailesini birkaç kez sormuş, ancak hoş karşılanmayınca, hassaslık göstererek konuyu bir daha açmamıştı. Teyzesi, kız kardeşinin ebeveynlik konusundaki oldukça serbest yaklaşımına şahit olsaydı kesinlikle şaşkına dönerdi. Georgiana evde her zaman anne babasıyla eşit muamele görmüş, çocukluğunda bile kendisine bir yetişkin gibi davranılmıştı. Kendi çocuğu olmayan ve çocuk bakmakta acemi olan Bayan Burton, Georgiana'ya sürekli kek pişiriyor, saçlarıyla ilgilenmek istiyor, *geç saatte uyuma* ve *çok hızlı yürüme* konularında onu ağır bir dille uyarıyordu.

Ne yazık ki ailesinden mektup gelmemesi Georgiana'nın aklından hiç çıkmıyordu, çünkü zaten kafa yoracağı çok fazla sorunu yoktu. Az sayıdaki arkadaşları da ona yazmamıştı. Muhtemelen hepsi tatilin havasına kendilerini kaptırmış ya da artık akşam davetlerinde ve kart oyunlarında yanlarında oturmayan Georgiana'yı çoktan unutmuştu. Ailesi, akademisyen dostlarını akşamları sık sık ziyaret eder ve eğitimle ilgili hararetli sohbetlere daldardı. Georgiana da onların sessiz, okur sever ve aynı kalıptan çıkmış gibi duran çocuklarıyla arkadaşlıklar kurmuştu. Bazıları sohbet edilebilecek çaptaydı. Fakat çoğunluğu, Roma tarihinin bazı dönemleri hakkında detaylı ve kısır tartışmalarla zaman öldürüyor ya da uzun süren satranç maçlarında rakiplerinin affedilmez hatalar yapmaları için dikkat dağıtmaya çabalıyordu. Bir keresinde çocuklardan biri, konuşması sırasında basit bir telaffuz hatası yapmıştı ve hafta boyunca herkes sadece bunun hakkında konuşmuştu.

Yine de küçüklükten beri tanıdığı bu insanların sessiz kalmaları canını sıkıyordu. İncil'de bahsi geçen, kendisini görmezlikten gelenlere uygulayacağı ayrıntılı cezaları aklından geçirmediği zamanlarda, eğlenmek için yapabildiği çok şey yoktu. Çokça yemek yiyor, güzel havalarda yakındaki patikada ve ormanda yürüyüşe çıkıyor ve gezinti sonrası eskimiş bir *Robinson Crusoe*'yla veya Bayan Radcliffe kitaplarıyla kütüphaneye kapanıyordu.

Kitaplar biraz kafa dağınıklığı ve rahatlık sağlıyordu. Georgiana kısa süre sonra, edebiyattan aldığı hazzın, şimdiye kadar erişilmemiş bir noktaya ulaştığını fark etti. Bir kitabı saatlerce okuduktan sonra bir kenara atıyor, oyalanacak başka bir eğlence kaynağı arıyor, daha heyecanlı bir uğraş bulamayınca içini çekip aynı kitabı tekrar eline alıyordu. Burton'lar, başka etkinliklere katılması için tek başına gezintilere çıkmasına izin vermek niye-

tinde değillerdi. Evleri kırsalda sayılırdı. Faytonla kasabaya ulaşmak yirmi dakika sürüyordu, ancak bizzat kasabaya gitmeye de pek ihtiyaç duymuyorlardı.

Genellikle evde veya bahçede oturup Georgiana'nın giderek daha çok çıldırmasını izlemekle yetinmişlerdi.

Gadforth'ların davetinden birkaç gün sonra Georgiana, evin girişinde bulunan, duvarları buğday sarısı renginde, içi eşya dolu salonda misafir ağırlayacak teyzesine eşlik etti. Patikanın biraz aşağısında, kendi evlerinin neredeyse aynısı bir evde yaşayan yakın komşuları Bayan Clenaghan, yaşlı, huysuz ve önemsiz konularda büyük duygusal tepkiler veren biriydi. Georgiana'nın ideal arkadaş tanımına çok uzaktı, ancak kadının açık sözlülüğü ile dedikodulara kattığı zekice yorumlar birleşince, sohbeti katlanılabilir -bazen de eğlenceli- bir hale geliyordu. Hikâyelerindeki talihsiz kurbanların çoğu, Burton'ların arkadaşları veya tanıdıkları olduğundan Georgiana'nın ilgisini pek çekmedi. Bu yüzden parmaklarını oturduğu koltuğun yıpranmış döşemesinde bir süre gezdirerek ve Bayan Clenaghan'ın bıyık kıllarını sayarak oyalandı. Ancak çaylarını aldıkları sırada *Campbell* adını duyunca, hemen kulak kabarttı.

“Duyduğuma göre, en küçük kızları onlara bir dünya sorun çıkarıyormuş. Sorumsuz, iflah olmaz, histerik bir tipmiş. İyi bir şamarla düzelir ama ne yazık ki dayağın modası geçti. Sadece iki çift botu olan guatr hastası Bay Grange'ı tanırırsınız. Geçen yaz eski değirmeninde onu görmüş. Tekinsiz kimselerle takılıyormuş ve...” Başka kimsenin olmadığı odada, duyulmaktan çekiniyormuş gibi öne doğru eğilerek devam etti: “*Yarı çıplaklarmış.*”

Bayan Burton dehşete kapılmış gibi baktı. Georgiana, Frances'in o halini bir anlığına kafasında canlandırdı ve kıpkırmızı kesildi.

Büyük bir memnuniyetle, "Ya, çok utandın değil mi tatlım?" dedi Bayan Clenaghan. "Campbell'lar köklü ve son derece önemli bir ailedir. Lord Campbell, seçkin bir soyağacına sahip bir adam. Sanırım işi gereği sık sık Batı Hint Adaları'na seyahat ediyor. Bir yolculuğundan *Leydi* Campbell ile birlikte dönmüştü. Size söylememin sakıncası yok, o zaman çok patırtı kopmuştu. Fakat sonra çevresinde, karısına alışmış insanların sayısı giderek arttı. Mirasa önceden konmamış olsaydı, ailesi o kadın yüzünden onu mirastan mahrum bırakırdı. Genele bakılırsa, bir aile için aşırı zenginlerdi. Ben o kadar paraya sahip olmaktan ötürü şahsen utanırdım. Longview'daki malikâneleri muhteşem bir ev. O muhitte daha iyisi yok. Üstelik, benim beğenimi kazanmanın oldukça zor olduğunu söylerler. *Leydi* Campbell hakkında hiçbir fikrim yok, başkaları gibi hemen benimseyemedim ama görünüşe göre en gösterişli partilere ve davetlere onlar ev sahipliği yapıyor. Bence partileri oldukça sıradan. Neyse ki hiç çağırılmadım. Fakat ne olduysa, bir süredir davet vermeyi bırakmış gibiler. Büyük kızları Eleanor, yaklaşık beş yıl önce evlendi ve kocasına çok iyi bir eş olduğu söyleniyor. Frances Campbell sizinle yaşıt olmalı Bayan Ellers. Belki bir ya da iki yaş büyüktür. O kızın, öyle bir aileyi rezil etmesi çok *utanç* verici bir durum."

"Sizden daha neşeli bir insan olması, utanç kaynağı olduğu anlamına gelmez Bayan Clenaghan," dedi Georgiana, arzu ettiğinden çok daha keskin bir vurgu yapmıştı. Bayan Burton, ona suçlayıcı bir bakış attı.

“Hah?” Bayan Clenaghan, Georgiana’ya gözlerini kıstı. Bayan Burton’ın en güzel koltuğu üzerinde öne doğru eğildi. Keyifli görünüyordu. “Onunla arkadaş mısınız Bayan Ellers?”

“Georgiana ve Bayan Campbell geçen hafta bir davette tanıştılar,” diye telaşla araya girdi Bayan Burton. “Onlar pek arkadaş sayılmazlar. Yeğenim, Bayan Campbell’ın uygunsuz davranışlarından haberdar olsaydı eminim sohbetini ivedilikle keserdi.”

Georgiana suçluluk hissi içinde konyacı, süslü elbiseleri ve Frances’in komik bıyıklarını hatırladı.

“Uzak durarak en iyisini yaparsınız Bayan Ellers. Bu kasabada, dostluklarından hoşnut kalacağınız çok sayıda hanımefendi var. Cumartesileri kart oyunu ve çay için buluşan bir grup biliyorum. Buluştuklarında...” dedi Bayan Clenaghan, kalın kaşlarını kaldırarak devam etti: “Kıyafetleri üzerinde oluyor.”

Georgiana, Bayan Clenaghan’ın arkadaşlarının düzenlediği kart partilerinin biraz çıplaklıkla daha samimi geçebileceğini düşündü, ancak karşılık olarak sadece tebessüm etti.

İşin aslı, Frances ile yaşayacağı bir başka anıyı, İngiltere’deki tüm çay partilerine yeğlerdi. Tanıştıkları gün yaşadıklarını, boş zamanlarında tekrar tekrar kafasında canlandırmıştı. Hatta daha sonra, zekâsı ve çekiciliğiyle Frances’i etkilediği, ömür boyu sürecektir dostluklarını güçlendirdiği, birlikte atılacakları birçok macerayı hayata geçirecekleri olası buluşmaları ve sohbetleri kurgulamıştı. Frances, göz alıcı davetlere ve keyifli gezilere açılan kapının anahtarıydı. Ancak daha da önemlisi, Georgiana’nın suç ortağı, sırdaşı ve yol göstereni olabilirdi.

Georgiana, Frances ile daimî bir kız kardeşlik kurmak için, iyi huylu ve güzel yüz hatlarına sahip, ileride Lord Campbell diye anılacak yakışıklı bir erkek kardeşle evliliğini hayal edecek kadar ileri gitmişti.

Gündüz düşlerinde, hep birlikte yakındaki rüzgârlı bozkırda ata binmeye gidiyorlardı. Müstakbel kocası, arabadan inmesi için ona yardım ediyor ve gereğinden biraz daha uzun el ele tutuşuyorlardı. Evlendikten sonra servetleriyle gösteriş yapmıyorlar, kendilerini kırsalda aldıkları iki ya da üç evle sınırlayarak, uzak diyarlarda uzun tatillere öncelik veriyorlardı.

Frances'in sadece evli bir ablası olduğunu öğrenince hayalleri suya düşse de umudunu tamamen yitirmemişti. Belki de çekici bir kuzeni ya da uzun bir savaştan dönen çocukluk arkadaşı vardı! Saçları ve yapılı kolları olduğu sürece genç bir amcaya bile razıydı.

Salondaki sohbet, yakınlardan gelen inşaat seslerine dönüşmüştü. Georgiana, aklını oynatmamak için muhabbetten tekrar uzaklaştı. Ne inşaat çalışmasına katılmaya ne de suspus oturup sıkıntıdan ölmeye niyetliydi. Asıl mesele, Burton'lar bir köşede sessizce oturup dokuz buçukta yatakta olmak gibi etkinliklerle meşgul olduğundan, Frances'le tekrar karşılaşma ihtimalinin düşük olmasıydı. Bayan Burton, yaz boyunca bol bol dışarı çıkma şanslarının olacağını söylemişti, ancak şimdiye kadar katıldığı sosyal aktiviteler Georgiana'ya hiç umut vermiyordu. Frances'le arasındaki bağı, ona mektup yazmak dışında nasıl canlandıracağını bilmiyordu. Üstelik kalemi eline alsa bile ne yazacaktı?

Sevgili Bayan Campbell,

Geçen gece sarhoşken oynadığımız evcilik oyunundan çok keyif aldım. Bunu sık sık gerçekleştirmeyi temenni ediyorum. Saygılarımla,

Georgiana Ellers

Muhtemelen böyle yazmazdı.

Georgiana, Bayan Clenaghan'ın büyümlü bir çay fincanına sahip olduğunu düşündü. Kadının çayını bitirmesi oldukça uzun sürmüştü çünkü. Çaylar içilip misafiri gittikten sonra, Bayan Burton yeğenine suçlayıcı bir bakış attı.

“Davette seni Bayan Campbell ile birlikte görmediğimi sanma. Üst katta ne işler çeviriyordunuz?”

“Bir konu hakkında şiddetli bir tartışma içindeydik. Şey hakkında... Kültürel sorunlar.”

“*Kültürel sorunlar* mı? Hangi sorunu tartıştığınızı sorabilir miyim?”

Ciddi bir ifadeyle, “Hımm, içki kültürü,” diye cevapladı Georgiana. “Bilirsiniz, toplum için tam bir bela. İnsanlar sokaklara düşüyor, evlilikler yıkılıyor, hayatlar mahvoluyor. Thames’in yaklaşık yüzde yetmişinin cin olduğunu duymuştum.”

“Ah, *Georgiana*, öyle bir şey elbette olamaz,” diye alay etti Bayan Burton. Ardından biraz tereddüt etti. “Gerçekten mi?”

Kararsız bir şekilde, “Araştırıyorlar,” dedi Georgiana.

Bayan Burton içini çekti. “Burayı biraz sıkıcı bulunduğunu biliyorum ama eminim daha fazla parti ve davet olacaktır. Sabırlı olmalısın. Bayan Campbell gibi dedikodusu yapılmayan, birçok kız ve erkek arkadaş karşına çıkacak. Ona karşı dikkatli ol Georgiana. Yüksek bir statüsü olduğu doğru, ancak bu sadece daha yüksekte yere çakılacağı anlamına gelir.”

“Endişelenmeyin,” dedi Georgiana. “Gadforth’ların, satın alacakları yeni masa örtülerini kutlamak için düzenleyecekleri bir sonraki davette, ahlaksız davranışlara ve beklenmedik çıplaklığa karşı tetikte olurum.”

“Terbiyesizliğin lüzumu yok Georgiana. Ben diyeceğimi dedim. Şimdi,” dedi teyzesi. Samimiyetini arttırmak için tebessüm etti. “Gidip el işimi alayım. Sen de artık kendininkine başlama-

lısın. Çok sevimli melek desenleri buldum, onları beğeneceğini umuyorum.”

Akşam olana kadar, tüm vakitlerini Bayan Burton’ın huzurlu ve samimi olduğunu düşündüğü bir sessizlik içinde geçirdiler. Halbuki Georgiana, kasnağına işleyeceği gudubet küçük melekleri görünce, nakış iğnesini gözüne sokup beynine kadar saplamayı planlamıştı. *Sağlığı için* sık sık yürüyüşe çıkararak Bayan Burton’ın kaprislerinden kaçmayı başaran Bay Burton’a imreniyordu. Adam, sabah akşam temiz hava bahanesiyle kendisini dışarı atıyordu. Karısının daha konuşkan ya da daha sıkıcı bir ruh haline büründüğü günlerde yürüyüşe çok daha sık çıkıyordu. Bazen de kadın daha cümlelerin ortasındaiken, adamın aklına heyecan verici yeni rotalar geliveriyordu. Bayan Clenaghan’ın varmakta olduğu haberini alıp acilen çıktığı son yürüyüşünden tam da akşam yemeği vakti dönmüştü.

“Ne yazık ki Bayan Clenaghan’ı kaçırdınız Bay Burton.”

Karısını duymazlıktan gelerek, “Middleton’lar ayçiçeği ekmiş,” diye yanıtladı. Bayan Burton bu habere kulak asmadı.

“Ayçiçekleri! Umarım onları çok büyütmezler. O *göz alıcı* bitkiler uzayınca, duvarın üzerinden sizi dikizleyen Tom ailesi aklıma geliyor,” dedi Georgiana.

Sessizce yemeğine odaklanmaya çalıştı ama beceremedi. Bıçağını ve çatalını masaya bıraktı.

“Sizce en arsız bitki ayçiçekleri midir Bay Burton?”

Bay Burton’ın içkisi boğazına kaçtı, kendine gelmesi biraz sürdü. Georgiana hâlâ cevap bekliyormuşçasına ona bakmaya devam etti.

“Hımm... Sanırım öyle,” diye yanıtladı adam.

Titreyerek, “Görünüş açısından birçok çiçeği oldukça saldırgan buluyorum,” dedi Bayan Burton. “Hatta bazıları da nahoş bir görünüşe sahip.”

İlgisiz bir ifadeyle, “Kesinlikle katılıyorum,” dedi Georgiana, çatalını tekrar eline alıp tavuğuna batırdı. “Yasaklanmalılar.”

Büyük bir şaşkınlıkla, “Yasaklamak mı?” diye sordu Bay Burton. “Çiçekleri mi? Doğanın en görkemli canlılarını mı yasaklayalım?”

Georgiana konuya çok fazla kafa yormuş gibi görünmeye çalıştı.

“Yasaklanmıyorlarsa budansınlar. Daha uygun bir şekle sokulsunlar.”

Yeğenini onaylarcasına, “Evet, bence de en uygunu bu,” dedi Bayan Burton. Kocasını dehşete kapılmış bir ifadeyle ona bakıyordu.

“Bir keresinde bir çiçek görmüştüm. Tam olarak bir erkek şeyine...”

“Georgiana!” diye bağırdı teyzesi.

“... şapkasına benziyordu Bayan Burton. Gerçekten! Bazen aklınızın nerede olduğunu anlamıyorum.”

Sessiz sedasız yemeklerine devam ettiler.

Neyse ki Georgiana, yemek masasında Burton'lara eziyet etmekten sıkılmıştı. Birkaç gün sonra, elinde bir kitapla tek başına yemek odasında oturuyordu. Ahşap cila kokusunu içine çekiyor ve güneş ışınlarının arasında dans eden toz zerreciklerini izliyordu. Bu sırada muzaffer bir edayla odaya giren Bayan Burton elinde bir mektup sallıyordu.

“Annemden mi? Yoksa babamdan mı?” diye sordu Georgiana, heyecanla ayağa kalktı.

“Ah, hayır tatlım, çok üzgünüm. Müsait oldukları an yazacaklarından eminim.”

Georgiana geri oturdu, kalbi kurşun gibi ağırlaştı. Az bir yemek için Londra Köprüsü'nde aç bir ayıya meydan okuyacak veya sokaklarda para dilenecek kadar fakir bir yetim olmadığını biliyordu ama ailesinin bir kızları olduğunu hatırladığına dair bir işaret görmeyi umuyordu. Üstelik İngiltere'nin en sıkıcı kasabasında terk edilmişti. Bir ayıyla göğüs göğse dövüşmek de oldukça ilginç bir deneyim olabilirdi.

Bayan Burton masaya yaklaştı ve umutlandıran kâğıt parçasını yeğeninin önüne koydu. Georgiana mektubu eline alınca kâğıdın kalitesi onu şaşırttı.

"Bu bir davetiye," dedi ve hızlıca okumaya çalıştı. "Bir parti için. Woodley'ler kim?"

"Gerçekten harika bir ailedir! Senin yaşlarında bir kızları var. Onlarla doğrudan tanışma şerefine nail olamadım, ancak arkadaşına ihtiyacı olan güzel bir genç kızın bizimle yaşadığını etrafa yaymıştım. Haberi almış olmalılar!" Bayan Burton düşünceli görünüyordu. Telaşla ellerini çırpı. "Ah, yeni elbiseler almalıyız. Ayrıca Bay Burton'un ayakkabılarıyla ilgilenmem gerek. Bir daha asla böyle bir davete katılamayabiliriz! Kocaman bir evleri ve *muazzam* gül bahçeleri var."

Georgiana sinir krizi geçirdiğini hissetti. Fakat umut, zevk ve neşe gibi daha hoş duygulara karşı öfkesi uzun sürmedi. Büyük bir ev ve *muazzam* gül bahçeleri, uçarı Bayan Frances Campbell'a rastlanılacak türden bir yer gibi duruyordu.

Hemen hemen her şey hakkında telaşa kapılmasıyla ün salmış Bayan Burton'ı, asıl gerçek bir nedeni olduğunda görmek gerekirdi. Sipariş ettiği sade, fildişi rengi muslin kumaşı, küçük bir dantelle daha da güzelleştirmek için uğraştı. Yeğeni- nin saçları için yeni kurdeleler yaptı. Davet günü gelip çattığı- da bile, dikiş makasını eline aldı ve kıpırdamadan gazete okuyan kocasının bıyığını düzeltti.

Eski bir faytonla yaptıkları yolculuk sırasında hiç susmadan konuştu. Georgiana, ondan uzaklaşmak için kapıyı açıp kollarını açarak çalılıklara atlamak istedi. Neyse ki partiye varmaya yakın Bayan Burton'ın konuşmaya mecali kalmamıştı. Georgiana'nın şimdiye kadar gördüğü en büyük eve çıkan ara yola girdiklerin- de sessizce oturuyorlardı. Uykulu görünen Bay Burton ise yol boyunca istifini bozmamıştı.

Georgiana kalabalık ön salona girerken biraz gergindi. Sakinleşmeye çalıştığını belli etmemek için küçük hareketlerle bakışlarını kaçırdı. Bu oda bile o kadar genişti ki, içini misafir- lerle doldurmak mümkün görünmüyordu, yine de doldurmayı başarmışlardı. Elliye yakın konuk kibarca sohbet edip gülüyor, yelpazelerini sallıyor, bardaklarını tokuşturuyor ve kalabalığın içindeki tanıdıklarıyla keyifle selamlaşıyordu. Aile arması gibi bir sembolle üst tarafı süslenmiş döner merdivenin üzerinde,

İncil'dekine benzer bir savaşı betimleyen devasa bir duvar halısı bulunuyordu ve tam kafalarının üzerinde, kristalleri eskimiş bir avize asılıydı.

Georgiana'ya göre bu ev, Tanrı'nın kendisinden biraz daha az zengin akrabalarına ait olabilirdi.

Hemen arkasındaki Bay ve Bayan Burton, girişte bir şeye dikkat kesilmişlerdi. Muhtemelen gül ağaçlarını saymakla meşgullerdi. Georgiana onlardan uzaklaşma fırsatını bulur bulmaz kalabalığın içine daldı ve bir içki aldı. Bu davet, Gadforth'larda gerçekleşen tablo tanıtımına hiç benzemiyordu. Elbiseler has ipektendi ve göz kamaştıran süslemelere sahipti. Saçları özenle taranmış beyefendiler, şık kıyafetlerinin içinde asil bir duruş sergiliyordu. Partide şampanya su gibi akıyordu.

Georgiana'nın akşam için giyinmesi ve hazırlanması üç saat sürmüştü. Hizmetçi Emmeline, her buklenin tam olarak yerine sabitlenmesine ve her kurdelenin düzgünce bağlanıp sıkıştırılmasına özen göstermiş, işini bitirdiğinde ayna karşısındaki Georgiana'ya utangaç bir tavırla gülümsemişti. Georgiana kendi yansımasını çok çekici bulmamıştı. Saçlarının çok mat olduğunun farkındaydı ve beyaz tenli yüzü çille kaplıydı. Ancak çok çaba sarf edilmişti ve sonuçta en fazla bu kadar alımlı görünebileceğini düşündü.

Hazırlık için onca zaman ayrılmasına rağmen Woodley'lerin evi o kadar şatafatlı görünüyordu ki kendisine bulaşık bezlelerinden bir kıyafet uydurmuş gibi hissetti. Kalabalığın arasında ilerlerken elbiselerini çekiştirmeye ve saçlarını düzeltmeye devam etti, ancak istediğinin aksine görünüşü daha da dağıldı. Aslında kimse onu umursamamış, hatta hiç fark etmemişti. Fakat ona göre bütün gözler üzerindeydi ve herkes onun fakir olduğunu

düşünmüştü. Her an fark edilebilir, “Ah! Aman Tanrım, zavallı bir kibritçi kız!” denilerek önüne bozuk para atılabilirdi.

Georgiana, balo salonunu bulana kadar etkileyici yağlı boya tablolar ve kabız görünümlü mermer büstlerle çevrili uzun bir koridordan geçti. Duvar kenarından yürüyerek, dans edenlerden uzak durdu. Balo salonunda, hayatı boyunca gördüğünden çok daha fazla sayıda güzel genç erkek ve kadın vardı, mum ışığında bile bir yıldız gibi parlıyorlardı. Onları ayrı ayrı değerlendirmek zordu. Zira bileklere dokunan eldivenli zarif elleri, mermer zeminde tıkırdayan cilalı topukları ve kızarık, narin kulaklara fısıldamak üzere yaklaşan görgülü ağızları bulanıklaşarak birbirine karışmıştı.

Buradaki herkes önemli birer şahsiyetmiş gibi görünüyordu. Sanki hiçbiri hayatları boyunca on saniyeden fazla can sıkıntısı yaşamamıştı. Georgiana, kendisini açlıktan ölmek üzereyken bir ziyafete denk gelmiş biri gibi hissetti.

Yanlarından geçtiği birkaç kişi kibarca başını sallayıp selam verince, o da utangaç bir tavırla karşılık verdi. Geri dönüp Burton'lara katılmak zorunda kalacağını düşünürken, bir şamdan ışığının altındaki açık pencerenin yanında duran ve son karşılaşmasına nazaran daha muhteşem görünen Frances'i fark etti. Bayan Campbell, Gadforth'ların karanlık, kasvetli koridorunda solgun bir çiçek gibi duruyordu. Fakat şimdi tam anlamıyla kendi doğal ortamındaydı. Elinde sallanan şarap kadehiyle, fıstık yeşili ve altın sarısı tonlarında ıslıl ıslıl parlıyordu.

Kendisi gibi havalı ve hoş görünen bir grup gençle hararetli bir sohbeta dalmıştı. Georgiana onlarla *konusmak* şöyle dursun, hakaret edip üzerine tükürürler diye yanlarına yaklaşmaya bile cüret edemedi.

Tereddüde düşen Georgiana, yaklaşımadan önce cesaret toplamak için odada bir tur daha atmak niyetiyle arkasını döndü ama sonra Frances'in kendisine seslendiğini duydu. Frances sesini çok az yükseltmişti, ancak bir şekilde ismini oluşturan heceler, kalabalığın ve müziğin gürültüsünü keserek bir köpek düdüğü gibi anında kulaklarına ulaşmıştı.

Gerginliği daha da artan Georgiana, gruba doğru ilerledi.

Frances gerçekten heyecanlanmış görünüyordu. "Bakın kim gelmiş," dedi. "Eski karım!"

Georgiana sırayla herkesle tanıştı. Bayan Cecily Dugray uzun boylu, beyaz tenli ve son derece güzel bir kızdı, sümbül mavisi gözleri ve dolgun, narin dudakları vardı. Altın sarısı Palomino cinsi bir kısrak anımsatıyordu. Ev sahiplerinin kızları Bayan Jane Woodley kısa, esmer ve daha sade görünüyordu. Biraz tıknaz bir yapısı vardı, Cecily'ye göre çok daha kalın hatlara sahipti ve Georgiana'nın elini hafifçe sıkarken temkinli bir ifadeye bürünmüştü.

Orada bulunan iki centilmenden biri olan Bay Jonathan Smith, Georgiana'yı coşkuyla selamladı. Elini öpmek için eğilince, gülümseyen gözlerinin önüne düşen kızıl-sarı saçlarını geriye savurdu. Diğer genç adam, cilalı bıyıkları ve kırmızı kıyafetiyle şaşırtan bir görünüşe sahip Bay Christopher Crawley'ydı. Georgiana'ya çapkın bir bakış atarak göz kırptı. Georgiana şaşkınlıktan neredeyse reverans yapmayı unutuyordu. Aklına hemen bir kitapta okuduğu korsan tasviri geldi. Sanki her an kılıcını ona doğrultup saç tokalarını yağmalayacakmış endişesine kapıldı.

Şimdiye kadar, hiç kimse ufak da olsa onu aşağılama belirtisi göstermemişti.

Grup, yarıda bıraktığı koyu sohbete geri döndü. Georgiana ise sadece dinlemekle yetindi, nezih bir topluluğun içinde olmaktan memnundu. Ağzını açarsa, hava durumu ya da kurba-

ğaların yaşam döngüleri gibi son derece gülünç şeyler söyleyebileceğinden endişe duyuyordu.

Frances keyifle bir şeyler anlatıyordu. “Hayır, söylüyorum sana. Bay Weatherby pazar günü bana bir kez daha yan gözle bakarsa herkesin önünde ona sapık diye bağıracağım. Kilise-dekilere de, ayin sırasında ayak bileklerime gözlerini diktiğini söyleyeceğim. Dürüst olmak gerekirse, kiliseye nadiren gitmem pek şaşırtıcı değil. Bir kadını, şeytanın sevgi dolu kucağına götürmek gibi. Aile ve sorumluluklar hakkında vaaz verdiği sırada bana baktığında, ne hayal ettiğini anlayabiliyorum. Beni gebe bir halde, bir sürü çocuğunun ortasında, yılda bir kez bacaklarımı açıp damızlık gibi kullanacağı ve sürekli Tanrı’ya şükreden karısı olarak görüyor.”

Georgiana içkisini püskürttü. Christopher ona monogramlı mendilini uzatınca, kabul edip defalarca teşekkür etti.

Kendisinin de kızın bileklerini görmek istediği izlenimini veren bir laubalilikle, “Peki, ayak bileklerine saygıdeğer papaz bakmayacaksa kim bakacak Franny?” diye sordu Jonathan. “Bir sürü söylenti duydum ama doğrudan kaynağına sormayı yeğlerim.”

“Yorum yok,” dedi Frances, içkisini yudumladı ve diğer kızlara gülümsedi. Georgiana, Frances’in hangi konuda çekingen davrandığını bilmeyi, böylece bilmiş bir gülümsemeyle karşılık veren Cecily’ye katılabilmeyi isterdi. Jane’in tek tepkisi, zar zor duyulabilen bir burun çekme oldu.

“Kim bu şanslı adam?” diye sordu Christopher. “Hey, Frances, sakın bana o şişko, *küstah* Bay Jeremiah Russell olduğunu söyleme!”

“Farkındaysan sen de onun kadar şişkosun Christopher,” diye karşılık verdi Frances. “Üstelik yazın ortasında kadife takım giyiyorsun. Tanrı aşkına, biraz kendini tanıman sana iyi gelebilir.”

En ufak bir gücenme belirtisi sergilemeden, "Evet, haklısın. Zaten pek çok üstün özelliğimi ve kusurlarımı bilip kabul etme onuruna ve lütfuna sahibim," dedi Christopher. "Jeremiah, cazibesinin kaynağının yıllık yirmi bin pound kazancı olduğundan habersizmiş gibi davranıyor ve bir grup kızı peşine takan başka bir anne yaklaştığında, yüzünde büyük bir şaşkınlık ifadesi beliriyor. Bu adam Eton'dan beri böyle. Ayrıca," ders alınacak bir dedikoduya sahipmiş gibi bir havayla ekledi: "Kitty Fathering'i yatağa atmış."

Kızlar aynı anda şaşırıp kaldılar. Georgiana gözlerinin fal taşı gibi açıldığını hissetti ve şaşkınlığını gizlemeye çalıştı.

Net bir tavırla, "Yapmadığını biliyorsun," dedi Frances. "Kitty Fathering muhtemelen sarhoşken babasının ahırına girmiştir ve yakışıklı bir midillinin kucağında uyumuştur. Perçemin rengine bakılırsa onu Jeremiah'a benzetmiştir."

"Kokusunu da," dedi Christopher, içeceğini yudumlarken.

"Bayan Ellers. Tanımadığınız insanlardan bahsederken aşırı derecede sıkıcı görünüyor olmalıyız," dedi Jonathan. "Jeremiah, yılın yarısını Midlands'taki sıkıcı bir kasabada geçirir. Buraya aile ziyareti ve avcılık için gelir. Aslında bugün burada olmadığına şaşırdım."

Georgiana, doğrudan kendisiyle konuşulduğu için paniğe kapıldı ve sadece gülümsedi.

İsteksizce, "O burada," dedi Christopher. "Sigara içmeye bahçeye çıkmıştım, onu birkaç serseriyle takılırken gördüm."

"Aman ne güzel! Bana söylemeyecektin değil mi?" dedi Frances, kaşlarını çatarak.

Jane kahkaha attı. "Altta kalmaktan mı korktun Christopher?"

"Peki, tamam. Hadi ona dostça bir ziyarette bulunalım ve zavallı Franny'ye, bir dahaki sefere yoldan geçen bir çiftçi için

bacaklarını açtığında, Tanrı'dan başka düşüneceği bir şey verelim," dedi Jonathan ve dışarıya yöneldi. Frances, yelpazesiyile şakacı bir şekilde ona vurmaya çalıştı. Jane başka bir yerde olmayı arzuluyormuş gibi görünmeye devam ediyordu. *Kendi* partisi olduğu halde, Georgiana onun mutsuz olduğunu düşündü.

Hayatında hiç bu kadar bariz zina göndermeleri içeren bir sohbeta dahil olmamıştı. Bir keresinde ailesi, iki domuzun çiftleştiğini gören Georgiana'ya, bunun 'özel bir kucaklama' olduğunu söyleyip mevzuyu beceriksizce geçiştirmişti. Georgiana, Frances ve arkadaşlarının normalden daha iyi görünümlü denizcilerden oluşan bir mürettebat kadar ağzı bozuk oldukları ve açık saçık konuştukları gerçeğine kayıtsız kalmaya çalışıyordu. Cinsellik, karı-koca arasında ya da genelevlerin karanlık odalarında, kapalı kapılar ardında olan bir şeydi. Aşk kitaplarının sonunda yaşanır ya da bazen daha müstehcen romanlarda kısaca ima edilip nezaketen hızla atlanırdı. Bir partide, hava durumu veya tereyağı fiyatı hakkında yorum yapılmıyormuş gibi açıkça tartışılacak bir konu değildi.

Georgiana, Frances ve diğerlerini takip etti, kadehini sıkıca kavradı ve geniş verandaya çıkarlarken dikkatleri üzerine çekmemeye çalıştı. Gruptakilerin geri dönüp neden hâlâ onları bir ördek yavrusu gibi takip ettiğini sorabileceklerini düşündü. Kendisi yaşlarında -ya da birkaç yaş büyük- bir grup genç adam, süslü bir çeşmenin etrafında uzanmıştı. Boyunlarındaki fularları gevşetmiş, kimseye aldırış etmeden yüksek sesle gülüyorlardı. İçlerinden biri çeşmenin ucuna doğru ağzını açarak eğildi. İçtiği su boğazına kaçtı, öksürmeye başladı ve diğerleri neşeyle bağırınca sıırttı. Çeşmenin tasarımında tasvir edilen kadının kıyafetsiz gibi görüldüğü ve talihsiz bir yerden su sızdıracağı düşü-

nüldüğünde, neyi bu kadar eğlenceli bulduklarını anlamak çok zor olmamıştı.

Adamlardan biri gülmüyordu. Açıkçası, dişçisiyle tanışan veya bir bankacılık işleminin ayrıntılarını dinleyen birinin yapabileceği türden kibarca gülümsüyordu. Beyaz ve lacivert bir takım giymişti. *Hazır ol*'da duruyormuş gibi ayakta beklerken, ellerini arkasında kenetlemişti. Dikkatli bakıldığında, arkasına yaslanmış ve neredeyse yatmış gibi görünen diğerlerinin aksine, kaskatı kesilmiş vücutundan, kolayca hissedilir bir şekilde etrafa gerginlik yayılıyordu. Georgiana, onun hakkında çok az bilgiye sahip olmasına rağmen kahverengi teninin sebebinin olası Hint kökenlerine bağladı. Genç adamın, özensizce geriye atılmış uzun ve hafif bukleli saçları modaya aykırı duruyordu. Kahverengi gözleri iriydi ve bakışları üzgün görünüyordu. Ona sessiz ve melankolik bir hava katıyordu. Çene çizgisi o kadar keskindi ki Georgiana dokunursa parmağının kesilebileceğini düşündü.

Aklına neden adamın çenesine dokunmak geldiğini birden merak etti.

Diğerleri yaklaşan grubu neşeli bağırışlarla selamlayarak karşılarırken, Jeremiah kibarca selam verdi ve bahçeye doğru döndü.

Grubun en yakışıklısı ve doğal lideri açıkça Jeremiah Russell'dı. Uzun boylu, yapılı ve zarifti. Beyaz tenliydi, yüz hatları çok hoştu ve sarı saçlarına güzelce şekil verilmişti. Georgiana, genç adamın sol gözünün üzerine düşen bir tutam saç bu kadar çekici göstermek için kaç hizmetçi gerektiğini merak etti. Frances açıkça bu adamdan çok etkilenmişti. Elleri tutulup öpülürken gözlerini ondan alamamıştı. Genç adam, dudaklarını onun parmaklarının üzerine dokundurup beklediğinde, şaşkın bir kız gibi kıkırdadı.

“Peki, bu hanımefendi kim?” diye sordu Jeremiah. Büyüleyici gülümsemesini, birden kıpkırmızı kesilen Georgiana’ya çevirdi.

Saç kesimindeki aşırılığa rağmen, adam çok iyi görünüyordu.

“Bayan Georgiana Ellers,” dedi Frances. “Berbat bir davette onu bir sütunun arkasında saklanırken buldum ve çekilmez akşamımı kurtardı. Buralarda daha *yeni*, Jeremiah. Yakınlarda oturan teyzesinde kalıyor.”

Georgiana özenli bir reverans yaptı.

“Sütunun arkasında mı?” diye sordu Jeremiah, Georgiana’yı süzerken tek kaşını kaldırdı. Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. “Ne kadar ilginç.”

Frances’e döndü. “İçmek için *özel* bir şeyler ister misiniz? Biz de şimdi bahçede turlamayı düşünüyorduk.”

“Ah, çok fenasın. Ben gelirim,” diye yanıtladı Frances, gözlerinin içi gülüyordu.

Georgiana bu kısa muhabbeti anlayamadı. ‘Bahçede turlamak’ belli ki farklı bir anlam içeriyordu.

“*Hepimiz* isteriz,” diye itiraz etti Christopher. Başka konuşma olmadı ve geride sadece, gözlerini deviren ve omuz silkerek el sallayan ev sahibesi Jane’i ve Jeremiah’ın birkaç arkadaşını bırakıp karanlık yola daldılar. Georgiana, kıvırcık saçlı adamın da geride kalanlar arasında olduğunu fark etti ve biraz morali bozuldu.

Evden bakınca görüş açısını engelleyen yüksek çitlerle çevrili, güzel kokulu küçük bir gül bahçesine doğru yola koyuldular. Ana yollar titrek ışıklı lambalarla aydınlatılmıştı. Ancak çitlerdeki açıklıktan içeri girdiklerinde, kararan gökyüzünün solmuş çivit mavisiyle yetinmek zorundaydılar. Taş banklara oturdular. Georgiana’nın duymadığı bir şakaya kıkırdayan adamlar, aralarından biri bir çakmak yakıncaya kadar karanlıkta zar zor görülebiliyordu.

Georgiana tam da ne içeceklerini merak ediyordu ki, hemen yanında bir pipo yakıldı ve onu tutan adam, puslu bir dumanın içinde kayboldu. Georgiana, piponun elden ele geçişini ilgiyle ve biraz da gerilerek izledi. Bir süre sonra, solunda oturan Jonathan pipoyu onun eline tutuşturdu. Georgiana'nın, bununla ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Babasını ve eniştesini içerken görmüştü ama ağzıyla, dikkat çekecek kadar müstehcen bir şey yapmasına izin verileceğini hiç düşünmemişti. Ayrıca bu pipoyu bu kadar özel kılan şeyin sebebini deli gibi merak ediyordu.

Bir an pipoya baktı. Frances'in yanında oturan Jeremiah başını kaldırdı.

Sert mizaçlı bir mürebbiyenin azarlar tavırlarına benzer bir ifadeyle, "Bütün gün bekleyemeyiz Bayan Eilers," dedi Jeremiah. Frances güldü.

"Pek emin değilim..." diye mırıldandı Georgiana. Frances, küçük bir tebessüm ve buklelerini savuran bir baş hareketiyle onun sözünü kesti.

"Kullanmak zorunda değilsin ama hoşuna gideceğine eminim Georgiana. Hatta hayatım üzerine bahse girerim. Beğenmezsen... Sana evimin anahtarlarını veririm. İstedğin zaman taşınabilirsin. Ne dersin?"

Jeremiah gülerek Frances'in koluna dokundu. Frances halden memnun görünüyordu, Georgiana'nın duyamadığı bir şeyler mırıldandı.

Georgiana çaresizce Jonathan'a döndü. Kısık bir sesle, "Yapamam," dedi. "Yani, daha önce hiç..."

Jonathan imalı bakışlarla ona sıırttı. Georgiana da sadece gülümseyerek karşılık verdi.

Jonathan nasıl yapacağını tarif etmeye başladı. Pipoyu Georgiana'nın ağzına doğru kaldırarak, "Sadece ağzına al ve

bir nefes çek,” dedi. “Geri vermeden mümkün olduğu kadar içinde tut. Öksürmemeye çalış, yoksa beni mahcup edersin,” diye ekledi.

Georgiana aynen söylenildiği gibi yaptı. Gözleri sulanmasına rağmen dumandan boğulmamayı başardı ve pipoyu diğer yanındaki Cecily’ye uzattı. Cecily’nin üç kez derin nefes alıp vermesini ve pipoyu başkasına uzatmasını büyük bir hayranlıkla izledi. Cecily sadece temiz hava çekmiş gibi sakindi. Georgiana’nın kendisini izlediğini fark etti ve neşeyle gülümsedi.

“Frances, teyzende kaldığını söyledi,” dedi. “Ailen de ziyaret ediyor mu?”

Cecily o kadar güzeldi ki Georgiana soru sorulduğunu bir anlığına fark edemedi.

“Şey... Hayır. Annem iyi değil, şiddetli baş ağrıları var. Hava değişimi için deniz kenarına taşındılar,” dedi. Parmak uçları gariplikte uyuşmuştu. Sohbetten keyif almaya başlamıştı. “Bana kalırsa ebeveynlik baskısından bıktılar.”

Georgiana bu fikrini daha önce yüksek sesle dile getirmemişti, kendisini bile tam anlamıyla inandıramamıştı. Bir yabancıya anlatmasına neyin sebep olduğunu bilmiyordu. Kendisini oldukça sersemlemiş hissediyordu ve o pipoda bulunan şeyin, tiryakisini her türlü saçmalığın ağzından kaçmasına izin verene kadar rahatlatıldığını anladı. Bir ciğer dolusu yoğun dumanı içine çektiği andan itibaren, etrafındaki her şey daha normal geliyordu. Kızlar tütün mü içiyor? Pekâlâ. Omuz omuza oturan başıboş gençler karanlıkta bir bahçeye mi saklanmışlar? Çok doğal.

“Ah, seni zavallı,” dedi Cecily, saf bir şefkatle başını salladı. “Al. Biraz daha çek.”

Hiç fena bir fikir değildi. Georgiana ne kadar çok içerse, sorunları o kadar önemsiz hale geliyordu. Anne ve babasının tek

çocuklarından sıkılıp onu deniz manzarası uğruna terk ettiği düşüncesi de önemsiz bir endişeye dönüşene kadar bu rehavet devam etti.

Frances ve Jeremiah bir bankı paylaşıyor ve karşılıklı sevgi ve güven hakkında baş başa konuşuyorlardı. Frances'in eli, Jeremiah'ın avucunun içindeydi. Genç adam, işaret parmağını kıvırdı ve kızın avucunun içini nazikçe okşadı. Georgiana onları izlerken, içinde ani bir sızı hissetti. Bu kadar samimi bir şeye tanık olduğu için utanmış ama aynı zamanda belli belirsiz bir özlem duymuştu. Frances mutluluktan uçuyor, sevdiği bir adamla vakit geçiriyordu.

Georgiana kafasını çevirip etrafında oturan genç adamlara çaktırmadan baktı. Jeremiah'ın arkadaşları yakışıklıydı ve belli ki zenginlerdi. Fakat aynı zamanda kaba bir görüntüleri de vardı. Aldırışsız tavırları Georgiana'yı sinirlendirmişti. Georgiana erkeklerle hiçbir zaman büyük bir sorun yaşamamıştı. Onlardan da aynı şekilde karşılık almıştı. Ailesinin arkadaşlarının çocukları, coşkulu birkaç kart oyunu haricinde, kur yapma veya evlilik gibi heyecan verici bir girişimde bulunmaya yeltenmemişti.

Jonathan Smith son derece arkadaş canlısıydı. Georgiana, Frances'in ümitsiz bir vaka olmasına rağmen, Jonathan'ın onu beğendiğini düşündü. Genç adam, arkadaşıyla konuştuğu anda bile bir gözünü Frances'ten ayırmamıştı. Christopher Crawley, Georgiana'yı biraz endişelendirmişti. Genç adam, kitaplardaki kötü adamların esas hareketlerinden biri olduğunun farkına varmadan, devamlı bıyığını kıvrıp duruyordu. Jeremiah Russell kendisini olaya fazlaca kaptırmış, Frances'in bileğini inceliyordu. Georgiana'nın aklına, partide kalan kıvrıcık saçlı yabancı gelmişti. Şimdi başlı başına bir mesele olmuştu, asık suratı ve tek kelime etmemesi cazibesini artırmıştı. Jeremiah'ın diğer ar-

kadaşlarıyla kıyaslanınca, -ki onlardan biri şu anda sol burun deliğinden pipo içmeye çalışıyordu- kıvırcık genç son derece etkileyici görünüyordu.

Gerçek şu ki, davetteki hiç kimse Georgiana'yı uygun bir eş olarak görmezdi. Onları son gördüğünden beri, ailesi bir şekilde toprak, miras veya unvan edinmediyse Georgiana, dönüp tekrar bakmaya tenezzül edilecek kadar değerli biri değildi. Frances ile henüz emekleme aşamasında olan arkadaşlığı, başka arkadaşlıklar kurmasını sağlayacak kadar ileriye gitmişti. Orada bulunan erkeklerden birinden hoşlansa bile, bunun duyulması sadece alay konusu olmasına sebep olurdu.

Sonuçta hâlâ aşağılanma ihtimali olduğunu düşünüyordu.

Sonunda kendisini tutamadı. Cecily'ye, "Çeşmenin başında Bay Russell'in yanındaki kıvırcık, esmer beyefendi kimdi?" diye sordu, rahat görünmeye çalıştı ama başaramadı.

"Hımm, sanırım o... Hornsley galiba. Yoksa Horsely miydi? *Hawksley*, evet doğrusu bu. Russell'ların aile dostudur. Highborne Malikânesi'nde yaşıyor. Annesi yabancı kökenli ama nereli olduğunu hatırlamıyorum."

"Hindistan mı?" diye sordu Georgiana.

"Evet, doğru! Seni akıllı şey. Hindistan'daki son derece zengin bir aileden, şey yapan... Ticaret. *Yeni* zenginlik kapısı bu. Babasının zaten hali vakti yerindeydi. Önceleri Jeremiah ile takılırlardı ama onu yıllardır görmemiştim. Eskiden olmasa da, şimdilerde sessiz bir tip. Aşırı derecede zengin olduğunu söylüyorlar, gerçi artık herkes için aynı şeyi söylüyorlar. Aynı zamanda kibar da," diye ekledi. Jonathan'ın uzattığı konyak şişesi sohbetlerini böldü.

Georgiana tekrar şansını denerdi. "Hawksley'ler diyordun?"

“Hawksley’ler mi?” Jeremiah’ın arkadaşlarından biri araya girdi, eğilip kahkaha attı. “Vaktinizi boşa harcamanızı istemem hanımlar. ‘Eğlence’ kelimesi o adamın kelime dağarcığından çıkmalı epey oldu. Bugünlerde en neşeli hareketi, çorabıyla uyumlu olmayan bir kravat takmasıdır.”

Sıra Georgiana’da olmasına rağmen delikanlı uzanıp şişeyi kaptı ve arkadaşlarına döndü.

Kaşlarını çatarak, “Genellikle üzgün görünüyor,” dedi Cecily. “Sanki atı yeni ölmüş gibi dertli.”

“Belki de ölmüştür,” dedi Georgiana.

“Bir keresinde güzel bir atım vardı,” dedi Cecily. “Adı Hestia’ydı. Tüm sırlarımı ona anlatırdım, beni gerçekten dinlediğini düşünürdüm. Seni gerçekten dinleyen ve anlayan bir hayvan ya da bir erkek bulmak çok zor.”

Georgiana, onun şaka yapıp yapmadığını anlayamadı. Cecily dalgın dalgın bakıyordu, ancak sohbeti son derece samimiydi. Atıyla konuşma konusunda ciddi görünüyordu.

Geçmişte çok sayıda ilişki yaşamış gibi bir edayla, “Aralarında fark var mı?” diye sordu Georgiana. Cecily başını yana eğdi ve gözlerini kısarak gülümsedi. Cecily’nin hal ve davranışları, başka bir âlemden gelmiş bir tür ruhani prensesle konuşulduğu izlenimi veriyordu. Fark edilebilir tek kusuru, biraz kalın kafalı olmasıydı. Fakat Georgiana o an bunu anlayacak durumda değildi. Piponun içinde ne varsa oldukça güçlüydü ve her şey korkunç bir şekilde birbirine girmişti.

Georgiana, en az bir dakika boyunca ne kendisinin ne de Cecily’nin konuşmadığını fark etti. Büyük ihtimalle pipoyla uyuşan beyninin uydurması olan havadaki değişim, kendisinin bu insanlar tarafından zorla alıkonulduğunu hissetmesine neden oldu. Gruptan uzaklaşmak ve bahçenin sonundaki ışıklara daha

yakın olmak için kaçmak istedi. *Aydınlık her zaman iyidir*, diye düşündü. *Öte yandan, insanlar kötü olmaya meyillidir.*

Müsaade isteyerek çalılarının arasından çıktı, kibar ve ilgisiz görünmeye çalışarak çakıllı yoldan aşağı yürüdü, karanlıktaki tek ışık kaynağı olan lambalara odaklandı.

Eve gidene kadar kimseyle karşılaşmadı. Serin havadan ötürü, misafirler evin içine dönmüşlerdi. Uzaktan gelen hafif mırıltılı konuşmalardan başka ses duymuyordu.

Georgiana'nın morali yerine gelmişti. Taş basamaklar hiç yoktan ortaya çıkmış gibi önünde belirene kadar, gitmek istediği yere neredeyse varmıştı. Basamakları geç fark etti, oldukça dramatik bir şekilde eteğine takıldı ve büyük bir hızla yere savruldu. Kemiklerinin kırılacağını ve fena yaralanacağını aklından geçirdi ama yere düşmeden hemen önce, sıcak ve sert bir elin onu yakaladığını fark etti. Bu onun için hoş bir sürpriz oldu.

Heyecanlı bir şekilde ve belli belirsiz bir ses tonuyla, "Beni kurtardınız," dedi Georgiana.

Kurtarıcısı kısa ve şaşırtıcı bir kahkaha attı. Georgiana'nın merdivenlere oturmasına yardım etti ve o da yanına oturdu. Georgiana, lambanın loş ışığında adama gözlerini kısarak baktı ve onun Bay Hawksley olduğunu fark etti.

Şaşkınlıkla, "Sizsiniz!" dedi Georgiana.

Genç adamın verecek uygun bir yanıtı yokmuş gibiydi, sadece tebessüm etti. Yakından bakınca -ki Georgiana ona oldukça yakındı- çok bitkin görünmesine rağmen yakışıklılığına hiç laf edilemezdi. Georgiana'nın şimdiye kadar gördüğü en olağanüstü kirpiklere sahipti, göz bebekleri karanlıkta simsiyahtı. Açıkçası adamın gözlerinin kendisine bu kadar yoğun bir şekilde odaklanması Georgiana'nın gardını düşürmüştü. Yüzünü kapat-

mak istedi ama neyse ki beyninin bir kısmı, bunun çok saçma görüneceğini hatırladı.

Georgiana bir süre sessizce ona baktı.

“Partide eğleniyor musunuz?”

“Ha? Çok... keyifli,” diye yanıtladı adam, bir partide olduğunu unutmuş gibiydi. Sesi, Jeremiah’ın sesi gibi net ve kibar değildi. Yıpranmış kadife gibi derin ve biraz da boğuktu.

“Alışık olduğunuz davetlere kıyasla sönük kaldığına eminim,” dedi Georgiana. “Prusya kraliyet ailesinin düzenlediği, domuz yarıştıran, egzotik meyvelerin olduğu ve serçelerin içindeki tavukların içinde hindi servis edilen balolara katılmışsınızdır.”

“Serçe en içte olacak,” dedi adam. “Hindiyi serçenin içine sığdıramazsınız.”

“Hımm,” dedi Georgiana, kendisini aptal ve mahcup hissederek. “Tabii ki öyle. Eminim elli dönüm araziniz, yıllık on beş bin pound geliriniz ve muazzam bir şapka koleksiyonunuz vardır.”

Bay Hawksley rahatsızca kıpırdandı. Georgiana şaşırdı.

“Yoksa var mı? Elli dönüm araziniz, yıllık on beş bin geliriniz ve bir o kadar da şapkanız var!”

“On beş bin şapkam yok. Elli tane filandır.”

“Hımm,” dedi tekrar Georgiana.

Cesaretle yaptığı hızlı giriş sonrası ne diyeceğini bilemiyordu. Dünyada herhangi bir insanın nasıl devam edileceğini bilip bilmediğini sorguladı. Hemen sonra aklına bir şey geldi.

Elini uzatarak, “Adım Georgiana Ellers,” dedi.

Uzatılan eli tutarak, “Thomas Hawksley,” dedi adam nazikçe. “Görünüşe göre domuz yarıştırmacılığı konusundaki itibarım benden önce yayılmış.”

Kalabalık bir odada bir adamın hafifçe el öpmesi saklanılacak bir şey değildi. O öpücük genellikle yaşının iki katı olan bir beyefendiden gelirdi ve arkasında, çaktırmadan mobilyalara silinmesi gereken hoş olmayan bir tükürük bırakırdı. Ancak, uzaktaki lambaların titrek ışığıyla aydınlanan ıssız bir bahçede, iyi görünümlü bir yabancının dudaklarını yavaşça elinin üzerine dokundurması son derece özel bir şeydi.

Ne yazık ki, söz konusu öpücük sadece Georgiana'nın hayalinde gerçekleşmişti. Thomas sessizce boğazını temizledi, sonra kızın bulaşıcı bir hastalığı varmış gibi onun elini bıraktı.

“Affedersiniz. Beni neyin zorladığını bilmiyorum...” diye söze girdi Georgiana.

Genç adam, bakışlarını bahçeye çevirdi. Georgiana, öfkeyle kızaran yüzünün karanlıkta görülmemesinden memnundu. Yaklaşık elli şapkaya sahip olduğunu iddia eden birinin yanında otururken, kendisini eksik hissediyordu.

Aniden ve çok yüksek sesle, “Burada oldukça iyi giyimli bir sürü insanın olduğunu fark ettiniz mi?” diye sordu Georgiana. “Buradaki hiç kimse daha önce bir atı tımar etmek veya... kendi bağcıklarını bağlamak zorunda kalmamıştır. Muhtemelen atların, kediler gibi uzun dilleriyle kendilerini yaladıklarını düşünüyorlardır. Ayakkabı bağı fikri muhtemelen akıllarına bile gelmemiştir. Onlar... Evden çıkacaklarını söylerler ve ayaklarının dibindeki bir hizmetçi anlaşılmasın bir şeyler yapar. İşte oldu, gitmeye hazırlar!”

Georgiana'nın sözlerinden sonra, kısa bir sessizlik oldu.

“Atımı tımar etmek benim hoşuma gidiyor,” dedi Thomas. “Oldukça sakinleştirici geliyor.”

Kaba bir şekilde, “Eh, tabii ki gelir,” dedi Georgiana. “Atınızı tımar edip etmemeyi seçebilmeniz çok sakinleştirici. Özellikle

günün tek işi buysa, onu tımarlamayı seçseniz bile, sonrasında şöminenin başına geçebilirsiniz. Artık gerisini bilmiyorum, çok çalıştığınız zor bir günden sonra güzel bir içki alıp kendinizi pohpohlarsınız.”

“Atları tımarlamak sizin için bir hobi mi Bayan Ellers?” diye sordu Thomas.

Kısa konuşmaları sonrasında, genç adam biraz gevşemiş gibi görünüyordu ve şimdi basamaklara daha rahat yaslanıyordu. Georgiana, adamın dalgın bir halde saçlarının arasında gezdirdiği elini izledi ve sonra bakışlarını hızlıca kaçırdı. Georgiana, o hoş elin içinde uyandırdığı hissi tanımlayamıyordu.

“Şey... Hayır. Eniştemin bunu yapan bir çalışanı var.”

“Anlıyorum. Yani bu anlattıklarınız, kendi yaşamınızın gerçeklerine uymayan, at tımarlama aktivitesiyle ilgili tamamen ideolojik fikirler mi?”

Georgiana cevap vermedi. Thomas’ın öğrenmek istediği gerçekleri açıklamaya lüzum görmemişti.

“Hakkınızda çok az şey biliyorum Bayan Ellers. Ailenizden, nerede yaşadığınızdan ya da sizi etkilememiş görünen insanlarla dolu bu davete nasıl geldiğinizden bahsetmiyorum.” Georgiana onun sözünü kesmek istedi ama o devam etti. “Şu anki sohbetimiz hakkındaki tereddütlerinizi paylaşmıyormuş gibi yapamam. Fakat bana öyle geliyor ki, insanlardan uzaklaşmadan önce, keyiflerinin yerinde olup olmadığını sormak, hatta belki de onlarla kibarca sohbet etmek isteyebilirsiniz.”

Adam kalkmak için hareketlendi. Georgiana yanlış bir şey söyleyip söylemediğini düşünmeden edemiyordu ama şu anki ruh hali içinde neyin yanlış neyin doğru olduğunu ayırt edemiyordu. Şimdi yalnız kalma ihtimali ortaya çıkmıştı ve adamın

gitmesini hiç istemiyordu ama onu yanında tutacak hiçbir eylem ya da söz aklına gelmiyordu.

“Müsaadenizle Bayan Ellers. Sanırım arkadaşlarınız sizi arıyor.”

Georgiana arkasını döndü, Frances ve Cecily'nin bahçeden çıktıklarını gördü. İkisi de kısık sesle ona sesleniyordu.

“Bu arada, daha önce hiç domuz yarışı görmesem de bir kere sinde ördek yarıştıran birini görmüştüm. Oldukça rahatsız edici bir görüntüydü. Ördeklerin küçük bereleri vardı.”

Georgiana gülümseyerek geri döndü, cevap vermek için tam ağzını açmıştı ki adamın çoktan uzaklaştığını fark etti. Partiye doğru çıkan basamakların üzerine adamın uzun gölgesi düşmüştü.

Georgiana, teyzesinin ve eniştesinin yanına on gibi uygun sayılabilecek bir saatte dönmüştü. Bayan Burton, yeğeninin geceyi istenmeyen bir arkadaş grubuyla yasak faaliyetlerde bulunarak geçirdiğine dair somut bir kanıt olmamasına rağmen, Georgiana'nın çok fazla şampanya içtiği itirafına da inanmamıştı. Dönüş yolunda ona hanımefendilik, şaperon bulundurma zorunluluğu, tevazu ve kendini takdim etme hakkında dersler vermişti. Georgiana, arabanın solmuş iç döşemesine alnını dayamış ve ilgili görünmek için elinden geleni yapmıştı, ancak yalnızca bağırsak rahatsızlığı yaşıyormuş gibi görünmeyi başarmıştı.

Ertesi gün zonklayan bir kafayla geç bir saatte uyansa da teyzesi ve eniştesine öğle yemeği için tam zamanında katıldı. İkisi onu coşkuyla karşıladı. Georgiana yüzünü buruşturunca, ona şüpheyile baktılar.

Georgiana o piponun içinde ne olduğunu bilmiyordu ama her neyse, kesinlikle tütün değildi. Akşam yemeğinden sonra sigara içen eniştesinin, parlak ışıklara doğru yürüdüğünü ya da kontrolsüz bir şekilde kıkırdamaya başladığını hiç görmemişti. Yalnız bir keresinde, adam yeğenin üst düğmesini sebepsizce açarak onu çok şaşırtmıştı.

Ebeveynleriyle birlikte yaşayan, kitaplarını basım yılına göre yeniden düzenleyerek hafta sonlarını geçiren Georgiana, yaban-

cılarla gizemli ve kafa yapan maddeler içme fikrine karşı kesinlikle dehşete düşerdi, ancak artık o Georgiana olarak kalma zorunluluğu yoktu. Frances Campbell'a adıyla hitap eden, onun yüksek sosyeteden arkadaşlarıyla takılan ve gül bahçesindeki toplantılarda samimiyetle karşılanan bu Georgiana, böyle şeylere, iyi demlenmiş bir fincan çayın tadını çıkarmak kadar sıradan bir olaymış gibi davranan bir insandı.

Georgiana yemeğini gönülsüzce tabağına alırken, Emmeline gelip birinin onu sorduğunu söyledi. Koyu saçlı, şık görünümlü ziyaretçinin geldiği araba o kadar etkileyiciydi ki kendisine tekrar tekrar baktırıyordu.

“Aman Tanrım! Bayan Campbell değil mi?” diye bağırdı Bayan Burton, heyecandan eli ayağına dolaştı.

“Seni duyabilir,” diye tısladı Georgiana.

Frances'in, nerede oturduğunu arama zahmetine girip adresini bulması ve buraya gelmiş olması, Georgiana'yı sebepsiz yere heyecanlandırdı, kalp atışları birden hızlandı ve avuçları terledi. Fakat şu anda bunları düşünmek için vakit yoktu.

Kısa süreli ve oldukça gülünç bir panik başladı. Bayan Burton içgüdüyle bir kalıp peyniri masadan kaldırıırken, Georgiana aceleyle pelerinini ve bonesini giymeye çalıştı. Bu sırada Bay Burton, kasırganın ortasındaki bir dağ gibi hareketsiz duruyordu. Georgiana, misafiri evin içini dikkatle incelemeden önce öğle yemeğini gelişigüzel bir şekilde piknik sepetine doldurmuş ve evden çıkmıştı. Bayan Burton yeğenine yardım etmişti, Bayan Campbell'ın görgüsüzlüğüyle ilgili endişeleri, mütevazı ve biraz tozlu evinin içini birinin görmesi karşısında duyduğu korkuya yenik düşmüştü.

Georgiana durumu anlamıştı. O ve teyzesi, tozlu evin korkunç görüntüsü konusunda ilk kez hemfikirdiler.

Frances, evden uzaklaştırılma telaşına şaşırdı ama hava güzel olduğu için piknik teklifini kabul etti. Şoförüne, onları Georgiana'nın tarif ettiği yere götürmesini söyledi. Dar ve engebeli bir yoldan, on dakika uzaklıktaki bir çayıra gittiler. Georgiana ara sıra güzel bir kitapla tek başına orada vakit geçirirdi. Bu alışkanlık nedeniyle, dışarıda kitap okumanın kötülükleri üzerine Bayan Burton'dan bir dolu nasihat dinlemek zorunda kalmıştı. Bir gölge buldular ve arabanın içinden çıkarılan, ithal bir halının üzerine oturdular.

Frances yorgun ama mutlu görünüyordu, dirsekleri üzerinde arkasına yaslandı ve Georgiana, kafasından milyon tane düşünce geçmiyormuş gibi onu taklit etmeye çalıştı. Burada olmaktan, biraz hasta görünen Frances'le bir ağacın altında oturmaktan ötürü heyecanlı değilmiş gibi görünmeye çalıştı.

"Partinin geri kalanı nasıl geçti?" diye soruverdi, alacalı gün ışığı üzerine vurunca beynine ok gibi saplanan acıyla gözlerini kıstı. En çok hayal kırıklığı yaratan deneyimlerin, keyifli başlayan ama sonu kötü biten yanlış tavırlar olduğunu biliyordu.

Ayakkabılarını ve çoraplarını erinerek çıkarırken, "Muhteşemdi," dedi Frances. Hafiften kırıışmış görünseler de, önceki geceden kalma yeşil ve altın rengi ipek elbisesi hâlâ üzerindeydi. Kedi gibi gerindi ve ayak parmaklarını çimenlere sürttü. "Gece yarısından sonra misafirler birer birer gittiler ama Jeremiah ve ben sabaha kadar sohbet ettik. Jeremiah sarhoşluktan zar zor gidebildi. Ben Jane'de kaldım, bunlar onun çorapları. Bana göre çok zevksiz."

Georgiana, Frances'e bir sandviç uzattı. Frances saldırgan bir tavırla kapıp hemen yemeye başladı.

İki lokma arasında, "Yaz bitmeden evlilik teklifini bekliyorum," dedi. "Dürüst olmak gerekirse, Tanrı bile bu kadar mükemmel bir eşleşme ayarlayamazdı."

“Fakat... Nişanlı olduğunuzu söylememiş miydin?” diye sordu Georgiana, kendi sandviçinden bir ısırık alırken.

Georgiana, Frances ve Jeremiah’ın içli dışlı hâllerine aldanıp nişanlı olduklarını varsaymıştı. Evlenmeden önce gerçekleşen heyecanlı el tutuşmaları hakkında Tanrı’nın ne buyurduğunu bilmiyordu ama bunun iyi bir şey olacağını hiç sanmıyordu.

Gözlerini devirerek, “Sıkı dur Georgiana, çünkü şoke olacaksın: Hayır, nişanlı değiliz,” dedi Frances. “Ah, bana öyle bakma. Yakında nişanlanırsınız. İtiraf etmeliyim ki hayata dair her şeyi sinir bozucu bulurdum, ancak şimdi gelecek planları yapmak oldukça... *Mutluluk verici* geliyor.”

Frances’e hınzırca tebessüm ederek, “Seni yiyecekmiş gibi bakıyordu,” dedi Georgiana.

“Tanrım, umarım öyledir,” diye yanıtladı Frances. Georgiana kahkahalara boğuldu. “Hadi ama, Jane’in bahçesinde oynayan bir tek ben değildim. Yeni bir arkadaş edindiğini duydum Georgiana. Jane, ketum Bay Hawksley ile seni baş başa görmüş. Adam tam bir muamma, sırf bu görünüşü yüzünden kızlar onu daha çok arzuluyordur.”

“Hangi kızlar?” diye sordu Georgiana, elindeki hiç ısırılmamış sandviçi geri bırakırken.

“Ah, bilirsin,” dedi Frances, küçümsercesine elini salladı. “Birçok kız. Hepsini görmezden geliyor. Jeremiah da çok rağbet görüyor. Peşinden koşan çok oldu ama başaramadılar. Nişanımızı duyurduğumuzda, o zavallı suratlarındaki perişanlığı görmek için sabırsızlanıyorum. Neyse, Bay Hawksley’ye geri dönelim. En ince ayrıntısına kadar dinlemek istiyorum.”

“Anlatacak çok şey yok,” dedi Georgiana, eteğindeki kırıntıları süpürdü. “Parti ve konuklar hakkında sohbet ettik. Biraz da... Atlar.”

Bazı şeyleri atlamıştı ama Thomas'ın önünde kendisini ne kadar rezil ettiğini ya da Frances gibi sosyeteden birinin ayakkabı bağı olayını anlamayacağını ima ettiğini anlatmaya gerek yoktu. Ne de olsa arkadaşının kendi ayakkabılarını çözdüğünü görmüştü, böylece bu mesele de Thomas'ın lehine sonuçlanmıştı.

Thomas'ın geçmişte kadınların ilgi odağı olması elbette kaçınılmazdı. Zengindi, esrarengiz biriydi ve yeni doğmuş buzağı kirpiklerine sahipti. Onunla alakalı hiçbir iddiası olmadığından farkında olan Georgiana bu durumdan rahatsızdı. Ondan neden bu kadar çok etkilendiğinden emin değildi ama her nasılsa onun sohbetini sevmişti.

Açıkçası, Thomas'ın aşağılanmaya karşı özel bir eğilimi olmadığı sürece bu birliktelik olası görünmüyordu.

“Dün gece Jeremiah'la onun hakkında konuşuyorduk. Aslında burada yaşıyor, bizler gibi sadece yazı geçirmiyor. Birkaç yıl önce onu daha çok görüyorduk, davetlerde sık sık serseri tiplerle takılırdı ama sonra gizemli bir şekilde ortadan kayboldu. Daha yeni ortaya çıktı. Muhtemelen son zamanlarda yaptığı en ilginç şey, dünkü partiye katılmasıdır. Bu bile birçok şey anlatıyor. Uzun süredir onunla konuşamadım. *Büyük* bir mirasa kondu, aile şirketinin başında olduğunu biliyorum. Jeremiah, onun ailesi hakkında bir şeyler anlattı ama ayrıntıya girmedi. Gerçi biraz dikkati dağılmıştı.” Frances sııttı. Georgiana, Frances'in dikkat dağıtmak için tam olarak ne yaptığını merak etti. “Tek sorun, tüm bu sorumluluğun Bay Hawksley'yi dayanılmaz bir şekilde donuklaştırması. Korkarım ki onunla evlenmek, bir süpürge sapıyla beraber olmak gibi hissettirebilir.”

“Tahammül edilebilir biri gibi görünüyor,” dedi Georgiana. Thomas'ın aynı şeyi kendisi için söyleyemeyeceğini içinden geçirdi.

“Gerçekten mi? Eh, herkesin farklı zevkleri var tabii. Keyif almaktan kaçınan biriyle bir yuva kurmayı ve ömrümü onunla katıldığım davetlerde geçirmeyi hiç hayal edemiyorum. Çok az içer, sigara kullanmaz. Başlıca hobileri, konuşma esnasında rahatsız edici duraklamalar yaratmak ve ellerine bakmak. Elbette çok kibar ve çok hoş biri.” Yapmacık bir şekilde ürperdi.

Georgiana, Frances’in Thomas’ı neden bu kadar kötülediğini anlayamadı. Belki de arkadaşı, kirpiklerinden etkilenecek kadar ona yakın olmamıştı.

Konuyu değiştirmek için, “Öteki arkadaşların da çok nazikti,” dedi ve nihayet sandviçinden bir ısırık aldı.

Gülerek, “Ah, nedimelerim,” dedi Frances. “Jane çetin cevizdir ama özünde iyidir. Her şeyini bilirim, çocukluğumuz birlikte geçti. Yine de yaşlandıkça huysuzlaşmasından korkuyorum. Bugünlerde kendi partilerinden bile keyif aldığı söylenemez. *Cecily* komiktir. Aşırı derecede güzeldir, herkesin dikkatini çeker ama kesin olan bir şey var ki... Grubu yönlendirebilecek birisi değil. Dost canlısıdır, her olaya dahil olmak ister ve çok yakışıklı erkek kardeşleri var. Elbette hepsi çoktan evlendi,” dedi hüüzünlü bir iç çekişle. “Hepsi onun kadar uzun ve yakışıklı. En küçüklerinin ilgisini çekebileceğimi düşünmüştüm ama anneleri onları Londra sosyetesinden kızlarla nişanladı.”

“Jonathan sana çok düşkün görünüyor,” diye araya girdi Georgiana. “Siz hiç?..”

Frances ona şaşkınlıkla baktı ve sonra başını geriye atıp güldü.

“Ah, Jonathan olmaz! Zavallı adama iftira atıyorsun. O benim için kardeş gibidir ve seni şaşırtmak istemem ama onun tipi değilim. O tescilli bir bekâr.”

Georgiana, Frances’in neden bahsettiğini anlayamadı ve bunu gizlemeyi de başaramadı.

“Onun ilgisini erkekler çekiyor, Georgiana. *Hanımlar giremez*, tıpkı şehirdeki o gece kulüpleri gibi.”

“Ah!” dedi Georgiana, sonunda anladı ve yüzü kızardı. “Yani diyorsun ki...”

Kara kaşını kaldırarak, “Dün onu son gördüğümde, Jeremiah’ın arkadaşlarından biriyle seranın arkasına doğru gidiyordu,” dedi.

“Ah,” dedi yine Georgiana, heyecana kapılmıştı.

Daha önce böyle erkekleri duymuştu. Öyle adamları tanımadan, klasik Yunan edebiyatı hakkında temel bir fikir edinilemezdi. Ancak bildiği kadarıyla daha önce öyle biriyle hiç tanışmamıştı. Jonathan’da en ufak bir tuhafılık ya da şeytanlık görünmüyordu, en azından gruptaki diğer insanlardan daha fazla tuhaf değildi. Aslında Georgiana, diğerlerine nazaran ona daha fazla ısınmıştı.

Teyzesinin onun hakkında ne diyeceğini sadece hayal edebiliyordu. Sonuçta, Jonathan’ın davranışı yasalara aykırıydı ama Georgiana bazı yönlerden bunun ona romantik bir hava kattığını düşündü. Adam her şeyi riske atarak yasakları çiğnemeye ya da seraların arkasında yaptıkları tam olarak neyse onu yapmaya istekliydi.

Frances onu şoke etmeyi başarmaktan oldukça memnun görünüyordu. Georgiana onların yakınlığını yanlış yorumlamıştı. Adamın gül bahçesinde Frances’e sık sık bakmasının sebebi ona karşı beslediği sevgi değil, sevgili *Franny*’sine karşı takındığı korumacı tavidir.

“Bazı şeyleri görmezden gelmeye alışkın olduğumuz için çok şanslı,” dedi Frances. “Aslında ikimiz bir süreliğine kur yapıyormuş gibi davrandık. Dikkat çekmemeye çalışıyordu. İnsanlar bize hemen inandı. Doğum günü partimde, grupça

bilardo salonuna girdiğimizde ve onu çırılçıplak bir halde kaslı bir İtalyan'la bastığımızda sırrı ortaya çıktı.” Hatırlayınca yüzünü buruşturdu ve sonra içini çekti. “Christopher’ın âdeti can düşmanıdır. Açıkçası, Jonathan’ın elini çabuk tutup onu kendi zevksiz kravatlarından biriyle boğmasını isterim. Christopher, *ideal erkek* olduğu fikrine kendini o kadar kaptırmış ki bütün kadınların onu itici bulduğunun farkında değil. Dü-rüst olmak gerekirse, bu çocuk şeytanın vücut bulmuş modern görünümlü hali. Hepimizin zevk aldığı bazı maddeleri temin etmek konusunda iyi bağlantıları olduğu için ona tahammül ediyoruz. Jane’in ikinci dereceden filan kuzeni ve Jeremiah ile aynı okula gitmiş. Onunla tek başına arabaya binme ve kendisi içmiyorsa sana verdiği hiçbir şeyi sakın içme. Hatta kendisi içiyor olsa bile içme. Vücudu elli çeşit zehre karşı bağışıklık kazanmıştır.” Georgiana’yı dehşete kapılmış görünce biraz yumuşadı. “Tamam, o kadar da korkunç değil. Bazen biraz vahşileşiyor ama hepimiz öyle değil miyiz?”

Georgiana’nın şimdiye kadar yaşadığı en çılgın gece daha on dört saat önce sona ermişti ve tamamen Frances sayesinde gerçekleşmişti. Ancak Georgiana, bir yabancının değirmeninde yarı çıplak yakalanma söylentisi sanki kendi başına gelmiş gibi kafasını öne eğdi.

“Grubumuz sadece beş kişiden oluşmuyor. Bazıları yazın burada olmuyor veya aniden evlenmiş oluyorlar. Bu yaz hayatta kalan son kişiler gibi görünüyoruz. Geçen yıl sekiz kişiydik ve Henrietta King’in yazlık evini neredeyse yakacaktık, bu yüzden daha küçük bir grup olmak daha iyi denilebilir. Elbette tanıdığımız bir sürü insan var, Jeremiah’ın ayrı bir arkadaş grubu olduğunu da gördün ama bence sıkı dostluklar için daha küçük bir grup gerekir değil mi?”

“Elbette,” dedi Georgiana, gruba altıncı olarak dahil edilebilmesine dair en büyük umudunun o olduğunu çaktırmamaya çalıştı. Yeni bir kundakçılık riski olmadan, kendisini de kapsayacak şekilde genişleyebileceklerinden emindi.

“Ailem aslında değişiklik için bu yıl başka bir yere gitmeyi düşündü ama ben burası için ısrar ettim. Eylülde Jeremiah, Manchester’a gidiyor, ben de Londra’ya dönüyorum. Aramızda üç yüz kilometre mesafe olmasını gözümde büyütmiyorum, zira bu yaz her şey netleşir. Daha şimdiden unutulmaz bir tatil geçireceğimi tahmin edebiliyorum.”

Georgiana’nın hüznle beklediği yeni mevsim, bir anda umut dolu bir tatile dönüşüverdi. Belki de korktuğu gibi monoton ve yalnız bir yaz geçirmek zorunda değildi. Kaderinde daha büyük şeyler olabilirdi. Ödemesi gereken bedel sadece biraz edepsizlikse denemeye değerdi.

Frances, Georgiana’nın önceki tüm yazlarını satranç oynayarak, tek başına Chaucer’ın eserlerini okuyarak ve yaşamın tadını çıkarmanın başka yolları olabileceğini hayal ederek geçirdiğini bilmek zorunda değildi. Frances ve arkadaşları sivri zekâlı; görkemli ve kıpır kıpır insanlardı. Georgiana onlardan biri olmak için can atıyordu. Çevresindekilerin onu Dugray’ler, Woodley’ler ve Campbell’larla birlikte görmesini ve gruba yakıştırmasını istiyordu. Kahkahalarla dolu akşamları, çılgın maceraları ve Burton’ların davet edilemeyeceği partilere gitmeyi arzuluyordu. Yaz tatilinin ötesine geçen, Michaelmas ve Noel’de yatılı kalmalara kadar uzanan bir dostluk için, Frances’in Londra’daki evine davet edilmeyi diliyordu. Müstehcen şakalara gülmeyen, garip bir şekilde muazzam güzellikte ellere sahip ve sadece zevk için kendi atını tımar eden kıvırcık saçlı yabancıların olduğu davetlere katılmak için pek hevesliydi.

“Geçen gece annemin dedikleri için özür dilerim,” dedi Frances, iç çekip başka bir sandviçe uzandı. “Önceleri bu kadar kendini beğenmiş biri değildi. Babamla birlikte gösterişli partiler verirlerdi. Babam son zamanlarda tam bir pislik gibi davranıyor. Sürekli yurtdışı gezilerine çıkıyor. Dışarı çıkmamışsa, evin neresinde olursan ol, yaşadıkları *duygusal* anlara kulak misafiri olabilirsin. Mutlu bir evlilikleri var.”

“Hiç sorun değil,” dedi Georgiana. “Bizi yakalayan teyzem olsaydı beni derhâl arabaya bindirir ve doğruca bir manastıra götürürdü.”

Frances güldü. Georgiana’nın bacağına sevgiyle okşayarak, “Bizi beladan uzak tutmak için belki de en iyi şey budur George,” dedi.

Samimiyetin ve takma ismin verdiği zevkle Georgiana’nın yanakları pembeleşti, yüzünü saklamak için başka bir sandviçe uzandı, ancak sepet boştu.

“Ah, kahretsin, bütün öğle yemeğini yemişim!” dedi Frances. “Bir gün bize gel de bunu telafi edeyim. Hoşuna gideceğinden eminim. Kasabadaki en sevimli köpeklere ve en güzel atlara sahibiz. Babam artık onları nadiren gösterse de durmadan yenilerini satın alıyor. *İkimiz* beraber ata binebiliriz. Tabii... Başka planın yoksa.”

Bir planının olmadığı, Georgiana’nın yüz ifadesinden açıkça anlaşılıyordu. Sadece bakışarak anlaştılar. Yeni arkadaşı, Georgiana’nın önceki hayatının ayrıntılarını bilmese de aptal biri değildi. Frances, bu arkadaşlığa neler kattığını ve Georgiana’nın tüm eksik yönlerini gayet iyi biliyordu. Yarın dostluğunu bitirse, Georgiana, yazın geri kalanını -belki de hayatının geri kalanını- Bayan Burton’un salonunda pastel tonlarda kâbuslar işleyerek ve Frances’in refakatinde geçirdiği birkaç güzel günü yâd ederek geçirmek zorunda kalacaktı.

Frances, kendi statüsünün altındaki biriyle bilerek dostluk kuruyordu. Georgiana nedenini çözememişti ama rolünü iyi biliyordu. Bu arkadaşlığı kabul edip minnettar olmalıydı.

Nitekim öyleydi. Hatta mutluluktan uçuyordu. Beraber takıldıkları müddetçe, Frances her gün gelip onun sandviçlerini yiyebilirdi. Georgiana tek kelime etmezdi.

“Hayır. Bir planım yok,” dedi Georgiana.

Sırıtarak, “Mükemmel,” dedi Frances, ayağa kalkıp Georgiana’ya elini uzattı. “Hadi George. Botlarını çıkar. İleride bir dere gördüm, ayaklarımızı suya sokalım.”

Bayan Burton'ın nazik müdahaleleri, doğrudan yaptığı azarlamalar kadar dayanılmazdı. Ona karşı gelinmediği müddetçe iyi huylu bir kadındı. Konu partiler ve terbiye olduğunda kesinlikle telaşa kapılır ve sıkıntı çıkarırdı ama sevecen ve iyi niyetli bir insandı. Ancak Georgiana piknikten döner dönmez, yeni arkadaşlığını onaylamadığını açıkça dile getirmişti. Uzun bir süre sakinleşme belirtisi de göstermemişti. Sessizce gazetesini okuyan Bay Burton, karısının verdiği nasihatlere hiç karışmadı.

“Başkası olsaydı bu arkadaşlığı onaylardım Georgiana. Fakat ailen seni bize emanet etti. Tatilden döndüklerinde, dostluk kurduğun insanlar hakkında dedikodular dolaştığını duyarlarsa kendimi asla affetmem.”

“Beklenmedik bir şekilde evi satmadılarsa tatilde oldukları söylenemez,” diye karşılık verdi Georgiana. Pelerinini astı ve Bayan Burton'ın yanından geçip sessiz sığınağı olan kütüphaneye doğru yürüdü.

“Hayır, bekle! Arkadaş edinmek istemeni anlıyorum, gerçekten farkındayım ama Bayan Campbell uygun bir aday değil. Seni kanatları altına alacak ve sana komşuluğun faydalarını gösterecek uygun birilerini bulacağım. Belli ki kendi evinde rahat davranıyordun. Kız kardeşimin dikkati son zamanlarda çok dağıldığı için onu suçlayamam ama artık bu başıboşluk sona eriyor.”

Georgiana, gözlerini devirmek istedi, bu dürtüsüne direnince başına ağrı girdi. Eldivenlerini çıkarırken Bay Burton'un sırtına odaklanmaya karar verdi. Adamın ceketinin omuz kısmındaki dikişlerin açıldığını fark etti. Ailesinin, evden giriş çıkışlarına hiçbir zaman karışmadığı konusunda teyzesinin tahmini doğruydı. İşin aslı, anne babası kızları yokmuş gibi genellikle kendi işleriyle ilgilenirlerdi ama Georgiana bu duruma alışmıştı. Fazladan yaygara koparmaya ve huzuru bozmaya gerek görmemişti. Bayan Burton iç çekti, nefesini tuttu, sonra masanın üzerindeki mektuplara uzandı, onları karıştırarak aradığını buldu ve sevinçle havaya kaldırdı.

"İşte! Bayan Walters kasabadaymış! Sevgili dostumun torunu senin yaşlarında olmalı. Bir bakalım. Bayan Betty Walters akıllı bir kız, en çok hattatlık ve nakışta becerikliymiş. Kuzenleriyle yaşıyormuş ama belki sürekli burada kalır. Betty Walters sana iyi bir arkadaş olur. Hemen bir görüşme ayarlayayım."

Kendini daha fazla tutamayarak, "Bunu yapmayacaksınız!" diye bağırdı Georgiana. "Bayan Betty Walters tahmin ettiğiniz gibi akıllı bir kızdır ve eminim ki çok da sıkıcıdır. El yazısı ve iğne kullanması övülen biriyle vakit geçirmekten daha katlanılmaz bir şey düşünemiyorum. Dostunuz, torununu bana arkadaş olarak önermek için bunları kullanmışsa, Betty'nin *düzenli aralıklarla nefes alıp verme* konusunda becerikli olduğunu da ekleyebilirdi."

Bayan Burton kekeledi, kızardı ve sonra sendeledi. Konuşmak için ağzını açtı ama tekrar kapattı, destek için Bay Burton'a baktı. Georgiana, gazetenin arkasından adamın kaşlarını çatıldığını görebiliyordu.

Savrulan eteği ve incinmiş duygularıyla odadan fırlamadın önce, "Çok ileri gittin," dedi Bayan Burton. Georgiana, teyzesi gittikten sonra kendisini suçlu hissetti.

Ortama bir süre sessizlik çöktü. Bay Burton gazetesini indirince, Georgiana ile göz göze geldiler. Adam tartışmaya ya da herhangi bir dramatik olaya o kadar karşıydı ki Georgiana içten içe, teyzesiyle yaptığı konuşmayı hiç duymamış gibi davranmasını bekledi.

Kendinden emin, derin bir sesle, “Georgiana,” diye seslendi. “İnsanlar, kendilerinin *çok* zeki olduklarını düşünürler. Zekânın gaddarlığa dönüşmesine izin vermektense, senin ve çevrendekilerin gelişimi için onu kullanmak daha mantıklıdır.”

Gazetesini tekrar açtı ve yukarı kaldırdı. Georgiana öylece bakakalmıştı.

Kurtuluşu olmadığını anladı. Bayan Burton’la olan tartışmasını telafi etmek için, hakkında peşin hükümlü olduğu Betty Walters’la, hacamat yaptırmak kadar eğlenceli olacağını düşündüğü bir gün geçirmeye razı olacaktı.

Bayan Burton, Georgiana ile konuşmuyordu. Ara sıra kocası aracılığıyla yeğenine bazı haberler veya sorular iletiyordu, ancak Bay Burton suskun biri olduğundan, mesajlar yeğenine nadiren ulaşıyordu. Sonuç olarak Georgiana, kendileri gibi taşrada yaşayan ailelerin katılacağı, güzel havanın tadını çıkarabilecekleri bir piknik organizasyonuna davet edildiklerini, pikniğe sadece bir gün kala öğrenebilmişti.

Bayan Burton, yeğeniyle konuşmadığı için aşçı Marjorie ile daha sık konuşmaya başlamıştı. Georgiana koridorda sinsice dolaşırken konuşmalarına kulak vermiş ve piknikten böyle haberdar olmuştu. Hiç ilgisini çekmeyen komşular ve tanıdıklar katılacaktı. Bayan Burton, başka kimin katılacağını da dile getirmişti. “Bayan Walters torunuyla gelecek. Gerçek bir hanımefendinin

nasıl davranması gerektiğini görmenin, son zamanlarda oldukça inatçı olan *birinin* aklını başına getireceğini umuyorum.”

Georgiana'nın çocuksu yanı, dramatik bir şekilde teyzesinin sözünü kesmeyi ve tartışmalarını yeniden başlatmayı düşündü ama teyzesini daha fazla kızdırmanın bir faydası yoktu. Hatta, bir keresinde teyzesinin arkası dönükken Georgiana'ya bakan ve bir komşunun sazdan yapılmış çatısıyla ilgili bir şikâyeti dinlemek zorunda kaldığı için kendini boğazlayacakmış rolü yapan zavallı Marjorie'nin hatırına aralarını düzeltmeliydi.

Georgiana odasına döndü, çerçevesi yamulmuş kapıyı kapatmak için biraz uğraştı ve sonra pencerenin altındaki küçük masanın yanındaki koltuğa çöküp içini çekti. Bu piknikte Betty Walters ile tanışacaktı. Oldukça kibar ve samimi davranacaktı. Fakat kendi tarzında biraz eğlenmesinde de bir sakınca görmüyordu.

Georgiana, üzerinde çok düşünmeden masanın çekmecesini gıcırdatarak açtı ve ailesine yazma niyetiyle alt kattan aşırıldığı kalemi, kâğıdı ve mürekkebi aradı. Frances'e aceleyle bir şeyler karaladı, Emmeline'i buldu ve notunu derhâl göndermesi için rica etti.

Frances kendi iradesiyle pikniğe gelmiş gibi görünürse Bayan Burton elbette tepki gösteremezdi. Georgiana, Betty ile yapacağı, iyi hattatlığın keyifli yönleri hakkında bitmek bilmeyen sohbetin bir kısmından kurtulabilirdi.

Birkaç saat sonra bu fikrin coşkusu azalınca, Georgiana kendini çok gergin hissetmeye başladı. Evin içinde gezindi ve eşyaları kafasına göre yeniden düzenledi. Şimdi en iyi senaryo, Frances'in *gelmemesi* ve sıkıcı arkadaşlarla güneşli bir günde vakit öldürmektir. Frances gelirse, Georgiana başına gelebilecek her türlü felaketi kafasında canlandırmaya başlamıştı. Bu dostluk

yeni başlamıştı ve fazlasıyla kırılgandı. Teyzesinin köprü onarımıyla ilgili iç bayıltan sohbetleri her şeyi altüst edebilirdi.

Ertesi sabah, nadiren evine uğrayan ve süslü bahçelerini halka açmış Haverton adında genç bir kontun sahip olduğu geniş bir araziye doğru yola çıktılar. Gökyüzü açıktı. Yaz güneşinin parıltısı, hafif ve serin bir esinti ile ahenk içindeydi. Bayan Burton piknik örtülerini serdi ve yemekleri çıkardı. Hazırlıklar bitince, Georgiana manzarayı şaşırtıcı derecede hoş buldu. Pikniğe ona yakın aile katılmıştı ve hepsi birbirleriyle merhabalaşırken, kadınlar sırasıyla hayvanları, çocukları ve kocaları hakkındaki haberleri ve dedikoduları paylaştı. Bu sırada Georgiana, kuş cıvıltılarının, ezilmiş çimen kokusunun ve katılması gerekmeyen kibar sohbetlerin mırıltısının tadını çıkarıyordu. Çiftler kol kola yürüyor, süslü gölde yüzen bir grup kızgın kuğu da birbirlerinin yüzüne kanat çırpıyordu.

Georgiana, *Frances bu pikniğe gelmeyecek* diye içinden geçirerek sakinleşmeye çalıştı. Aslında Frances, Bayan Burton'ın hafif tüylü battaniyelerinde otururken görülmektense, sokak ortasında vurulmayı tercih ederdi. Georgiana, teyzesinin ve eniştesinin çalılıkların ardında yasadışı madde kullanma davetini kabul edeceğine inanırdı da Frances'in Burton'larla havadan sudan sohbet edeceğine asla inanmazdı.

Georgiana, meseleyi kafasında çözdüğü için son derece rahatlamıştı. Keyifle bir oh çektiği sırada, günün tüm güzelliğine rağmen yüzünü ekşiten yaşlı bir kadınla kol kola girmiş tombul bir genç kızın onlara yaklaştığını gördü.

Bu kişinin Bayan Betty Walters olması kaçınılmazdı. Dolgun vücudu göze hoş geliyordu, yüzü oldukça sade ve güzeldi. Pem-

be yanakları ve açık mavi gözleri hariç, tüm bedeni saman rengindeydi. Dudaklarında bir tebessüm vardı ama gözleri, huzur dolu pikniğin her an kurtlar tarafından basılacağını bekliyormuş gibi korku doluydu.

Georgiana bu görüşmeye ne kadar şiddetle karşı çıkmış olsa da zavallı kıza bir şans vermenin adil olacağını düşündü. Sonuçta yakınlarda bir kalem ya da iğne yoktu.

Bayan Burton, yeğeniyle konuşmadığını unutmuş gibi hemen coşkulu bir takdime başladı. Betty'nin yanakları daha da pembeleşti ve Georgiana'nın yanına oturdu, ardından rahatsız edici bir duraksama oldu.

Sessizliği bozmak için, "Burayı... nasıl buldun?" diye sordu Georgiana.

Cevaplayabileceği bir soru sorulduğundan ötürü rahatlamış görünerek, "Gerçekten çok güzel!" dedi Betty. "Şey, henüz kasabaya uğramadım ama yarın gitmeyi planlıyorum. Biliyor musun, buralarda çok sayıda harika yol ve çit var. Baktığım her yerde, bu çitin ya da bu harika yolun ötesinde *güzel* bir ev olmalı diye düşünüyorum. Elbette, evlerin çoğu yoldan bakınca görülüyor ama çoğu zaman çakılların kalitesinden anlaşılıyor."

Georgiana dudağını ısırıp ve başını eğdi, bonesi sayesinde pek kibar olmayan ifadesini gizleyebildi.

Sakinleşince, "Evet," dedi. "Gerçekten ne harika çakıllar var, değil mi?"

"Hazır lafı açılmışken, çakılın nasıl yapıldığını çok merak ediyorum. Yer altından bu kadar küçük parçalar halinde çıkarıldığını sanmıyorum. Belki de kumsaldaki kum gibidir. Ya da belki büyük bir kayayı alıp çekiç ve baltalarla parçalıyorlardır. Hey, büyükanne..." Büyükannesi, Bayan Burton'la konuşurken

ona doğru döndü. “Çakılların nereden geldiğini biliyor musun büyükanne?”

“Çakıl mı canım?” diye sordu büyükannesi. Şaşkın görünüyordu. “Ne çakılı?”

“Evet, çakıl. Ara yollar için. Mıcır ve onun gibi küçük taşlar.”

“Hiç düşünmedim,” dedi büyükannesi ve Bayan Burton’a geri döndü.

“Ah! Evet.” Sohbetten kurtulmak için büyükannesini konuşmaya dahil etmeyi başaramayan Betty, paniğe kapılmış görünüyordu. “Ne olursa olsun, genelde çok hoş renkleri var. Grinin, beyazın ve kahverenginin tüm tonları, daha koyu ve daha açık kahverengi...”

“Sanırım çakıl konusunu tükettik,” dedi Georgiana, müdahale etmeseydi Betty’nin daha ne kadar devam edebileceğini merak etti. “Geldiğinden beri herhangi bir davete katıldın mı?”

“Henüz katılmadım ama katılmak istiyorum. Davetleri severim. Evde parti benzeri küçük neşeli toplantılar yaparız. Yiyecek ve içecekler olur, eğer şanslıysak dans edilir. Herkes en şık kıyafetlerini giyer, dans eder ve yemek yer. Bence az bir içkinin ya da sulandırılmış şarabın faydası oluyor. İnsan içince ortama daha kolay ayak uyduruyor. Yani sohbet etmek biraz daha kolaylaşıyor.”

Georgiana, hangi miktarda alkolün Betty’nin konuşma becerilerini geliştireceğini hesap edemedi. En azından, Georgiana onu gülünç bulduğu gibi o da kendisini gülünç buluyordu. Daha da kızarmış, görünüşe göre kendi ağzından çıkanları duymaktan utanmıştı.

Georgiana, Betty’nin durumuna anlayış göstermesi gerektiğini biliyordu ama kızın sohbete katılmak için öyle büyük bir hevesi ve hissedilir bir ivediliği vardı ki ona bakmaya bile daya-

namıyordu. Sıktağı yumrukları, terlemiş alnı ve lafını bitirdikten sonra yaptığı özür diler gibi küçük yüz buruşturmasıyla, Betty kendisini kolayca ele veriyordu. Rahatsız edici gerçek şuydu ki, Gadforth'ların karanlık koridorlarında Frances'e rastlamasaydı, Georgiana da bu piknikte Betty gibi umutsuzca arkadaş arıyor olabilirdi. Kuşkusuz ki çitlerinin meziyetleri hakkında soluklanmadan konuşarak kendini asla utandırmazdı. Genel olarak çok daha iyi bir ilk izlenim bıraktığını düşünüyordu ama ikisinin ortak paydası olan arkadaşsızlık, bir kaşıntı gibi Betty'nin her yerini kaplamıştı. Şimdi ona bakmak, aynada kendi geçmiş çaresizliğini görmek gibiydi. Georgiana, sanki bulaşıcıymışçasına ondan tiksindi.

Betty umursamadan konuşmaya devam etti. Georgiana sohbet esnasında uygun anlarda küçük, çekimser sesler çıkardı ve bitmek bilmeyen gevezeliğin, onu bu güzel günden koparmasına izin vermemeye çalıştı. Geniş, yemyeşil çimenliklerden sonra göle ve ardından meyve bahçesine göz gezdirdi ve aniden durdu. Georgiana, ham meyvelerle dolu dalların arasında, durmak üzere olan tanıdık bir siyah araba gördü. Gözlerini oraya dikmişken, ilgi çekici beş figür yavaşça dışarı çıktı, kol kola girdiler ve şakalaştılar. Georgiana'nın oturduğu yerden kahkahaları duyuluyordu.

Frances'in kafasına esmiş ve bu mütevazı pikniğe katılmaya karar vermişti.

Frances ve arkadaşlarının tenezzül edip geldikleri için afallayan tek kişi Georgiana değildi. Piknikteki herkes kendilerine doğru yaklaşanları görür görmez birbirleriyle fısıldaşmaya başladı. Georgiana kendini birden Betty kadar eli ayağına dolanmış ve

utanmış hissetti. Kaşlarını oynatarak Jonathan'ın kulağına bir şeyler fısıldayan Frances'den gözlerini ayırmadı. Onların neden burada olduklarını bilmiyordu. Normalde kendi geniş bahçelerinde ithal içkiler içerek, eğlence için sıradan insanları avlayarak ya da zengin insanların diğer açık hava aktivitelerini yaparak geçirecekleri güzel bir günde burada ne işleri vardı? Kesin olan şu ki, Frances onun Betty Walters ile sohbet ettiğini görmüşse, Georgiana mahvolmuştu.

Bayan Burton, büyük bir şüpheyile bir Frances'e bir Georgiana'ya bakıyordu ama yeğeninin yüzünde o kadar gerçek bir şaşkınlık vardı ki bu işte onun parmağı olmadığına ikna olmuştu.

En yakındakiler, gelenleri karşılamak için ayağa kalktı. Telaşlı bir reverans sonrası, Frances ve arkadaşları Burton'ların yanına gittiler. Herkes tekrar yerine oturdu ama Frances ve arkadaşları ayakta durdular. Georgiana oldukça garip bir durumda kalmıştı. Kendisi otururken diğerleri oturmayınca, Frances'e bakmak için başını kaldırıp elleriyle yüzünü gölgeledi.

Bir metaforu talihsiz bir şekilde gerçek hayatta canlandırmıştı.

Kalabalığı kastederek, "Ne hoş bir toplantı," dedi Frances. "Kasabadan çıkmak üzereydik ki köprünün bu yakasına geçip bu karmaşaya hangi heyecanlı etkinliğin sebep olduğunu görmek istedik."

Gergin bir ses tonuyla, "Ah, şey, tabii ki her türlü etkinlikten keyif alırız," dedi Bayan Burton. "Avcılıktan, dans etmekten, akşam yemeklerinden... Uyumaktan, aslında tüm olağan şeylerden..."

Georgiana yüzünü ekşiterek teyzesine gülümsedi.

Bayan Burton'a tek kaşını kaldırarak, "Evet, kesinlikle öyledir," dedi Frances.

Bu kızın, tamamen samimi görünen ama her an küçümseyici bir sırıtmaya dönüşecekmiş gibi duran çok özel bir gülümsemesi vardı. Gözleri, genellikle duruma uymayan, zar zor gizlenmiş bir neşçyle parlıyor ve sadece kendisine ait şakalardan zevk aldığı izlenimi veriyordu.

Frances ve arkadaşlarının ayakta bekleme sebepleri ortaya çıkmıştı. Hizmetçiler katlanır sandalyeler ve minderlerle koşarak geldiler ve getirdiklerini düzenli bir şekilde kurdular. Hepsi sandalyelere oturdu ve yerdeki Georgiana ile diğerlerine yukarıdan bakmaya devam ettiler. Büyük bir sepet getirildi, gösterişli bir şarap sunumu sonrası kadehler dolduruldu, hizmetçiler atlarla ilgilenmek için geri döndüler. Betty oldukça etkilenmiş görünüyordu, aslında yeni gelenleri saf bir hayranlıkla izliyordu. Cecily bunu fark etti ve Jane'i dürttü.

Frances, Bayan Burton'la konuşmaya devam etti. Frances'e başta temkinli davranan ama kısa sürede ona ısınan Bayan Burton, genç kızı, kendisinin neşeli ve çekici haline benzetmişti. Georgiana onları dinleme dürtüsüne yenik düşmedi, onun yerine Jonathan ve Christopher ile sohbet etmeye başladı.

"Sizi gördüğüme şaşırdığımı söylemeliyim. Siz neyse de, Frances'i hiç beklemezdim," dedi. Tırnaklarını avuç içine sertçe bastırarak yarattığı, muhtemelen ömür boyu izi kalacak yaranın acısından değilmiş de, sadece beklenmedik bu ziyaretten kaynaklıymış gibi duran ince bir tonla konuşmuştu.

"Ah, evet, Franny başına buyruktur," dedi Jonathan, bir kadeh şarap doldurup Georgiana'ya uzattı. "Bize yol gösterir ve hepimiz, telaşlı annelerini takip eden gözü kapalı küçük köpek yavruları gibi peşinden gideriz."

"Ya da yaban sıçanları gibi," dedi Christopher, kendi kadehini Georgiana'nın kadehiyle tokuşturdu. "Şerefe."

“Şerefe.” Georgiana, kadehini acemice ona doğru kaldırmaya çalıştı. İçkisinden bir yudum almadan önce, Bayan Burton’ın koluna elini atmış Frances’e bir bakış attı. “Ona karşı koymak oldukça zor.”

Yüz ifadesi sözleriyle biraz çelişse de, “Onunlayken hiç sıkılmıyoruz,” dedi Jonathan. “Tutuklanma riski çok yüksek olsa da genellikle eğleniyoruz.”

Georgiana, teyzesinin onları duyup duymadığını anlamak için hızlıca baktı. Bayan Burton, Frances’in söylediği bir şeye gergin bir şekilde gülüyordu. Ona biraz ısınırsa, yeğeninin hem gerçek hem de hayali tüm kabalıklarını belki de affedecek ve Georgiana, Campbell adını her andığında, teyzesi darağacına bağlı bir kadın gibi gerilmeyi bırakacaktı.

Jane ve Cecily, Betty ile her iki taraf için de talihsiz bir soh-bete daldılar. Jonathan ve Christopher, şarap seçimi konusunda tartışmaya başlayınca, Georgiana biraz endişeyle kızlara kulak kabarttı. Görünüşe göre Cecily ve Jane, Betty’yi konuşmaya teşvik etmişler ve onu dinlemeye koyulmuşlardı. Betty’nin konuşması, herhangi bir destek veya müdahale olmadan, endişe verici bir seviyede hızlanıyordu. Bir araba kazası gibiydi, Georgiana gözlerini ondan alamadı.

“Her ikinizin aileleri ve düzenledikleri keyifli partiler hakkında harika şeyler duydum Bayan Woodley. Bazen, böyle bir partiye davet edilip edilmeyeceğimi merak ediyorum. Sizi zorlamak ya da davet edilmek için söylemiyorum. Herhangi bir parti olabilir, özellikle sizin partilerinizi ya da ona benzer bir etkinliği kastetmedim. Öyle bir gecede giymek için aldığım bir elbisem var; pembe ama cırtlak bir tonda değil. Büyükannem, pembenin bana hiç yakışmadığını söylüyor. Hatta domuza benzediğimi düşünüyor. Esasen domuzları severim ve bir domuzla karşılaştı-

rılmakta pek bir sakınca görmem ama onlar çamurda yuvarlanmayı çok severler. Kimsenin beni boynuma kadar çamur içinde hayal etmesini istemem! Kırsalı seviyorum ama büyükannem, şehre yakın yaşamaya da alışacağımı düşünüyor ve dört gözle bekliyorum ki...”

Dinlemeye daha fazla dayanamayan Georgiana, onun sözünü kesti.

İmalı bir şekilde, “Betty, onlara ne kadar düşkün olsan da kendini bir domuzla kıyaslamamanın bence sırası değil,” dedi.

Cecily ve Jane daha fazla kendilerini tutamayıp gülmeye başladılar, Cecily elleriyle ağzını kapadı. Georgiana’nın niyeti tam tersi olsa da Betty incinmiş görünüyordu. Kırgın bakışları diğerlerinden ziyade, haksız bir şekilde Georgiana’ya yönelmişti. Betty burnunu çekti ve büyükannesiyile konuşmak için arkasını döndü.

Georgiana, hâlâ istemsizce kıkırdayan Jane ve Cecily’ye gözlerini devirdi. Niyeti kızı yaralamak değil, düştüğü gülünç durumdan kurtarmaktı.

Frances, Bayan Burton’la olan sohbetine son verdi ve sandalyesini diğerlerine doğru çekti, başkalarının duymaması için gruba iyice yaklaştı.

Alçak bir ses tonuyla, “Teyzen bir âlem,” dedi, kadehini doldurmak için Jonathan’dan biraz daha şarap istedi. “Betty Walters’ı öve öve bitiremedi. Ona epey tutulmuş. Doğrusunu bilmeseydim, ikinizi aykırı bir çift yapmaya çalıştığını söylerdim.”

Georgiana güldü ve elini ağzına götürdü.

“Frances lütfen sus, beni utandırma. Bahsettiği güzellik tam olarak burada,” diye fısıldadı ve başını Betty’ye doğru salladı.

Kaşlarını kaldırıp sesini alçaltmaya lüzum görmeden, “Burada mı?” diye sordu Frances. “Tanrım, elbisesini beğendiğimi

söyleyemem George. Senden üç dört yaş büyük olmalı. Umarım aşırı zengin ve okumuş biridir, sana karşı kibar ve ilgili bir koca olmasını dilerim.”

Dudaklarını alay edercesine bükerek, “Onun büyük bir eğlence kaynağı olacağından hiç şüphem yok,” diye araya girdi Jane. “Az önce bize sık sık domuza benzetildiğini anlatıyordu.”

Cecily yine kendini tutamadı ve tekrar kıkırdamaya başladı. Sırtı dönük Betty’ye bir bakış atan Georgiana kendini dizginlemeye çalışsa da grubun geri kalanı gibi Cecily’ye katıldı.

Emin değildi ama neşeli seslerini duyan Betty’nin duruşunda hafif bir dikleşme gördüğünü sandı.

Jonathan ve Christopher, birkaç hafta önce diğerlerinin katılmadığı bir davetteki zamparalık hikâyeleriyle bir süre herkesi eğlendirdiler. *Kimin kimi* süs havuzuna ittiği konusunda anlaşamayarak birbirlerinin sözünü tekrar tekrar kestiler. Gruptaki herkes alçak bir tonla konuşuyor, bağırışlarla sözlerini bitiriyor ve diğerlerinin kıkırdamalarını bastırıyordu.

Kısa süre sonra Frances huzursuzca etrafına bakındı ve başka bir davete gitmeleri gerektiğini söyledi. Georgiana, nereye gidiyor olabileceklerini ve onların yanında ne kadar harika hissedeceğini düşünürken, birden hüzünlendi. Yavaşça ayağa kalktılar. Şarap ve sandalyeler arabaya geri götürülürken, Bayan Burton toplandıklarını fark etti ve Frances ile vedalaşmak için Bay Burton’ı da beraberinde sürükleyerek geldi.

“Sizinle tanışmak bir zevkti Bayan Campbell. Anne babanıza selamlarımı iletin. Onlarla da en kısa zamanda tanışmak isterim.”

“Tabii ki, hepinizi Longview’a bekleriz!” diye heyecanla seslendi Frances, âdeta kendinden geçmiş gibi Bayan Burton’ın elini sıktı. “Memnun oldum Bayan Burton.”

Bayan Burton da, Frances gibi memnun görünüyordu. Veda-
laştıktan ve araba gözden kaybolduktan çok sonra bile, Georgia-
na, teyzesi ile Frances'in sohbetinin detaylarını kibarca dinleme-
ye devam etti. En sonunda Bayan Burton, daha önce Frances'i
suçladığı tüm kötü tavırlar ve yaramazlıklardan ötürü affetti.

"O çok kibardı, gerçekten de çok kibardı. Zaten böyle bir ai-
lenin kızları için aksi mümkün değil! Sanırım ona haksızlık yapı-
lıyor. Davranışları hakkında duyduğum söylentilerin doğru oldu-
ğuna artık inanmıyorum. Bana ailesinden, özellikle de babasından
bahsetti. Soyları ne kadar da geriye gidiyormuş... Ah, umarım bizi
yemeğe davet ederler Georgiana. Bayan Campbell, davet edecekle-
rinden çok emin görünüyordu. İyi bir aile! İyi bir kız."

Georgiana, içinde fırtınalar kopmasına rağmen, teyzesinin
hızlı bir şekilde fikir değiştirmesine sessiz kalmanın daha iyi ol-
duğunu düşündü. Piknik sona erip kendi arabalarına bindikle-
rinde, günün gayet iyi geçtiğini düşündü.

Güneşte hafif yanmış Bay Burton'ın yanındaki koltuğa otu-
rup akşam güneşinde altın rengine boyanmış piknik alanına son
bir kez bakmak için başını çevirdiğinde, bu güzel günün tek
kötü olayıyla yüzleşti.

Geride kalan insanlar arasında, Betty'nin kıpkırmızı, gözyaş-
ları içindeki yüzüyle karşılaştı.

Ertesi gün, Georgiana'yı cuma günü Campbell'lara davet eden bir not geldi. Teyzesi ve eniştesi çağırılmamıştı ama Bayan Burton bunu şaşırtıcı bir şekilde olumlu karşıladı ve hiç düşünmeden Georgiana'ya izin verdi. Bunun, bir sonrakinde kendisinin de davet edilme olasılığını artıracaklarını varsaymıştı. Georgiana bunun uzak bir ihtimal olduğunu düşünmüş ama teyzesinin iyimserliğine hayran kalmıştı.

Emmeline, Georgiana'nın en iyi dört elbisesini valizine yerleştirmesine yardım etti. Valizi görünce dehşet içinde, "Dört elbise mi?" diye bağırdı Bayan Burton. "Bir gece yatılı kalmak için dört elbise mi? Ne yapmayı planlıyorsun? Havuza elbiseyle mi gireceksin?"

Georgiana cuma sabahı erkenden yola çıktı, önünde uzun bir gün olmasına rağmen çok sabırsızdı. Kendisini öyle gergin, öyle telaşlı hissediyordu ki yerinde duramıyordu. En sonunda kıpırdamadan durabilmek için ellerinin üzerine oturdu. *Lord ve Leydi* Campbell'ın konukları olacağına hâlâ inanamıyordu. Davetteki isimde yazım hatası olup olmadığını, bir şakaya kurban gidip gitmediğini ya da aslında ziyarete *gelmemesi* gerektiğini yazıp yazmadığını incelemek için notu defalarca okumamış olsaydı, evin önüne gelene kadar inanmamaya devam edecekti.

Longview, gören herkesin söylediği kadar inanılmaz güzellikte bir yerdi. Malikâne, kasabanın kuzeyindeydi ve ona adını

veren, muhteşem bir manzaraya sahip tepenin en ucundaydı. Geniş arazisi yaban otlarıyla kaplıydı, evin yakınındaki bahçeler ise düzenli ve bakımlıydı. Georgiana, yanından geçtikleri doğa gölün kıyısında oturup sakince kitap okuduğunu hayal etti, okumak için daha güzel bir yer olamazdı. Evin kendisi de son derecede gösterişliydi. Manzarayla o kadar uyumlu görünüyordu ki Georgiana zamanın başlangıcından beri evin orada bulunduğunu düşündü. Evin dış cephesi, altın sarısı taşlarla döşenmişti ve ön kısmında bulunan sıra sıra geniş pencereleri, sabahın ilk ışıklarıyla parıltıyordu.

Frances Campbell'ın böyle bir evde yaşıyor olması gayet normaldi.

Georgiana arabadan inerken evin ön kapısı açıldı ve Frances onu karşılamak için fırladı. Üzerinde oldukça tuhaf bir biçimde süslenmiş bir sabahlık vardı, koyu bukleleri omuzlarına sarkıyordu. Eniştesinin arabacısı, Frances'i görünce yüzü kızardı ve başka yöne bakarak Georgiana'nın bavulunu kapıya kadar götürdü.

"George! Gelmişsin!" diye sevinçle bağırdı Frances. "Kaybolmadan gelmeyi başarmışsınız, aferin!"

"Annenle baban yok mu?" diye sordu Georgiana, hâlâ gergindi ve sanki onlar da Frances'in üzerindekiyle uyumlu sabahlıklarla kapı eşiğinde belireceklermiş gibi evin içine doğru baktı.

"Hayır! Aman Tanrım, sana demedim mi? Gittiler. Bugün ev boş, sadece ikimiziz!"

Georgiana bu evi asla boş olarak tanımlayamazdı. Frances kolunu Georgiana'nın omuzlarına doladı ve onu içeri sürükledi. Bir düzine uşakla karşılaştıkları, mermerden yapılmış ve muazzam görünen bir salondan geçerek misafir odasına vardılar. Oda geniş ve yüksekti. Süslü oymaları olan sayvanlı bir karyolayla,

sedef kakmalı sehpalarla, sert bakışlı akrabaların ve onların daha da sert bakışlı köpeklerinin sayısız portreleriyle döşenmişti. Georgiana hiç bu kadar gösterişli bir yatak odasına girmemişti. İçinde rahatça at koşturulabilirdi.

Bir hizmetçi, içinde neden dört elbise bulunduğunu sorgulamadan Georgiana'nın bavulunu boşalttı. Frances, dinlenmesi için onu yalnız bıraktı. Georgiana'nın yaldızlı aynada gergin bir şekilde bakan yansıması, çok sıkıcı ve mütevazı görünüyordu. Bir kilisede veya kalabalık bir manastırda yapılacak bir etkinlik için hazırlanmış gibiydi. *Elden bir şey gelmez*, diye düşündü. Sadece ikisi için bir şeyler giymesi yeterliydi.

Bahçeye giderken kaybolmuş ve sıkılmış görünen çok sayıda hizmetçiye yol sormak zorunda kalmıştı. Oraya vardığında Frances'in, onun isteğiyle dışarı çıkarıldığı belli olan iki dolgun minderli, kadife şezlongdan birine yayılmış olduğunu gördü. Ev sahibinin gözleri kapalıydı ve pipo içiyordu. Görüntü âdeta erotik bir tabloya benziyordu.

Georgiana, mutaassıp öğle çayları ve resmî akşam yemekleriyle dolu bir misafirliğe hazırlanmıştı. Hazırcevaplık ve sevimlilikle Campbell'ları etkilemek için çeşitli konularda esprili diyaloglar ve fikirler prova etmişti. En sevdiği edebiyat, müzik ve sanat eserlerinin bir listesini yazacak kadar ileri gitmişti, çünkü kendisine ne zaman sorulsa, sanki hayatında bir broşür bile okumamış veya bir flüt sesi bile duymamış gibi, aklındaki isimler aniden uçup gidiyordu.

Ziyaretin bu minvalde geçmeyeceğini anlayınca rahatladı. Frances'in piposundan bir firt çekmeyi kabul etti, ikram edilen bir kadeh şarabı aldı ve ayakkabılarını çıkarıp diğer şezlonga uzandı.

“George, işte hayat budur,” dedi Frances, mutlu bir şekilde içini çekti. “Biliyor musun, bir keresinde Brighton'a yaptığım

berbat bir gezi esnasında, George adında bir çocuğa tutulmuş-
tum. Çok *etkileyiciydi*. Kendini şair Byron'un veliahdı sanıyor-
du. Bana bir şiir yazmıştı. Çok korkunçtu, sanırım beni bir gü-
vercine benzetmişti. Şiirini daima hatırlayacağımı söylemiştim.
Gerçekte aklımdan çıkarmayacağım şeyse, yere düşen mendili-
mi almak için eğildiğinde dar pantolonunun içinde poposunun
ne kadar iyi görüldüğüydü.” Georgiana hoyratça bir kahkaha
attı. “Ya sen, George? O gamzelerin ardında gizlenen bazı yara-
mazlıklar seziyorum. Bir serseri tarafından baştan çıkarıldın mı?
Ya da bir centilmenin geniş omuzlarına hayran kaldın mı?”

“Bir erkeğin pantolonunun kalıbına bakışın karşısında, hiç
kimse senin kadar baştan çıkarılmamıştır,” dedi Georgiana.
Frances ona hovardace bir bakış attı.

“Sorudan kaçma George. Beni neşelendirmen gerek.”

Georgiana kendisi için, yasak ilişkiler veya dramatik ayrılık-
lar gibi ilgi çekici ve romantik bir aşk hayatı uydurmayı düşün-
dü ama bunları kitaplarındaki aşk hikâyelerinden farklı bir şeye
benzetecek kurgusal bir zekâyâ sahip değildi.

“Açıkçası, hayatımda kimse olmadı. Ailem böyle şeylere kafa
yoramayacak kadar meşguldü, bu yüzden sevgiyle aşkı ayırt ede-
mem. On yedi yaşımdayken birinden hoşlandığımı düşündüm.
Belki de kendimi kandırıyordum. Adı Patrick Elliott'tı. Babamın
yakın bir arkadaşının oğlu olduğundan devamlı çevremdeydi ve
bu yakınlaşmanın, bir köpeğe veya... sık kullanılan bir şapkaya
duyulan aşinalık ve duygusallık gibi belirtileri olacağını düşün-
müştüm. Biraz parası da vardı, rahat yaşayacak kadar iyi durum-
daydı ama korkarım ki övgüye değer yanları bu kadardı. Patrick,
bir eş adayı bekleyen ebeveynlerinden cesaret aldı ve her sabah
bana çiçek getirmeye başladı.” Georgiana o anları hatırlayınca
ürperdi, şarap kadehini sıkıca kavradı. “İşler ciddileşince, onu

hiç istemediğimi fark ettim. Davranışları bana itici gelmeye başladı. Her gelişinde yanından kaçmak için bahaneler uydurdum. Ondan saklandım. Aslında bir kez beni göremesin diye bir kilise sırasının arkasına gerçekten saklandım ama sonra bonemin göründüğünü fark ettim. Gerçi bu sayede niyetimi anlamıştı.”

“Ah, çok fenasın,” diye haykırdı Frances. “Eminim onu bayğı ezmişsindir. Hepsi birer köpek yavrusu! Bunların evlenmesi bile bir mucize. Çoğu erkek, normalden biraz daha belirgin bir selam vermenin romantizmin zirvesi olduğunu düşünür. Ancak tüm bu şovun içi tamamen boş. Ne bir kılıcı ne de bir kadını ellerinde tutabilirler. Asla evliliğe uygun olduğumu düşünmemiştim. Kendimi zengin ve alışılmadık bir kız kurusu olarak hayal etmiştim. Bilirsin işte, benim kafadan kızlarla takılmak, akrobatlar ve ateş yutanlarla abartılı akşam yemekleri düzenlemek ve Noel’de tüm yeğenlerimi kavga etmeleri için bir çukura atmak gibi planlar kurmuştum. Şevkleri kırılсын diye aileme de anlatmıştım. Fakat geçen yaz Jeremiah, gözüme çok çekici görünmeye başladı ve o... Şey, bence o benim için mükemmel bir eş.”

Keyifle gerindi ve ardından Georgiana’nın elbisesine, bonesine ve eldivenlerine baktı.

“Ah, George, *Campbell’larla akşam yemeğı* için hiç rahat görünmüyorsun.” Ellerini çırpı. “Gel, biraz daha şarap alalım ve sana daha rahat bir şeyler giydirelim.”

Georgiana’yı içeriye götürdü, duvarları lambri kaplı, uzun koridorlardan geçirdi, merdivenlerden yukarı çıkarıp kendi odasına getirdi ve üzerindeki benzer bir sabahlık çıkardı.

“Bunlar Fransa’dan. Sanırım savaş ganimeti. Çok çirkin değil mi?”

Georgiana’ya da kendisi gibi sadece bir iç elbise ve bir sabahlık giydirdi, son olarak hem kendisine hem misafirine birkaç

uzun kolye taktı. Georgiana bu kolyelerin, Burton'ların evinden daha pahalı olduğundan emindi.

Neşeyle, "Gördün mü, şimdi bir erkekle yatmaya ya da göle girmeye hazırsın," dedi Frances, Georgiana'nın elbisesini düzeltmek için uzandı ve yanağını sevgiyle çimdikledi.

Georgiana her ikisi için de Frances'in şaka yaptığını umuyordu. Ne kadar sıcak olursa olsun, gölün yeşilimsi suyu pek temiz görünmüyordu ve son zamanlarda İngiltere'deki çoğu su kaynağının yılan balıklarıyla dolu olduğunu okumuştı. Bir erkekle yatmak konusundaysa...

Yılan balıklarıyla uğraşmayı tercih ederdi.

Sabahın geri kalanını, Frances'in hiç bitmeyen lezzetli alkol takviyeleri sayesinde keyifle geçirdiler. Her şey çok yavaş hareket ediyormuş gibi geliyordu. Esinti, huş ağaçlarını itip kakıyor, bulutlar dağılıp parçalanıyordu. Çocukluk mürebbiyesiyle ilgili bir hikâyesini anlatan Frances, şezlongda çok fazla eğilince, oldukça zarif bir şekilde çimenlerin üzerine düştü. Yerden kalkmaya zahmet etmedi. Saat bire yaklaşırken, bir uşak evden çıkıp Frances'in kulağına bir şeyler mırıldandı.

"Öğle yemeği! Az daha unutuyordum. Jonathan da yemeğe davetli."

Georgiana giyinmek için miskin bir şekilde kalkınca, Frances ona zahmet etmemesini söyledi. Georgiana olduğu yerde kaldı ve iffetinden geriye kalanları korumak için sabahlığı üzerine daha sıkı sardı. Hizmetçiler bahçeye masa ve sandalye çıkardılar, bir masa örtüsü serdiler ve cilalı gümüş takımlarla üç servis açtılar. Sanki çimenlerin üzerinde bir akşam yemeğine yarı çıplak ev sahipliği yapmak tamamen sıradan bir olaymış gibi, hizmetçilerin yüzlerinde sorgulayıcı herhangi bir ifade yoktu.

“Ailene söylemezler mi?” diye endişeyle sordu Georgiana, son porselenler de önlerine dikkatlice yerleştirilirken.

Biraz daha şarap doldurarak, “Hayır, asla söylemezler,” dedi Frances. “Benden korktuklarından değil, ben aşağılık bir zorba değilim. Ailemi böyle önemsiz şeylerle rahatsız etmezler. Bu evde, giyimim veya açık havada yemek yemeyi sevmem dışında zaten yeterince anlaşmazlık var.”

Georgiana, sakinlerinin bir hafta boyunca birbirleriyle karşılaşmadan hayatlarına devam edebilecekleri kadar büyük bir evde ne tür bir anlaşmazlık yaşanabileceğini bilmiyordu ama sormanın kibar bir hareket olmadığını düşündü. Bu sırada Jonathan da gelmişti.

“Sevişmenizi mi böldüm, yoksa yataktan yeni mi kalktınız?” diye sordu. Yanlarına varınca krem rengi ceketini ve kravatını çıkararak masaya oturdu. Yorgun görüntüsü hemen dikkat çekiyordu. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve saçları biraz dağınıktı. Kendi piposunu çıkarıp yaktı.

“Yok, o kadar da değil,” dedi Frances.

Ciddi bir tavırla, “Daha kötüsü,” dedi Georgiana. “Üzerimizdekilerden ötürü bizimle alay etmemelisin Jonathan, az önce yaşadığımız ölümcül tehlikeyi görmedin.”

Frances bembeyaz masa örtüsüne bir damla şarap döktü. Kaşlarını çatarak meraklı bir tavırla, “Öyle mi oldu?” dedi.

Jonathan’a doğru eğilerek, “Şoktan unutmuş,” dedi Georgiana. “*Dua etmek* için mum yakmıştık ki, Bayan Campbell’ın elbisesi tutuşuverdi! Alevleri söndürmek için kendi elbisemi çıkardım. Ne yazık ki ikisi de küle döndü. Büyük bir utanç ama gördüğünüz gibi olan oldu.”

Sırıtarak, “Ruhlarınız için dua etmediyseniz, birileri sizin için etmeli,” dedi Jonathan, eliyle saçını düzeltti. “Franny, biz bu

kızı darmadağın etmişiz. O genç, canlı... Umut dolu hâllerine daha geçen hafta şahit olmuşum gibi geliyor.”

“Zaten *geçen* haftaydı,” dedi Georgiana.

“O dağılmadı, sadece biraz... bilmiyorum, şımardı sanki,” dedi Frances, Georgiana’ya göz kırptı.

Jonathan’ın, porselen yüz hatlarını koruması için hizmetçilerden istediği şemsiyelerin gölgesinde öğle yemeklerini yediler ve sonunda konu Jeremiah Russell’a geldi.

Kremalı tatlılarını yedikleri sırada, “Christopher’ın maço biri olduğunu biliyorum ama bence Kitty Fathering hakkında söyledikleri kayda değer şeyler,” dedi Jonathan. “Geçen gece erkek kardeşiyle birlikte birkaç el barbut oynuyorduk. Kitty’den söz açılınca, kız kardeşinin yaptığı korkunç bir yaramazlıktan bahsetti. Öyle ki taşradaki arkadaşlarının yanına postalanmış. Çocuğu tanırırsın, ağzı sıkı biri, daha fazlasını anlatmadı ama Kitty, geçen yaz Jeremiah’ın yanında çok sık görülmüştü.”

Biraz tehditkâr bir tonla, “Bunu bir uyarı sayıyorum,” dedi Frances. “Kitty kadar aptal olduğumu sanıyorsan, o zaman birçok güzel kelimeyi bir araya getirip cümle kurabilmemin de bir mucize olduğunu düşünüyorsundur.”

“Sakin ol Franny. Ben sadece...”

“Ne demek istediğini gayet iyi anlıyorum. Üstü kapalı uyarılarına ihtiyacım yok. Bütün bu kıskançlık hâlleri çok manasız Jonathan. Sen benim *ağabeyim* değilsin ve korunmaya da ihtiyacım yok, bu yüzden tüm bu saçmalıklara hiç gerek yok. Üstelik adam bana körkütük âşık. Neredeyse utanç verici! Bu çok bariz değil mi George?”

Ağzı tatlıyla dolu Georgiana başıyla onayladı.

Jonathan içini çekti. “Dayanılmaz birisin.”

Gülümseyerek, “Biliyorum,” dedi Frances, ses tonu birden değişti. “Fakat *sen* katlanıyorsun. Keşke ağabeyim olsaydın. Belki öylesindir. Belki de babamın yurtdışında çekici bir kadınla birlikteliğinden peyda olmuşsundur. Gizli tutulmuş ve benden ayrı büyütülmüşsündür. Bunca zaman sonra birbirimizi bulmuş olmamız ne kadar harika! Eminim ikimizde de birbirlerini tamamlayan yarım madalyonlardan vardır.”

“Gerçekten harika. Eğer durum buysa, babanın sağlığı bozulduğunda soyadımı değiştirip Longview’un tapusunu alacak ve sokaklarda bir fahişe gibi yaşaman için seni evden atacağım.”

“Denediğini görmek isterim,” dedi Frances, sanki bir hançermiş gibi tatlı kaşığıyla onu dürttü, sonra gülüştüler.

Bolca içtikleri ve sohbeti azalttıkları bir anda, Frances gölde serinlemek amacıyla kendisine katılmaları için her iki konuğuna da sarhoş bir halde yalvardı. Georgiana bu kadar çok şarap içtikten sonra suya girmemenin iyi bir fikir olduğunu düşündü. Jonathan ise sadece tek kaşını kaldırıp olduğu yerde kaldı. Frances omuz silkti, sabahlığını çıkardı ve beline kadar suya girdi. Çıglıklar atarak etrafa su sıçrattı.

Frances sudan çıkar çıkmaz, Jonathan ceketini aldı ve onun omuzlarına attı. Georgiana bakmamaya çalıştı ama kendini alamadı. Frances umursamış gibi görünmüyordu, neşeyle ikisine de su püskürttü. Jonathan oldukça ağır küfürler eşliğinde onu boğmakla tehdit etti. Frances kurulanırken, çimenlerin üzerinde birbirine dolanmış bir yığın halinde uzandılar. Jonathan, Georgiana ile Frances’in arasındaydı, rüzgâr şiddetlenirken üstlerinden hızla geçen bulutları seyrettiler.

“Gerçek aşka inanır mısın?” diye sordu Frances, başını Jonathan’a çevirdi ve gözlerini kısarak baktı.

“Paranın, görgünün ve güzel bir gülümsemenin her şeyi alt edebileceğine inanırım,” diye yanıtladı adam. Bu cevabı kendisini bile ikna edememişti.

Alaycı bir ifadeyle, “Aman Tanrım, Jonathan, bu çok romantik,” dedi Georgiana. “Kitap yazmalısın.”

“Bazılarımız da romantik olmayı hiç beceremez,” dedi imalı bir şekilde.

Frances uzanıp Jonathan’ın elini tuttu. Georgiana bir an tereddüt etti ama sonra sarhoşluğuna yenik düştü ve o da adamın diğer elini tuttu.

Tuttuğu eli sıkarak, “Biz zaten gerçek aşka sahibiz oğlum. Şu an tam yanındasın,” dedi Frances. “Hem zaten, her şey ters giderse George’un seninle evleneceğine eminim. Onun kaybedecek hiçbir şeyi yok. Üzerine alınma Georgiana.”

Gün ışığının son uzantıları da kaybolmaya başladığında, Jonathan müsaade istedi ve gitti. Frances ve Georgiana, kalması için arkasından yalvardılar.

“Ne istersen yaparız! Sana servetimizi veririz!”

“Şarabımızı al!”

“Narin, masum bedenlerimizi al!”

Frances artık dışarıda kalamayacak kadar üşüyünce, Campbell’ların salonlarından birindeki şöminenin başına geçtiler ve kurallarını Frances’in uydurduğu, heyecanlı bir satranç maçı yaptılar. “Atlar istedikleri yöne, istedikleri kadar ilerler. Sen hiç at görmedin mi George?” diye ısrar ederken, koridorda bir kargaşa koptu. Yükselen bağırışlarla birlikte, köpeklerin mermeri

tırmalayan pati seslerini duydular ve hizmetçilerin açık salon kapısının önünden hızla geçtiklerini gördüler.

Frances yüzünü ekşitti.

“Koridorlardaki panik tek bir anlama geliyor. Efendimiz geri dönmüş. *Kahretsin*. Yarına kadar dönmemeleri gerekiyordu. Çabuk, arka merdivenleri kullanırsak, sorgulanmadan...”

Kendisini ve Georgiana’yı işaret etti, sonra içtikleri şarap şişesini kaptı ve Georgiana’yla birlikte odadan fırladı. Yakalanmadan yukarı çıktılar. Frances, Georgiana’ya hızlıca giyinmesini söyledi, böylece ailesini usturuplu bir şekilde karşılayacaklar ve sonra evin ücra köşesindeki kendi yatak odasına doğru gözden kaybolacaklardı.

Georgiana kıyafetlerini giyip alkolün etkisindeki parmaklarıyla beceriksizce saçlarını düzeltmeye çalışırken, yarı açık kapıdan bazı sesler duydu. Şüphesiz sesler Lord ve Leydi Campbell’a aitti. Georgiana komik bir şekilde olduğu yerde donup kaldı ve konuşmaları dinledi. Giriş salonunda yukarı doğru kıvrılan ve sonunda bulunduğu odanın önünden geçilen merdivende olduklarını tahmin etti. Lord Campbell sert, öfkeli bir tonda bağıırıyordu. Georgiana merakına yenik düşüp dinlemeye koyuldu.

Georgiana’nın kanını donduran bir sesle, “Ben aptal değilim. Kimse beni aptal gibi gösteremez!” diye hırladı adam. “Arkadaşlarımın önünde beni küçük düşüremezsin.”

Soğukkanlı bir tavırla, “Özür dilerim,” dedi Bayan Campbell.

“Özür mü diliyorsun? Özür dilemekten daha iyisini yapmalısın Joanna. Bu durumu düzeltmelisin! Seninle evlenerek kendimi alay konusu yaptığımın farkında mısın? Sence benim statümde olan kaç kişi yerimde olmak ister?”

“Evet,” dedi Frances’in annesi. “Evet, yeterince açık konuştun.”

"Bunu *senin* için yaptım Joanna, *bizim* için yaptım. Tanrı yardımcım olsun, beni ne kadar tehlikeli bir duruma sokabileceğini anladığını sanmıştım ama yine de sana verdiklerimin karşılığını böyle ödüyorsun. Sana iyi davranmıyor muyum?" Lord Campbell'ın sesi, sanki mantıklı olması için ona yalvarıyormuş gibi bir an için yumuşadı. Ancak tıslayarak konuşmaya devam etti. "Davranışlarının sana yakışmadığını gayet iyi biliyorsun. Bana yakışmadığını da bilmelisin. Herkes sana gülüyordu Joanna. Dolaylı olarak... Bana da güldüler."

Georgiana, Bayan Campbell'dan bir yanıt duyamadı.

"Beni dinliyor musun? Beni duyabiliyorsan cevap ver! Önce-leri söyleyecek çok şeyin vardı. Konuşsana kadın!"

Cevap gelmedi. Büyük ve ağır bir şeyin yere çarpma sesi duyuldu. Bir porselen, ani ve gürültülü bir şekilde parçalandı, Georgiana sanki porseleni kendisi kırmış gibi irkildi. Mermer zeminde ayak sesleri duydu ve sonra uzakta sızlanan bir köpeğin sesi dışında çıt çıkmadı.

Georgiana hareket etmeye çekindi ama sanki öfke ve şiddete maruz kalacakmış gibi hissedince, oradan olabildiğince uzaklaşmak istedi. Frances'i aramak için sessizce odadan çıktı. Duyduklarını arkadaşına anlatmaya gerek olmadığına çoktan karar vermişti.

Ancak Frances, Georgiana'nın odasının önünde duvara yaslanmıştı. Henüz üzerini değiştirmemişti ve gözleri kapalıydı. Georgiana'nın yaklaştığını hissedince gözlerini açtı ve hiçbir şey söylemeden ona baktı. İkili, kendilerine uzun ve işkence gibi gelen bir süre boyunca, Leydi Campbell'ın koridorda yankılanan ayak seslerini dinlerken, Georgiana giderek artan bir mide bulantısı hissetti.

Georgiana ne diyeceğini bilemeden konuşmak istedi ama Frances hemen topukları üzerinde döndü ve koridorda yürüdü. Georgiana çaresizce onu takip etti.

Frances'in şampanya rengi geniş odasında çok güzel bir şömine ve bir satranç takımı vardı. Önce sessizce oyunlarına devam ettiler. Ancak Frances atlarından birini ileri sürdükten sonra Georgiana vezirini cilveli bir şekilde devirince gülüştüler. Yavaş yavaş yeniden sohbet etmeye ve içmeye başladılar. Frances, oyunu kazanmak üzere olan Georgiana'nın yüzündeki ciddi ifadeyle alay edencesine gülümsüyordu. Ailesinin yaptığı tartışma hakkında konuşmak istemediği aşikârdı, hatta onları duyduğunu bile ima etmemişti. Ev o kadar büyüktü ki, aynı anda yüksek sesle on çift tartışsa bu odadan tek kelime bile duyamazlardı.

Akşamın geri kalanını hiçbir şey olmamış gibi geçirdiler. Georgiana gözlerini açık tutamayacak kadar yorgun ve sarhoş hissedince yatağa gitmek istedi, ancak Frances onu durdurdu.

"Gitme, kal!" dedi birden, Georgiana'nın bileğini tuttu. "Koridorun diğer ucuna kadar gitmen gerekecek. Burada kal da uyuyana kadar konuşmaya devam edelim."

Georgiana iyi bir dinleyici olamayacak kadar bitkin düşmüştü ama Frances aniden o kadar sert bir tavır takındı ki, mecburen kaldı. Hizmetçiler yeni çarşaf getirdiler, kızların saçlarını gece için ördüler, Frances ve Georgiana kıkırdayarak yatağa girince, sayvanlı yatağın perdelerini çektiler. Makyaj masasının üzerinde yanan tek bir mum bırakarak odadan ayrıldılar.

Georgiana'nın başı dönüyordu ama yatak çok rahattı. Frances konuşurken neredeyse uyuyakalacaktı.

"Bir erkekle yatmanın nasıl bir şey olduğunu hiç merak ettin mi?" diye fısıldadı.

Oda karanlık olmasaydı Frances, Georgiana'nın suratının kıpkırmızı kesildiğini görebilirdi.

Sessizce, "Sanırım evet," diye itiraf etti Georgiana. "Fakat çok değil."

"Demek çok değil! Sen tam bir azizesin," dedi heyecanla Frances. Georgiana kahkaha attı.

Karanlıkta birbirlerine bakmak için döndüler. Frances yastığını düzeltirken eli neredeyse Georgiana'nın eline değiyordu. Örgülerden taşarak alnına ve beyaz çarşafların üzerine dökülen ve boynunu saran bukleler yüz hatlarının bir kısmını gizledi.

"İlk başlarda her şeyi iğrenç bulduğumu itiraf etmeliyim," dedi Frances, "Fakat ablam Eleanor, bir noktaya gelince bundan hoşlanacağını ve artık durmak istemeyeceğini söylemişti. Kulağa çok rahatsız edici geliyor. Jeremiah'ı çıplak düşündüğüm kısmı çok seviyorum ama geri kalanı..." Sustu. "Eleanor cadısı bana daha fazlasını anlatmıyor. Evli kadınlar bunu bir sır olarak saklamamalı. Hazırlıklı olabilmemiz için hepimizin her şeyi bilmesi gerek."

Georgiana sakince güldü. İstemsiz bir şekilde düşünceleri, Jane'in partisindeki yakışıklı Thomas'a kaydı. Onu pantolonsuz hayal etmeye çalıştı ve o anda kendine o kadar kızdı ki, elini ağzına götürdü. Gözleri kapanmak üzere olan Frances, onun bu telaşını fark etmemişti.

Hafifçe, "İyi geceler George," dedi.

"İyi geceler Frances," diye yanıtladı Georgiana.

Tam uyumak üzereydi ki yatakta ufak bir sarsıntı hissetti. Frances'in omuzlarında, fark edilmeyecek kadar az bir titreme vardı. Georgiana, ona hasta olup olmadığını sormak üzereydi ki ne olduğunu anladı. Frances ağlıyordu.

Ağlaması karakterine aykırı bir durumdu, bu yüzden Georgiana ne yapacağını bilemedi. Arkadaşını incitmemek için fark etmemiş gibi davranmayı düşünürken, Frances konuşmaya başladı.

“Dayanamıyorum,” diye acıyla fısıldadı. “Eleanor evden ayrıldığından beri halim içler acısı. Ya da... Belki de her zaman bu kadar kötüydü ve ablam beni korumuştur.” Sinirle gözlerini ovuşturdu. Georgiana onu teselli etmek için koluna uzandı. “Babam, sanki annem onu *aldatmış* gibi davranıyor. Sanki peşinden koşan *kendisi* değildi. Hiddetlenip bir şeyleri kırıyor ve ertesi gün her ne olmuşsa affediyor. Dağınıklık hiç olmamış gibi temizleniyor. Annem de hemen onun koluna giriyor, ta ki küçük bir şey babamı tekrar harekete geçirene kadar rol yapıyor. O an gelince, Tanrı onun yoluna çıkan herkesi korusun.” Bir gözyaşı daha aktı ve Frances gözlerini sildi.

“Frances, ben çok... Ne diyeceğimi bilemiyorum,” dedi Georgiana. “Yapılacak bir şey yok mu?”

“Tanrım. Hayır. Kimin umurunda ki? Kim onun böyle davrandığına inanır? Herkes, babamın onunla evlendiği için kafayı yemiş olduğunu düşündü. Hayır. O hep öyleydi.” Frances sakinleşmek için derin bir nefes aldı. Kolunun üzerinde duran Georgiana’nın elini tuttu ve öyle sıkı kavradı ki, geri çektiğinde tırnaklarının olduğu yerde küçük yarım ay oluklar oluşmuştu. Çarşaf hışırtısıyla birlikte, Frances ona doğru döndü.

Karanlıkta, sakar hareketlerle, yüzü neredeyse Georgiana’nın yüzüne degecek kadar ilerledi. Hatta burunları birbirine sürttü. Frances o kadar üzgün ve ciddi görünüyordu ki, Georgiana onu yanağından öpmek için eğildi. Ancak hedefini şaşırdı ve Frances’in ağzının kenarına bir öpücük kondurdu. Tadı şarap ve tütün gibiydi ve yanakları ağlamaktan kızarmış ve ıslanmıştı. Georgiana geri çekildi, kendisine ait olmayan bir gözyaşının yanağından aşağı süzüldüğünü hissetti.

O an, başladığı gibi hızlıca bitti.

Konuşmaları hiç kesilmemiş gibi, “Bu çok saçma,” dedi Frances. “Boş ver. Söylediğim her şeyi unut. Ben de yakında Eleanor gibi evlenip gideceğim ve bunların hiçbirinin önemi kalmayacak.” Derin, sakinleştirici bir nefes aldı. “Jeremiah ve ben yaz bitmeden nişanlanmış olacağız.”

Kafası karışık, yorgun ve sarhoş Georgiana, yine de arkadaşına sarılarak onu yatıştırmak istedi. Frances, onun sıcak ve rahatlatıcı ağırlığıyla huzur bulmuştu.

“Nişanlanacağınıza eminim,” dedi Georgiana. “Her şey yoluna girecek Frances.”

“Sadece...” dedi Frances, sesi tamamen bitkin geliyordu. “Bazen gına geliyor George. Çevremdeki her şeyden, bu evdeki her şeyden çok yoruldum. İnsanlar bana bakıyor ve ya iyi ya kötü olmamı bekliyorlar. Ben de sık sık düşünüyorum da... Sadece *var olmak* ne kadar güzel olurdu. Anlıyor musun?”

“Elbette anlıyorum,” dedi Georgiana, Frances’in aslında ne demek istediğinden emin değildi.

“Ancak ikimiz öyle olmayacağız,” diye mırıldandı Frances ve hafifçe içini çekerek yüzünü Georgiana’ya çevirdi. “Sen diğerleri gibi değilsin George. Çok farklısın.”

“Öyle mi? Farklı mıyım?” diye fısıldadı Georgiana, bir yanıt beklese de Frances hiçbir şey söylemedi ve kısa süre sonra uykuya daldı.

Georgiana biraz daha uyanık kalmıştı. Frances’in ağırlığı kolunu uyuşturdu ama hareket ettirmedi. Frances’in nefes alıp verişini ve evin gıcırtilarını dinlerken o da uyuyuverdi.

Ertesi sabah, bir yana kıvrılmış halde uyanan Georgiana, diğer yastığın boş olduğunu fark etti. Frances tamamen giyinik ve hazır bir şekilde yatağın ucunda durmuş, sanki önceki gece hiç yaşanmamış gibi görünüyordu.

Georgiana'ya bir sabahlık fırlatarak, "Hadi kalk George," dedi. "Sabahı boş boş geçirmeyelim!"

Bahçeye çıktılar, arka verandaya kurulmuş bir masada kahvaltı ettiler. Türlü türlü ekmeğin, hamur işlerinin ve meyvelerin tadına baktılar. Frances, her şeyden küçük lokmalar denemesi için Georgiana'yı zorladı. Daha sonra, peşlerinde üç sıska taziyle birlikte, geniş çimenlikleri ve bahçeleri aşp yaklaşık üç kilometre ötedeki ahırlara kadar yürüdüler. Frances, Georgiana'ya babasının atlarını gösterdi. Ses tonunda en ufak bir usanma belirtisi olmadan, her birinin soyağacından başlayıp nereden satın alındığına kadar tüm detaylarıyla anlattı. Georgiana, Lord ve Leydi Campbell'ı görmemişti ama Frances, babasının en sevdiği atının ahırda olmadığını fark etti. Demek ki babası erken saatlerde gezintiye çıkmıştı.

Georgiana, geçen gece yaşananlar hakkında Frances'in ne düşündüğünü anlamak için arkadaşını dikkatle inceledi. Hiçbir ifade yakalayamayınca, her şeyi rüyasında görmüş olduğunu düşündü. Karanlıktaki ağlaşmalar, sessiz konuşmalar ve heyecanlı

dudak teması hiç yaşanmamış olabilirdi, fakat Lord Campbell'ın öfkesini ya da porselenin duvara çarpıp kırılma sesini hayal etmiş olamazdı. Frances, babasından ve atlarından bahsederken artık gülümsüyordu. Georgiana, arkadaşının bir anısını anlatırken nasıl böyle güzel gülebildiğini çözememişti. Sanki geçen gece iz bırakacak kadar sıkı tutmamış gibi koluna şimdi nasıl nazıkçe girebiliyordu? Frances'in, tuhaf öpüşmelerinden bahsetmesini, belki de alay etmesini beklemişti. Ancak bu da diğer mevzularla birlikte bir kenara itilmişti. Georgiana, bu öpüşmenin olması gerektiği kadar tuhaf gelmediğini düşünmeye başladı.

Öğleden sonra Burton'ların arabası geldiğinde, Frances hâlâ gülümsüyordu. Georgiana'ya, gece taktığı kolyeyi yanına almasını ve başka zaman tekrar uğramasını söyledi.

"Ah! Unutmadan söyleyeyim, Christopher temmuzun dördünde kırsalda küçük bir gezinti planlıyor. Gruptaki herkesi, uzak bir akrabasına ait, küçük bir kulübede birkaç gece kalmaya davet etti. Sen de gelmelisin, yoksa orada sıkıntıdan patlarım."

"Geleceğim," diye söz verdi Georgiana, yeni davet onu heyecanlandırmış ve biraz da rahatlatmıştı.

Araba hareket etti ve yavaşça uzaklaştı. Frances, güzel evinin gölgesinde küçücük görününceye kadar Georgiana ona el salladı.

Pazar sabahı, kapısının birkaç kez çalınmasıyla uyandı. Kapıya o kadar hafif vurulmuştu ki sesi rüyasında duyduğunu sandı. Yüzünü duvara çevirdi, solmuş duvar kâğıdına odaklanamamış halde tekrar uyumaya çalıştı ama tıkırtı tekrar geldi.

Kapıdaki teyzesi olduğunu düşünse de her zaman yaptığı gibi neden öylece içeri dalmadığını anlamamıştı, kendini yataktan kazıdı ve gidip kapıyı ardına kadar açtı. Ancak kapıyı

çalan Bayan Burton değil, Bay Burton'dı. Adam hayli rahatsız görünüyordu ve Georgiana'yı gecelikle görünce hemen gözlerini kaçırdı.

“Teyzen benden, şey, sana günaydın dememi ve kiliseye gitme vaktinin geldiğini söylememi istedi.”

Georgiana kiliseyi tamamıyla unutmamıştı. Campbell'ları ziyaretinden bu yana günah sayılan birçok düşünceye kapılmıştı ve günlerden pazar olduğu bir an için aklından çıkmıştı. İşin aslı, manevi gelişimi konusunda anne babası sıkı bir tutum sergilememişti. Ailesiyle birlikte haftada bir okul şapeline giderdi. Etrafındaki erkek öğrencilerin mırıldanmalarını ve dikkatlerini fark etmemiş gibi davranabilmek için genellikle elindeki İncil'e gözünü dikerdi. Bunun dışında Tanrı hakkında kafa yormaya hiç teşvik edilmemişti. Evlerinde Homeros, Vergilius, Shakespeare ve Burns gibi büyük yazarların öğretileri kutsal kitap muamelesi görüyor ve Georgiana kahvaltı sırasında bile bu kitaplar hakkında bir dizi soruya muhatap kalabiliyordu.

Burton'lar ise kiliseye farklı gözle bakıyordu. Özenle giyinirler, nispeten kısa mesafede olmasına rağmen her zaman arabayı kullanırlar ve Georgiana'nın pazar ayinlerine baştan sona saygı göstermesini beklerlerdi. Georgiana bunu oldukça sıkıcı bulmuştu ve gelişinden bu yana tüm pazar günlerini, babasının çatalını ona doğrultup ezberden *Address to the Woodlark* şiirini okumasını istediği günleri hatırlayarak biraz duygusal geçirmişti.

“Günaydın dediğiniz için teşekkür ederim,” dedi Georgiana, “Bayan Burton'ın sizden bunu söylemenizi istediğini hiç sanmıyorum.”

“Olsun...” dedi eniştesi.

Georgiana daha fazlasını duymayı beklercesine bir an bekledi ama adam ona sadece başını salladı ve hızla uzaklaştı.

Giyinmesine yardım etmek için Emmeline geldi. Georgiana yarı uykulu bir şekilde hazırlandı. Ancak merdivenlerden aşağı inip saati görünce bir şeylerin ters gittiğini anladı.

“Neden bu kadar erken gidiyoruz?” diye sordu, Bayan Burton merdivenlerden hızla inip onu çekerek kapıdan dışarı çıkardığında kafası karışmıştı.

“Tanrı aşkına Georgiana, sana demiştim. Papaz hastalandı ve onun yerine kimse gelmedi. Hepimiz St. Anne’e gideceğiz.”

Georgiana, teyzesinin neyi kastettiğini hatırlamış gibi yaptı ve başka bir şey sormadı. Yakındaki kiliseye yolculuk araba ile sadece beş dakika iken, St. Anne’e gitmek daha uzun sürüyordu. Araba kuzeye yönelip kasabadan uzaklaştı, Campbell’ların evine giden rotayı birebir takip etti ve evden daha da uzağa, St. Anne Kilisesi haricinde yalnızca bir iki binanın olduğu çok küçük bir köye varana kadar yola devam etti.

Her zamanki pazar yoğunluğu yerine sadece üç ailenin varmış olduğunu görünce, “Erken mi geldik?” diye sordu Georgiana.

Bonesini düzelterek kavgaya hazırlanır gibi omuzlarını dikleştirerek, “İki cemaati tek kiliseye sığdırmak zorundalar. İşimi şansa bırakamam,” dedi Bayan Burton.

Herkesi peşine takıp kendinden emin bir şekilde yürüdü. Hoş bir kilise avlusundan geçtiler ve bir tabloda fırlamış gibi görünen, tarihî bir kiliseye vardılar. Onlardan önce gelenlerin içinde bazıları Burton’ları tanıyordu. Ön tarafta güzelce cilalanmış bir sıraya oturdular. Teyzesi önlerindeki aileyle kısık ve ciddi bir ses tonuyla konuşurken, Georgiana fark edilmeden biraz kestirmeye çalıştı.

Saat ilerledikçe kilise dolmaya başladı ve Georgiana, Bayan Burton’ın dürtmesiyle daldığı uykudan uyandı.

“Ne var?” diye mırıldanınca, ayıplayıcı bir bakışla karşılaştı.

İsteksizce doğruldu. Kafasını çevirince Cecily’nin içeriye girdiğini gördü. Cecily’nin yanında, ebeveynleri olduğunu varsaydığı, uzun boylu ve sarışın iki yetişkin vardı. Koridorun diğer tarafında, Burton’ların birkaç sıra gerisinde oturdular. Cecily’nin bakışları bir ara Georgiana’ya çevrildi ve kızın gözleri parladı.

Sesini yumuşatma zahmetine girmeden, “Georgiana!” dedi. “Nasılsın? Hadi buraya gel.”

Yanındaki boşluğa elinin içiyle hafifçe vurdu. Georgiana teyzesine baktı, kadın biraz tereddüt etti ama gitmesine izin verdi.

Georgiana, Dugray’lerle tanıştırmayı bekliyordu ama onlar çoktan diğer taraftaki başka bir çiftle konuşmaya dalmıştı.

Camgöbeği mavisi elbisesiyle çok güzel görünen Cecily’ye, “Nasılsın?” diye sordu.

“Çok iyiyim,” dedi Cecily. “Bu sabah beş üçlük ve bir yedilik atış yaptım.”

“Beş üçlük ve ne?”

“Ah! Okçuluk,” dedi coşkuyla Cecily. “Bahçede atış talimi yapıyorum, hava yağışlıysa balo salonuna geçiyorum. Şimdilik çok kötüyüm ama giderek daha iyi atıyorum.”

“Bugünkü talimini çoktan yaptın mı?” diye sordu Georgiana, duyduklarını anlamlandırmaya çalıştı. “Saat daha on bile değil.”

Gayet neşeli bir edayla, “Ben pek uyumam,” dedi Cecily. “Yılın bu zamanında hava erken aydınlanıyor, saat altıda bile... Aa, işte Jane geldi.”

Woodley’ler de gelmişti. Georgiana, Frances’in tüm arkadaşlarının bu kiliseyi tercih ettiğini bilseydi, saçını biraz daha özenle tarardı.

“Günaydın,” dedi Jane, onların yanına çökerek. “Atış talimin nasıldı Ces?”

Gülümseyerek, “Beş üçlük ve bir yedilik,” dedi Cecily ve gururla doğruldu.

Tek kaşını kaldırarak, “Kendini geliştiriyorsun,” dedi Jane. “Zayıf var mı peki?”

Havalı bir şekilde, “Eh,” dedi Cecily, “Pek sayılmaz.”

“Pek sayılmaz mı?” diye telaşla sordu Georgiana. Kulağının dibinde konuşmasına rağmen, Jane onu yeni fark etti.

“Günaydın Georgiana,” dedi, hemen Georgiana’nın saçlarına dikkat kesildi. “Hava biraz rüzgârlı, değil mi?”

Georgiana ne tepki vereceğini düşünemedi, ailesi Jane’i alıp aceleyle götürdü. Birkaç dakika sonra Christopher, kendisine kardeşi kadar benzeyen bir adamla yanlarına geldi. Akşamdan kalmış görünüyordu, kızların ellerini öpmek için durdu, sonra bir sıraya çöktü, duvara yanaştı ve neredeyse yatıyormuş gibi kayarak uzandı.

“Frances bize katılacak mı?” diye sordu Georgiana, haberi olmadan gelip gelmediğini anlamak için etrafına bakındı. “Ya da Jonathan?”

“Hımm. Sanmıyorum,” dedi Cecily. “Frances saat on birden önce evden çıkmaz. Annesiyle babası genelde evde olmadığı için onu getirmeye zorlayacak kimse yok. Jonathan zaten hiç gelmez.”

“Neden?”

“Tanrı’yı kandırdığını ve artık yalnızca onun en yakın akrabasıyla iş yaptığını söylüyor.”

“Kim? İsa mı?”

“Hayır,” dedi neşeyle Cecily. “Şeytan.”

“Ya,” dedi Georgiana, bir kez daha söyleyecek söz bulamamış olarak.

Kapıya göz atarak, “İşte Jeremiah,” dedi Cecily. “Tek başına, fakat ona gözlerini dikme. Frances çok kızıyor.”

Georgiana’nın bu uyarıya kulak asması zordu. Jeremiah, çeşitli aile üyelerinin, Jane’in partisinde beraber takıldığı bazı adamların ve aslında en önemlisi, uzun boylu, esmer ve bitkin görünen Thomas’ın da dahil olduğu oldukça büyük bir kalabalıkla birlikte içeri girmişti. Kürsüye iki yandan bakacak şekilde, diğer sıralara dik duran ön sıralar onlar için boş bırakılmış gibiydi. Thomas’ın en arkada olduğu grup ilerlemeye başladı, geçerken arkadaşlarını ve komşularını selamladılar. Adamın kendisini gördüğü anda, Georgiana başka tarafa bakmayı ve ilgisiz görünmeyi planlamıştı, ancak Thomas onu hiç fark etmeden yanından geçip gitti.

Onlar yerlerine yerleşince, iri yarı ve genç papaz Bay Weatherby yerini aldı ve sessizlik için boğazını temizledi. Vaaz başladı ama Georgiana kendini veremedi. Thomas’ı izlemeye koyuldu. Sırtından dökülen gevşek buklelerini, hafifçe kaşlarını çatmasını ve elindeki İncil’in sayfalarını dikkatle çeviren elini inceledi. Cecily bundan sonra hangi ilahiyi söyleyeceklerini sorduğunda bakışlarını çekmek zorunda kaldı ve hiçbir fikri olmadığını söyledi.

İlahi söylendi, tekrar yerlerine oturdular ve Cecily, Georgiana’nın kulağına fısıldamak için eğildi.

“Bay Hawksley sana bakıyor.”

“Ya,” dedi Georgiana, gözlerini öndeki sıranın sırtlığından ayırmadı. “Peki, bu nasıl bir bakış? Kasten mi bakıyor yoksa öylesine mi?”

“Aslında oldukça sinirli göründüğünü düşünüyorum. Onunla tartıştın mı? Görünüşe göre çok fazla göz kırpmıyor. Ah, hayır,

bekle, sanırım gözüne bir şey kaçmış. Evet, çıkarmaya çalışıyor, Tanrım, çok inat etti.”

Umutsuzca, “Harika,” diye fısıldadı Georgiana. “Teşekkürler.”

Dürterek, “Bir dakika,” dedi Cecily, “Sanırım şimdi bu tarafa bakıyor. Şu beyefendiye sessizce bir şey sordu. Eminim başıyla bizi işaret... Boş ver, mendil istiyormuş. Beyefendinin de... Evet, bir mendili var. Mendili ona verdi.”

“Gerçekten teşekkür ederim, Cecily,” dedi Georgiana. “Bence artık durabilirsin.”

“Onunla gerçekten tartıştın mı?” diye sordu Cecily. Tam bu sırada başka bir ilahinin başlamasıyla Georgiana cevap vermekten kurtuldu.

Ayinin geri kalanı bitmek bilmedi. Georgiana’nın sinirleri, Thomas’ın yanından bir dahaki geçişinde bu sefer onu fark edeceği ânın beklentisiyle iyice gerilmişti. Beklediği an geldiğinde, rahat görünmeye ve Cecily’ye hoş bir şekilde gülümsemeye o kadar odaklanmıştı ki -böylece adam onu hoşsohbet biri gibi görecekti- Cecily ağzını genişçe açarak gülümsemeseydi, onun ve Jeremiah’in tam yanında durduklarını fark edemeyecekti.

“Cecily,” dedi Jeremiah, başıyla selam verdi. “Ve... Affedersiniz, tanıştığımızı sanmıyorum.”

“Georgiana Ellers,” dedi Georgiana, daha önce tanışmış olmalarına ve adamın kendisini hemen unutmuş olmasına rağmen yüzünün kızardığını hissetti. Adamın zayıf bir hafızası olsa da güneşe bakılıyormuş hissi veren türden bir çekiciliği vardı.

“Eh, evet. Pekâlâ, uslu olun hanımlar, Tanrı sizi gözlüyor,” dedi, imalı bir şekilde kaşını kaldırdı ve bir kez daha başıyla selam verdi.

Thomas dirseğini ona dayamış, sessizce duruyordu. Jeremiah gitmeye hazırlanırken, son anda Georgiana ile göz göze geldi ve

irkilmiş gibi geri çekildi. Georgiana erkekler hakkında çok şey bilmiyordu ama kendisini gören birinin irkilmesinin iyiye işaret olmadığından emindi.

O ve Cecily, bir şey yapmasını bekler gibi adama baktılar ve adam onlara hafiften gülümseyerek başını eğdi.

Hızla uzaklaşmadan önce, “İyi günler,” dedi.

Grubun geri kalanı yanlarından geçerken, iki kız sessizce oturdu.

İyimser bir tavırla, “Belki,” dedi Cecily, “gözünde hâlâ bir şey vardı.”

“Evet,” dedi Georgiana. Bayan Burton, yanına gelmesi için eliyle küçük jestler yapınca ayağa kalktı. “Evet. Sanırım öyleydi.”

Anne ve babasından nihayet bir mektup geldiğinde, Georgiana kütüphane penceresinin önünde, bir hanımefendiye hiç yakışmayan bir şekilde oturmuş, kitap okuyordu. Saçları dağınıktı, pencere kenarına sırtını dayamış, bacak bacak üstüne atmış ve ayaklarını yukarı dikmişti. Öğle çayında kurabiye yemişlerdi. Georgiana daha sonra Marjorie'yi mutfakta gizlice ziyaret etmiş ve elindeki Henry Fielding kitabının dramatik ve hafif müstehcen bir bölümünü okuyarak biraz daha kurabiye alabilmişti. Kitap okurken çikolatalı atıştırmalıklar yemeyi seviyordu.

Teyzesi ve eniştesinin öğleden sonra yürüyüşe çıktıkları sırada gelen mektup, meraklı Emmeline tarafından doğrudan sahibine teslim edildi. Elindeki kitabı hemen bıraktı, elbisesinin üzerindeki kırıntıları silkeledi ve tüm dikkatini vererek okumak için eniştesinin sandalyesini küçük masanın yanına çekti.

Georgiana,

Geç yazdığımız için özür dileriz, ancak hâlâ eşyaları kurup evi yaşanabilir bir hale getirmeye çalışıyoruz. Nihayet mektup yazmaya yetecek kadar yerleşmeyi başardık. Annen çok daha iyi, düzenli yürüyüşler yapıyor ve denize giriyor. Martıların bitmek bilmez çığlıkları dışında sahildeki hayattan keyif al-

mış görünüyor. Şimdiye kadar beş martı vurdum ve daha fazlasını vurmaya umuyorum. Yanımızda olmadığın için üzgünüz ama emin ellerde olduğunu biliyoruz. Zaman kalırsa yaz bitmeden seni ziyaret etmeyi planlıyoruz. Lütfen seni kabul ettikleri için teyzene ve eniştene teşekkürlerimizi ilet.

Son olarak, II. Richard oyununun eksik olduğu dikkatimi çekti. Eğer sendeyse, lütfen en kısa zamanda postayla geri göndermeni bekliyorum.

*Baban,
Bay Jacob Ellers*

Georgiana arkasında başka bir şey yazıp yazmadığını görmek için mektubu çevirdi, kâğıdın arkasının boş olduğunu görünce zarfın içine baktı. Ne yazık ki başka sayfa da yoktu. Atladığı bir şey var mı diye tekrar okudu ve sonra kâğıdı masaya bıraktı. Boşluğa düşmüş gibiydi. Tek yapabildiği önündeki masaya bakmak ve ağlamamak için kendisini tutmaktı.

Georgiana yedi yaşındayken, kimseden habersiz bir nakış iğnesi alarak annesini taklit etmeye çalışmıştı. İğneyi yarısı bitmiş bir battaniyenin içine öyle güçlü bir şekilde batırmıştı ki iğne diğer avucuna saplamıştı. Acı ve korkudan kendinden geçmiş, annesi ve babasına bağırarak seslenmişti. Onları salonda, ellerinde kitaplarla ve rahatsız edildikleri için biraz sinirlenmiş bakışlarla otururken buluncaya kadar evin içinde koşturmuştu.

Bütün bu yaygaranın kaynağını anlayan babası, iğneyi hızlıca çekip çıkarmış, mendilini yaraya bastırmış ve kızını odadan göndermeye çalışmıştı.

Georgiana hıçkırıklar içinde açıklama yapmaya çalışmıştı. "Ben... Ben anneme battaniye için yardım etmeye çalışıyordum."

Hayal kırıklığıyla, “*Georgiana*,” demişti annesi. “Bu iğne, yün için uygun değil.”

Ebeveynleri, Georgiana’ya hayatı boyunca ağırbaşlı ve sakin davranmıştı. Kız, ailesinden bir kez olsun farklı bir tavır görmeyi beklese de hiçbir zaman umduğunu bulamamış, böyle bir beklentiye girdiği için her seferinde kendine kızmıştı.

Şimdiye kadar beş martı vurdum ve daha fazlasını vurmayı umuyorum.

Ayın büyük bir kısmında tek kelime yazmamışlardı ve babası, kızına duyduğu özlem veya şefkati anlatmak yerine, kuş avından daha uzun bahsetmeyi uygun görmüştü. Georgiana’yı geri istemiyordu, ancak II. Richard’a çok acil ihtiyacı vardı.

Sıcak bir öfke, damarlarından hızlıca aktı. Ayağa kalkıp kitap raflarına gitti, gelişigüzel ve çılgınca bir şeyler aramaya koyuldu. Eniştesinin, onun için ayırdığı bölümde aradığı kitabı bulunca eline alıp bir süre baktı.

Lanet olası *II. Richard*. Bu piyesin, diğer Richard’lar kadar iyi bir oyun olduğunu bile düşünmemişti.

Georgiana birkaç sayfayı tuttu ve tek hareketle yırttı. Sararmış kâğıtların yere düşmesini izledi ve sonra kitabın geri kalanını deli gibi parçalamaya koyuldu, parmağında ince bir kâğıt kesiği açıldığında dahi durmadı ve geriye sadece sert kitap cildi kalana dek devam etti.

Kaçınılmaz olan yaşandı ve aniden pişmanlık duymaya başladı. Kitabı yırttığı için, kutsal bir şeye saygısızlık yapmış gibi hissetti. Sanki dokunulmaz olması gereken bir nesneye elini koymuş gibiydi. Yırtmak yerine saklamalı ve sık sık okumalıydı, babası okuyamazken kendisi okuyabildiği için daha çok keyif almalıydı.

Bunun için artık çok geçti. Parmağındaki kanı emdi, kendini oldukça bitkin ve aşağılık hissetti, ancak gözyaşlarını tutmayı başardı. Enkazı toplamak biraz işe yaradı, zihnini bir göreve odaklamıştı. Ardında bir kanıt bırakmamaya dikkat etti. Her şeyi topladı, mutfığa götürdü ve yakması için Marjorie'ye verdi. Yaşlı kadın sorgularcasına ona baktı ama bir şey sormadı, Georgiana'yı bir süre daha süzdükten sonra kâğıt parçalarını alıp ona bir kurabiye daha verdi.

Burton'lar yürüyüşlerinden döndüklerinde, Georgiana hâlâ kötü hissediyordu. Mektubu tek kelime etmeden teyzesine verdi ve kadın onu okurken yanında olmamak için odasına gitti.

Bayan Burton daha sonra yeğeninin yanına geldi, kapıyı çaldı ve ardından yüzünde hafif anlayışlı bir ifadeyle kapıyı açtı. Georgiana, kadının bu haliyle karşılaşınca çığlık atmak istedi. Teyzesi, gıcırdayan yatağın kenarına oturup yeğeninin kolunu sevgiyle okşadı.

"Annenle baban... duygularını ifade etmekte pek iyi değiller," dedi kibarca.

Kafasını yastığa koyup, "Kesinlikle haklısınız," dedi Georgiana. "Görünüşe göre *II. Richard* oyunu da kayıp."

"Aa. Evet. Buldun mu? Kütüphanede yoktu."

Suçluluk duyarak, "Hayır," dedi Georgiana, teyzesine bakmak için oturup doğruldu. "Taşındıkları için kin gütmüyorum. Annemin daha iyi olmasına sevindim ve tabii ki burada olduğum için de minnettarım ama beni özlüyormuş gibi davranmaları çok mu zor?"

Hüzünlü bir iç çekişle, "Hayır, değil," dedi Bayan Burton.

"Haber vermeden ziyaretlerine gitsem paniğe kapılıp beni de o zavallı martılar gibi vurabilirler."

İnanmamış bir tavırla, “Muhtemelen yapmazlar canım,” dedi Bayan Burton. Ardından Georgiana’yı sıkıca kucakladı. Bu kadar sert ve yoğun bir şekilde sevilmek kıza çok yabancı geliyordu ve teyzesi geri çekildiğinde gözlerinin biraz ıslandığını fark edip utandı. “Yine de burada kötü zaman geçirmiyorsun, değil mi? Umarım, burada olduğun için bizim çok mutlu olduğumuzu anlamışsındır. Sana birkaç gezi daha ayarlarız. Campbell’larda harika bir gece geçirdiğini de söylemiştin.”

“Öyleydi,” dedi Georgiana.

Teyzesine, yatıya kaldığı günün çok farklı bir uyarlamasını anlatmıştı. Campbell’larla yemek yiyerek ve ateşin yanında satranç oynayarak günü geçirdiği yalanını söylemiş, tüm bunların yarı giyinikken ve tamamen sarhoşken olduğu gerçeğini atlamıştı. Hazır teyzesi bu kadar nazikken, Frances’in bahsettiği kulübe gezisi konusunu açmak için mükemmel bir andı ve yalan defterine yenilerini eklemekten önce içten içe çekingenlik yaşadı.

“Aslında, Campbell’lar yakında kırsala gidiyorlar ve beni de davet ettiler.”

Bayan Burton, Georgiana’nın arada bocalayarak -ve yalanlar atarak- gezinin detaylarını açıklamasını dinledi ve ardından yeğeninin elini sıkarak gülümsedi.

“Bence kulağa harika geliyor. Moralin düzelir. Aslına bakarsan, yarın şehre inelim ve eski elbiselerinden birini süslemek için biraz dantel alalım,” dedi ve Georgiana’nın elbisesinin kolunu işaret etti.

Elbiselerinin düzeltilmesi gerektiği imasına sinirlenen Georgiana, Frances ve arkadaşlarının da aynı şekilde düşünebileceğinden endişe ederek teyzesine karşı çıkmadı. Tüm suçluluk duygusu birden zihninden siliniverdi.

Odadan çıkarken biraz üzgün görünen Bayan Burton'a, "Pekâlâ, alırız," deyiverdi.

Georgiana, birkaç parça dantelin görece kasvetli duran kıyafetleri güzelleştirmek için neler yapabileceği konusunda yol boyunca surat assa da araba kasabaya varınca birden canlandı. İçlerinde insanların nasıl nefes aldıklarını merak ettiği, birbirine dip dibe sıralanmış daracık evler, yavaş yavaş kır evlerinin ve çitlerin yerini aldı. Hepsinin dış yüzeyinde, birbiriyle uyumlu bal rengi taşlar kullanılmıştı. Kahverengi tonlar arasındaki tek parlak renk tonları, menekşeler ve papatyalarla süslenmiş zarif pencerelerdi. Sokaklarda çok sayıda insan dolaşıyordu. Sokak satıcılarının bağırışları, kanalizasyon ve at pisliği kokuları ve şemsiyelerin altında yürürken tehlikelere aldırış etmeden karşıdan karşıya geçen ve arabalardan kaçan kalabalığın manzarası etraflarını sarmıştı.

Tuhafiyede çok zaman harcadılar. Bayan Burton, birbiriyle neredeyse aynı olan o kadar çok dantel örneği gösterdi ki Georgiana gözünü her kırpışında göz kapaklarının içinde karmaşık desenler görmeye başladı. Sonunda teyzesi, dükkândan bakınca görüneceği sürece, dışarıdaki gölgeli bir bankta oturmasına izin verdi. Georgiana, Bayan Burton'ın fikir değiştirmesine fırsat vermeden, özgürlüğün tadını çıkarmak için aceleyle dışarı çıktı.

En popüler dükkânların, restoranların ve büyük toplantı salonlarının bulunduğu, kasabanın en işlek iki caddesi, geniş bir meydanın ortasında kesişiyordu. Yolculuk sırasında Georgiana, meydanın köşesindeki meyhanenin serserilerle dolup taşıdığı ve meyhanenin alt sokağında yürümenin hayatını kaybetmekle eş değer olduğu konusunda, teyzesi tarafından üç kez uyarılmıştı.

Şimdi dikkatli bakınca, teyzesinin biraz abarttığından şüphelendi. Köşede, fakir görünümlü birkaç yaşlı adam sohbet ediyor ve sokağın aşağısında bir kadın dilencilik yapıyordu. Georgiana baktığı sırada, çok iyi giyimli, şemsiyesinden yüzü görünmeyen bir kadın, eğilerek dilencinin avuçlarına biraz bozuk para bıraktı. Dilenci önce paraya baktı, sonra önündeki kadına gülümseyerek tekrar baktı ama aniden duraksadı. Kaşlarını çattı ve aceleyle uzaklaşan kadının ayaklarına doğru tükürdü.

Kadın uzaklaşırken, kolları paketlerle dolu bir uşak onu takip ediyordu. Georgiana kadının kim olduğunu görünce irkildi. Leydi Campbell, gözlerini ileriye dikmiş, hiçbir şey görmüyormuş gibi boş bakışlarla ona doğru yaklaşıyordu.

Arkadan, “Aa,” diye seslendi Bayan Burton, sesi Georgiana’yı daha da ürküttü. “Şu gelen Leydi Campbell değil mi?”

Georgiana onu durduramadan teyzesi, Frances’in annesine el salladı. Kadının yüz ifadesindeki boşluk hemen değişti ve kibar bir gülümsemeye dönüştü. İkisini de selamlamak için durdu.

Gülümseyerek, “Doğru dürüst tanışmadık ama Georgiana, kızınız Frances’i çok sevdi,” dedi Bayan Burton. “Yeğenimi yatılı misafir etmeniz büyük bir incelik.”

Georgiana kendisini birden çok kötü hissetti, mahkeme de tüm yalanları bir bir yüzüne vuruluyormuş gibiydi. Leydi Campbell’ın, sarhoş Frances’i gölden çıkardığını ya da özel kalması gereken aile içi bir tartışmayı duyduğunu bilmesi şöyle dursun, evlerine misafirlige geldiğinden bile haberi olmadığından şüpheleniyordu.

“Bu nezaketinize aynı şekilde karşılık vermek isteriz.”

“Ah, evet,” dedi Leydi Campbell, muma dönmüş Georgiana’ya bakarken hafifçe kaşlarını çattı. “Hiç sorun değil. İsteddiği zaman tekrar gelebilir.”

Georgiana rahatladığını belli etmemeye çalıştı ve aynı anda tamamen ilgisiz görünen Frances'in annesine dudaklarını oynatarak sessizce teşekkür etti. Leydi Campbell, bir şey dikkatini çekmiş gibi onların ardına bakıyordu.

Bayan Burton, kadının ilgisini çoktan kaybettiğini anlayarak, "Biz sizi tutmayalım," dedi. "İyi günler Leydi Campbell."

"İyi günler," diye tekrarladı kadın ve yürümeye koyuldu.

Bayan Burton hemen kadını övmeye ve sohbetlerinin her cümlesini yorumlamaya başladı ama Georgiana onu dinlemedi. Leydi Campbell'ın şapka dükkânına girmesi için kenara çekilen iki kadına bakıyordu. Leydi Campbell başını sallayarak teşekkür ederken gayet kibardılar ama kadın içeri girer girmez birbirlerine sinsice fısıldadıklarını gördü.

Bayan Burton ve Georgiana, az ötede onları bekleyen arabalarına gittiler. Eve dönüş için meydandan tekrar geçtiler. Georgiana, Leydi Campbell'ı dükkânın penceresinden gördü. Kadın içeride ifadesiz bir şekilde dimdik oturuyordu.

Georgiana en son bir panayıra gittiğinde on iki yaşındaydı. Panayır, babasının okulunda kurulmuştu ve Tommy Hannock adında bir çocuk, okçuluk yarışmasında Georgiana'ya yenildiği için onun bacaklarını tekmelemiş ve ona *sümüklü böcek* demişti. Elinde az önce iyi kullandığını kanıtladığı bir silah varken, çocuğun kendisine hakaret etmesi hiç mantıklı gelmemişti, sonradan pişmanlık duysa da o çocuğu okla vurmamıştı.

Frances, cumartesi akşamı gönderdiği bir notla, haziranın son pazar günü Georgiana'yı panayıra davet etmişti. Ertesi sabah erkenden, arabasıyla bizzat gelmiş, Bayan Burton'a göz kırparak Georgiana'nın 'oyun' için dışarı çıkıp çıkamayacağını sormuş, her zamankinden farklı olarak faydalı bir aktiviteye katılacakları izlenimi vermişti.

Görünüşe göre, yetişkinlerin panayırda içki içmeleri kabul edilebilir, hatta belki de zorunlu bir durumdu. Georgiana, Cecily ve Jane ile birlikte Frances'in evinde öğleden sonrası için hazırlanmış, panayıra keyifli bir şekilde gelmişti. Lord ve Leydi Campbell yine evde yoklardı. Jonathan bir özür notu göndererek başka işi olduğunu ve müsait olsa bile, kesinlikle bir panayıra katılmaktan kaçınıyormuş gibi davranacağını yazmıştı. Frances'in dediğine göre, Christopher'ın da nerede olduğu belli değildi.

Bahçede oturup Cecily'nin hazırladığı, dezenfektan ve mürver çiçeği tadında bir şey içerlerken, "Bugün kızlar günü!" demişti Frances. Jane her zamankinden daha iyi bir ruh halindeydi, Campbell'ların bahçelerinden çiçekler koparıp onlarla kızların saçlarını örmüştü, böylece hepsi birer peri kızı gibi görünüyordu. Hazırlanmak için o gün kiliseye gitmemişlerdi. Bayan Burton onları eldivensiz ya da bonesiz görseydi muhtemelen apar topar bir papaz çağırırdı. Ancak kadın kocasıyla birlikte, otuz kilometre uzaklıktaki görümcesini ziyaret etmek için sabahın erken saatlerinde yola çıkmıştı. Bu yüzden Georgiana'nın, teyzesinin sürpriz bir şekilde ortaya çıkıp yeğenini güzel havalarda bir kâfir gibi koşarken göreceği endişesine kapılmasına gerek yoktu.

Son tohumlarını konfeti gibi yere sermiş karaağaçlarla çevrili St. Anne Kilisesi'nin arazisinde bir dizi tezgâh ve oyun standı kurulmuştu. En güzel kıyafetlerini giymiş çocuklar çimenleri avuçlayıp birbirlerine fırlatıyor, delice kıkırdıyor ve masaların arasında birbirlerini kovalıyordu. İrice bir adam, yoldan geçenlere çekiciyle meydan okuyordu. Hatta bir müzik grubu bile vardı. Gerçi grup demek biraz iyimser kalırdı, çünkü hepsi enstrümanlarını tahta ve kalay parçalarından kendileri yapmış gibi görünüyordu.

Alaycı bir tavırla, "Jane panayırlara *bayılır*," dedi Frances ve Jane onu dirseğiyle dürttü.

"Benimle uğraşmayı bırakırsan iyi olur," diye yanıtladı kız ama gülümsüyordu ve Frances de ona gülümsüyordu.

Georgiana'nın neden böyle davrandıkları hakkında hiçbir fikri yoktu ve bunu biraz sinir bozucu bulmuştu. Ancak Jane, her zamanki asık suratlı ve karamsar halinden sıyrılmıştı, bu yüzden Georgiana neler döndüğünü kurcalamak istemedi.

Bir elini gözlerine siper edip diğer eliyle elma devirme oyununun olduğu bir standı işaret ederek, “George, şunun kafasındaki uçuşursan sana bir sterlin veririm,” dedi Frances. Hedef, çuval kafalı bir korkuluğun tepesinde dengesizce duran bir elmaydı. Ödülse bir sepet dolusu kırmızı ve olgun çilekti. Standın iki yanında sepetler vardı ve içleri elmayla doluydu.

Georgiana, oyunun temasını biraz abarttıklarını düşündü.

Bir sterlin, bahis için çok komik bir paraydı. Frances, herkes bahsi çabucak unutsun diye böyle ufak bir miktar söylemişti. Georgiana standı doğru yürüdü ve oynamak için biraz bozuk para çıkardı. Görevli genç adam, umursamaz hareketlerle ona küçük bir sepet dolusu sararmış elma verdi. Georgiana kolunu geriye atıp bir gözünü kapatarak nişan almaya çalıştı, hedefe bir elma fırlattı ve az farkla ıskaladı. Frances ve Jane alaycı bir şekilde, Cecily ise tüm içtenliğiyle tezahürat yaptı. Georgiana biraz sıcakladığını hissetti, omuz silkti ve dişlerini sıktı.

İki kez daha kaçırınca hüsrana uğradı. Frances’in artık ilgisini kaybettiğini, Jane’e fısıldadığını ve yapacak başka bir şey aradığını görebiliyordu. Sanki kendisine hakaret etmiş gibi gözlerini kısarak korkuluğa baktı ve son bir atış yaptı. Bu sefer hedefi tam ortasından vurdu. Elma düşmedi ama ikiye bölündü. Elma düşmeden yerinde dursun ve oyunu kazanmak mümkün olmasın diye bir kazığa geçirilmişti.

Georgiana şaşkınlıkla diğerlerine döndü ve parçalanmış elmayı işaret etti. Bir an için kimse ona destek çıkmamış gibi göründü ama sonra Frances ne olduğunu gördü.

“Hile var!” diye bağırdı.

Görevli genç, aylak aylak bira içtiği ve yoldan geçenlere baktığı yerden başını kaldırdı. Elmayı görünce hemen yerinden çıkardı, inceledi ve başka bir elmayı eline alarak, hileden habe-

ri olmayan bir sonraki müşteriye kandırmak için kazığa sertçe oturttu.

“Bunu yapamazsın! Çileklerimi istiyorum!” dedi Georgiana. Kanındaki alkol, haklı öfkesini daha da körükledi.

Frances kollarını kavuşturarak Georgiana’nın yanında durdu. Sinir bozucu bir şekilde sırtarak ve bir tabelayı işaret ederek, “Ödül kazanmak için onu yere sermelisin,” dedi genç adam.

“Fakat onu devirmek imkânsız! Bu aynı, ‘Ödül kazanmak için panayırın üzerinde uçarak bir tur at,’ demek gibi.”

“Evet, öyle. Değil mi?”

Jane tehditkâr bakışlarla görevliye doğru yürüdü.

“Kafanı uçursam ne kazanırım?” diye tısladı. Genç adam, Jane gibi birinin kendisiyle bu şekilde konuşmasına o kadar şaşırdı ki hepsi birden kahkahayı patlattı.

“Hadi George. Bu çocuğu elma çobanı olarak şanlı kariyeriyle baş başa bırakalım,” dedi Frances, Georgiana’nın koluna girip onu geri çekti. Giderlerken, genç adam onlara dudak büktü. Georgiana, elmaların hepsini ona fırlatmak istedi.

“Bence o... Bilmiyorum... Panayırdan atılmalı. Elmayla ilgili tüm faaliyetlerden ömür boyu yasaklanmalı,” dedi Georgiana, sarhoş ve kırgındı. Frances teselli edercesine onun koluna dokundu.

“Hadi gel,” dedi. “Seni neyin neşelendireceğini biliyorum.”

Cecily ve Frances, şarap satan bir adamla pazarlık ediyordu. Adam elli yaşlarındaydı, biraz göbekliydi. Kızlar kirpiklerini kırıştırtıp onu pohpohladılar, kadınsı çekiciliklerini son damlasına kadar kullanıp en iyisinden bir kasa şarabı yarı fiyatına bırakması için ikna etmeye çalıştılar. Bu sırada adam hayatının en güzel anlarını

yaşıyor gibiydi. Georgiana, pazarlık başladığından beri kasıklarının iki kez kaşıyan bir adamdan indirimli şarap almaya ihtiyaçları olmadığını, bunu sırf eğlencesine yaptıklarını düşündü.

Bu sırada Jane biraz uzaktaydı. Turta tezgâhının başındaki adamla koyu bir sohbeta dalmıştı ki bu da başlı başına tuhaf bir durumdu. Georgiana, Jane'in ömrü boyunca bir kez olsun turta yediğine ihtimal vermedi. Bunlar kalın hamurlu, yağlı yiyeceklerdi ve içlerinde ne olduğu belli değildi. Cecily ve Frances, şarap tüccarını öpücüklere boğarak onun yanından ayrıldılar. Herkes Jane'e yaklaşırken, Jane turtacının elini sıktı ve çok ciddi bir ifadeyle onlara döndü.

"Millet, bu adam John Louis."

Sanki çok eski dostlarıymış gibi, hep bir ağızdan, "John Louis!" diye bağırdılar. Georgiana onun kim olduğunu hatırlamaya çalıştı.

Frances'e, "John Louis kim?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok," diye yanıtladı Frances.

Sessizce, "John Louis bize turta satan adam," dedi Jane. "Bu çok *özel* bir turta ve onu almak için arabasına kadar gitmeliyiz."

Frances'e, "Jane iyi mi?" diye sordu Georgiana. John Louis ağaçlara doğru yürürken, kızlar da onu takip ettiler.

Bahsedilen turtanın, gerçekte turta olmadığı aşikârdı. Almak için gittikleri şey, tahta bir enfiye kutusuydu.

Sert bir şekilde, "İşiniz bitince geri getirin," dedi John Louis.

Jane başını salladı. Frances, Jane'in koluna girmeden önce, adamla vedalaşırcasına parmaklarını salladı. Cecily ve Georgiana, onlara yetişmek için hızlandılar.

Jane, grubu ağaçların arasından geçirerek kilise bahçesinden çıkardı ve boş bir mekâna götürdü. Bir zamanlar atların barındığı bir ahıra benziyordu ama şimdi sadece üç duvarı ve kısmen

çökmüş bir çatısı kalmıştı ve hâlâ kapalı olan tek köşesine saman balyaları yığılmıştı.

Jane ve Frances bir balyanın üzerine oturdular. Georgiana enfiye kutusunun içindekini görmek için merakla eğildi.

Frances kapağı dikkatle kaldırıp açık kahverengi tozu ortaya çıkarınca, “Enfiye... Bu mu?” diye şüpheyle sordu Georgiana.

Diğerleri güldü, Georgiana açık açık kendisiyle alay edildiğini hissetti.

“Bir çeşit,” dedi kibarca Frances.

“Değil. Bu *özel*. Güçlü bir enfiye. Her zamanki gibi çekin,” dedi Jane.

Elinin üstüne biraz serpip burnuna götürerek nasıl çekileceğini gösterdi ve sonra kutuyu Georgiana’ya uzattı.

Georgiana bir an tereddüt etti, biraz endişeliydi ama Frances’in onu zararlı bir şeye maruz bırakmayacağına inanıyordu. Başını eğdi ve sert bir şekilde burnunu çekti. Sinüslerinde yanma hissetti, Frances ve Cecily tozu sırayla çekerken, sulu gözlerle onları izledi.

Burnunu silerek, “En iyisi fakir malları,” dedi Frances. “Uğruna yaşayacak hiçbir şeyleri yok ve bunu gerçekten tadabiliyorsun.”

“Aman Tanrım, Frances,” dedi Jane. Gülümsüyordu, yanakları kızarmıştı ve bir saman balyasına yaslanmıştı. Gülümsemesi endişe verici bir hale gelmişti.

Bir şişe şarabı havaya kaldırarak, “Fakirlerin şerefine!” diye haykırdı Cecily.

Georgiana yüzünü buruşturdu, kendisini fakirliğe biraz yakın hissederek ciddi bir tavır takındı ama yine de içti. Körkütük sarhoş olana kadar, panayırlara, samanlara ve özellikle John Louis’e kadeh kaldırdılar.

Georgiana kendini hiçbir zaman yetenekli bir dansçı olarak görmemişti ama bugün her nasılsa gerçekten iyi dans ediyordu. Frances müzik grubunu görmek istediğini söylemişti. Hepsi birlikte derme çatma sahneye koşmuş, kıkırdayarak ve birbirlerine takılarak bir sonraki dansa katılmışlardı. Oradaki en coşkulu grup onlardı ve onlara açıkça bakan ve yaklaşmak için birbirlerini iteleyen bazı genç adamlar yer değiştirerek dans ederken, kızlar birbirlerinin partneri olarak kalabilmek için yerlerini korumaya devam ettiler. Sahnede flüt çalan adam, onların enerjisinden cesaret almışa benziyordu, çalarken ayağını yere vurmaya başladı. Çiçek taçları saçlarından düşüp ayaklarının altında ezilirken, hepsi daha hızlı dans ederek, etraflarında dönerek ve alkışlayarak adamı daha çok coşturdu.

Öğle sıcağında arka arkaya çalan yedi şarkının ardından Georgiana'nın oturması gerekiyordu. Kalabalık oldukça artmıştı ve arkadaşlarını zar zor seçebiliyordu. Herkes dans ediyor, çocuklar bile anne babalarının kollarında sallanıyordu. O tozun içinde her ne varsa, kendisini mutlu, şaşkın ve çok susamış hissetmesine neden olmuştu. Soğuk bir bira aldı ve dans edenlere yukarıdan bakabileceği bir masaya oturdu. Birayı o kadar beceriksizce içti ki yarısı çenesinden aşağı aktı.

Biri omzuna dokununca, neredeyse yerinden fırlayacak gibi oldu. Yanına gelen, turta tezgâhındaki adamdı.

“John Louis!” dedi hafifçe, kadehini onunkiyle tokuşturdu.

“Arkadaşın nerede?” diye sordu adam.

“Nerede olduğunu...” Georgiana kalabalığı işaret etti ve ikisi de Jane'in hiçbir yerde görünmediğini fark edene kadar etrafa göz gezdirdiler.

“Kutuyu geri istediğimi söyle,” dedi ısrarla adam. “Hemen.”

Georgiana tamam anlamında başını salladı ve dediğini yapacağını göstermek için yorgun ayaklarının üzerine kalktı. Jane’in, kutudaki tozdan biraz daha kullanmak için büyük ihtimalle yine aynı binaya kaçmış olabileceğini düşündü ve oraya doğru yola koyuldu.

Binayı bulma konusunda Georgiana’nın birkaç başarısız denemesi oldu. Mesela güzel bir kurbağa görmüş ve dikkati o kadar dağılmıştı ki hareketsizce duran hayvana en az beş dakika hayranlıkla bakmıştı. Aradığı yere ulaşınca, önce kimseyi göremedi ama sonra saman hışırtısı duydu ve mantık yürüterek içeride birileri olduğu sonucuna vardı.

Jane ve Frances’i gördüğünde ilk aklına gelen, onların saman balyaları üzerinde birbirleriyle kavga ettikleriydi. Bu elbette hiç mantıklı değildi, beyninin manzarayı yeniden değerlendirmesi biraz zaman aldı.

Onlar *öpüşüyordu* ve bu kesinlikle hızlı ve dostane bir öpüşme değildi. Frances samanların üzerine uzanmış, Jane’in yavaş hareketlerle göğsünden köprücük kemiğine geçip en sonunda dudaklarına ulaşmasını hafif aralı gözleriyle izliyor ve gülümsüyordu. Eli Jane’in belindeydi ve gözlerini kapatıp onu kendine çekerken parmak boğumları beyazladı.

Georgiana oradan derhâl ayrılması gerektiğini biliyordu ama olduğu yerde donakalmıştı ve Frances gözlerini açıp doğrudan ona bakınca, kaçmak için geç kaldığını anladı. Frances’in doğrularak oturmasını, Jane’i kenara çekmesini ve hiçbir şey olmamış gibi davranmasını bekliyordu ama onun yerine Frances, Georgiana’ya bakmaya devam etti, Jane onu kulak memesine

yakın bir yerden öperken ve hoş bir şekilde gülümserken bakışlarını kaçırmadı.

Nihayet, “Ne istiyorsun?” diye sordu Frances.

Jane irkildi ve omzunun üzerinden baktı, sonra dizlerinin üzerinde doğruldu.

“Üzgünüm, ben... Şey için gönderildim. Ancak sonra... Ben...” Georgiana kekeleydi. İkisi de ona merakla baktı. Zayıf bir sesle, “Bir kurbağa gördüm,” deyince Jane gözlerini devirdi.

“Bir kurbağa mı gördün?” diye tekrarladı.

“Evet. Bir de... Şey, John Louis enfiye kutusunu geri istiyor.”

Frances samanlıkta el yordamıyla kutuyu aradı ve sonra sıkıca tuttu. Kutuyu ilk açarken gösterdiği özenin aksine bu kez sallayarak Georgiana’ya fırlattı. Artık kutuya ihtiyacı kalmamıştı.

“Teşekkür ederim,” dedi Georgiana ve panayıra doğru hızlı adımlarla geri döndü.

Gördükleri karşısında kafası hâlâ karışık. Kadınların böyle şeyler yaptığını, birbirlerini bu şekilde *arzuladıklarını* hiç duymamıştı. Avuçlarının birdenbire bu kadar terlemesinin ve boyunun sıcaktan yanmasının sebebini anlamadı. Bunu görmeyi hiç beklemiyordu ki, zaten beklenmedik bir manzaraydı. Frances, Jeremiah’a âşıktı, o halde Jane’le samanların arasında yuvarlanarak ne yapıyordu?

Georgiana dans edenlerin yanına vardığında, John Louis’i bulmak için etrafına bakındı ama akıllı, birbirlerini mest etmenin eşiğindeki arkadaşlarının son derece ateşli görüntüsüyle meşguldü. Bunu bir kiliseden elli adım uzakta yapmanın çok cüretkâr bir hareket olduğunu düşündü. Yaşadığı şokla kıkırdamaya başlayınca, eliyle ağzını kapadı. Georgiana başka bir kadınla tutkulu bir şekilde öpüşürken bulunsaydı -bunu düşününce gözleri kocaman açıldı ve yanakları yeniden kızardı- Bayan Burton, bir

kadının yanaklarının yumuşak kıvrımını ya da ayak bileğinin müstehcen parıltısını bir daha göremesin ve at gübresi kokan bir kulübede silinmez bir günah işlemek için kandırılmasın diye yeğeninin gözlerini dağıtırdı.

Georgiana, John Louis'ın dibinde belirmesiyle bu sıkıntılı düşüncelerden kurtuldu. Tek kelime etmeden kutuyu ona uzattı. Adam, içinde ne kadar mal kaldığına bakmak için kutuyu açınca tısladı, sonra hızla kapatıp cebine koydu.

“Dans etmek ister misin?” diye kabaca sordu.

“A... Hayır teşekkürler,” dedi Georgiana.

Adam pek umursamış görünmüyordu ama Georgiana yeterince eğlenceli bir tutum sergilemediği için onu biraz hayal kırıklığına uğrattığını hissetti. Ne de olsa, bir saat önce her kadeh kaldırmada adamın şerefine içiyorlardı.

Kalabalık dağıldığında ve Jeremiah'ın kendisine doğru geldiğini gördüğünde Cecily'yi bulması gerektiğini düşündü. Cecily'nin, Jane ve Frances'den haberi var mıydı? Fark etmiş miydi? Frances, Jeremiah'ın programı izin verirse belki daha sonra onlarla buluşacağını söylemişti. Ancak Georgiana'nın dikkati o kadar dağılmıştı ki sanki panayıra katılan sıradan bir adam görmemiş de yatak odasında tek boynuzlu bir at belirmiş gibi afalladı. Jeremiah yaklaştı, akşamın ilk saatlerinde üzerine vuran altın rengi ışıkla çok yakışıklı görünüyordu, sanatsal bir çalışma gibiydi. Adam onu fark etti ve ona seslendi. Kendisiyle iki kez tanışmış olduğu halde, üçüncü karşılaşmalarında hatırlanmak çok büyük bir iltifatmış gibi garip bir gurur duydu.

Elini öptükten sonra, “Frances nerede?” diye sordu Jeremiah. Georgiana ancak o zaman zor bir soruyla yüzleşmesi gerektiğinin farkına vardı.

“Sanırım...” Bir şeyler uydurmak için düşündü. “Sanırım turta alıyordu.”

“Turta mı? Frances mi?”

“Evet. Şey, o dedi ki, onca danstan sonra çok acıkmış ve bir şeyler yemesi gerekmiş. Tabii ki ilk tercihi turta olmaz.” Georgiana saçmalamaya başlamıştı. “Hayatı boyunca bir turtaya hiç bu kadar yakın olduğunu sanmıyorum, ama bu akşam bir turta tam da ona göre...”

“Jeremiah! Ne turtası hakkında konuşuyorsunuz?”

Geriden Frances’in sesi duyuldu. Georgiana rahatlamıştı. Frances, Jane’le kol kola yaklaşıyordu, son derece masum görünüyorlardı ama Georgiana, Jane’in elinin, Frances’in yukarı sıyrılmış elbisesinin altından çıplak kalçasına doğru kaydığını düşünmeden edemiyordu.

Neşeyle, “Georgiana bir tane alacağın izlenimine kapılmış,” dedi Jeremiah.

“Tanrım, hayır. Muhtemelen kendi çocuklarını pişirerek yapmışlardır,” diye karşılık verdi Frances.

Jane’in kolunu bıraktı ve Jeremiah’ın yanına giderek elini öptü. Jeremiah kolunu uzattı, Frances adamın koluna girdi ve yanına iyice sokuldu. Georgiana, Jane’e bir bakış attı. Kız âdeta küplere binmişti.

Biraz daha dans ettiler ama Georgiana, farklı bir âleme dalmış ve etraflarındaki insanların farkında olmadan dans eden Cecily ile dans partneri olmaya alışmıştı. Jane ise grup dışında kalmıştı. Etrafa ters ters baktığı için, kendisinden haklı olarak biraz tırsmış yabancılarla takılıyordu. Diğer herkes gibi, Frances’e bakmaktan kendini alamıyordu. O ve Jeremiah, taze aşklarını yaşıyorlar, gülüşüyorlar ve anın tadını çıkarıyorlardı.

Jane, iri adamın çekicini Jeremiah’ın kafasına indirmekten çok mutlu olacakmış gibi görünüyordu.

Gün ışığının son ışıkları da ağaçların ardında kaybolunca ve yorgun dansçılar ara vermeye başlayınca, Georgiana birden Frances'i yanında buldu. Arkadaşı kıkırdayarak kolunu çekiştiriyordu.

Fısıldayarak, "Hadi, gel," dedi Frances. Georgiana peşine takıldı.

Georgiana'nın daha önce oynadığı ve kandırıldığı elma standının yanına vardılar. Görünüşe göre çilekleri kimse kazanamamıştı ama tezgâh sorumlusu ortalıkta görünmüyordu.

Kolunu dürterek, "Ödülünü al!" dedi Frances. Georgiana zafferle sepeti kucakladı.

Etrafı kolaçan etti ve yürümeye başladı. Oradan hızlıca uzaklaşarak başarısını diğerleriyle kutlamaya gideceklerini düşündü. Ancak Frances'in işi henüz bitmemişti. Georgiana'ya göz kırptı, sonra döndü ve satılık elma sepetlerinden birini tekmeledi ve elmalar ezilip parçalanana kadar üzerlerinde tepindi.

"Yanına kalmasına izin verme, o bir... *çürük elma*," diye kıkırdadı. Georgiana, izleyen olup olmadığını anlamak için etrafına bakındı. İçgüdülerini ona kaçmasını tembihliyordu ama Frances, kendisine katılmasını bekliyormuşçasına eliyle bir hareket yaptı.

İnce bir sesle, "Fakat... Bunu yapmamız doğru mu? Demek istediğim, onun suçu var mı?" dedi Georgiana. Frances güldü.

"Onun suçu masum genç kızların paralarını çalmak. O bir hırsız! Bizden önce gelip çileği bizim kadar hak eden herkes için alıyoruz! Bu elma tiranına karşı bir tavır alma zamanı!"

Bu konuşmayla gaza gelen Georgiana arkadaşına katıldı. Kendilerini kaptırıp tel örgüleri devirdiler ve korkuluğu yere serdiler. Georgiana üzerine düşeni yapmıştı, ancak biraz sonra başını kaldırıp ne kadar zarar verdiklerini görünce oldukça şaşırdı.

"Çabuk, çabuk!" diye bağırdı Frances.

Georgiana'nın elinden tuttu ve aceleyle uzaklaşmaya başladılar. İnsanların standa doğru yaklaştığını duyduklarında koşmaya başladılar ve diğerlerinin yanına döndüler. Soluk soluğa kalmışlardı ama gülmeye başladılar. İki büküm halde toparlamaya çalıştılar.

Frances'e bakıp muzipçe tek kaşını kaldırarak, "Siz ikiniz ne haltlar karıştırdınız?" diye sordu Jeremiah.

"Çilekler!" dedi Georgiana nefes nefese, sepeti yukarı kaldırdı ve diğerleri keyifle haykırarak çileklere saldırdılar. Elma standı tarafından ıstırap dolu bir haykırış yükselince, Georgiana ile Frances göz göze geldiler.

"Neden bu kadar sinirlendi?" diye nazikçe sordu Cecily.

Frances ve Georgiana, parmaklarından çilek suyu akarken ağızlarını kapatarak sessizce güldüler.

"Bir nedeni yok," dedi Frances. "Çileğini ye Ces."

Kulübeye gidecekleri cuma günü nihayet gelmişti. Georgiana yolculuğa daha bir saat varken hazırlığını bitirmiş, giyinmiş ve oturup saniyeleri saymıştı. Dışarıdan duyulacak tekerlek tıngırtısı sesi için beklerken sıkıntıdan patlamıştı. Bayan Burton bir süre onun yanında oturmuş, ancak yeğeninin sohbet edemeyecek kadar dikkatinin dağınık olduğunu fark etmişti. Son okuduğu kitabı sorduğunda, Georgiana bir kitap adı söyleyememiş, hatta bir kitabın ne olduğu hakkında bile bilgisi olmadığı belirtileri göstermişti.

Sonunda bir koşuşturma duyduğunda, aceleyle teyzesine veda öpücüğü verdi ve koşturuverdi. Bayan Burton, onunla beraber dışarı çıkıp arabada bir ebeveyn olup olmadığını görme şansı bulamadı.

Şoför, Georgiana'nın bagajını aldı. Georgiana üstü kapalı büyük arabaya bindi ve içeride çoktan bir partinin başlamış olduğunu gördü. Neyse ki teyzesi tam onlara el sallamak için kapıyı açtığında atlar çoktan yola koyulmuştu bile. Frances, Cecily, Jane ve Jonathan, henüz sabahın onu olmasını umursamadan içkiye ve sigaraya başlamış, Georgiana'yı görür görmez taşkın bir şekilde onu karşılamışlardı.

Georgiana ayık olduğu için kendisini sıkıcı hissetti. Jonathan'ın uzattığı kadehten büyük bir yudum aldı fakat bir-

den midesi bulandı. Gidecekleri yere varmadan önce kusmanın, eğlenceyi bozacağını düşünerek kendini tuttu ve bir yudum daha aldı. Koyu yeşil renginde güzel bir elbise giymiş Frances, coşkuyla kadehini kaldırdı.

“Şerefe! Arkadaşların, kırsalın ve Gayri meşrular Kulübesi için Christopher’ın çapkın amcasının şerefine!”

Araba onları sağa sola savururken hep bir ağızdan, “Şerefe!” diye bağırpı beceriksizce kadehlerini tokuşturdular.

İçkisinden bir yudum daha aldıktan sonra, “Gayri meşrular Kulübesi mi?” diye sordu Georgiana.

“Şaşkın görünüyorsun George. Adını böyle koyduk, çünkü Christopher’ın amcası orayı evlilik dışı çocuklarını meraklı gözlerden uzak tutmak için satın aldı. Artık hepsi büyüdü, sus paylarını harcamak ve öz kardeşlerini nasıl öldüreceklerini planlamak için ayrıldılar. Amcası bu yüzden Christopher’ın orayı kullanmasına izin veriyor.”

İmalı bir şekilde, “Umarım temizletmiştir,” dedi Jonathan. “Biz yokken Christopher’ın kulübeyi ne için kullandığını hayal edemiyorum, ancak eminim ki etrafa bol miktarda vücut sıvısı bırakmıştır.”

Kızlar tiksintiyle ciyakladılar. Cecily şakayla onun omzuna vurdu.

“Ne? Pis herif! O iyi ve dürüst kuzenlerden biri tarafından ağırlansaydık eminim hepimiz çok daha iyi vakit geçirirdik.”

Karamsar bir ifadeyle, “Evet, kesinlikle,” dedi Jane.

Kızın morali yine bozuk görünüyordu ama Georgiana, sebebi hakkında artık bir fikir sahibiydi. Frances, Jeremiah panayıra geldikten sonra Jane’in yüzüne bakmamıştı ve hatta dönmek için arabalarına doğru yürürlerken Jane koluna girmeye çalıştığında, onu başından savacak kadar ileri gitmişti. Georgiana,

kızın halini görünce yüzünü buruşturdu. Sempatik Jane'i tekrar görmek istiyordu ama kızın karamsar yüz ifadesi tekrar ortaya çıkmış ve yol boyunca sessizce oturmuştu.

Georgiana o günden beri, bazı anları kafasında tekrar canlandırmıştı. Frances ödünç aldığı bir çift çorabı çıkarıyordu. Yatak odasının karanlığında, gözyaşlarından ıslanmış kirpikleri Georgiana'ya oldukça yakındı. Jane, ilk partide verandada tek başına duruyor ve Jeremiah ile takılmayı reddediyordu. Her şey Georgiana'nın kafasında oturmaya başlamıştı, ancak ortaya mantıklı bir açıklama sunmak için karakterler hakkında bildiğini sandığı şeyleri tamamen yeniden yazması gerekiyordu. Keşfettiği şeyler sarsıcıydı ama her geçen saniye buna yavaşça alışıyordu. Georgiana, elinde tehlikeli bir şekilde sallanan kadehiyle Jonathan'a kaşlarını çatarken bile güzel ve zarif görünen Frances'e baktı. Georgiana bunu göremeyecek kadar kör olsa da Frances başından beri böyleydi.

Frances gözlerini devirdi. "Siz nankörler, Bay Crawley hakkındaki düşüncelerinizi birkaç gün daha kendinize saklayabilirsiniz. İğrenç davranışlarınız yüzünden kulübeden atılmadan tatilimin tadını çıkarmak istiyorum."

Hava çok güzeldi. Araba kasabadan uzaklaşırken, gün ışığı ağaçların arasından süzülüyor ve küçük parçalar halinde araba penceresinden içeri sızıyordu. İçmeye devam ettiler, ayaklarının dibindeki şarap şişeleri boşaldıkça hikâyeleri daha vahşi ve daha terbiyesiz bir hâl aldı.

Hissettiği yakınlık karşısında Georgiana'nın zevkten başı döndü ve kızardı. Kimse onu bir yabancı ya da davetlerde istenmeyen biri olarak görmüyordu. Frances'le arkadaşlığının ilk birkaç haftasında, gruptaki yerini kazanmak ve oraya ait olduğunu kanıtlamak için kendini bir seçmeye katılmış gibi hissetmişti.

Ancak artık rolü kapmıştı ve bir süre sonra ondan bıkip posta arabasıyla geri dönmesi için valiziyle birlikte onu bir kavşakta terk edeceklerinden endişe etmeden özgürce eğlenebiliyordu.

Yolculuklarının sonuna doğru kadeh kaldırmalar giderek gülünç hale geldi. ("Bu şarabın yapıldığı üzümün yetiştiği asmanın şerefine!" "Üzerine işeyen köpeklerin şerefine!") Georgiana açlıktan ölüyordu. Bozuk bir yolun sonunda yolculukları sona erdiğinde, öğle yemeği vaktinin çoktan geçtiğini fark etti. Arabadan hızlıca çıkmaya çalışırlarken birbirlerinin üzerine düştüler. Frances'in ardından boş bir şarap şişesi yuvarlandı ve parçalandı, ancak o sadece güldü ve sanki Georgiana'ya kulübeyi gösteriyormuş gibi kollarını iki yana açarak kırık camların üzerinden atladı.

Kulübe, Georgiana'nın tahmin ettiğinden çok daha büyüktü. En azından Burton'ların evi kadar büyüktü ve teyzesinin yanında oraya kulübe demeye asla cüret edemezdi. Yoğun salkım ve sarmaşık örtüsüyle duvarların kusurları kapatılmıştı. Etrafı ağaçlarla çevriliydi ve Georgiana arkasını döndüğünde, oraya varmak için kullandıkları yolu zar zor seçebiliyordu. Arabacılar bavulları indirip şehre dönünce tek başlarına kalacaklardı.

Son derece huzurlu olması gereken türden bir yerdi ama elbette buraya huzur bulmak için gelmemişlerdi.

Ön kapı açıldı ve Christopher, yarı iliklenmiş, cart eflatun rengi bir gömlekle dışarı çıktı. Şarap şişesiyle dolu ellerini kaldırarak gelenleri karşıladı. Bavulları içeri taşıyan misafirler, ev sahibini küçük bir holde takip ettiler ve içerisi boş şişelerle dolu mutfığa çıkan dar bir koridordan geçtiler. Mutfak masasının üzerinde, yemeye hazır ince et parçaları, turtalar, peynirler ve ekmek tabakları vardı.

“Buradan yarım saatlik mesafede, çoğu zaman boş duran mütevazı bir mâlikane var. Oradaki çalışanları işe aldım. Günde üç öğün yemek, su ve bira getirecekler. Halihazırda şarap mahzenimiz alkol ihtiyacımızı karşılar.” Christopher, elindeki şarap şişesiyle zemindeki geçidi işaret etti. “Korkarım ev işleri konusunda yardımcı olmuyorlar, bu yüzden kendi işinizi kendiniz yapacaksınız. Sakın şoka girip bayılma Jonathan. Kendin giyinip kendin yıkanacaksın ve kendi kışını kendin sileceksin.”

Herkes yemek tabağını kendisi hazırladı. Christopher mahzenden daha fazla şarap getirdi, misafirleri evin arkasındaki bahçeye götürmeden önce hepsinin bir şişe aldığından emin oldu. Bahçe, Longview'daki gibi geniş ve bakımlı değildi. Ardında sık ağaçlıklar olan, güzel kokulu çiçek tarhlarıyla çevrili uzun ve dar bir çimenlik alandı.

Jeremiah, Jane'in partisinden tanıdık birkaç kişiyle birlikte, bahçeye önceden çıkmıştı. Georgiana çabucak bir göz gezdirdi ve Thomas'ın aralarında olmadığını fark etti. Onun geleceği konusunda kendisini umutlandırmamış, daha az hayal kırıklığı yaşamayı amaçlamıştı.

Ancak işe yaramamıştı.

Erkekler pall-mall* oynuyordu. Birdenbire kendilerini devam edemeyecek kadar yorgun hissettiler ve oldukları yere yığıldılar. Kalelerin önüne uzandılar, ceketlerini çıkarıp tokmaklarını ellerinden bırakmadan kahkahalarla içki içtiler. Frances, Jeremiah'a doğru koşarken şarap şişesini bir ödül gibi başının üzerinde tutuyordu.

Jeremiah'ın dalkavuk arkadaşlarından ikisinin adının da James olduğunu öğrendiler. Georgiana, kendisine olan yakınlıkla-

* 16. ve 17. yüzyılda sopalarla oynanan, kriketin temelini oluşturan bir çim oyunu –çn.

rına göre onları I. James ve II. James olarak isimlendirdi. Atları hakkındaki tartışmalarından başlarını kaldırarak yeni gelenleri selamlama zahmetine girmemişlerdi. Georgiana, atlarla hiç ilgilenmediği için Cecily, Jonathan ve Jane'in yanına oturdu. Beygir muhabbetinin giderek artan sesi huzurunu kaçırana kadar onlarla birlikte sessizce yemeğini yedi.

Jonathan her iki James'e doğru hafifçe başını salladı ve gözlerini devirdi.

"Sevgili atlarıyla gizlice aşk yaşadıklarına dair beş pounduna bahse girerim," dedi fısıltıyla.

Jane homurdandı. Hayatı boyunca hiç bu kadar müstehcen bir bahis duymamış olan Georgiana, gülümsemeden önce utançından kıpkırmızı kesildi.

"Bahsini kabul edemem," diye yanıtladı Jane. "Senin tarafın ağır basıyor." Ona doğru eğildi ve baygın sesiyle devam etti: "Bahsi büyütüyorum. Atlarıyla aşk yaşıyorlardır ve onlara annelerinin isimlerini vermişlerdir."

İçten bir tavırla, "Yine de çok yakışıklı," dedi Cecily, sohbeti kaçırmış gibi görünüyordu. Gözü, daha uzun olan James'teydi ve biraz önce at sevici lakabını taktıkları bir adama hayranlık duymanın utancını yaşamaktan çok uzaktı.

"Sana engel olmayalım Ces, eminim Tanrı kadar zengindir," dedi Jonathan. "Sana havuç yedirmeye çalışırsa bir ısırık da benim için al."

"Ya da ahırda yaşamak için ısrar ederse," diye ekledi Jane.

"Ya da biraz daha hızlanmak için seni kırbaçlarsa..."

Cecily çoktan gitmişti, bir attan daha çekici olduğunu kanıtlamak için elbisesini ve saçını düzeltiyordu. Onlara doğru yaklaşırken, II. James baştan aşağı onu süzdü.

Alçak sesle, “Adamın aklından geçenleri okuyabilirsiniz,” dedi Georgiana. “On altı buçuk el uzunluğunda, güçlü dişler, eyer için güzel kıvrımlı bir sırt...”

O ve Jonathan gülmeye başladılar, Jane sırıtiyordu. Jonathan bir şişe şarap açtı ve doğruca şişeden içti, Georgiana da aynısını yaptı. Sabah yürüyüşleri ve ikindi çayları için sorumlu ebeveynler tarafından kuşatılmak yerine, çimenlerde uzanıp tanımadığı erkeklerle içki içtiğini teyzesi görseydi utancından sessizce ölürdü.

Yüzünü buruşturarak, “Bunun tadı sidik gibi,” dedi Jonathan.

Georgiana, hayatta iyi şarapla kötü şarabın arasındaki farkı anlayamaz ve ikisini de hiç zevk almadan kafaya dikerdi. Jonathan’ın damak zevki onunkinden çok daha hassas olduğu için, içtikleri şarap adama keyif vermiyordu. Adam aniden ayağa kalktı ve daha kaliteli bir şeyler aramak için kulübeye doğru yürüdü ve giderken, Christopher’ın şarap zevki hakkında belli belirsiz söylendi.

Georgiana, Jane ile yalnız kalınca biraz rahatsız hissetti. Grubun bir üyesi olmasına rağmen, Frances’in en suskun arkadaşıyla sohbet etmeye çekiniyordu. Bildiği şeyden ve Jane’in de ne bildiğini bilmesinden ötürü, gözlerinin içine dahi bakamıyordu. Biraz sempatik görünmek istedi ama nedense bunun pek iyi karşılanmayacağını düşündü. Kızın, derinlerde yatan, sürekli sert ve mesafeli duruşu şimdi anlamlı geliyordu. Jane, Frances’e gerçekten âşık olmuşa benziyordu. Belki de Frances’in Jeremiah’a âşık olduğu kadar âşıktı ve ikisinin sürekli olarak çiftleşme ayinlerine benzer bir şekilde oynaşmalarını izlemek korkunç olmalıydı. Georgiana her zaman grup içinde Jane’in onayını almadığını hissetmişti ama belki de kızı hayal kırıklığına uğratan kendisi

değil, *hayattı*. Jane bu yüzden neredeyse her şeyi ve herkesi katlanılmaz buluyor olabilirdi.

Boş boş durmamak için ikisi de şarap şişelerine uzandılar ve çokça içtiler. Tuhaf sessizlik bozulmasa da Jane'in de aynı rahatsızlığı yaşadığı görülebiliyordu. İnsanlığına dair herhangi bir belirti göstermesi bile memnun ediciydi.

"Tüm bunlar çok heyecan verici görünüyordur," dedi sonunda Jane ve Georgiana başını kaldırdı.

Aslında hayatının en heyecanlı günü değilmiş gibi görünmeye çalışarak, "Ah! Evet, sanırım öyle," diye yanıtladı Georgiana.

"Hımm," dedi Jane, bu cevaba kanmadığı belliydi. "Sen iyi bir kıza benziyorsun." Nedense kulağa iltifat gibi gelmemişti.

"Teşekkürler," dedi Georgiana.

"İltifat etmek için demedim," dedi Jane. "Seni *uyarmak* için söylüyorum. Zengin bir aileden değilsin. Bunların hepsi senin için yeni. Küçük bir evde oturup seni giydirmek ve kulaklarına güzel imitasyon küpeler takmak için ucuz bir hizmetçi ve yaşlı bir aşçı tutacak, mütevazı bir araziye sahip sıradan bir adamla evlenene kadar, buradan başka bir yerde taşralı kızlarla arkadaşlık etmelisin."

Georgiana kendisine hakaret edildiğinin farkındaydı. Konuşmak istedi ama Jane devam etti.

"Tekrar söylüyorum, lütfen beni yanlış anlama. Amacım seni incitmek değil. Sadece gerçekleri söylüyorum. Bence, statüne uygun sıradan bir hayatla mutsuz olmazsın. Şu an aslanın inindesin. Burada mutsuz olma ihtimalin çok yüksek. Etrafındaki hiç kimse yarından önce işleyeceklerinden emin olduğum birçok günahtan dolayı utanmayacak veya dışlanmayacak. Yaptığımız her şey, zenginliğimiz ve konumumuz nedeniyle mazur görülür. Aynısını kendin için söyleyebilir misin?"

Jane kendinden emin bir tonda konuşmuştu. Georgiana kendisini azarlanmış bir çocuk gibi hissetti, gözleri yaşardı. Jane'in kayıtsız ifadesi karşısında utanmış ve üzülmüştü. Georgiana, Jane'in içinde yaşadığı kargaşanın, onun bu aşağılık hareketine karşılık asla mazeret sayılmayacağını düşündü. Belki de altında bir kıskançlık yatıyordu. Frances son zamanlarda ona Jane'den çok daha fazla ilgi gösteriyordu. Ne de olsa Frances, Jane'in partisi hakkında konuşmak için Georgiana'yı ziyaret etmişti. Evinde yatılı kalması için davet ettiği kişi Georgiana'ydı. Frances, sırlarını Georgiana'ya anlatmış, yatağını Georgiana ile paylaşmış ve gecenin köründe ağlarken Georgiana'ya sarılmıştı. Samimiyetleri Jane'e belki de bir tehdit gibi gelmişti. Frances'in, tam da şu anda Jeremiah'in yanında kıkırdadığı, kulağına bir şeyler mırıldanmasına izin verdiği ve saçındaki otu ayıklarken zevkten kıvrandığı düşünülürse, bu gülünç ve yersiz bir fikirdi.

Bu uyarıya nasıl cevap vereceğini düşünemedi, Frances ona seslendi ve onlara neşeyle yaklaştı.

"Gel bizimle oyna George! Takımları oluşturmak için bir kıza daha ihtiyacımız var. Jane'imiz seni sıkıntıdan öldürmesin."

Georgiana, arkadaşının kendisini alıp götürmesine karşı koymadı ve Jane'in onları geride tek başına izleyeceği düşüncesiyle zevkten dört köşe oldu.

Frances'in katılması için ona ihtiyaç duyduğu oyun o kadar saçmaydı ki oyunu oracıkta uydurmuş olduklarından emindi. Kızlar, erkeklerin sırtına çıkacak, onları kravatlı midilliler gibi sürecektir ve pall-mall oynayacaklardı. Frances, nasıl binileceğini Jeremiah'in üzerinde gösterdi. Georgiana, erkeklerin kollarını kızların bacaklarına dolaması ve kızların da erkekleri baldırları arasına sıkıştırması gerektiğini dehşetle izledi. Üzerindeki tarlatan ve jüpona rağmen Jeremiah'in Frances'i sakin ve rahat bir

şekilde yukarı kaldırdığını görünce yüzü kızardı. Başka hiç kimse en ufak bir şaşkınlık belirtisi göstermemişti. Jeremiah son derece rahat görünüyordu. Georgiana, oyuna dahil olan herkesin, sırf birbirine sosyal olarak kabul edilebilir bir bahaneyle cinsel temasta bulunabilmesi amacıyla bu oyunu oynayacağından şüphelenmeye başlamıştı.

Cecily, hoşlandığı James'e binecekti. Frances, Georgiana'nın eşi için Christopher'ı işaret etti. Christopher kollarını ona uzattı ve kaşlarını kaldırdı. Georgiana istemsizce geri çekildi.

Tüyleri diken diken eden küçümseyici bir sesle, "Hadi minik Georgie," dedi. "Yaramazlık etmeyeceğim, evcil bir hayvan gibi duracağım."

"Sanırım... Aslında hâlâ biraz açım, sanırım kulübeye geri döneceğim."

Georgiana'nın mazereti, Frances'i sinirlendirmişti.

"Hadi George, çamura yatma. Sadece iki çiftle oyundan keyif alamayız."

Frances somurtuyordu. Georgiana, kararını bekleyen herkesin gözlerinin kendisinin üzerinde olduğunu hissetti. Yetişkin bir adamın at gibi davranacağı bir oyunu oynamak istemediği için, gülünç duruma kendisinin düşmesini doğru bulmamıştı. Yine de bu konuda bir seçeneği yoktu. Sinirle iç çekti, Christopher'a doğru yürüyüp beceriksizce üzerine binerken yüzü kızardı.

Bir erkeğin elleri, Georgiana'nın değil kalçalarına, bacaklarına dahi değmemişti. Georgiana aşırı sıcakladığını hissetti, kalbi o kadar hızlı atıyordu ki Christopher'ın, kalp atışlarını sırtından hissedebileceğinden emindi. Cecily ve Frances hiç rahatsız görünmüyorlardı. II. James ve Jeremiah alışmak için koşuşturken, kızlar gülücükler saçıyorlardı. Diğerleri yere düşen tokmakları adamların ellerine verdiler ve skor tutmak için geri çe-

kildiler. Yarışanlar ise, neredeyse hiç kuralı olmayan bu oyunu oynamaya başladılar.

Hava açık ve sıcaktı. Georgiana, Christopher'ın sırtından yayılan ısıyı hissedebiliyor ve ensesinde boncuk boncuk terlerin oluştuğunu görebiliyordu. Pek tanımadığı, hatta hakkında bildiklerinden ötürü pek de hoşlanmadığı biriyle böylesine yakın bir ânı paylaşmak ona çok ters geliyordu.

Christopher'a olabildiğince az dokunmaya çalıştığından dolayı kötü bir oyun sergilediler. Christopher, onu daha güvenli bir şekilde taşımak için yukarı kaldırınca, Georgiana dizini adamın kaburgalarına vurdu, adam da homurdanarak onu yere düşürdü.

Neşeli konuşmaya çalışarak, "Tanrı aşkına, bu sadece bir oyun!" dedi Christopher. Sesinde, Georgiana'nın bu oyunda pek eğlenemediğini hissettiğini açıkça ortaya koyan bir keskinlik vardı.

"Sadece bir oyun, değil mi Christopher?" dedi Georgiana ters ters. "Ve biz kaybetmiş görünüyoruz."

Diğerleri puanlar ve cezalar üzerine tartışırken, Georgiana tokmağını attı ve çimenlerin üzerinde bıraktığı şarap şişesini alıp hızla uzaklaştı.

Akşam saat yediden sonra, kulübedeki misafir sayısı dört katına çıkmıştı. Georgiana kendince büyük bir iş başararak tek başına bir şarap şişesini bitirdiği için, isimleri ve yüzleri karıştırmaya başlamıştı. Öğleden sonrası o kadar güzel geçmişti ki şimdi uykulu haliyle başını kaldıramıyor, elinin bittiği yerle sıcak çimenlerin başladığı yeri ayırt edemiyordu. Daha önce hiç bu kadar sarhoş olmamıştı. Düz bir çizgide yürüyemeyecek durumdaydı. Jane'in hâlâ ona dik dik bakmasını önemsemiyor, kızlardan sayıca fazla olan erkeklerin müstehcen şakalarına da gücenmiyordu.

Güneş batarken, enerjisini atamamış bazı erkekler birbirlerine meydan okumaya başladı. Georgiana kulübenin önünde oturdu ve Cecily ile birlikte onları izledi. Cecily, öğleden sonra II. James'in kendisine anlattığı tuhaf şeyleri iç geçirerek anlattı. II. James, üzerinde biraz Fransız kanı olan, Waterloo Savaşı'nda bir generalin cebinden düşmüş cep saatini Cecily'ye göstermişti. Georgiana, gün batımının altın sarısına boyadığı bahçeye göz gezdirirken gülümsedi ve Jeremiah'ın dostlarının sıradanlığı hakkındaki fikirlerini dile getirmeyip sadece başını salladı. İçinde bulunduğu ortamdan hayli memnundu. Ayakkabılarını çıkardı, bir grup yabancıнын arasında çoraplı bir vahşi hayvan gibi ayakkabısız dolaşması garipsenmiyordu.

Can sıkıcı tek şey, kana bulanmış bir Fransız saatiyle onu etkilemeye çalışan kimsenin olmamasıydı. Jane bile, huysuz ve

ürkütücü kadınların kendi ilgi alanı olduğunu gösterecek şekilde çekingen tavırlarla kravatını düzelten, kısa boylu ve azimli bir görünüşü olan bir adamla derinlemesine sohbet ediyordu. Georgiana sarhoş olursa, utanmadan veya incelik göstermeden onunla takılabilecek Thomas'ın gelip gelmeyeceğini sormuş ve muğlak bir yanıt almıştı. Akşamının keyifli geçmesini, onun gelmesine bağlamak mantıklı değildi. Eğlenmek için bir erkeğe ihtiyacı olmadığını düşündü. Cecily'yi dinliyormuş gibi yaparak şimdiden eğlenmeye başlamıştı.

Cecily hâlâ James hakkında konuşuyordu ve yirmi dakika sonra, Georgiana sohbetin artık dayanılmaz olduğunu hissetti. Cecily'ye belli belirsiz mazeretler uydurdu. Ama Cecily, ilgisinin kaynağı bir yarışa girdiği ve epey avantajlı durumda olduğu için onu duymamıştı bile. Georgiana içecek bir şeyler aramak için kulübeye girdi. Ev içi aktiviteler için havanın fazla sıcak olmasından ötürü kulübeyi boş bulmayı bekliyordu ama dar ve karanlık koridorun ötesinden gelen kısık sesleri duyunca duraksadı.

“Biliyorum,” diye mırıldandı birisi. Georgiana, konuşanın Frances olduğunu anladı. “Biliyorum. Hakkımda ne düşünürsen düşün, benim de aynı şeyi hissettiğimi bilmelisin ama bunu şimdi yapamayız.”

Frances geri adım atınca Georgiana'nın görüş alanına girdi ve konuştuğu kişiden uzaklaşırken ona bakmaya devam etti. Bir el onu durdurmak için uzandı. Georgiana, karşı tarafta Jeremiah'ı görmeyi bekliyordu.

Fakat o, Jane'di.

“O halde ne zaman yapacağız?” dedi alaycı ve umursamaz bir tavırla, Frances'in kolunu sıkıca kavradı. “Hadi gidelim. Burada olmak istemiyorum. Benimle gel.”

“Hadi ama Janey,” dedi nazikçe Frances, yaklaşıp Jane’in çenesine parmak uçlarıyla dokundu, şaraptan sesi yumuşamıştı. “Bütün bunları tekrar tartışamayız. Sadece eğlenmeye bak, biraz gerçekçi olalım.”

“Olmayalım,” dedi Jane şiddetle. Frances kolunu kurtardı ve hole doğru ilerleyip gözden kayboldu. Jane onu bir gölge gibi takip etti.

Georgiana boş mutfağa girdi ama oraya neden geldiğini unutmuştu. Şarap mahzenine inen geçidin açık olduğunu gördü. Aşağıdaki lambanın parıltısından, karanlıkta kalmayacağını anlamıştı. Basamaklara takılmamak için eteklerini yukarı kaldırdı ama aşağı inerken neredeyse düşüyordu. Ellerini de merdivene dayayıp söylenerek devam etti ve ardından ayakları aşağıdaki soğuk ve pürüzlü zemine değince rahatladı. Şaraplara göz atmak için döndü. Christopher’ın amcasının mahzeninin, az önce kulak misafiri olduğu konuşmayı hafızasından silmek için lezzetli bir şey sunup sunamayacağını düşünürken birden çığlık attı.

Mahzende yalnız değildi. Başını çevirir çevirmez, karanlığın içinden uzun boylu bir adam belirdi ve ışığa doğru ilerledi.

Onu çok düşünerek başarıya ulaştığı bir çeşit çağırma büyüyle ortaya çıkmış gibi duran Thomas, paniğe kapılmış bir halde Georgiana’nın önünde dikildi.

Georgiana, attığı çığlığı susturmak için elleriyle ağzını kapattı, adamın gerçekten orada olduğuna inanamıyordu. Adam kara kaşlarını kaldırdı. Georgiana, kilisede gördüğü günden beri onu onlarca kez hayal etmişti, ancak hatırladığına göre boyu biraz daha kısa ve olağandışı yakışıklılığı daha az etkileyici gelmişti. Yine de çok hoş bir adamdı ve daha da önemlisi, gerçekten oradaydı ve kızın tam önünde duruyordu. Thomas, düşmemesi için

kızın kolunu tuttu. Bu dokunuş sayesinde Georgiana, onun varlığını kanıtlayan sıcaklığı hissedebildi.

“İçten özürlerimi kabul edin lütfen. Bir arkadaşına içki almak için gelmiştim. Siz... Elleriniz ve ayaklarınız üzerinde aşağı inerken seslenip korkutmak istemedim.”

Kızın kolunu bıraktı. Georgiana hemen geri çekildi.

Az önce ölüm perisi gibi çığlıklar atan biri için elinden geldiğince ağırbaşlı bir şekilde, “Hayır,” dedi. “Ben sadece... Dikkatli bir iniş yapıyordum.”

“Ah, elbette,” dedi Thomas kibarca. “Özür dilerim. Bana bir anlığına öyle göründü.”

Georgiana son konuşmalarında kendisini ne kadar utandırdığını hatırlayıverdi ve hiç konuşmamanın daha iyi olacağını düşündü. Gözünün önüne düşmüş bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı ve dalgalarla savrulan bir gemide sırtıtmayacak bir sallantıyla adamın yanından geçti. Raflarda yüzlerce şişe ve fıçı şarap sıralanmıştı ve onları inceliyormuş gibi yaptı. Christopher’ın amcasının seks mahzeninde bir beyefendiyle -Hawksley soyundan biriyle bile olsa- baş başa kalmaması gerektiğinin farkındaydı. Kalbi güm güm atıyordu ama rahatsızlığını hissettirmemeliydi.

Dışarıdaki sesler az da olsa duyuluyordu. Duvarda titreşen lamba ışığı şişelerin üzerinde dans ediyordu. Thomas, Georgiana’yı izliyordu. Kız, kendisine hiçbir şey ifade etmeyen isim ve tarih etiketlerinin tozunu sildi, gözlerini kısarak okumaya çalıştı. Adamın bakışlarını fiziksel bir temas gibi ensesinde hissetti.

“Sizi rahatsız ettiğim için tekrar özür dilerim,” dedi adam, sesi tıpkı Georgiana’nın hatırladığı kadar hoş bir derinlikteydi.

Arkasını dönünce, adamın çoktan merdivenin ilk basamağına bastığını ve çıkmak üzere olduğunu gördü. Adam biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Georgiana, onun buraya yalnız kalmak için gelmiş olabileceğini düşündü.

Yüksek sesle, "Hayır," dedi Georgiana. Ardından ne söyleyeceğine karar veremedi. "Şey... Şaraplar hakkında bilginiz var mıdır?"

"Biraz var," dedi Thomas, geri adım atsa da dönüp dönmemeye karar vermemiş gibi bir eli hâlâ merdivenin üzerindeydi.

"Mükemmel," dedi kız, dengesini sağlamak için kolunu duvara dayadı. "Demek ki benim bildiğimden iki kat fazla şey biliyorsunuz ve beni, kalitesiz üzümlerden yapılmış ve beceriksiz biri tarafından şişelenmiş bir şarap seçmekten kurtarabilirsiniz."

Thomas gülümsedi ve kızın yanına gelerek kollarını kavuşturdu.

"Bir şaraptan beklentiniz nelerdir?"

"Tadının hafif gelmesi ve baş döndürücü olmaması," dedi Georgiana. "Tadı biraz... Meyveli ya da çiçeksi bir şey olabilir."

Tek kaşını kaldırarak, "Yani esasen, tadı şaraba mümkün olduğunca az benzeyen bir şey mi istiyorsunuz?" diye sordu Thomas. "Meyve likörü düşünür müsünüz? Ya da sulu bir bira? Ya da belki biraz su? Size dün yolun aşağısındaki kuyudan şişelenmiş nefis bir mahsul verebilirim. Hafif sulu bir kokusu ve hoş, sulu bir içimi var."

"Benimle alay etmeyin," dedi Georgiana. "Biraz kırıldım."

"Sarhoşsunuz," dedi Thomas. Georgiana şimdi sahiden incinmişti.

"Siz değil misiniz?" diye yanıtladı.

Adam cevap vermeden önce raflara göz atmaya başladı ve şarap ararken elini şişelerin üzerinde hafifçe gezdirdi. Georgiana

kollarındaki ince tüylerin ürperdiğini hissetti. Tam şu anda bir şişe Merlot olmak oldukça hoş olurdu.

“Hayır,” dedi Thomas, karanlıkta şişelere daha yakından bakmak için eğildi. “Sadece iki kadeh içtim. Çok iyi bir içki olduğunu söylemem gerek ama merdiven tırmanacak ve bayanlara içki seçimlerinde yardımcı olacaksam daha fazla içmesem iyi olur.”

“Hımm,” dedi Georgiana, şarap arıyormuş gibi davranmaktan vazgeçip rafları inceleyen adamı izlemeye koyuldu. “Ben... İkiden fazla içtim.”

Kendisini, onun elini hayranlıkla izlerken yakaladı. Kaba elinin tırnakları kısa ve düzdü. Parmaklarının uçları belki de ata binmekten biraz nasırlaşmıştı ama çok yolculuk yaptığının kanıtı olduğundan çok çekici gelmişti.

Açıkça belli olan bir şeyi söylemesine hiç gerek yokmuş gibi bakarak, “Evet,” dedi Thomas.

Georgiana biraz sendeledi ama toparlanmaya çalıştı.

Thomas ona baktı ve kaşlarını çattı. “Bayan Ellers?”

Adını söylemesi aklını öyle almıştı ki neredeyse cevap veremeyecekti.

“Şey... Ben iyiyim. Sadece bu kadar sarhoşluğa alışmaya çalışıyorum. Bir şişe şarabı bitirdikten sonra devam edebilmem çok nadirdir.”

Sanki bu çok şeyi açıklıyormuş gibi, “Ya,” dedi Thomas. Raflara dönmeden önce bir süre daha kıza baktı. “Peki, Bayan Campbell her seferinde yanınızda mıydı?”

Georgiana gözlerini kıstı. “Yanımdaysa ne olmuş?”

Thomas aradığı şarabı bulmuş gibiydi, raftan aldı ve ince toz örtüsünü dağıtmak için hafifçe üfledi.

“Sadece soruyorum. Onun ve arkadaşlarının, genellikle bazı maddelerin etkisi altında hareket ettiklerini gözlemledim.”

Kaşlarını çatarak, “Onunla dost olmak için bir şeyler kullanma şartı yok,” dedi Georgiana.

Kıza şişeyi uzatarak, “Evet,” dedi Thomas. “Elbette beni ilgilendirmez. Sadece düşündüm ki, ihtiyacınız olan biraz... Her neyse, Bourgogne'dan beyaz bir şarap buldum.”

Georgiana şişeye uzandı ama el göz koordinasyonu biraz zayıf olduğundan şişeyi düşürdü. Şişe gümleyerek yere çarptı, kırılıp kırılmadığını anlamak için ikisi de yere baktı. Sağlam görünüyordu. Şişeyi almak için ikisi birden eğildi. Georgiana, Thomas'la kafa kafaya çarpışmamak için son anda kendini başka yöne attı ama yine de ona çarpıp ikisinin de yere devrilmesine sebep oldu.

Göğsü, Thomas'ın omzuna çarpınca ciğerlerindeki hava boşaldı ve birkaç saniye boyunca tek yapabildiği cazibeli bir şekilde hırıldamak oldu. Adam acıyla nefes alıp verdi, hızla doğruldu ve oturması için kıza yardımcı oldu. Kolunun üst kısmından ve sırtından nazikçe kavradı. Uzun ve tatlı bir an gibi hissedilen bir süre boyunca kıızı tuttu. Her küçük temasında, Georgiana garip bir sıcaklık hissetti. Sanki adam, dokunmak için ellerini fırından yeni çıkarmıştı.

Georgiana, elbette dokunulma hissini daha önce yaşamıştı. Dokunularak odalara yönlendirilmiş, kol kola yürümüş ve -çoğunlukla- iffetli öpüşmeler gerçekleştirmişti. Christopher bacaklarını ellemişti. Hatta Thomas'ın ellerini de daha önce üzerinde hissetmişti. Ne yazık ki onun karşısında amatör akrobasi hareketleri yapmayı alışkanlık haline getirmişti. Her şeye rağmen loş bir mahzende, ağzında şarap tadı ve elbisesinde kırıksıklıklar varken, bu dokunuş daha öncekilere hiç benzemiyordu.

Çoktandır tüm görgü kurallarını yok sayıyordu ama adam öyle değildi. Uzun süreli temastan oldukça utanmıştı, elini kızın

üzerinden çekti ve özür dilemeye başladı. Kendini temel içgüdülerinden alıkoyamayacak kadar sarhoş, ne diyeceğini bilemeyecek kadar çaresiz hisseden Georgiana ise elini uzattı ve adamın geri çektiği eli tuttu.

Thomas karşı koymadı. Eli soğuk ve kuruydu. Kız, adamın nasırlarını hissedebiliyordu. Birbirlerine öyle yakın oturuyorlardı ki Thomas'ın kara gözlerini çevreleyen uzun kirpiklerin her birini tek tek sayabilirdi. Düzensiz nefes almasından soluksuz kaldığı anlaşıyordu. Adam gayet sakin dursa da göğüs kafesinin hızla inip çıkmasının mantıklı bir açıklaması yoktu. Georgiana, yanağında Thomas'ın nefesinin sıcaklığını hissetti.

Aklına onu öpme arzusu geldi ve bunu gerçekleştirebileceğini fark edince korkuya kapıldı. Büyük bir heyecan tüm bedenini sardı ve birden midesi bulandı. Thomas'ı kendine doğru çekmek için elini nazikçe çekti. Sonra aniden üstlerinde bir bağırış duyuldu. Kendisini, sokaktaki soğuk su birikintisine düşmüş azgın bir köpek kadar şokta ve utanmış hissederek adamdan uzaklaştı. Daha fazla bağırış duyuldu. İlk seferkinden daha uzaktaydı ama rahatlamalarına mani olacak kadar yakındı. Şarabı tamamen unutan Georgiana ayağa fırladı ve Thomas'ın onu takip edip etmediğini kontrol etmek için arkasına bakmaya cesaret edemeden titrek adımlarla merdivenden çıktı.

Georgiana mutfağa çıktı, kargaşa seslerini takip ederek bahçeye açılan kapıya ulaştı. Christopher oradaydı. Başının üzerinde bir mumu imdat feneri gibi sallarken pek ciddi olmayan bir edayla, “Doktor var mı?” diye bağıırıyordu.

Adam yanından geçerken, “Ne oldu?” diye sordu Georgiana. Kelimeleri yuvarlayarak, “Ces ölüyor,” dedi Christopher, nefesinde yoğun alkol kokusu vardı. “Çok feci durumda.”

Telaşla, “Ne?” diye bağırdı Georgiana. “O nerede?”

“Zavallıcık salonda,” dedi adam. Kıza gözlerini kısarak baktı ve anlamak için yüzüne yaklaştı. “*Sen* doktor musun?”

Net bir tavırla, “Hayır,” dedi Georgiana ve onu iterek kulübenin girişindeki küçük salona gitti.

Cecily gerçekten de rahatsız görünüyordu. Altın sarısı saçları biraz dağılmış, kolları ve bacakları pembe muslinine dolanmış bir halde kanepede yatıyor ve solgun görünüyordu. Yanında oturan Jane elinde lazımlığa benzer bir şey tutuyordu. Georgiana, beygirci James’in ortalarda olmadığını fark etti. Frances de yoktu.

Jane, arkadaşının alnına elini koydu, şakağından geriye doğru saçını okşadı. Bu şefkat gösterisi Jane’in karakteriyle hiç bağdaşmıyordu. Eğildi ve Cecily’nin kulağına bir şeyler fısıldadı. Cecily aniden ileri atıldı, önündeki lazımlığa ögürdü ve lazımlığın ne iş için orada bulunduğunu uygulayarak gösterdi. Kızın

ağzından çıkan şey, bir insanın içinden çıkma ihtimali olamayacak kadar koyuydu.

Georgiana'nın arkasından, "Zehirlenmiş," dedi biri.

Georgiana korkudan sıçradı ama çabuk toparlandı. Thomas onun peşinden odaya girmişti. Adam hem nezaket gereği, hem merdiveni tırmanırken yanlışlıkla dikizlememek için hem de kimse onları birlikte şarap mahzeninden çıkarken görmesin diye aşağıda biraz daha oyalanmış olmalıydı.

Onunla göz kontağı kuramadan, "Zehirlenmiş mi?" diye sordu Georgiana.

"Evet. Aşırı alkolden," diyen Thomas da aynı şekilde ona bakmıyordu.

Georgiana, mahzende bıraktığı şişeyi adamın elinde gördü. Şu durumda Thomas'ın şişeyi elinde tutması uygunsuz görünüyordu, beceriksizce yan sehpanın üzerine koydu.

Cecily zehirlendiğini ispatlarcasına tekrar kusarken, alaycı bir tavırla, "Güzel tespit," dedi Jane. "Birkaç saat içinde hepsini çıkarır."

Israrcı bir ses tonuyla, "Doktora ihtiyacı var," dedi Thomas. "İyi görünmüyor. Arabam dışarıda, fazla kalmayacağım için geri göndermemiştim. Onu doktora götürebilirim."

"Siz mi?" diye sordu Jane. "O benim arkadaşım ve ne yazık ki sizi hiç tanımıyorum."

"Emin ellerde olacağına sizi temin ederim. Köyde bir doktor var. Buradan sadece yarım saatlik mesafede yaşıyor. Onu bizzat götüreceğim."

"İyi," dedi Jane. "Ben de geliyorum."

"İyi. Acaba?.."

Thomas, kendinden geçmiş Cecily'yi işaret etti ve Georgiana, Jane'e yardım etmek için hızlıca öne çıktı. Cecily'yi aralarına

alarak ayağa kaldırdılar ve onu, Thomas'ın arabasının beklediği yere kadar götürmeyi başardılar. Georgiana, arkadaşını bırakıp Jane ve Thomas'a gönülsüzce el salladı ama karşılık alamadı. Karanlık yolun üzerinde durup tuhaf bir hayal kırıklığıyla uzaklaşmalarını izledi. Kulübenin önündeki tehlikeli basamaklara baktı, bir an doktora ziyaret gerektirecek bir kaza yaşamayı düşündü, ancak sonra içini çekti ve salonda onu bekleyen şarap şişesini hatırlayarak içeri girdi.

Koyu saçlı bir beyefendiyle başka sürpriz bir karşılaşma şansı kalmamış, Cecily'nin zehirlenmesinin üzüntüsünü de ardında bırakmıştı. Partiye olan ilgisi azalmıştı. Frances'i bulabilseydi fikri kolayca değişebilirdi ama arkadaşı bir süredir ortalarda görünmüyordu. Kendisini yalnız bırakılmış hissetti. Ne de olsa onu Frances davet etmişti ve yanında olmadığı zamanlarda esas eğlencenin dışında kalacağına dair rahatsız edici bir endişeye kapılmıştı. Frances, etrafındakileri kendisine çeken, onu her partinin, her sohbetin, her maceranın merkezi haline getiren bir enerji yayıyordu. Onun yokluğunda Georgiana başıboş kalmıştı.

Elindeki beyaz şarap şişesinden küçük yudumlar aldı, şişenin Thomas ile olan küçük bağlantısından ötürü tadını yavaş yavaş çıkararak küçük gruplar arasında gezindi. Şarap *çok* hoşuna gitmişti ve tam çakırkeyif olmuşken anladı ki adam onun benliğinin bazı önemli yanlarını gerçekten çözmüştü.

Gece yarısını geçmişken, bir grup tarafından ismiyle çağrıldığında gururu okşandı ve yanlarına gitmekten hiç çekinmedi. Ona seslenenin Christopher olduğu ortaya çıkınca hüsrana uğradı. Jonathan da oradaydı, bir içki oyunu oynayan insanların arasında yerini aldı.

“Bu oyunun adı *itiraflar*,” dedi Jonathan. Konuşurken Christopher gibi kelimeleri yutmuyordu ama yine de çok içtiği belliydi. “Biri *korkunç* bir şey itiraf ediyor ve eğer aynı şeyi yapmışsan sen de içiyorsun.”

Sıra, Christopher’ın yanındaki kızıl saçlı güzel bir kızdaydı.

“İtiraf ediyorum ki... ııı... bir aile yadigarını kırdım ve suçu annemin hizmetçisine attım.”

Georgiana hariç oyundaki herkes içti.

“Aa, hadi ama,” dedi Christopher, itirafı beğenmemiş gibiydi. “En rezili bu mu? Çok *acınası*. On iki yaşımdayken babamın en sevdiği atını *ödünc* aldım ve parkurda dikkatsiz bir atlayış yaparak zavallı hayvanın bacağını kırdım. Babam o atı bizzat kendisi vurdu, adi ihtiyarın ağlayacak gibi olduğunu ilk kez görmüştüm. Suçu bir hizmetçinin oğluna attım. Babamın, yaramaz delikanlıyı da vurabileceğini düşünmüştüm ama onun yerine baba ve oğlu işten kovmuştu.”

Herkes güldü. Georgiana onlara katılmadı.

“Pekâlâ, Georgie, sıra sende,” dedi Christopher. Georgiana tüm gözlerin üzerine çevrilmesine rahatsız oldu, herkes sabırsızlıkla müstehcen bir itiraf bekliyordu. Kızın aklına hiçbir şey gelmedi. Neyse ki Jonathan onu kurtardı.

Aksi bir tavırla, “Zavallıyı rahat bırak, böyle şeyler için toy sayılır,” dedi, muhtemelen Christopher’ı azarlamaktan keyif de almıştı. “Campbell’ların ahırında çalışan sevimli ufaklıktan zorla bir öpücük aldığımı itiraf ediyorum. Keskin bir bok kokusu olmasına rağmen şevkimiz kırılmamıştı.”

Herkes güldü. Georgiana, Campbell’ların ahırda sadece oğlanları çalıştırdığını kaç kişinin bildiğini merak etti.

“Zoraki öpücükler. Hadi için, zavallı fahişeler.”

Şaşırtıcı bir şekilde neredeyse herkes içti, hatta kızlardan da içenler oldu. Georgiana, bu insanların kuralsızlıklarının sınırlarına şahit olunca bir kez daha hayrete düştü. Nişanlı olmadığı, hiçbir söz vermediği birini öpmek ve bunu böylesine pervasızca sergilemek, onun evinde ya da teyzesinin çevresinde onun sonu olurdu. Her zaman, kuralların herkes için geçerli olduğunu, insanların eşit olarak yargılandığını düşünmüştü ama belirli bir zümre arasında bir tür gizlilik anlaşması olduğunu varsaydı. Bunun için aralarından kimseyi daha aşağılık görmüyorlardı. Ne de olsa, herkes çılgına dönse ve kimi isterse onu öpseydi bununla nasıl başa çıkacaklardı? Bu iş nezle kapmak gibi yaygınsa, gelecekteki potansiyel eşlerini, bu açıdan saf kalmak isteyen ve bu yasadışı öpüşmelerin hiçbirine katılmayanlarla sınırlandırabilirler miydi?

Christopher onun içki içmediğini fark etti.

“Aman Tanrım, sanırım aramızda bir *azize* var,” dedi kaba bir şekilde. “Bu gece bu işi çözebilecek birini bulabileceğimize eminim Georgie.”

“Batakhanelerde kadınları azarlayıp duran, onları karın tokluğuna çalıştıran ve müşterilerine sunan herifler gibi konuştuğunu sana kimse söylemedi mi?” diye sordu Jonathan.

“O tür bir batakhane *sen* ne iş yapıyordun?” diye karşılık verdi Christopher. “Korkunç hastalığını iyileştirmeye mi çalışıyordun?”

Ortam gerildi ve oyun birdenbire sona erdi. Georgiana tekrar gezinmeye başladı, ortalık sessizleşene kadar saklanacak bir yer arıyordu. Yatma zamanının, başka insanların isteklerine göre dikte edilmesi garip bir şekilde klostrofobik geliyordu. Uzun süre içmekten kaynaklı sarhoşluk ve mide bulantısı rahatsız hissettirmişti. Kafa dinlemek için mahzendeki tüm şarabı sessiz ve rahat bir yerle takas edebilirdi.

Bahçenin ıssız bir köşesinde, alçak bir taş duvara oturup bir ağaca yaslanabileceği ve parti dağılırken insanları tek başına izleyebileceği تنها bir yer buldu. Sadece birkaç hafta önce en çılgın rüyalarında bile düşleyemeyeceği bir partide ve tam olarak istediği tip insanlarla çevrili olmasına rağmen, bir kez daha saklanıyor ve rahatsız edilmemeyi umuyordu.

Thomas ile baş başa kalamıyorsa buna en yakın şeyi yapabilir ve o adam hakkındaki düşünceleriyle baş başa kalabilirdi. Akşamın büyük bir kısmında ortalıkta olmayan mantığı şimdi ortaya çıkmış, onun gibi bir adamın hiçbir zaman kendisine ilgi duymayacağı gerçeğini suratına çarpmıştı. Bu partideki insanların, onu küçümseme ihtimali vardı. Thomas bunu yapmayacak kadar nazikti ama bu, adamın temel görgü kurallarından haberdar olduğundan başka bir şey ifade etmiyordu. Adamda hiç etkilenme belirtisi yoktu. Georgiana, onunla karanlık mahzende birlikte otururken, bir an için gerçekten de hislerinin karşılık bulabileceğine inanmıştı. Ancak Thomas ondan etkilenmiş olsa bile, -sarhoşluk hakkında ahlak dersi vermesine ve başkalarına karşı gösterdiği nezakete rağmen- zengin akranlarından hiç farkı yoktu. Belki Georgiana'yla öpüşür, ertesi gün bunu unuttur ve bir sonraki partiye giderdi. Kız da, *itiraflar* oyununun bir sonraki turunda anlatılacak bir hikâye olarak kalırdı. Gerçekleşmemiş bir öpücüğün anlamını saplantıya dönüştürmenin bir faydası yoktu. Thomas'ı neredeyse hiç tanımıyordu, sadece mükemmel bir şarap zevkine sahip olduğunu biliyordu.

Derin düşüncelere dalmışken, biri yanına oturup onu zihinsel ve fiziksel olarak sarsarak daldığı hayalden çıkardı. Frances'in geldiğini düşündü ve arkadaşı kendisini bulduğu için memnun oldu ama ona doğru döndüğünde, gömleğinin düğmeleri ne-

redeyse tamamen çözülmüş Christopher'ın kendisine nahoş bir şekilde baktığını gördü.

"Demek saklanıyordun," diye geveledi adam, ona doğru eğilip elini kızın baldırının üzerine koydu.

Georgiana uzaklaştı ama sadece kendini köşeye kadar geri çekmeyi başardı.

"İlgilenmiyorum, teşekkürler Christopher," dedi ve adamın elini bacağından çekmeye çalıştı.

"Bu bir evlilik teklifi değil Georgie," diye sıırttı. Yakındaki lambanın ışığından ötürü yüzünün yarısı görünüyordu. "Ciddiye almaya gerek yok."

Georgiana o an ne kadar uyuşuk olsa da zihninin derinliklerinde bir paniğin alevlendiğini hissetti. Göz önünde değillerdi ve Christopher, körkütük sarhoş birine göre şaşırtıcı derecede güçlüydü. Adam ona doğru eğildi. Georgiana bağıramayacağını anladı. Özellikle onun evinde misafirken ve çevrelerinde onun arkadaşları varken utanç verici bir yaygara çıkaramazdı. Christopher çok ağır viski ve tütün kokusunun yanında bir de keskin bir parfüm kokusuna sahipti, Georgiana bu güçlü karışımdan ötürü kusma ihtiyacı hissetti. Kızın kalbi, anlamsız bir şekilde yerinden çıkacak gibi atıyordu. Adam onu incitmiyordu, hayatı tehlikede değildi ama Georgiana yine de öyle hissediyordu. Christopher'ın yanında donakalmış otururken, bütün nöronları kaçması için onu uyarıyordu.

Üzerine gelen bu itici adam tarafından tam öpüleceği sırada, Frances'in sendeleyerek evden çıktığını gördü ve ona seslendi.

Frances sese doğru döndü. Georgiana kötü bir şeyin olduğunu hemen anladı. Frances'in yüzü korkunç bir şekilde kasılmıştı, tökezleyerek onlara doğru ilerlerken gözleri boş bakıyordu.

Christopher, Georgiana'nın seslenişine öyle şaşırmıştı ki kız bu fırsatı değerlendirdi ve adamı itip arkadaşının yanına koştu.

Frances'in yanına Jonathan'la aynı anda ulaştı ve ikisi de kızın kontrolsüz bir şekilde titrediğini fark etti. Jonathan hemen ceketini çıkarıp onun omuzlarına attı ve onu Georgiana'nın az önce oturduğu köşeye götürdü. Neyse ki Christopher ortadan kaybolmuştu.

“Ne oldu Franny?” diye endişeyle sordu Jonathan. “Bir şey mi çektin?”

“Hayır. Yani, evet,” diye geveledi. “Fakat asıl sorun... Ben... Bir şey oldu. Yardıminıza ihtiyacım var, yardım... Aman Tanrım, içeri girmeliyiz.” Aniden ısrar etmeye başladı. Korkmuştu ama hâlâ o korkunç gülümsemesiyle sırıtıyordu.

Jonathan'a kafası karışmış bir halde bakarak, “Tamam, içeriye mi gireceğiz? Hadi girelim,” dedi Georgiana. “Nereye baka-
cağız?”

“Size gösteririm,” dedi Frances.

Jonathan kolunu kıza doladı, yürürlerken kızın ağırlığının en az yarısını yüklenmişti. Frances onları üst kata çıkarıp dar bir koridordan geçirdi ve tek bir mumla aydınlatılan bir yatak odasına geldiler. Jonathan ve Georgiana, Frances'in yatağın kenarına oturmasına yardım ettiler.

Frances çok sarhoş görünüyordu, gerçi bu alışılmadık bir durum değildi. Asıl endişe verici olan, yarı ölü ve tamamen sersemlemiş görünmesiydi. Georgiana'nın aklına, okuduğu kitaplardaki savaş gazisi insan tasvirleri geldi. Arkadaşının ışıltısının söndüğünü görmek o kadar tuhaftı ki Jonathan cin ve bira getirmek için yanlarından ayrılıp geri dönene kadar Georgiana herhangi bir sohbet konusu bulamadı ve kızın sadece kolunu

ovmakla yetindi. Jonathan içkilerin ikisini de Georgiana'ya verdi ve kapıyı sertçe kapattı.

"Başla," dedi Jonathan, birayı geri aldı ve Frances'in eline tutuşturdu. Kız içindekinin ne olduğunu anlamamış gibi şişeye baktı. "Ne oldu?" diye sordu adam.

"Kimseye anlatmamalısınız," dedi Frances. Aniden ifadesi sertleşti ve karşısındakilere gözlerini dikti. "Yemin etmelisiniz. Bu sır bu odadan çıkmayacak."

İkisi de kabul etti. Frances bir iç çekti.

"Jeremiah ile takılıyordum. Vaktini başka kimsenin yanında harcamak istemediğini söyledi. Buraya sadece benim için gelmiş. Beni gerçekten önemsediyini düşünüyordum ama şimdi bundan eminim. Of, sanırım artık nişanlıyız!"

"Frances!" diye bağırdı Georgiana. "Ne kadar güzel! Yoksa teklif mi etti?"

"Şey... Aslında sözle ifade etmedi," diye yanıtladı Frances, içkisini tutan ellerine bakıp gülümsedi. "Fakat bu bir formalite. Biz birbirimize söz verdik."

Frances'in yanında oturan Jonathan, bu sözler sonrası ayağa kalktı. Aniden öfkelenmişti. Georgiana nedenini anlayamadı.

"Franny, bana bak," dedi adam. Frances bakmadı. Jonathan uzanıp elindeki bardağı aldı. Frances yukarı baktı, yüzünde hâlâ o garip ve acılı gülümsemesi vardı. "Bana bak. *Ne oldu?*" diye tekrar sordu Jonathan.

Uzun bir sessizlik oldu. Korkunç bir hatanın yapılmış olması duygusu Georgiana'nın üzerine ağır bir yük gibi binmişti ama o, bu kadar endişeye neyin sebep olduğunu henüz anlayabilmiş değildi. Nişanlanmak üzere olmaları mı sorundu? Birbirlerine söz vermelerinde ne gibi bir sıkıntı olabilirdi? Bunda kötü olan ne vardı?

“Bana öyle bakma Jonathan,” dedi Frances. Georgiana, onun gözlerinde birikip yanaklarından yavaşça akan yaşları görünce endişeye kapıldı. Kısık sesle konuşmasına rağmen Frances’in sesi çatlamıştı. “Pazar gününe kadar nişanlanmış olunuz! Her şey *yo-luna* girecek.”

Elleri titremeye başladı. Georgiana bu acınası durumu görmemek için arkadaşının ellerini sıkıca tuttu.

Ne olduğunu hâlâ çözememişti.

Gök gürültüsü gibi çıkan sesiyle, “Nerede?” diye sordu Jonathan. “*Burada mı?*”

“Hayır.” Yatağın karşısında, Georgiana’nın daha önce fark etmediği bir kapıyı işaret etti. “Yardıma... bu yüzden ihtiyacım var. Biraz uğraştım ama çıkaramadım. Nedenini anlamadım.” Yüzündeki gözyaşları daha kurumamışken gülmeye başladı. “Lanet olası ellerim titremeyi bırakmıyor.” Birden gülmeyi kesti. “O... *birlikte* olmak istedi.”

“Buna razı mıydın?” diye karşılık verdi Jonathan, arkadaşının aksine hiç gülmüyordu.

“Belki... Şimdi olmayabilirdi. Bu şekilde istemezdim. Fakat evlilik planı yaparken ona karşı çıkmak aptalca geldi Jonathan. Bunu o söyledi Jonathan. Yakında evleneceğimizi söyledi, ne fark eder ki?”

Georgiana ona korkuyla baktı. Nihayet anlamaya başlamıştı. Jonathan birkaç adımda odanın diğer ucuna gitti ve kapıyı açtı. İçerisi karanlıktı, Georgiana mumu aldı ve onu takip etti, mumun titreyen ışığı küçük bir giyinme odasını aydınlattı.

Şifonyerin kenarında kan lekesi vardı. Beyaz mermer üzerine sıçramış küçük damlalar parkelere ve halıya bulaşmıştı. Georgiana, Frances’in lekeleri nereden çıkarmaya çalıştığını görebiliyordu ama Frances kan lekesini daha çok yaymaktan öteye gi-

dememişti. Aynada kanlı üç parmak izi vardı. Georgiana mumu pencere pervazına koydu ve mide bulantısını bastırmaya çalıştı. Jonathan tek kelime etmeden odadan çıktı, kan izlerini belli etmeyecek kadar koyu bir bez parçası ve yatağın yanında duran su dolu bir sürahiyle geri döndü.

Georgiana ve Jonathan sessizce uğraştılar, kan lekeleri belirsiz renklere dönüşene kadar bütün yüzeyleri ovdular. İşleri bitince, Georgiana lambayı aldı ve yatak odasına geri döndüler. Frances yatakta kıvrılmış mışıl mışıl uyuyordu. Şimdi çok daha küçük ve Georgiana'nın daha önce şahit olduğundan çok daha kırılgan bir haldeydi.

Jonathan derin bir iç çekti, yatağın ayak ucunda yere oturdu ve yeni açılmış cin şişesinden büyük bir yudum alıp şişeyi yanında oturan Georgiana'ya uzattı.

“Kendisini bir hayale kaptırmış,” dedi sessizce. Yatağa yaslandı. Bitkin görünüyordu. Georgiana, böyle vurucu bir haberi fısıltıyla söyleyemezdi ama adam bir şekilde başarmıştı. “Evlenme teklif etmeyecek. Lanet olası kendini beğenmiş herifin bir itibarı var. Frances özel olduğunu, farklı olduğunu düşünüyor ama öyle değil. Birçok aptal kızdan sadece biri.”

Georgiana, Jonathan'ın az önce en iyi arkadaşının kanını yerden temizleyen bir adama göre çok ağır konuştuğunu düşündü.

“Görünen o ki... sarsılmış,” diye fısıldadı. “Ya o an bunu gerçekten istemediyse, Jonathan?”

Jonathan burnundan soludu.

“O istemese bile buna kim inanır ki? Bu partide refakatçi olmadan takıldığı adamla, üst kattaki bir odada yalnız kalmayı istemediğine kim inanır? Ya *hamile* kaldıysa, Georgiana?”

Georgiana ona umutsuzca baktı.

“Sanırım... Sanırım hamile kalmazsa bu işten paçayı sıyırabilir,” dedi Jonathan, gözlerini kapatıp elleriyle yüzünü ovuşturdu. “Jeremiah birilerine anlatabilir ama bu ergen bir çocuğun böbürlenmesinden öteye gitmez. Duyanlar onun yalan söylediğini düşünür. Hatta Frances hızlı davranırsa olay ortaya çıkmadan başka biriyle evlenebilir. O bir çiftçi kızı değil, Georgiana, o... O *Frances Campbell*. Tanrı aşkına.”

“Ya hamileyse?” diye heyecanla sordu Georgiana.

“Öyleyse yanılmış olmayı, Jeremiah’ın katlanılmaz bir salak olmadığını ve gece aceleyle yola çıkıp büyükannesinin parmağındaki yüzüğünü almak için ayrıldığını, böylece yarın geri gelip evlenme teklif etmesini umuyorum.”

Jonathan böyle ifade edince, gerçek olma ihtimali pek olası görünmedi.

“Peki, şimdi ne yapıyoruz?”

“Kesinlikle hiç kimseye anlatmak yok. Umarım Jeremiah kısırdır. Keşke yarın atından talihsiz bir şekilde düşse ve en az yirmi dört saat boyunca bulunamasa,” dedi kasvetli bir sesle. “Hadi. Hâlâ buralarda olup olmadığına bakalım.”

“Ben kalıyorum,” dedi Georgiana, Frances’in yanından ayrılmak istemeyerek. Birdenbire herkesten ve her şeyden fazlasıyla sıkıldı. Jonathan omuz silkti, Georgiana’nın omzuna dokundu ve odadan çıktı.

Georgiana nazikçe yatağa uzandı, yüzünü yumruklarının arasına sıkıştırmış Frances’i rahatsız etmeyecek şekilde yattı, sabaha kadar uyanık kalmaya kararlıydı ama başını yastığa koyar koymaz uykuya daldı.

Georgiana ertesi sabah çok geç uyandı. Şiddetli bir baş ağrısı çekiyordu ve ağzında çok garip, acı bir tat vardı. Tamamen giyinikti. Doğrulup Frances'in odada olmadığını fark etti. Giyinme odasına girdi, bir gece önce gördüklerini aklına getirmemeye çalışarak yüzünü temizledi, parmaklarıyla saçını taradı ve elinden geldiğince kendine çekidüzen vermeye çalıştı. Ayağının altındaki halının üzerindeki koyu lekeye bakmaktan kendini alamıyordu.

Ne yaşanmıştı? Adam güç mü kullanmıştı? Bu kadar kan normal miydi? Frances zevk almış mıydı? Peki ya Jeremiah? Frances, Georgiana'nın mahzende yaptığı gibi içgüdülerine teslim olarak adamı buraya kendisi mi getirmişti? Nasıl hissettirmişti? Hoş, duygusal kıvılcımlar mı çakmıştı? Nefesi mi kesilmişti? Kalbi hızla çarpmış mıydı? Ya da bir av gibi kapana kısılmış mı hissetmişti? Köşeye sıkıştırılmış yaralı bir hayvan gibi ardında kan izleri mi bırakmıştı?

Hazırlanması bitince, Frances'i aramak için aşağı indi. Diğer herkesin de hazır olduğunu görünce şaşırdı. Konukların çoğu gece ayrılmıştı. Geride sadece bir avuç insan kalmıştı. Bahçedeki uzun bir masada oturmuş, Georgiana bahçeye inmeden biraz önce hazırlığı bitmiş zengin kahvaltı sofrasının tadını çıkarıyorlardı. Cecily ve Jane de masadaydı. Cecily çok bitkin görünüyor

ama yine de haşlanmış yumurtasını yerken gülümsüyordu. Georgiana, Christopher'ın hiçbir şey yemediğini fark etti. Adam başını ellerinin arasına almıştı, bilinci kapalı gibi görünüyordu ama Georgiana yine de ondan olabildiğince uzağa oturdu.

Tam karşısında oturan Cecily'ye, "İyi misin?" diye sordu. Aynı soruyu, sanki aralarında hiçbir şey olmamış gibi, Jeremiah'ın anlattığı bir şeye gülmekte olan Frances'e de yöneltmek istiyordu.

"Evet," dedi Cecily. "Thomas bana bir doktor buldu. Jane'in dediğine göre, doğru evi bulana kadar her kapıyı yumruklamış ve zavallı doktoru uyandırmış. O kısmı hatırlamıyorum. Bana korkunç bir şey yedirdiler ve ne kadar hasta hissetsem de ayağa dikiliverdim. Çok kötü bir mide bulantım vardı."

Gözlerini devirerek, "Evet," dedi Jane. "Mide bulantısı. Yediğin bir şeyden olmalı."

"Ah, susar mısın Jane? Thomas harikaydı. Bugün başka bir yere gitmesi gerekiyormuş ama kendimi iyi hissedene kadar benimle kaldı ve şafak sökmeden hemen önce bizi geri getirdi."

"Dikkatli ol." Frances'in sesi masadaki herkesi susturdu. Georgiana, Frances'in onları dinlediğini fark etmemişti. "Zavallı George'u kiskandıracaksın."

Sırıtmaya çalışarak, "Saçmalama," dedi Georgiana.

İşin aslı biraz kıskanmıştı. Thomas'ın Cecily ile ilgilenmesi elbette harikaydı. Tabii ki Cecily kendini daha iyi hissedene kadar kızın yanında kalmalıydı. Jane ile ikisini yabancı bir doktorun evinde yalnız bırakamazdı. Elbette Cecily, ona 'Thomas' diye seslenebilirdi, gerçi bu samimiyet Georgiana'nın dişlerini sıkıp toz haline getirmek istemesine neden olmuştu.

Asıl mesele, Cecily o kadar güzeldi ki Yunan tanrıları onun çıplak omzunu görebilmek için kendi rızalarıyla mızrakların önüne atlardı. Thomas da bu güzelliği fark etmemiş olamazdı.

Cecily, şiddetli kusmaların ortasında bile, Georgiana'nın bin yıl uğraşsa da başaramayacağı bir zarafet ve incelik havası yayıyordu. Belki de Thomas, şarap mahzeninde inatçı ve küstah davranan kızları değil de, doktorda kendisine doğru düşüp bayılan, solgun ve hasta kızları beğeniyordu. Belki de dün geceki Cecily gibi, mumyalanmaya hazır bir şekilde morga kaldırılmış gibi görünmek adama çekici geliyordu.

"İyi olmana sevindim Cecily," dedi Georgiana, biraz zahmetle yumurtasına uzandı.

Masanın diğer tarafında oturan Jonathan'a kilitlendi. Adam dirseğini masaya dayamıştı ve gözleri yarı açıktı. Hiç uyumamış gibi görünüyordu. Kahvaltısına başlamadan önce Frances'e baktı.

Gün boyu herkes oldukça sakin takıldı. Cecily önceki avından vazgeçmiş görünüyordu. İki James de öğleden sonrasının büyük bir bölümünde Christopher ve Jeremiah'la birlikte bir elma ağacının altında oturdular, iskambil oynadılar ve birbirlerine aşırı miktarda para kaybettiler. Georgiana, Frances'in Jeremiah'la sohbet etmek için onun yanına gitmek istediğini ya da baş başa kalmaları için onu ıssız bir yere götürmeyi amaçladığını sezmişti. Arkadaşı, çok da komik olmayan şeylere hafif yüksek sesle gülüyor ve verandada oturdukları yerden adama göz süzüyordu. Jeremiah bunları görmezden geliyor, sadece kendisiyle doğrudan konuştuğunda karşılık veriyor ve bunu inciten, sahte bir samimiyetle yapıyordu.

Frances endişeli görünmüyordu. Ancak Georgiana, kızın elini yasladığı yerde parmaklarının sinirle ritim tuttuğunu gördü. Bu hareket, adamın kendisinden uzaklaştığının farkında olduğunun kesin bir işaretiydi. Georgiana Frances ile yalnız konuşmaya can atıyordu ama tüm öğlen fırsatını bulamadı. Frances ve Jonathan birbirlerinden ayrılmıyordu. Beraber içki içiyorlar ve

alaycı kafiyeler uyduruyorlardı. Kendileri dışında herkese karşı çekilmez bir ikili haline gelmişlerdi. Georgiana, Frances ile konuşmak yerine, şarap mahzeni gibi kimsenin onu duyamayacağı bir yere gidip çığlık atma isteği duyana kadar, Cecily'nin, yeni sevgili arkadaşı Thomas'ın erdemlerini övmesini dinlemek zorunda kaldı.

“Genç bir beyefendinin tam da olması gerektiği gibi biri, ne dersin Jane?”

Jane, hem onaylama hem de reddetme anlamına gelebilecek bir “hımm” sesi çıkardı, bütün gün asık bir surat ve ruhsuz gözlerle etrafta dolanmıştı.

“Çok düşünceli. Çok nazık,” diye devam etti Cecily. “Biraz sıkıcı olabildiğini biliyorum ama bence erkek kardeşinin başına gelenler ona, birçok erkekte olmayan bir tür hassaslık ve duyarlılık katmış.”

“Kardeşine ne olmuş?” diye sordu Georgiana. Cecily'nin o kusursuz görünümlü ağzını kapatmasını istemekle, Thomas hakkında yeni bir şey öğrenmek arasında gidip gelmişti.

“Birkaç yıl önce öldü. Thomas'tan küçüktü. James dün anlattı. Bu olayın Thomas'ı ne kadar sıkıcı biri yaptığına dair küçümseyici sözler sarf etti. Bunları anlatmak çok korkunç. Yakınını bu kadar genç yaşta kaybetmek çok üzücü olmalı.”

Merak etmiyormuş gibi görünmeye çalışarak, “Nasıl ölmüş?” diye sordu Georgiana.

“Aslında emin değilim. James anlatmadı. Sanırım hastalıktan ölmüş. Thomas'ı oldukça derinden etkilemiş.”

Kardeşi olmayan Georgiana, kardeş kaybının ne olduğunu asla anlayamazdı. Anne babasını daha iyi bir iklime kaptırmak yeterince acıydı ama en azından onlar geri dönebilir ya da onu çaya davet edebilirlerdi. Her ne kadar, şu anda her ikisi de pek

olası görünmese de ölüm kadar rahatsız edici değildi. Ailesini sonsuza dek kaybetmenin onu nasıl etkileyeceğini, etrafındaki ler için ne kadar *sıkıcı* olabileceğini hayal bile edemiyordu.

“Köyde bir doktor olduğunu biliyordu, çünkü evi aslında buradan çok uzak değil. Muhteşem bir evi olduğunu duydum, acaba o beni...”

“Hâlâ o kahrolası Bay Hawksley’den mi bahsediyorsunuz?” diye sordu Frances, Jonathan’la gülüşürken dikkati bir anda kızlara kaymıştı. “Sana arabasını mı *hediye* etti Ces? Bir damlasını dahi ziyan etmemek için kusmuğunu avuçlarına mı doldurdu? Pantolonunu indirip sana som altından?..”

“Pekâlâ, tamam, sadece konuşuyorduk,” dedi Cecily sitemle.

Cecily’nin sonu gelmeyen pohpohlamalarına son verdiği için Frances’e minnettar olan Georgiana da diğerleriyle birlikte güldü.

Günün geri kalanını konuşmadan geçirdiler. Neredeyse herkes uyuklamaya başlamıştı, ancak Christopher sandalyesinden kayıp milleti kısa bir an panikleten korku dolu bir çığlıkla yere düşünce kendilerine geldiler ve gülüştüler. Christopher alay konusu olmaktan hoşlanmamıştı, başka bir yerde kestirmek için sessizce kulübeye girdi. Georgiana, o gidince gevşedi, adamın elini hâlâ iz bırakacakmış gibi sıkıca baldırında hissediyordu.

İz yoktu. Kontrol etmişti.

Bay Hawksley’nin ellerini hatırlamak çok daha hoştu ama Georgiana o ânı hatırlayınca, zavallı adamın üzerine âdeta atlamış olduğunu fark etti. Muhtemelen adam, Georgiana’nın yüz­süzce kendisine asılmasından kurtulmak için Cecily’yi doktora götürmeye gönüllü olmuştu. Herkes bahçede kestirirken, uyku ile uyanıklık arasındaki o keyifli aralıkta, Georgiana ha-

yal dünyasına daldı: Thomas, Cecily'nin durumunu kontrol etmek bahanesiyle o gece kulübeye geri dönecekti ama asıl amacı Georgiana'yı tekrar görmektir. Adam kızın dikkatini çekecek ve kızlara bir şişe şarap getirmek için mahzene gideceğini söyleyecekti. Bu yalnızca Georgiana'nın anlayabileceği bir şifreydi ve kız, mahzenin karanlığında adamla buluşmak için gizlice uzaklaşacaktı. Mahzene iner inmez el ele tutuşacaklardı. Adam, onu düşünmeden edemediğini, mahzenlerin küflü kokusunun onu hatırlattığını söyleyecekti. Cecily'nin güzel ama biraz *fazla* gösterişli olduğunu ve aslında dudaklarını onunkilerden kaçırarak orta boylu esmerleri tercih ettiğini dile getirecekti. Bir gün önceki yakınlaşma hissini tekrar -ve gerçekten- yaşayacak ama bu sefer kesintiye uğramayacaktı. Adam kızı kollarına alacak, saçlarını kenara çekecek ve öpecekti.

Sonra? Georgiana bundan sonra ne olacağını hayal edemiyordu. Kesinlikle Frances ve Jeremiah arasında yaşananlar olmayacaktı. Üstelik bir evlenme teklifi de beklemiyordu. Kurgu orada sona ermişti ve baştan başlamak zorunda kalmıştı. Neyse ki tekrar etmek çok da zor olmamıştı. Öpüştikleri kısım en sevdiği yerdirdi.

Akşam olduğunda ve hepsi yemek için hazırlanmak üzere yukarı çıktıklarında, Georgiana bir şans buldu ve Frances'i odasına kadar takip ederek kapıyı arkalarından kapattı.

"Nasılsın Frances?" diye sordu ve yatağın kenarına oturdu. Frances yan odaya geçti, doğrudan makyaj masasına oturdu ve ayna karşısında kendisini inceledi. Güneş batarken odanın içi hoş bir şekilde parlıyor, Frances'in koyu bukleleri üzerine pembemsi bir ışık vuruyordu.

"Nasıl mıyım? İyiyim," dedi sakince Frances. Saçındaki tokaları çıkardı ve saçlarını özenle taramaya başladı.

“Peki... Yaşananlar yüzünden üzgün müsün? Konuşmak ister misin?”

“Üzgün mü? Neden üzüleyim? Seni tatlı George. Jonathan’ın ondan nefret ettiğini biliyorum ama Jeremiah, Jonathan’ın düşündüğü gibi kötü biri değil. O iyi bir insan. Onurlu. Bu iğrenç ayaktakımı etraftayken evlenme teklif etmek istemiyor ve bu yüzden onu suçlayamam. *Gayrimeşrular Kulübesi*’nde evlenme teklifi aldığını hayal etsene.” Tarağı masaya bıraktı ve güzel kokulu bir yağ şişesinin tıpasını çıkardı, sıvıyı parmaklarının arasında biraz ovuşturdu ve onunla saçlarını düzleştirdi. “Dürüst olmak gerekirse, Jonathan’ın biraz kışkıandığını düşünüyorum. Çok acıklı bir durum.”

“Kıskanmak mı?” diye sordu Georgiana. “Fakat ben düşündüm ki...”

“Ah, *o şekilde* değil tabii ki. O ve ben sıkı fıkıyız ve uzun zamandır da öyleyiz. Beraber nasıl takıldığımızı görüyorsun. Bence Jeremiah’la olan ilişkimin ilerlemesinin kendisi için kötü olduğunun farkında. Bir gün *Bayan Russell* olursam, Jonathan’la gezip tozamam, değil mi?”

“Sanırım hayır,” dedi Georgiana, Frances saçını kıvrıp toplarken onu izleyerek. “Frances, peki ya Jane?”

Arkadaşı hafifçe kasıldı, saç tokalarını masanın üzerine koydu.

“Ne olmuş ona?” diye yavaşça sordu.

“Sizi gördüğümü biliyorsun Frances. Özür dilerim, görmek istemezdim ama... Gördüm işte. Yaptığınızın ne olduğunu veya ne anlama geldiğini bilmiyorum. Fakat gerçek şu ki, Jane oldukça üzgün.”

Frances gülerek başını salladı. “Georgiana, ne gördüğünü sandın? Senin hiç böyle bir arkadaşlığın olmadı mı? Biz genciz.

Yaz tatilindeyiz! O gün içiyorduk, bizim... Gördüklerinin bir *manası* yok.”

Georgiana, birinin yirmi yaşını geçtikten sonra bile, tüm hatalı davranışlarını gençliğin yaz eğlencesine yormasını anlamsız bulmuştu ama bunu dile getirmek istemedi.

“Çocukluktan kalma küçük bir panayır geleneğimiz. Benim ve Jane’in yani. Hepsi bu kadar. Birazcık... Yaz nostaljisi. Jane üzgün müymüş? Mümkün değil.” Saçını yine özenle toplamaya koyuldu. “Üzerinde durulacak bir şey değil. Hatta Jeremiah ile son yaşananlardan sonra düşününce...” Durdu, hafif bir gülümsemeyle aynada kendisini inceledi.

Georgiana gelip Frances’in arkasında durdu, konuşurken kendi yansımasına bakmamak için ellerine baktı.

“Onunla olmak... *nasıldı* Frances?”

Bu soruyu sormamak için çok uğraşmış ama kendisini tutamamıştı. Frances, yakışıklı genç erkeklerle kapalı kapıların ardında neler yapıldığını artık biliyordu.

Arkadaşı küçük, kırmızı bir kutunun kapağını açtı ve hafif hareketlerle dudaklarına sürdü. Bitirdiğinde başını iki yana yatırdı ve sürdüğü şeyin etkisini aynada hayranlıkla izledi.

Bilgiçlik taslayan bir tavırla, “Tam olarak... Şey, sana *her şeyi* anlatamam,” dedi. “Anlamak için deneyimlemelisin. Bir kısmı... tuhaftı. Jeremiah’ın yüzündeki ifadeleri görmeliydin, tamamıyla uçmuş gibiydi ama kendimi ona çok yakın hissettim. Ona karşı çok savunmasızdım... Şimdi ona tamamen güvenebileceğimi hissediyorum. Sonrasında çok kibar davrandı. Sırf ben istedim diye yanımdan ayrıldı, böylece birlikte yakalanmadık. Bu kadar endişeli görünmene gerek yok. Jonathan’a da aldırma, başıma gelen şeyden ötürü üzülmiyorum. O gerçek bir beyefendi, George.”

“Bu kadar eminsen,” dedi Georgiana. Yıl bitmeden ikisinin de onun düğününde dans edecekleri konusunda Frances’in haklı, Jonathan’ın haksız olmasını umdu. Diğer türlü akla getiremeyecek kadar korkunçtu.

“Eminim. Otur. Saçını yapacağım,” dedi nazikçe Frances.

Georgiana tabureye oturdu ve Frances çalışırken saçındaki hünerli parmakların samimiyetinin ve tarağın nazikçe çekilmesinin keyfini çıkardı.

Arkadaşının saçlarının taramaya devam ederken, “Senin Bay Hawksley, Cecily’yi kendinden geçirmiş,” dedi Frances. “Tanrım, kızın davranışlarına baksan, adam onun hayatını kendisi için kurtardı dersin.”

“O benim Bay Hawksley’im değil,” dedi Georgiana, ancak ses tonu gerçek duygularını ele verdi ve Frances güldü.

“Bunu ciddiye alma. Zavallı Ces ince düşünceli olamayacak kadar aptaldır. Seni incittiğinin farkında değil. Bu zamana kadar birinin onu incitmeyi başardığını da sanmıyorum, bu yüzden empati kuramıyor. Hayatın içinden süzülüyor, darbelerini emiyor, bir şeyler ters gittiğinde bir sonraki olaya sıçrayarak ilerliyor. Bir bakıma büyüleyici ama zarar gören sen oluyorsun.”

Georgiana geçmişte Frances’in Cecily’ye karşı biraz kaba davrandığını düşünmüştü ama karakterine ilişkin bu yorum onu fazlasıyla neşelendirmişti. Thomas aptal değildi ve eş adayının fidan gibi uzun boyunun, zarafetinin ve doğal güzelliğinin yanında, aptal da olmamasını dileyeceğini düşünüyordu.

Yüksek sesle, “Benden hoşlandığını hiç sanmıyorum,” dedi Georgiana. “Beni beğendiğini de söyleyemem. Öyle olsa bile... Şey, bu işlerden hiç anlamam.”

Aşk hayatına çok fazla dikkat çekmek istemiyordu. Frances’le olan arkadaşlığının devam edebilmesinin, Frances’in kendisin-

den ne kadar üstün olduğunu fazla belli etmemeye bağlı olduğuna inanıyordu.

Küçümseyen bir tavırla, “Bunun önemli olduğunu sanmıyorum,” dedi Frances.

İkisi de bunun yalan olduğunun farkındaydı. Nitekim Georgiana, hem Thomas ile hayali ilişkisinde hem de şu anda saçına son tokaları tutturmakta olan Frances ile son derece gerçek arkadaşlığında, deneyimli görünmekten mutluluk duyuyordu.

“İşte. Yakıyorsun güzelim. Git ve elbiseni değiştir, akşam yemeğinde bir içki oyunu daha oynayabiliriz. Cecily, *Thomas* adını her söylediğinde içkini kafaya dikersin.”

Kulübedeki günlerin geri kalanı olaysız geçti. Cumartesi günü akşam yemeğinde epey içtiler ve Jonathan, akşam ilerledikçe giderek daha müstehcen hikâyeler anlattı. Gülmekten ve ara sıra içkilerini doldurmaktan fazlasını yapamayacak kadar yorgundular. Christopher, Georgiana’yı yalnız bıraktı. Öyle korkunç bir sarhoşluk kafası yaşıyordu ki yüzünde sürekli şiddetli bir acı ifadesi vardı. Frances’in azarlaması işe yaramış ve Cecily, Thomas için methiyeler düzmemişti.

Georgiana o gece yorgundu ama oldukça mutlu bir halde yatağa girdi. Onu bütün gün rahatsız eden endişeler ve kaygılar, arkadaşlarının şakalarına gülüp kadehini yeniden doldurmasının ve onu gerçekten kabullenen insanlar tarafından kuşatılmasının anılarıyla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi.

Pazar günü geç saatte yapılan kahvaltıdan sonra arabalar geldi. Park yeri, bavulları taşıyan hizmetçilerle ve koşturmak için sabırsızlanan atların homurdanarak toynaklarını yere vurmasıyla, kalabalık bir şehir havasına büründü. Georgiana kulübenin

önünde takılıyordu. Buraya son kez mi geliyordu, yoksa başka yaz tatillerinde de gelecek miydi? Frances onu beklemekten sıkılıp acele etmesi için seslenene kadar orada kaldı. Diğerleri yol boyunca uyumak için koltuklarına yığılırken, Georgiana geriye bakmak için boynunu uzattı, kulübenin giderek küçülmesini izledi, kulübe gözden kaybolana kadar başını çevirmedi.

Georgiana'nın aklı, Frances'le, Thomas'la ve kulübede yaşanan diğer şeylerle o kadar doluydu ki Bayan Burton yakın zamanda misafir ağırlayacaklarını söylediğinde onu duymamıştı.

Bayan Burton'un bitmek bilmeyen merakını gidermeye çalışırken, seyahati hakkında olabildiğince az şey söylemeye çalışmış ve nihayetinde onu son iki günün büyük bir bölümünde yatağa bağlayan bir baş ağrısı yaşadığı yalanını uydurmuştu. Bayan Burton anlayış göstermiş ama biraz da hayal kırıklığına uğramıştı. Ona göre, kendisine ilginç hikâyeler anlatabilmesi için de olsa, yeğeninin hasta olmamak için biraz çabalaması gerekliydi.

Bu hayali hastalık aynı zamanda, Georgiana'nın sarhoşluktan kalan rahatsızlıklarını atlatması için günlerce odasında takılmasına izin vermişti. Yalnızca yemek ve kütüphaneden yeni kitaplar almak için odasından çıkmıştı. Çarşamba günü, teyzesi ona kahvaltıda Betty Walters ve büyükannesini çaya ağırlayacaklarını hatırlatana kadar keyfi yerindeydi.

Yakınarak Bayan Burton'un gözünden düşmek istemiyordu, bu yüzden hiçbir şey söylemedi ve günü geldiğinde hazırlanarak alt katta Walters'ların gelmesini bekledi. Georgiana misafirlere olabildiğince hoş davranma kararı almıştı. Ancak Betty ağzını açar açmaz bu kararından vazgeçti.

“Bilmem hatırlar mısın, son görüşmemizin üzerinden uzun zaman geçti. Piknikte herkes çok iyi görünüyordu. Belki de sebebi, gün ışığında herkesi net bir şekilde görebildiğimizdendir. Özellikle Bayan Campbell’ın üzerinde çok güzel bir elbise vardı. Onun arkadaşlarına ilk başta hiç ısınamadım ama ilk izlenim yanıltıcı olabilir. Genelde de yanılırım zaten, bu yüzden yollarımız tekrar kesişirse harika bir şekilde anlaşıcağımıza eminim. Bir partiye davet edildik. Cuma günü Gadforth’larda. Sanırım yeni ve güzel bir yemek takımı aldılar ve arkadaşlarına göstermek istiyorlar. Sen de gelecek misin?”

Betty, piknikte kendisine yaptığı hatalar için Georgiana’yı affetmiş görünüyordu. Georgiana onun çok nazik biri mi, yoksa balık hafızalı bir bunak mı olduğuna karar veremedi.

Hiç üzüntü duymadan, “Orada olamayacağım için üzgünüm,” dedi Georgiana. “Ben başka bir partiye katılacağım.”

“Ya! Kiminle? Son zamanlarda buradaki birçok kişiyle yemek yedim, çok kişiyle tanıştım. Sanırım sen Bayan Campbell’la birlikte olacaksın. Ya da Bayan Woodley mi? Bayan Dugray? Bay Smith? Bay...”

“Evet,” dedi hızlıca Georgiana. “Evet, Bayan Campbell ve arkadaşlarıyla.”

“Hah,” dedi yaşlı Bayan Walters ve hepsi ona şaşkınlıkla baktı. Betty, kendisine silah doğrultulsa bile susmayacak gibi görünse de büyükannesi oldukça sessizdi. “Campbell’ları pek sevdiğimi söyleyemem.”

Az tanıdığı bu insanları savunmak için, “Bizim Georgiana’mıza karşı çok nazikler!” dedi Bayan Burton. “Geçtiğimiz günlerde yatıya kalmasına izin verdiler ve sonra onu küçük bir tatile götürdüler, hatta hastalanınca ona baktılar! Onlardan daha anlayışlı bir çift tanımıyorum.”

Söylenenleri duymazdan gelerek, “Lord Campbell tuhaf bir adam,” dedi Bayan Walters. “Çocukluğunu bilirim ve o zamandan beri de sevmem. Daha ergen yaşta orduya katıldı. Karşısında savaştığı birliğe acıdığımı söylemeliyim. Bir keresinde, onu komşunun yavru kedisini boğmaya çalışırken bulmuştum. Sadece yıkadığını söylemişti ama asıl niyetini anlamıştım.”

Bayan Burton dehşete kapıldı. “Lord Campbell iyi bir adam! Değil mi Georgiana? Ailesine çok düşkün, örnek bir baba ve koca!”

Georgiana, birlikte uzaklara gittikleri yolculukla ilgili güzelce süslenmiş onca yalanından sonra Bayan Burton’a karşı çıkamazdı.

“Evet. İyi bir adam,” dedi duygusuzca.

Tekrar, “Hah!” dedi Bayan Walters. İnce kaşlarını kaldırarak Georgiana’ya baktı. “Karısına üzülüyorum.” Georgiana onun keskin zekâsı karşısında bir an afalladı ama sessiz kalmayı tercih etti. Betty yeniden sohbete katıldı.

“Son zamanlarda iyi kitaplar okuyabildin mi Georgiana? Söylemeliyim ki, teyzen bize okuma tutkunla ilgili her şeyi anlattı. Bundan çok etkilendim! Ben sadece birkaç kitap bitirebildim. Çok fazla kelime içeriyorlar, çok fazla! Bildiğin kelime sayısını kıyaslarsak, senin kadar zeki olmadığımı düşünüyorum. Okurken denk gelmek istediğin, sevdiğin bir kelime var mı? Ya da seni şaşırtan bir kelime?”

Georgiana alay etme içgüdüsünü bastırdı ve içtenlikle bu sorunun cevabını düşündü.

“Biliyor musun,” dedi, çay fincanını dudaklarına götürüp bir yudum alırken. “Emin değilim. Herhangi bir konuda en sevdiğim şey sorulduğunda, seçmek için her zaman zorlanıyorum.”

“Benim favori kelimem *bum-fodder**,” dedi Betty. Georgiana neredeyse çayını püskürtecekti.

Bayık bir ses tonuyla, “*bum-fodder* mı?” diye sordu Bayan Burton.

“Ben hiç anlamına bakmamıştım. Ne anlama geliyor büyükanne?” diye sordu kız. Cevabı beklerken ağzının kenarı hafifçe seğirmeseydi Georgiana ona kanabilirdi.

“Gazeteler!” diye bağırdı Bayan Walters, “Kıçını silmekten başka işe yaramayan gazeteler.”

Georgiana, suratı asılan Bayan Walters’a ya da yüzünü kibarca buruşturmuş Bayan Burton’a doğrudan bakamıyordu. Gözü çay fincanındaydı, başını kaldırıncı, Betty’nin de aynı-sını yaptığı görüldü. Kız dudağını ısıırıyor ve ağlamaklı görünüyordu.

Neyse ki sohbet tuvalet kâğıdı konusundan uzaklaştı. Bayan Walters çayın yanına biraz şeri isteyip lafının ortasında uyuyakalınca, Bayan Burton yeğenine seslendi ve Betty’ye evi gezdirmesini söyledi.

Gösterilecek çok fazla oda olmadığı için biraz kafası karışan Georgiana, görevi yine de kabul etti. Betty’yi koridordan geçirip içgüdüsel olarak kütüphaneye götürdü. Kapıyı açtığı anda, içeride pipo içerek gazete okuyan eniştesini bulunca şaşırdı. Mağrur duruşunu genelde bozmayan adam, bu sefer biraz suçlu görünüyordu. Büzülmüş dudaklarının üzerindeki bıyığı titriyordu.

Meraklı bakışlarla, “Bayan Burton sizi uyuyor biliyor,” dedi Georgiana. Adam birden irkildi. “Biraz kestireceğinizi ve sizi rahatsız etmememi söylemişti.”

* (İng.) Tuvalet kâğıdı. 16. ve 17. yüzyılda tuvalet kâğıdı yaygınlaşmadan önce tuvaletlerde gazete kâğıdı da kullanılırdı –çn.

“Biliyor musun,” dedi Betty neşçyle, “Şey, belki de kütüphaneye uğramadık. Belki önce bahçeye çıktık ve orada biraz oyalandık.”

“Evet,” dedi Georgiana, kızın demek istediğini hemen anladı ve onunla göz göze geldi. “Çiçeklerden o kadar etkilendik ki kimin kütüphanede pipo içtiğini görmeye vaktimiz olmadı.”

“Doğru,” dedi Bay Burton, öksürerek boğazını temizledi. “Kesinlikle.”

Şansını zorlayarak, “*Ayrıca*, kütüphaneye vardığımızda, birilerinin masanın üzerine bir pipo ve biraz kaliteli tütün bırakmış olduğunu da gördük,” dedi Georgiana.

Net bir tavırla, “Hayır, görmediniz,” dedi Bay Burton.

Omuz silkerek, “Tüh!” dedi Georgiana. “Gözlerimizi kamaştıran begonyalar kafamızı karıştırmış olmalı.”

O ve Betty gülüşerek kütüphaneden ayrıldı ve gerçekten de bahçeye çıktılar. Bahçe küçüktü ve sanki kaldırım taşlarının kusurlarını telafi etmek istercesine, doğal olmayan bir şekilde düzenlenmiş çiçeklerden ve güzelce budanmış çalılardan yapılmış bordürlerle bahçenin etrafı rastgele döşenmişti.

Mutlu bir ifadeyle, “Yaban güllerini çok severim. Sen de sever misin?” diye sordu Betty, bir tanesini tutup taç yapraklarını nazikçe okşadı. “İnsanların bu çiçeği sıradan bulduklarını biliyorum. Sanırım *gerçek* bir gül kadar güzel ve etkileyici olmadıklarındandır. Ancak bir çiçeğin, birine nasıl antipatik gelebildiğini anlamış değilim. Bu arada, hangi çiçeklerin güzel, hangilerinin çirkin olduğuna kim karar veriyor? Yabani çiçekleri ödül kazananlardan ayıran nedir? Ben sık sık...”

Bitkin bir halde, “Betty,” dedi Georgiana, bahçenin arkasındaki hafif paslanmış banka otururken. Akşamdan kalma haline şaşırtıcı bir şekilde yeniden giriyor gibiydi.

“Annem yaban güllerini severdi,” dedi Betty. Sonunda ciddi bir konuya değinmek üzereydi. “Karahindibaları da severdi, yavaş atları ve güvercinleri de. Her zaman en az sevilen şeyleri sevdiğini söylerdi, çünkü onların sade güzelliği onu her zaman etkilerdi. Normal bir gülü sevmen kimseyi şaşırtmaz, ondan kolayca etkilenebilirsin. Kim bir gülü sevmez ki? Hiçbir sebep yokken güzel bir gülü okşayabilirsin ama yaban gülünü sevmek bambaşka bir şeydir. Onu sebepsizce sevemezsin.”

“Bu... Bu gerçekten çok hoş Betty,” dedi Georgiana, kızın sözlerinden ciddiye etkilendiğini fark etti.

“Bir güvercinin bacamızdan aşağı düşüp öldüğünden hiç bahsetmiş miydin?” diye neşeyle sordu Betty. Duygulu ortamı bir anda dağıttı.

“Hayır,” dedi Georgiana, Betty tekrar konuşmaya başlamak üzereyken, “Lütfen bahsetme,” diye ekledi.

“Düşündüğün kadar kötü değil,” dedi Betty, eğilip bir hanımeli çiçeğini kokladı ve iç çekti. “Bir hafta boyunca onu bulamadık ve annem çok üzüldü. Birkaç tane koparsam sorun olur mu?” Hanımeline işaret etti.

Omuz silkerek, “İstedğin kadar al,” dedi Georgiana. “Annen şimdi nerede?”

“Annem ve babam, ben on yaşındayken öldüler,” dedi Betty, avucunda taze koparılmış iki çiçekle Georgiana’nın yanına oturdu. “Feci bir araba kazasında onları kaybettim. Ben de arabadaydım ama ben... arabadan fırlayıp kurtulmuşum. Çok miniksen böyle şeyler olabiliyormuş.”

“Çok üzüldüm,” dedi Georgiana. Betty karşılık olarak Georgiana’nın avucunu okşadı. Elini geri çektiğinde, hanımeli çiçeklerinden birini kızın avucunda bırakmıştı. “Aileni yitirmek çok zor olmalı.”

Düşünceli bir şekilde, “Öyle,” dedi Betty. “Öte yandan, seven kuzenlerim var ve uzun yıllar onlarla yaşadım. İskoçya’da yaşayan bir amcam var ve bana çok eğlenceli mektuplar yazıyor. Bir de büyükannem ve köpeği var. Köpek ısıyor ama acıtmıyor.”

“Köpekleri severim,” dedi Georgiana, başparmağını bir hanımeli yaprağı üzerinde gezdirerek.

“Dikkatli ol Georgiana. Nektarını dökmek istemezsin.”

“Neyini?”

“Yoksa hanımelinin tadına hiç bakmadın mı? *Hemen* tatmalısın. Sadece ucunu sıkıştır. Bu şekilde, anladın mı? Çiçekleri kopardığımda sanki onları incitiyormuşum gibi hissediyorum. Evet aptalca, çiçeklerin hissetmediğini tabii ki biliyorum. Evet, çok güzel! Sonra şu parçayı... Şey, adını bilmiyorum, uzun olan, bacak gibi. Çıkar onu. Küçük damlacığı görüyor musun? Evet, işte! Nektar bu. Dene hadi!”

Georgiana onu diline değdirmeden önce bir an tereddüt etti. Fakat tadı o kadar hoş geldi ki gülmeye başladı ve bir tane daha almak için elini Betty’ye uzattı.

Bayan Walters uyanıp ayrılma vakitlerinin geldiğini söylediğinde, Bayan Burton’ın bahçeye gidip Georgiana ve Betty’yi bulması ve misafirliğin bitmek üzere olduğunu söylemesi gerekmişti. Teyzesi, iki kız vedalaşırken gülümsedi, sanki Georgiana nişanlandığını duyuruyormuş gibi gururlandı ve yanakları pembeleşti.

Nektarın tadı hâlâ damağında olan Georgiana, Betty ile vedalaşırken ziyaretine tekrar gelmesini rica etti, bunu içtenlikle istemişti.

Kapı kapanır kapanmaz Bayan Burton neşeyle kollarını kaldırdı ve “Ben sana demiştim Georgiana!” diye bağırdı. “Yakın arkadaşlarının olacağını biliyordum, sana demiştim ki...”

“Lütfen uzatmayın Bayan Burton,” dedi Georgiana, içini çekerek. “Tam ondan hoşlanmaya başlamışken soğumama sebep olacaksınız.”

Bayan Burton teslim olurcasına ellerini kaldırdı ama kendi kendine mırıldanarak uzaklaştı. Yeğeninin davranışlarından o kadar hoşnuttu ki o akşam yemeğinde Georgiana durması için kendisine yalvarana kadar, ona tabak tabak puding verdi.

Frances ve arkadaşları bir partiye gelince, genelde aynı şeyler yaşıyorlardı. İçeri girdiklerinde müzik birden kesiliyor, hemen sonra tekrar başlıyordu. Odanın her noktasında onlar hakkında fısıltılar duyuluyordu. Tüm gözler onlara doğru dönüyor ve yan yan bakışlar atılıyordu. Bir keresinde, küçük bir köpek, ortamdaki ruh halinin değişimini hissetmiş ve sahibinin üzerine işemişti. Frances'in grubu, bunların hiçbirine aldırılmıyordu.

Jeremiah kulübe tatilinden bu yana hiçbir partiye katılmamıştı. Frances bunu dile getirmemişti ama Georgiana'nın sormasına gerek yoktu. Frances'in evinin bahçesindeki içkili kart oyunlarına, Woodley'lerdeki sabaha kadar süren eğlencelere, küçük ve oldukça kalabalık mekânlardaki danslara, kasabanın ve çevresindeki yerleşkelerin ev sahipliğini yaptığı her türlü etkinliğe davet edilmişti. Hiçbirinde Jeremiah'ı görmemişti. Ne zaman bir davete ya da balo salonuna girseler Frances huzursuz oluyordu. Bir yerde asla on beş dakikadan fazla kalmak istemiyor, bir sonraki partide daha ilginç insanların olduğu konusunda ısrar ediyordu.

Sosyeteye o kadar hızlı dalmışlardı ki Georgiana'nın her iki ayağı da su toplamıştı. Arkadaşlarından sürekli ödünç aldığı boya nedeniyle dudakları kıpkırmızı olmuştu. Pazar günleri, coşkulu bir gecenin ardından sabah saat beşte onlara veda eder

ve sadece birkaç saat sonra, St. Anne Kilisesi'nin arka sıralarından arkadaşlarına el sallardı. Frances kiliseye birkaç kez gelmişti, papaz vaaz vermeye başlayana kadar kapıya bakmak için sık sık arkasını dönmüştü. Georgiana, arkadaşının kilise ziyaretlerinin dindarlıktan kaynaklanmadığını biliyordu.

Christopher yanlarındayken, adam sanki zehirli bir yılanmış gibi Georgiana onun etrafından dikkatlice dolaşüyor, bulundukları her odada adamın tam olarak nerede olduğunu sürekli takip ediyor ve onunla yalnız kalmamaya çabalıyordu. Christopher bazen ortalıktan kayboluyordu. Ciddi bir kumar alışkanlığı vardı ve oynamak için her fırsatı kolluyordu. O zamanlarda Georgiana çok rahatlıyordu.

Georgiana'yı esas rahatlatan olaysa, Cecily'nin beygirci James ile bir gece tekrar karşılaşması oldu. Adam onu dansa kaldırmak istedi, sonra kızla takılmaya devam etti ve bu sayede Cecily, Thomas hakkındaki tüm düşüncelerini unuttu. Georgiana'nın biraz önyargılı fikrine göre, James'in en büyük avantajı Cecily'nin karşılaştığı ve ona ilgi duyan son adam olmasıydı. Kızın kalbini çalmak için onun hafızasındaki en taze yüz olmak yetiyordu.

Thomas da ortalarda görünmüyordu. Fakat Georgiana onu aramayı bırakmadı.

Bir keresinde, gece eğlencesinden ertesi sabah yedide dönmüşlerdi. Georgiana, tek eldiveni kayıp halde Frances'in arabasından tökezleyerek inmişti. Bayan Burton onu koridorda köşeye sıkıştırmış ve bir sokak kızına ya da bir fahişeye yakışır davranışlar sergilediğini ima etmişti.

"Sadece geç biten bir partiden dönüyorum Bayan Burton, batakhane sahneye çıkmıyorum," diye yanıtlamıştı Georgiana, kendisini bir an önce yatağa atmak isteyerek.

Oldukça sert bir tavırla, “Genelde biri diğerrinin habercisidir,” diye karşılık vermişti Bayan Burton.

Frances mesaj göndermekten yorulup arkadaşını dışarı çıkarmak için ortaya çıkana kadar, Georgiana, yabancıların kollarında kazançlı bir iş bulmadığını kanıtlamak için bir hafta boyunca evden çıkamamıştı. Frances çay için oturmuş, sevimli bir şekilde gülümsemiş ve Bayan Burton’la üç saat süren kibar ve esprili bir sohbet gerçekleştirmişti. Kadının izin vermekten ve arkalarından el sallamaktan başka seçeneği kalmamıştı.

Georgiana ve Frances, iyice uzaklaşana kadar büyük bir samimiyetle kadına el sallamış ve sonra kıkırdayarak birbirlerine sarılmışlardı.

O gece katıldıkları davet Cecily’nin evindeydi. Georgiana onun evini daha önce hiç görmemişti. Kasabadan oldukça uzaktaydı. Büyük burçları, kuleleri ve Cecily’nin hendek olmadığı konusunda ısrar ettiği kıvrımlı deresiyle tam bir peri masalı şatosuna benziyordu.

Sarışın Dugray kardeşler davete eşleriyle birlikte katılmışlardı. Davet doğum günü partisine benziyordu, ancak kimin doğum günü olduğu belli değildi. Cecily’nin ailesi, Frances’in Georgiana’ya anlattığı kadar güzel ve iri yapılydı. Ne kadar sevimli görünseler de Jeremiah’ın, büyük duvar halılarıyla döşeli odalardan hiçbirinde bulunmadığı gerçeğini Frances’e unutturamadılar. Kavalyesini evin içinde bulamayan Frances, herkesi ikna edip çatıya çıkardı.

Nefes almayı zorlaştıracak kadar nemli bir ağustos günüydü, bulutların ağırlığı herkesi halsiz bırakmıştı ama tepeye doğru bakarlarken sihirli bir şey oldu. Önce uzakta beliren çatallı bir şim-

şek ve ardından gelen gök gürültüsüyle, korku ve heyecan dolu çılgınlıklar attılar. Fırtına onlara ulaşamayacak kadar uzaktaydı ve yağmur yağmıyordu. Bir süre sessizce oturdular, vadide yankılanan gök gürültülerini dinlediler ve sanki hep birlikte aynı manzarayı izlemiyorlarmış gibi, gökyüzü her aydınlandığında çakan şimşekleri işaret ettiler. Georgiana böyle bir fırtınaya daha önce şahit olmamıştı. Ancak, Christopher'ın esrarengiz pipolarından birini içtikten sonra fırtınayla hiç ilgilenmedi.

“Bu fırtına bir şiiri andırıyor,” dedi Jonathan, elini vadiye doğru uzatarak.

“Hangisini?” diye sordu Frances.

“Bilmiyorum. Tam olarak hatırlayamadım.”

Georgiana mısraları tereddütsüz okumaya başladı. “*Güneş doğuyu terk eder etmez, çınlayan gök gürültüsü salladı cennet ovayı.*”

Jonathan, kızın omzuna dokundu. Şiiri duyunca mutlu olmuştu.

“Tanrım, bunu nasıl aklında tutuyorsun?”

“Hafızamın önemli bir kısmını böyle şeyler meşgul ediyor,” dedi Georgiana, kendinden emin bir şekilde gülümseyerek. “Bunları bana babam ezberlettirdi, böylece her akşam yemeğinde okuyabiliyordum.”

“Bu şiir kime ait? Konusu gök gürültüsü mü?”

“Eee... Phillis Wheatley Peters.”

“Nereliydi?”

Soğukkanlı bir tavırla, “O kadın bir köleydi,” dedi Frances. Georgiana irkildi. Frances'in o kelimeyi daha önce kullandığını duymamıştı. Konudan kaçınmak, onu daha az gerçekçi kılıyormuş gibi, arkadaşının yanında o kelimeyi kullanmamak için elinden geleni yapmıştı. “Kütüphanemizde, onu medenileştiren şanlı ve iyiliksever efendileriyle ilgili güzel bir şiiri var. Babam bazen

okur ama ironiyi tam olarak kavradığından emin değilim. Haydi George, kendini tutma. Eminim onu da ezbere biliyorsundur.”

“Okumak istemiyorum,” dedi Georgiana sessizce.

“Pekâlâ, bakalım ne kadarını hatırlıyorum.” Frances elindeki şarap kadehini, içkisi dökülecekmiş gibi çevirip durdu. “*Bu merhamet idi beni pagan diyarından buraya getiren...* Tanrı, kurtarıcılar ve derisinin ne kadar şeytani olduğu hakkında bir şeyler. Hatırlaması gerçekten zor, çünkü annemin her seferinde ağlamaya başladığı kısım burası.”

Uzun, rahatsız edici bir sessizlik oldu. Bulutlar hareketlendi, kararan ufku bulanıklaşması, yağmurun yaklaştığını işaret ediyordu.

Sessizliği Cecily bozdu. “Buna neden olan şeyin ne olduğunu merak ediyorum. Yani gökyüzündekini demek istiyorum.”

“Bunu sebebi *gerilim* Ces,” dedi Christopher, kravatını gevşeterek.

Çatıya çıktıklarında Georgiana’nın yanına oturmaya çalışmış ama Georgiana, Frances’e söylemesi gereken çok acil bir şey varmış gibi davranarak beceriksizce ayaklarını sürümüş ve adamdan uzaklaşmıştı. Ne Christopher ne de Georgiana, kulübede yaşananları birilerine anlatmıştı. Ancak Georgiana bazen ona baktığında, yarıda kalmış işini tamamlamak istediğinin bir belirtisi olarak, adamın gözlerinde bir parıltı yakalıyordu.

Tek kaşını kaldırarak, “Pekâlâ, bunu bilmemin bana ne faydası var?” diye karşılık verdi Cecily. “Bana başka bir şey olduğunu da söyleyebilirsin. Mesela... *Fizik*.”

“Tanrım, Ces, fiziğin ne olduğunu bilmiyorsun değil mi?”

Frances birden küplere bindi. Görünüşe göre Cecily’nin temel bilimsel bilgi eksikliği, zıvanadan çıkması için atılan son adımdı.

Omuzlarını silkerek, “Neden bilmeliyim ki? Hiçbir işe yaramıyor,” diye yanıtladı Cecily.

“Pekâlâ, demek ki gerçek dünyadan bir örneğe ihtiyacın var. Uygulamalı bir ders yapalım.”

Frances, yanında başıboş duran, Cecily’nin ipeksi gri el çantasını kaptı ve çatının kenarına yürüdü. Yağmur yağmasa da rüzgâr kuvvetli eserken kenara çok yaklaşmak, elli adımlık yükseklikten yere çakılma riski taşıyordu.

“Şu anda bunun parmaklarımın arasından kayıp düşmesini istememenin sebebi fiziktir.”

Suratını asarak, “Onu geri ver Frances,” dedi Cecily. “O, en sevdiğim çantam!”

“Beni suçlama, fiziği suçla! Fizik yüzünden yere çakılacak. Onu fizik mahvedecek. Hadi ama Ces, zor değil.”

İçini çekerek, “Fizik acımasız bir öğretmendir,” dedi Jonathan.

“Frances gibi,” diye mırıldandı Jane, ayağa kalktı.

Georgiana ona keskin bir bakış attı ama Jane’in yüz ifadesini okuyamadı.

Cecily tereddütle ayağa kalkıp çantasını almaya gitmişti ama Frances gözlerini kıstı ve sırtarak arkadaşının ulaşamayacağı bir yere çıktı ve rüzgârdan sallanan çantayı aşağı sarkıttı.

“Şimdi anladın mı?” dedi ısrarla. “Anladığınızı söyle!”

Cecily kısa bir çığlık attı. “Tamam, tamam, anladım!” dedi. “*Hemen geri ver.*”

Frances hareket etmedi. Cecily çantasını almak için öne doğru eğildi. Frances parmaklarını açtı, elindekini bırakmış gibi görünüyordu. Cecily çantasını tutmak için birden ileri fırlayınca dengesini kaybetti. Çatının kenarında ölümle burun buruna gelmişti.

Jane bir anda yanında belirdi ve onu hızlıca geri çekti. İkisi de yere yığıldı. Frances çantayı bırakmamıştı. Çanta elinden kayarken ipini tutmaya devam etmişti, çanta hâlâ parmağından aşağı sarkıyordu.

“Tanrı aşkına Frances, bu gerçekten gerekli miydi?” diye çıkıştı Jane. “Onu öldürebilirdin!”

Gözlerini devirerek, “Her zamanki dramatik tavırlar,” diye yanıtladı Frances. Çantayı Cecily’nin kucağına bıraktı. “Hadi. Jonathan? Christopher? Bir içkiye daha ihtiyacım var.”

Merdivenlere doğru yürüdü. Jonathan omuz silkip onu takip etmeden önce Georgiana’ya dönüp kaşlarını kaldırdı. Christopher, çağrıldığında hemen gidiyormuş gibi görünmemek için biraz oyalandı ama sonra gerindi, ayağa kalktı ve peşlerinden gitti.

Üçlü çatıdan inince, arkalarından ters ters bakarak, “Lanet olsun,” dedi Jane.

Georgiana, Frances’in onu da peşinden götürmüş olmasını dilemişti. Kulübe gezisinden beri Jane’le doğrudan konuşmaktan kaçınmıştı ve şimdi de konuşmak istemiyordu. Ayağa kalktı ama öylece kalakaldı.

“İyi misin Ces?” diye sordu.

“Evet, evet, endişelenme George. Bu sadece bir şakaydı,” dedi Cecily, çantasını incelerken.

“Ah evet, çatıdan düşseydin çok *komik* olurdu,” dedi öfkeyle Jane. “Yarınki gazete manşetinde bunu görürdük. *Kasabalı kız, canı sıkılan aristokrat sosyopatı eğlendirmek için ölüme atladı.*”

Georgiana güldü ve sonra aniden durdu.

“Üzgünüm, aslında komik değil,” dedi. Cecily’nin şarabını getirdi.

Frances’in neden bu kadar sıkıntılı olduğunu elbette biliyordu ama sırrını saklamaya yemin etmişti. Cecily ve Jane, kala-

balık partilere ve kuytu salonlara sürüklenirken Frances'in kimi aradığını anlamışlar, ancak bunu neden bu kadar aceleyle ve huysuz bir şekilde yaptığını çözememişlerdi. Bu elbette, çatıdaki adam öldürme girişimini mazur göstermiyordu.

"O halde şerefe," dedi Jane, "Frances'in bizi defalarca öldürme girişimine rağmen bir şekilde hâlâ hayatta kalabilmeye!"

Hepsi ciddiyle bardaklarını tokuşturdu. Jane, Georgiana'ya doğrudan bakmasa da onu görmezden gelmiyor ya da ona kötü bir şey söylemiyordu. Bu bile iyi bir gelişme sayılırdı.

"Bir insan, ev partilerinde veya akşam yemeklerinde ne sıklıkla ölüm tehlikesiyle karşı karşıya kalabilir ki?" diye sordu Georgiana.

"Ah, bilsen ağzın açık kalır," dedi Cecily neşeyle. "Bir kere sinde bir su altı balo salonundaydık..." Georgiana şaşkınlıkla başını eğdi. "Ah, pardon, şey... Bir gölün altında büyük bir cam kubbe gibi. İçi dans edilebilecek kadar büyük. Biraz nemli olsa da *harika* bir atmosfer. Her neyse, Frances ve Jonathan orada tartışmaya başladılar, gerçekten birbirlerine girdiler. Frances onun elindeki bastonu aldı ve camlardan birini kırmaya çalıştı. Salonu acilen tahliye etmek zorunda kaldılar."

"Bu en kötüsü bile değildi," dedi Jane. "Ya yarışlarda yaptığı şeye ne demeli?"

"Dürüst olmak gerekirse, olacakları o da bilmiyordu..."

"Zavallı atlar."

Georgiana olayı öğrenmek istemedi.

"Neyse ki Cecily çok bağışlayıcıdır," dedi Jane, Cecily'ye imalı bir bakış atarak.

"Hayır, bu sefer olmaz," dedi Cecily, hüznüyle içini çekip görkemli sarı buklelerini savurarak.

Jane içkisinden büyük bir yudum aldı.

“Biz on beş on altı yaşlarındayken Ces, Campbell kuzenlerinden birinden hoşlanıyordu ve Frances... o ilişkiyi sonlandırdı. Franny'miz kendisini dışlanmış hissetmekten ya da dikkatimizin dağılmış olmasından hoşlanmaz.”

“O çocuktan *çok* da hoşlanmamıştım,” dedi Cecily.

“Her gece mektup yazıyordun! Başka bir şey düşünemiyordun! Birinden çok hoşlanmadığında yaptığın buysa, senden hoşlanan bir sonraki adamın korumaya ihtiyacı olacak.”

Georgiana sessizdi, duyduklarını sindirmeye çalışıyordu. Frances hakkında kötü konuştuklarını duymak şaşırtıcıydı. Onun hakkında böyle düşünemezlerdi. Hâlâ her gece onunla takılıyorlar, içkisini taşıyorlar, en sevdikleri eşyalarını aşağı atmakla tehdit etse bile onu çatılara kadar takip ediyorlardı.

“Fakat Frances'in niyeti kötü değil,” dedi Georgiana. “Öyle değil mi?”

“Emin olmak zor. Zaten önemli değil. Anlayacağını sanmıyorum,” dedi Jane küçümseyerek. “Onu çocukluktan beri tanıyorum. Ailelerimiz... Şey, kelimenin tam anlamıyla birlikte büyüdük. Bazen bizi sınırlarımıza kadar zorlar ama nihayetinde...”

“Frances işte,” diye bitirdi Cecily.

Georgiana cevap vermek için tam ağzını açmıştı ki aniden sağanak bir yağmur yağmaya başladı. Birden sıırılsıklam oldular. Etekleri bacaklarına yapıştı ve saçları bozuldu. Cecily çığlık attı. Jane söylenerek şarabını döktü ve ayağa fırladı.

Çok geç kalmış olmalarına rağmen sanki hayatları buna bağılıymış gibi merdivenlere koşarlarken, Georgiana gülmekten kendini alamadı.

Georgiana, Burton'lara sabahın köründe döndü. Frances'in Arabasından indi ve evin ön kapısına zorla varabildi. Bahçenin yeniden düzenlenmiş olduğunu düşündü. Diz kapaklarını çarptığı saksı, önceki gün kesinlikle orada değildi. Üstelik bahçe gözüne çok daha büyük görünmüştü, beş saniye sürmesi gereken yolu sanki beş dakikada almıştı. Neyse ki yağmur çoktan dinmişti.

Arkasından boğuk kahkahalar duydu, elini kapıya dayadığında sesler kesildi. Arabayı selamlamak için döndü, çılgınca sırttı ve sonra gözlerini kısarak kapı koluna baktı. Bu kadar zilzurnayken kapıyı açabilmek çok zahmetli bir işti.

Dugray'lerde çatıdan kaçtıktan sonra, o ve diğer kızlar Frances'le yeniden buluşmuşlardı. Başta mesafeli dursalar da gece keyifli bitmişti. Aslında *çok* keyifli bitmişti. Cecily, babasının içki dolabından birkaç şişe aşırırmıştı. Georgiana, dibinden ayrılmayan ve çok iyi anlaşıyorlarmış gibi ikide bir kendisine temas eden ve şakalar yapan Christopher gitmeden içmemeye karar vermişti. Adamın gruptan ayrılmadan önce attığı öpücüğü görmezlikten gelmiş ve o gider gitmez bir kadeh kapmıştı.

İçmek, o an için gözüne gayet mantıklı görünmüştü ama şimdi bir kapının nasıl açıldığını bile hatırlamıyordu.

Kapıyı açmayı başarıp kendini eve attıktan sonra sırlıklam eldivenlerini ve bonesini çıkardı ve antreye bıraktı. Mutfakta bi-

raz bayat ekmek buldu, sonra bir mum aldı ve arkasında kırıntılar bırakarak kütüphaneye girdi.

Bayan Burton belli ki göndereceği mektuplarını yazmayı bitirmişti. Masanın köşesinde bir kalem, bir mürekkep kabı ve düzgünce istiflenmiş kâğıtlar duruyordu. Postalananacak mektup yığınının üstünde, teyzesinin el yazısıyla yazılmış bir mektup gözüne ilişti. Daha dikkatli bakınca mektubun anne babasına yazıldığını fark etti.

Hemen mührü kırmak ve mektubu okumak istedi ama kendini tuttu. Ayık olsa bile, mektubu okuduğunu Bayan Burton'dan gizlemenin bir yolu yoktu. Sabah olunca mektubu açtığını bile hatırlaması pek mümkün görünmüyordu.

Georgiana bu işi yarına bıraktı ve masaya oturdu. Aklına çok daha ürkütücü bir fikir gelmek üzereydi.

Kalemi eline aldı.

Sevgili Bay Hawksley...

Hitap tarzı hoşuna gitmedi. Tekrar başlamak için kâğıdı şeritten ayırdı ve bir top haline getirip çöpe attı.

Sevgili Thomas—

Bu, kulağa daha kötü gelmişti. On yıldır evlilermiş gibi ona *Thomas* diye hitap edemezdi. Adama doğrudan çıplak bir portresini göndermesiyle aynı intibayı bırakırdı. Bu kâğıdı da yırttı ve bir isim yazmaktan vazgeçti. Hatalı birkaç başlangıç daha yaptı, geriye sadece kısa bir paragrafın sığabileceği küçük bir kâğıt kalana kadar hepsini yırtıp attı.

Sayın Beyefendi,

Rahatsızlanan arkadaşım Bayan Cecily Dugray ile ilgilendiğiniz için teşekkür ederim. Bu arada durumu iyi ama içmeyi bir gün bile bırakmadı. Ayrıca benim için seçtiğiniz şara-

bın tadına bayıldığımı da söylemek isterim. Eskiden, İsa'nın güzelim suyu boş yere şaraba çevirdiğini düşünmekteydim. Şarap tercihini size danıştığı müddetçe, bu çabasında artık onu destekleyebilirim.

*Saygılarımla,
Georgiana Ellers*

Mektubu bir damla mumla mühürledi, üzerine Thomas'ın adını karaladı ve gönderilecek mektup yığınının arasına sıkıştırdı. Mutlu olmuş ve bu kurnazlığı hoşuna gitmişti. Odasına vardığında saat dördü geçiyordu. Başını yastığa koyar koymaz uykuya daldı.

Ertesi sabah kahvaltıda, Georgiana önündeki yulaf lapasına gözlerini kısarak bakıp Bayan Burton'un sinirli hâllerini görmezden gelirken, Bay Burton kız kardeşinden bir mektup aldığını söyledi.

Georgiana başını kaldırdı. Eniştesinin elinde bir mektup vardı ve hemen yanında küçük, açılmamış bir mektup yığını duruyordu.

"Postacı mı geldi? Dün yazdıklarınızı teslim ettiniz mi?" diye sordu, heyecandan midesi bulandı.

"Kuşkusuz," diye yanıtladı Bay Burton.

"*Kahretsin,*" dedi birden Georgiana.

İrkilerek, "*Georgiana!*" diye kızdı teyzesi.

Bay Burton masanın altına saklanıp siper almak istiyormuş gibi görünüyordu.

"Çok çok özür dilerim Bayan Burton. Öyle demek istemedim. Kendimi hemen odama kapatacağım."

Georgiana sandalyesini geriye itti ve yemek odasından koşarak ayrıldı, merdivenleri ikişer ikişer çıktı, kapısını hızla çarparak kapattı ve dramatik bir şekilde kendini yatağa attı. Bayan Burton hemen ardından onu takip etti, ancak yeğeninin başını yastığa bastırıp çığlık attığını duyunca, içeri girmekte tereddüt etti. Georgiana saatlerce tavana bakıp yazı yazmayı öğrendiği güne lanet ettikten sonra odasından çıktı. Teyzesi onun pişman halinden derinden etkilendi ve yeğeninin gerçekten çok üzüldüğüne ikna oldu.

Georgiana, mektubun yerine ulaşmamış olabileceğini ummaya başlamıştı. Belki doğru bir adres yazılmadığı için teslim edilemediğini ya da yolda yere düşüp kaybolduğunu, hatta belki de posta arabasının başına büyük bir felaket geldiğini ve içindeki her şeyle birlikte yandığını hayal etti. Ancak hiçbirisi gerçekleşmemiş ve mektup yerine ulaşmıştı. Hatta bir cevap bile gelmişti.

Birkaç gün sonra, Bayan Burton mektubu ona kahvaltıda verdi. Georgiana mührü kırıp mektubu açınca adamın imzasını gördü. Mektup sanki parmaklarını yakmış gibi birden elinden düştü. Bakışlarını temkinli bir şekilde kâğıdın üzerinde tutarak kahvaltısını bitirdi. Mektubu alıp odasına çekildi, ne yazdığını okumak için oldukça sabırsızdı.

Bayan Ellers,

Hristiyan inancı hakkındaki düşünceleriniz biraz rahatsız edici, ancak dolaylı da olsa, size doğru yolu gösterdiğim için memnun oldum.

Bayan Dugray'in iyi olmasına sevindim. En sevdiğim şapkanın astarı karşılığında küçük bir bedel sayılır.

İçtenlikle,

Thomas Hawksley

Georgiana güldü ve ardından görüşü bulanıklaşana ve kelime tüm anlamını yitirene kadar *İçtenlikle* kısmını tekrar tekrar okudu.

Beyefendi,

Şapkanızın başına gelenler kahredici bir durum. Lütfen onun kırk dokuz kardeşine başsağlığı dileklerimi iletin, onlar da bunun acısını en az sizin kadar derinden hissediyor olmalılar. Ânın, günün ve haftanın kahramanı olduğunuz gerçeğiyle teselli bulun (Her zaman saygıdeğer bir beyefendiyle karşılaşmıyoruz, bu yüzden iltifatımı fazla ciddiye almayın).

İçtenlikle,

Georgiana Ellers

Bayan Ellers,

İlk karşılaşmamıza atıfta bulunmanız hayret verici, ancak o akşamki küstahlığınız -ve ayakkabı bağımı kendim bağlayamayacağıma dair fikriniz- akli başında bir adam için, yazışmasını derhal sonlandırma sebebidir.

Kendimi asla bir kahraman olarak görmedim. Benim yerimde kim olsa aynısını yapardı.

İçtenlikle,

Thomas Hawksley

Bay Hawksley,

Bu durumda, akli başında bir adam olmadığınıza gerçekten sevindim.

İçtenlikle,

Georgiana E.

Bayan Georgiana,

Gözlemlerinizin asılsız olduğunu iddia edemem. Kendimi ister istemez iş toplantılarına katılmışken, sonu gelmeyen hesap defterlerini incelerken veya farklı kumaş çeşitleriyle ilgili detaylara cevap verirken (Kumaşlar hakkında özel bir ilgim olmadığını belirtmeliyim. Aileniz kumaş ithalatı işine girmişse sizden böyle şeyler istenebiliyor.) buluyor ve oldukça aptal hissediyorum.

İşimi yapamadığımdan değil, yapabildiğim ve dikkatimi vermemin ne kadar önemli olduğunu bildiğim halde, her şeyi geride bırakıp huysuz yaşlılar gibi piyano başında saatlerimi geçirmek istiyorum. Hiçbir şey bana daha büyük zevk veremez. Paraya ve kumaşa lanet olsun.

Aslında şimdi size piyano başında yazıyorum. Hava kararıyor ve mumum tükenmeden bu mektubu bitirmeliyim, tuşların yanında duran mürekkep hokkasının devrilme tehlikesi beni rahatsız ediyor.

*İçtenlikle,
Thomas*

Bayım,

Sorumlulukları yerine getirmenin zorlukları konusunda sizi anlamak isterdim ama ne yazık ki kasabaya tek başıma gitmeme bile izin verilmiyor. Takılıp düşmemden, hastalık kapmamdan ya da birine delicesine âşık olup geçici bir hevesle onun için her şeyi bir kenara atmamdan endişe duyuluyor.

Piyano için endişelenmezdim. Eminim yedeğiniz vardır.

*İçtenlikle,
Georgiana*

Georgiana,

Tek amacın bana önemsiz hakaretlerde bulunmak olduğu için mektuplarını çok kısa tuttuğunu düşünmeye başlıyorum. Bir beyefendiye bu şekilde hitap etmek bir hanımefendiye yakışmaz. Aslında kimse, eski usul yazışmaların özünü idrak edememe sorununa katlanmak zorunda değil. Havadan sudan, dostlarından, bahçenizdeki güzel değişimlerden, vb. bahsetmelisin.

Kimi gördüğümü sormalısın, işlerimin nasıl gittiğini merak etmelisin. (Mesela; "Yine kumaş hakkında sızlandığını duyabiliyorum! Fakat bu benim en sevdiğim konu. Lütfen bana kıyafetler, kumaş cinsleri ve piyasa değerleri hakkında daha fazla bilgi ver, okumak için sabırsızlanıyorum!") Son zamanlarda evimde yediğim çok sayıda akşam yemeğinin sakin geçtiğini ve mahzende tek bir sarhoşla bile münakaşa etmediğimi söylediğimde çok ilgiliymişsin gibi davranmalısın. Piyanom hakkında herhangi bir aşağılayıcı söze izin vermem. O benim en yakın arkadaşım ve sırdaşımdır.

Thomas

Sevgili Thomas,

Özür dilerim. Bitmek bilmeyen etkileyici kumaş konusunu biraz daha açıkla. Bir kumaş uzmanı olmak istediğini ne zaman fark ettin?

Piyanona sevgilerle,

Georgiana

Georgiana,

Babam, Hindistan'da çalıştığı sırada annemle tanışmış. İkisi de büyük edebiyat âşığıydı ve görünüşe göre Mirabai'nin bir

şiiiri hakkında hararetli bir tartışma yaşarlarken birbirlerine aşık olmuşlar. Hindistan'dan evli bir çift olarak dönmüşler, sonra bu ortaklıkları, annemin aile bağlantıları aracılığıyla ticari bir işe kadar genişlemiş. Ben de şimdi bu işi kendi ellerimle batırmakla uğraşıyorum.

Sözün özü, bu sektör aile mirası ve bu nedenle işi umursamamak veya devretmek benim için imkânsız.

Sen bu kadar ketumken daha fazla yazamam. Lütfen mektup yazmanın standartlarını ve usullerini acilen yeniden gözden geçir ve aynı şekilde yanıt verebilmem için yeterli uzunlukta mektuplar yaz.

Thomas

Sevgili Thomas,

Mektup kâğıdı biraz pahalı.

İçtenlikle,

Georgiana

“Arabaya bin Georgiana. Alışverişe gidiyoruz.”

Teyzesi daha yirmi dakika önce kapıyı aralıksız tıklatarak Georgiana'yı yatağından kaldırmıştı ama kız hâlâ kendine gelememişti. Bir gece önce geç saatlere kadar uyanık kalmış, Thomas'ın son mektubuna yanıt vermek için kafa yormuştu. Ne yazacağını bulamamış, en azından Thomas'ı güldürmeyi umarak küçük bir kâğıt parçasına yalnızca bir cümle yazmıştı. Frances ve Jonathan habersiz gelmişlerdi. Georgiana giyinirken sabırsızca beklediler, sık sık arabadan ona seslendiler ve onu almadan gitmekle tehdit ettiler. Bu sırada Bayan Burton pencereden dışarıyı izliyor ve canı yanıyormuşçasına uzun uzun iç çekiyordu. Georgiana nihayet hazırlanıp arabaya bindi ve Frances yelpazeyle onu sırtından hafifçe dürtünce irkilerek ciyakladı.

Acıyan gözlerle, “Henüz hiç alışveriş yapmadığına inanamıyorum,” dedi Jonathan. “İki aydır buradasın George.”

“Bir keresinde Bayan Burton'ın kurdele tutkusu için onunla birlikte kasabaya inmiştim, ancak teyzem arabayı kullanma konusunda çok titizdir,” dedi Georgiana. Arabanın konforlu iç döşemesine başını dayayıp gözlerini kapadı, hâlâ uykuluydu. “Bir kilometre ileride oturan yaşlı komşusunu ziyaret etmek için çok sık kullanır, bu sırada yoldaki büyük çukurlar onu rahatsız

eder ve komşusuyla birlikte tüm öğleden sonrasını bozuk yola söylenmekle geçirir.”

“Tanrım, Burton’lar hiç yerinde durmaz mı?” dedi Frances. Georgiana onu nazikçe tekmeledi. “Dikkat etsene. Bu elbise İtalya’dan.”

Frances’in kusursuz giyim zevkine göz süzerken, “Bu arada ne almaya gidiyoruz?” diye sordu Georgiana. Arkadaşının aynı elbiseyi iki kere giydiğini hiç görmediğini fark etti.

“Ah, biraz ondan, biraz bundan. Gece kıyafeti stoklarımı tüketmişim, bu yüzden yaz sonu için yeni cicilere ihtiyacım var. Alışveriş yapmaya bayılırım, sen sevmez misin?”

Georgiana, Woodley’lerin partisinden önceki son alışverişini uzak bir akrabasının cenazesi için yapmıştı. Ondan önce de, annesinin bir arkadaşının diktiği elbiselerini defalarca giyerek eskitmişti. Jane’in partisi için aldığı yeni elbiseyi çok fazla giymiş olsa da hiçbir kurdele ya da şal ile yeni bir kombin yapamayacağı gerçeğini sonuna kadar inkâr ediyordu.

Frances’in yaz sonundan bahsetmesi üzücüydü. Tabii ki herkes sürekli burada kalmayacaktı ama eylül ayı, Georgiana fark etmeden gelmişti. Yaz tatili bitmeden arkadaşları tarafından Londra’ya davet edilmesinin, onlar için sıradan bir hareket olarak görülüyor olmasını umuyordu. Böylece eğlencelerine kaldıkları yerden devam edebilirlerdi.

Biraz endişeli görünmüş olmalı ki Jonathan şefkatle dizine dokundu. “Endişelenme George, Frances sana yardım eder. Harekete geçince, cüzdanlı bir kasırga gibidir. Çalışanlara ardı arkası kesilmeden bozuk para ve banknot fırlatmaya başladı mı, insanlar hayatta kaldıkları için kendilerini şanslı sayarlar.”

“Kapa çeneni,” diye yanıtladı Frances.

Georgiana'nın hiç aklına gelmemiştii ama kendisinin de bir şeyler alması bekleniyordu ve bu ima biraz endişe vericiydi. Sadece Frances'in peşine takılmayı, ona hangi kumaşların uygun görüldüğü ve hangi eldivenlerin onu rüküş göstereceği konusunda tavsiyelerde bulunmayı bekliyordu. Evden aceleyle çıkarken Bayan Burton'ın eline sıkıştırdığı para, şehrin köhne kesimlerindeki ucuzcu şapka dükkânlarına uğramazlarsa, bir bone almaya bile yetmezdi.

Çorap, Şapka ve Aksesuar tabelalı bir dükkânın önünde durdular ve arabadan indiler. Dükkâna doğru yürüdükleri sırada yanlarından geçen fakir görünümlü bir adam dikkatlerini çekmeye çalıştı ama Frances küçümser bir kahkaha attı. Dükkâna girerlerken, korumacı bir tavırla kolunu Georgiana'nın omzuna attı.

Georgiana, görünürdeki her şeyin alım gücünün üstünde olduğunu hemen anladı ve hiçbir şeye dokunmamaya karar verdi, çünkü çirkin bir şeye bile -elma yiyen, kuduza benzeyen bir gelincikle süslenmiş şapka gibi- ufacık bir zarar verirse, yaklaşık bir at parası kadar bir bedel ödemek zorunda kalacaktı.

"Ah, şuna bak George, çok hoş değil mi?"

Frances dükkândaki en pahalı görünen eşyayı buluvermişti. Donuk mavinin güzel bir tonuyla renklendirilmiş beyaz bir kürk etolü eline aldı ve kirletme endişesi duymadan omuzlarına attı.

"Kafası hâlâ yerinde," dedi şüpheyile Jonathan.

Orta yaşlı, bıyıklı ve gözlüklü bir adam koşarak geldi, lacivert ceketi Georgiana'nın sahip olduğu kıyafetlerin hepsinden daha görkemliydi ve boynunda ince, altın sarısı bir mezura asılıydı.

Saygıdan eğilerek, "O kutup tilkisidir Bayan Campbell," dedi.

Haliyle Frances'i tanıyordu. Frances muhtemelen tilkinin bütün soyunu önceden satın almış ve seti tamamlamak için geri dönmüştü.

"Bunlardan arıyordum Basil. Ne düşünüyorsun George?"

Tilkinin cam gibi parlak gözleri doğrudan ona bakıyordu.

"Şey... Hâlâ yazdayız," dedi Georgiana.

"Evet, yazdan sonra sonbahar gelir ve sonra kış olur. Bu şekilde sıralanmışlar."

"Onu boş ver George," dedi Jonathan. "Aksesuarlarla ilgili her konuda onunla aynı fikirde olsan iyi olur, yoksa kendini o aksesuarlardan biri olarak bulabilirsin."

Gevşek duruşu, ölü gibi bakan gözleri ve dışarı sarkan diliyle yaptığı tilki taklidi oldukça gerçekçiydi.

Jonathan'ı duymazdan gelerek, "Faturayı Longview'a gönder Basil," dedi Frances. Kürkü Basil'e verdi ve ara vermeden alışverişe devam etti. "Şuna bak George, bu tam da sana göre."

Frances, Georgiana'nın hayatında gördüğü en güzel kolyeyi işaret ediyordu. İnce altın zincir üzerindeki kırmızı taşlar parılıyordu. Taşlar, kolyenin ortasında bir çiçek şeklinde sıralanmıştı.

Gözlerini devirerek, "Evet, evet, çok hoş bir taklit," dedi Jonathan.

"Hayır efendim! Taklit değil." Basil gücenmişti. "Bunlar *lal taşı*. Boynunuza takmama izin verin hanımefendi."

Adam kolyeyi vitrinden aldı, zincir elinden su gibi yumuşak bir şekilde aktı. Kolyeyi Georgiana'nın boynuna astı ve itiraz etmesine izin vermeden kızı bir aynanın karşısına geçirdi.

Kolye, gösterişli elbisesini söndürmüştü. Kendisini neredeyse gülünç bulmuştu ama kolyenin köprücük kemikleri üzerinde ne kadar şık durduğunu inkâr edemezdi. Mat olduğu için hayıflandığı saçları bile daha dolgun ve gür görünüyordu. Teni çok

daha pembe ve göze hoş geliyordu. Kolye, bir anda hayatında en çok arzuladığı nesneye dönüştü. Jonathan bile beğendiğini ifade eden uzun bir ıslık çaldı. Frances onu azarladı. “Meyhanede değiliz Jonathan.” Georgiana kolyeyi ne kadar çok arzuladığını anladığı anda, arzusuna karşı koymak gibi sancılı bir sürece girdi.

Kancasını çözmek için uğraşırken, “Muhteşem,” dedi üzgün bir şekilde. “Fakat... Aradığım bu değil.”

“Saçmalık,” dedi Frances. “Mükemmel bir parça. Almazsan ben alırım.”

Kayıtsız görünmeye çalışarak, “Sana engel olmam,” dedi Georgiana.

O kolyeyi o kadar çok istiyordu ki göğsünde bir yanma hissetti. Onu satın almak için karşılığında Basil’in dükkânını bin yıl boyunca süpürmekten başka bir şey teklif edemezdi.

İsteksizce, “İyi o zaman. Alıyorum,” dedi Frances.

Georgiana, arkadaşının zenginliğini hiçbir zaman kıskanmamıştı ama onunla alışveriş yapmak, gömülü kalması gereken bazı duyguları gün yüzüne çıkarmıştı.

Frances, alışverişi biter bitmez onları dışarı çıkardı. Tekrar arabaya binip bir sonraki dükkâna gittiler. Georgiana günün bir an önce bitmesini diliyordu.

Sıradaki durakları bir yelpaze dükkânıydı. Bir sonrakinde de incilere baktılar. Vitrinde o kadar çok inci sıralıydı ki Frances onlarla evini çevreleyebilir ve hâlâ elinde fazladan birkaç inci bırakabilirdi. Jonathan kendini o kadar kaptırmamıştı ama şapkacıdan iki şapka satın almıştı. Orta şiddette bir hapşırıkla bile parçalanacakmış gibi narin görünen dantelli eldivenleri denemek istemeyen Georgiana ile dalga geçmişti.

Kuyumcуда arka arkaya yüzük deneyen Frances’i izlemekten sıkılan Georgiana, pencereye yöneldi. Yandaki dükkânın

kapı eşiğinde yaşlı bir adam oturmuş, ellerini kaldırarak gelip geçenden para dileniyordu. Georgiana dayanamadı ve Bayan Burton'ın kendisine verdiği bir avuç bozuk parayı adama vermek için dışarı çıktı. Jonathan ve Frances onun gittiğini fark etmemişti. Döndüğünde, Frances'in mutlu bir şekilde elli pound daha harcamış olduğunu gördü.

Frances, elbise için altı farklı kumaş satın aldıktan sonra yorgun düşmüştü. Kumaşlara uygun şapkalar ve eldivenler bulana kadar, sürücünün eşyaları taşımasında ısrar etti. Öğle yemeği için bir restorana girdiler. Müşterileri karşılayan adam, geldiklerini görünce hareketlendi, Frances'i bir masaya oturtmak için acele ederken, telaşından ayakları birbirine dolanıyordu. Restoran büyüktü ama sıcak ve havasızdı, içeride neredeyse boş masa yoktu. Kubbeli tavanından kahkaha ve muhabbet sesleri yankılanıyordu.

Tiksintiyle burnunu kırıştırarak, "Yılın bu zamanında burası kâbus gibi," dedi Jonathan. "Söyle de terasta bir yer ayarlasınlar Franny."

"Toz içinde kalırız," diye itiraz etti Frances. Ancak Jonathan pes etmedi, gürültüden rahatsız olan Georgiana da onu destekledi.

Meydana bakan kapalı bir terasta oturdular. Diğer köşedeki meyhane de çok kalabalıktı. Georgiana, kendi yaşlarında bir grup genci izlemekten kendini alamadı. Şık kıyafetleri veya şapkaları yoktu, yanındaki arkadaşlarının onları son derece paspal bulacağından emindi ama o, beş yıldır modası geçmiş bir elbisenin içinde gergin bir şekilde otururken ve safir mavisi ile kraliyet mavisi saten arasındaki farklardan sanki çok önemli

bir şeymiş gibi bahseden Frances'i dinlerken, o gruptaki herkes mutlu bir şekilde şakalaşıyor, kahkahalar atıyor ve kafaları çekiyordu.

Frances'in lafını yarıda keserek, "Kasabadaki yoksulların durumunu hiç düşündünüz mü?" dedi Georgiana. "Bunu çevrenizde pek görmüyorsunuz ama şuraya bakın, her yerde fakir var. Onlara yardım etmek için bir şeyler yapabiliriz. Belki bir bağış kampanyası düzenler veya bir etkinlik aracılığıyla para toplarız. Bunun görevimiz olduğunu siz de düşünmüyor musunuz?"

İkisi de uzun bir süre ona baktılar.

"Hayır," dedi Frances ve sustu.

Öğle yemeğini bitirip kalkmaya hazırlandıkları sırada, doyurucu bir yemeğin ardından mayışan Jonathan boş boş meydana baktı. Bardağını sert bir şekilde masaya koydu ve sanki korkunç bir şey görmüş gibi elini ağzına götürdü. Frances onun ifadesinin değiştiğini görmemişti ama Georgiana bir anlık dalgınlıkla sordu. "Ne oldu Jonathan?"

İnandırıcı olmayan bir ses tonuyla, "Hiç. Hiçbir şey," dedi ve sinirle Georgiana'ya baktı.

"Ne var?" diye sordu Frances, adamın istemsizce meyhaneye çevirdiği bakışını takip etti.

Biraz zaman aldı ama Georgiana, Jonathan'ın kimi gördüğünü sonunda anladı. Jeremiah meyhaneden çıkmıştı ve yalnız değildi. Kolunda ufak tefek, sarışın bir kız vardı. Kızın üzerinde şık kıyafetler yoktu, hatta Georgiana'dan bile daha fakir görünüyordu ama Jeremiah, hayatında gördüğü en güzel şeymiş gibi o kıza bakıyordu. Kızın yuvarlak bir yüz hattı ve kocaman gözleri vardı. Jeremiah şimdi kulağına bir şeyler fısıldarken gözlerini belletti. Terastan dehşet içinde onları izleyen üçlü dışındaki herkes için o gözlere bakmak ayrı bir zevkti.

Frances taş parmaklıkları iki eliyle kavramıştı, üzerinden atlamaya kalkışacakmış gibi görünüyordu. Derin, acılı bir nefes aldı ve bıraktı, sonra koltuğuna geri oturdu.

“Franny... Sen...”

“Ben ne? Bu hiçbir şey ifade etmiyor Jonathan. Olsa olsa kuzenidir ya da... ya da bir aile dostu. Belki de *ayakkabı boyacısıdır*.”

Georgiana, bir meyhanede pazartesi öğleden sonra çekici bir ayakkabı boyacısıyla buluşmanın normal sayılabileceğini hiç düşünmemişti. Frances’in yüzündeki ifadeye bakılırsa buna arkadaşı da inanmıyordu.

Onlara tekrar bakmadan edemediler. Jeremiah, kızla veda laştı fakat veda öpücüğünü çok uzun tuttu. Kız yerinde bekledi ve adamın arabasına binip yola koyulmasını izledi, sonra meyhaneye döndü.

“Onun bir fahişe olduğunu mu düşünüyorsun Franny?” diye nazikçe sordu Jonathan.

Eşyalarını toplarken, “Seçtiği meslek bu olmasa da bir fahişe olduğuna dair hiç şüphe yok,” diye karşılık verdi Frances. “Hadi.” Ses tonu son noktayı koymaya yetmişti.

Kalabalık restoranın içinden hızla geçerlerken, Jonathan ve Georgiana, birbirlerine attıkları gergin bakışlar eşliğinde Frances’in peşinden gittiler. Sokağa çıktıktan sonra Frances doğrudan meyhaneye yöneldi.

Jonathan kızın önüne atıldı. “Sence bunu yapman mantıklı mı?”

“Yolumdan çekil Jonathan.”

Hiçbir şey onu durduramazdı. Adamı umursamadı ve kasvetli mekâna daldı. Sanki vebalı insanlarla karşılaşmış gibi, etrafına büyük bir tiksintiyle baktı. Müşteriler Georgiana’ya olduk-

ça zararsız görünmüştü. İçerde küçük gruplar vardı, çoğunluğu erkekti. Bira içiyor ve sohbet ediyorlardı. Fakat şimdi hepsi, içeriden dalan lüks giyimli üç kişiye bakıyordu.

Barmene buyurgan bir tavırla, “Sen,” diye seslendi Frances. “Burada pasaklı bir sarışın gördün mü? Az önce buraya girdi.”

“Pasaklı mı?” Barmen şaşırılmış görünüyordu. Frances gözlerini devirdi.

Frances çılgına dönmeden Jonathan araya girdi. “Genç bir bayan. Yaklaşık şu boylarda, gri elbiseli. Onu gördünüz mü?”

“Hımm... Aradığınız kişi Bayan Annabelle Baker’a benziyor. Üst katta bir oda tutmuştu.”

İsmi sanki ağzında ekşi bir tat bırakmış gibi, “Annabelle Baker,” diye tekrarladı Frances.

Geri döndü ve buhar gücüyle çalışıyormuş gibi dışarı fırladı. Georgiana, onu takip etmeden önce, arkadaşı adına barmene küçük bir teşekkür etmek zorunda kaldı.

Ardından gelen sessizlik dayanılmazdı. Georgiana, havada somut ve boğucu bir varlık olduğunu hissedebiliyordu. Arabaya bindikten sonra Frances’in eline uzanmaya çalıştı ama terslendi. Bu konuda konuşmak isteyip istemediğini sordu.

“Hayır,” diye çıkıştı Frances, pencereden dışarı bakmak için başını çevirdi.

İncinmiş olmalıydı ama Georgiana’nın görebildiği tek belirti, kızın vücudunun kaskatı kesildiği idi. Jonathan ise sohbet açmaya hiç niyetli değildi.

Georgiana, yardımı reddeden birine karşı ne yapacağını bilmiyordu. Eve dönüş yolunda o da tek kelime etmedi.

O Perşembe, Burton'ların bir arkadaşının davetine katılmak Georgiana'ya sıkıcı gelmeliydi ama Frances ve onun sessiz hiddetinden kurtulduğu için içten içe seviniyordu. Üstelik kendisini, Bay ve Bayan Burton'a borçlu hissetti ve durumdan şikâyet etmedi. Bayan Burton, hem kahvaltıda hem de öğle yemeğinde konuk listesini sayarken, Georgiana gözlerini yalnızca bir iki kez devirmişti. Bay Burton, kendisine sert bir bakış atan Georgiana ile göz göze gelmeden hemen önce mide fesadı geçirdiğini iddia ederek son anda kaçmayı başarmıştı. Böylece, davet için sadece evin kadınları hazırlandı.

Davetin gerçekleşeceği mülk, Georgiana'nın son zamanlarda gördüğü evler kadar büyük değildi ama klasik tarzda inşa edilmişti ve oldukça güzeldi. Bayan Burton, ev sahiplerinin -daha da önemlisi oğullarının- tahammül edilebilir tipler olduğu konusunda yeğenini ikna etmişti. Ailesi, Georgiana'nın sokaktan geçen herhangi bir adamı bile kendisine âşık edebileceğini ya da kızlarının kendiliğinden buharlaşıp yok olacağını varsaymış olmalılardı ki onun için uygun bir eş arayışı içine hiç girmemişlerdi. Görünüşe göre Bayan Burton kaybedilen zamanı telafi etmeye çalışıyordu.

Taylor'ların üç oğlu vardı. Biri evliydi, kolunda eşiyle geziyordu. Diğer ikisi bekârdı ve küçük olan, Georgiana salona

girdiği andan itibaren onu göz hapsine almıştı. Aşırı yakışıklı değildi ama çirkin de sayılmazdı. Onun hakkında asıl endişe uyandıran ise, tutkulu bakışlarını kızın üzerinden hiç çekmemesiydi. Adam, karakterinin en uç yönlerini, yaklaşmadan ve tek kelime etmeden kıza belli etmişti. Her an cesaretini toplayıp yanlarına gelebilir ve o an Bayan Burton'la sohbet etmekte olan ailesi tarafından tanıştırılabilirdi. Georgiana, adam ilk adımı atmadan önce bulduğu fırsatı değerlendirdi ve kaçtı. Koridorda emin adımlarla yürüdü ve aşağı yukarı yirmi masanın hazırlanmış olduğu karanlık bir yemek odasına daldı.

Konuklar gelmeye devam ediyor, koridorda ve salonda birbirleriyle kaynaşıyorlardı. Konuşma sesleri burada tatlı bir mırıltıya dönüşmüştü. Kapıyı arkasından kapattı ve sırtını kapıya dayayarak derin bir oh çekti, ancak odada yalnız olmadığını fark etti.

Altmışlarında bir adam masada oturmuş, bitmek üzere olan bir mumun ışığında kitap okuyordu. Sayfalara gözlerini kısarak bakıyordu. Zayıf ışıktan ötürü kelimeleri seçmekte zorlandığı belliydi. Tamamen kitaba dalmıştı ve kızın içeri girdiğini fark etmemiş görünüyordu.

Georgiana sessizce dışarı çıkmak üzereydi ki adam ona seslenince irkildi.

“Gitmeden önce bana bir mum getirir misin canım?” Yaşlı adamın sesi biraz zayıftı. Emir vermekten çok, nazikçe rica etmiş gibi konuşuyordu.

“Elbette,” dedi Georgiana, hızlıca denileni yaptı.

Mumu masaya koyarken, adamın sandalyesinin yanındaki bastonu gördü ve yemeğe çağrılmadan önce neden buraya gelmiş olduğunu anladı.

Memnuniyetle iç çekerek, “Teşekkür ederim,” dedi adam, hafifçe titreyen elleriyle gözlüğünü geri itti. “Bu bir aşk hikâyesi.

Kelimeleri zar zor seçebiliyorsan, kimin kalbinin ateşli bir arzuya çarptığını anlamak da oldukça zor oluyor.”

Georgiana güldü, sonra kaba görünme endişesiyle aniden sustu.

“Romantik kitapları mı seversiniz?” diye sordu. Sohbet başlatmak istemiyordu ama aynı zamanda kendisine huzurlu ve kutsal görünmeye başlayan bu odayı hemen terk etmeye de niyeti yoktu. “Romantizmden büyük keyif alırım ama aynı duyguları hissettiğini söyleyen bir erkeğe henüz rastlamadım.”

“İtiraf etmeliyim ki aşk hikâyelerini çok severim. Çok kitap okumakla övünsem de çoğu zaman hayatın anlamı üzerine yazılmış can sıkıcı felsefi düşüncelerin insanı boğduğunu düşünüyorum. Ne de olsa hayat, onu parçalara ayırıp incelemekten ve her bir parçası içinde can çekişmeden de yeterince zor. Bu yüzden romantizme güvenebilirsin. Mutlu sona giden yol, genellikle hor görülen veya ölen âşıklarla dolu oluyor, ancak sonuna kadar gidebilersen, genellikle bir düğünle ödüllendiriliyorsun.”

“Oturabilir miyim?” diye sordu Georgiana. “Rahatsız etmek istemem. Kendinizi kitaba çok kaptırdığınızı söylerseniz hiç alınmam ve sizi tehlikedeki âşıklarla baş başa bırakırım.”

“Hayır, otur tabii.”

Georgiana, adamın yanındaki sandalyeyi çekti. “Salonda dikkatinizi çekmek için kırk takla atacak pek çok beyefendi olduğu halde, sizin gibi genç bir hanımın vakit geçirmek için beni seçmesini büyük bir iltifat olarak kabul ediyorum.”

“Açık konuşmam gerekirse,” dedi Georgiana içini çekerek, “dikkatlerden kaçmak için buradayım. Kendi aşk hikâyemi başlatmayı göze almaktansa sizinle oturup başkalarının aşk meselelerini tartışmayı yeğlerim.”

Adam güldü. “O zaman söyleyin bakalım Bayan... Ah, kusuruma bakmayın, adınızı sormadım.”

“Bayan Georgiana Ellers, efendim.”

“Bayan Ellers, en sevdiğiniz kadın kahraman kimdir? Yaptığı korkunç ve kaçınılmaz hatalardan sonra, sonunda hak ettiğini buldu mu?”

Yemek vakti gelmişti. Georgiana ve yeni arkadaşı, kitaplar üzerine mutlu bir şekilde o kadar uzun süre konuşmuşlardı ki Georgiana orada bulunmalarının asıl sebebini unutmuştu. Birkaç kişi odaya girmeye başladı ama o hiç farkına varmadı. Hâlâ heyecanla Samuel Richardson’ın eserlerinden söz ederken, birisi yaşlı adamın omzuna dokundu. Georgiana tam lafının ortasında başını kaldırdı.

“Thomas?” diye bağırdı, şaşkınlığını gizleyemeyince yaşlı adam ona gülümsedi.

“Oğlumla tanışıyorsunuz demek! Ne harika,” dedi, Thomas’ın elini tuttu ve hafifçe sıktı.

Georgiana afalladı. “Oğlunuz mu?”

Yaşlı adamın Thomas’ın babası olduğunun ortaya çıkmasına neden bu kadar şaşırmıştı? Birbirlerine fiziksel olarak benzemeseler de her ikisinde de derin düşüncelere dalmışlık havası vardı. Son zamanlarda kurduğu tüm hayallerin en küçük ayrıntısına kadar aklına gelmesine engel olamadı. Resmen tanıştırılmadığı birisiyle yaptığı yazışmalar, gözlerinin önündeki etten kemikten bir babayla karşılaşınca, birden aşırı derecede uygunsuz göründü. Her gece uykuya dalmaya çalışırken düşlediği şeyleri bilseydi, nazik ve güler yüzlü baba Hawksley kesinlikle dehşete kapılırdı. Georgiana utancından kızardı, yaşlı adam durumu anlamış

gibi gülümsedi. Aklını okumuş olması ihtimalini düşününce, Georgiana'nın içine bir kuşku çöktü ve daha çok strese girdi.

“Ah, evet, benim adım *James Hawksley*. Bayan Ellers ile edebiyat hakkında konuşuyorduk. Sanırım onun çok vaktini aldım. Görüyorum ki yemek vakti gelmiş, ev sahiplerimiz de yerlerimizi belirlemek için büyük çaba sarf etmişler.” El yazısıyla özenle yazılmış bir isim kartını işaret etti. Georgiana, orada oturduğu süre boyunca gözünün önünde duran isimliği fark edememişti. Telaşla teşekkür etti ve kendi yerini bulmak için yanlarından ayrıldı.

Masasını bulduğunda, solundaki isim kartında özenli, eğik bir yazıyla *Bay Thomas Hawksley* yazdığını fark etti. Kendi adını onunkiyile yan yana görünce kalp atışları hızlandı. Bu güzel tesadüf, dikkatle kaçındığı en küçük oğul Marcus Taylor'ın, Georgiana'nın diğer tarafında oturuyor olması gerçeğiyle gölgelendi. Masanın diğer ucunda derin düşüncelere dalmış Bayan Burton her şeyden habersizmiş gibi görünüyordu.

Bay Taylor hiç vakit kaybetmeden kendini tanıttı. Georgiana ona döndü, hemen arkasında yerine oturan Thomas'ın varlığını fark edince, Marcus'un söylediklerine odaklanmakta zorlandı. Ne yazık ki Marcus hoşsohbet biri değildi.

“Elbisenizi çok beğendim,” dedi delikanlı. Ağzındaki çorbasını yutmadan konuştuğu için, çorba damla damla çenesinden aktı. “Annem sizin hakkınızda her şeyi anlattı. Haklıymış, çok da fena değilmişsiniz.”

Georgiana, solundan hafif bir kahkaha duyduğuna emindi ama bu kahkaha kibarca bir boğaz temizleme sesine dönüşmüş gibiydi.

“Teşekkür ederim Bay Taylor. Eviniz çok güzelmiş.”

Aniden somurtarak, “Evet, evet. Ancak hiçbir zaman benim olmayacak,” dedi. “Beş parasız kalmayacağım ama nihayetinde

ben en küçük kardeşim. Yine de,” diye ekledi. Neşesi yerine geldi. “Mirası en büyük ağabeyim Samuel alacak olsa da en korkunç eş de kendisinde. Her şeyin iyisine sahip olamıyorsunuz. İnsanın iyi bir eşi olunca, ne kederlenir, ne mızızlanır ne de... Ne de gözü çay fincanlarını yerleştirecek yeni bir dolap arar.”

“Evet,” dedi Georgiana. “Çenenize çorba bulaşmış Bay Taylor.”

“Ah! Gerçekten mi?”

Çenesini peçeteyle sildi. Diğer yanda oturan kadın, yüzünü güzelce çorbaya bulamış Marcus’a, çorbanın içinde neler olduğunu sordu. Georgiana sohbetin son bulmasının verdiği rahatlıkla, keyifle kendi çorbasını içen Thomas’a döndü. Adamın yüzünde yapmacık bir gülümseme vardı.

Alçak bir sesle, “Hiç komik değil,” diye tısladı Georgiana.

Çorbasından bir kaşık daha alarak, “Komik,” dedi sessizce adam.

Georgiana, adamın çorbasını yemekte hiç sorun yaşamadığını fark etti, ardından diğer yanındaki adam yüzünden beklentilerini çok düşürmüş olabileceğini düşündü.

Konuyu değiştirmeye hevesli bir şekilde, “Baban harika biri,” dedi.

Adamın ifadesi ciddileşti ve düşünceli bakışlarla kaşığını incelemeye başladı. Georgiana’ya döndü.

“Öyledir. Başkalarının yanında uzun zamandır böyle gülümsememişti.”

Lafını çok bölmek istemeden, “O... hasta mı?” diye sordu Georgiana.

“Evet. Yine de aramızdan hemen ayrılmayacak, bunu söylemekten mutluluk duyuyorum. Onu asıl rahatsız eden fiziksel

bir sorunu yok. Sanırım...” Sustu, hafifçe başını salladı ve sesini alçaltarak devam etti. “Sanırım Bay Taylor seninle tekrar konuşmak için can atıyor.”

Gözleri kocaman açılmış bir halde, “Lütfen,” diye fısıldadı Georgiana, “Dolaplar hakkında konuşacak. Sırf yeterli saklama alanına sahip olmadığını unutmak için benimle kadeh kaldırmak isteyen biriyle evlenmek istemiyorum.”

Georgiana, onu güldürmek istemiş ve başarılı da olmuştu. Thomas duyulmamak için alçak sesle devam etti.

“Eğlenceli ve önemli bir sohbete dalmışız gibi görünmemiz gerek.”

“Zaten öyle değil mi?” diye yanıtladı Georgiana.

Adam kaşlarını kaldırdı. Georgiana, utancından kızarmamak için dudağını ısırıp arkasını dönmek zorunda kaldı.

“Son görüşmemizden sonra Cecily’nin iyileştiğini duyduğuma sevindim.”

“Evet, iyileşti. Ancak Jane, arkadaşımızın hastalığının nüksetmesinin an meselesi olduğunu söylüyor.”

Cecily’nin durumu aklına şarabı getirdi. Kadehine uzandı.

Thomas, düşüncesini doğrulamak için sorgular gibi konuştu. “Herhalde bu akşam kafayı çekmiyorsun.”

Georgiana kaşlarını çattı. “Çok içmiyorum. Böyle saygın bir davette körkütük sarhoş olmak, herhalde kabul edilebilir bir davranış sayılmaz. Yalnız Bay Taylor bana bir daha yanaşırsa, şu kadehi kafaya dikerim.” Kadehini geri koydu. “İçki içmem konusunda oldukça endişeli görünüyorsun.”

“Hayır, hayır, öyle bir izlenim bırakmak istemem. Sadece, bir insanın gerçek karakterini sarhoşken görmek imkânsızdır,” dedi Thomas, kendi kadehini kaldırıp bir yudum aldı. “Sanırım biraz gücendin.”

“Hakkımda ne çabuk hüküm veriyorsun,” dedi Georgiana. “Aynı partilere katılıyoruz. Benzer arkadaşlarla takılıyoruz. Sen de içiyorsun! Şu anda bile elinde bir kadeh var. Neden senin ve diğerlerinin yaptığı gibi eğlenmeme ve aynı delilikleri yapmama izin verilmesin? Sadece... Sadece kadın olduğum için mi onaylamıyorsun? Her partiden saat dokuzda ayrılmamı, bir daha alkole dokunmamamı ve... Ahlaksız düşüncelere daldığım her vakit, gruptan müsaade isteyip gitmemi mi tercih ederdin?”

“Kesinlikle hayır,” dedi sessizce, sesinin alçak tınısı kızın üzerinde hoş bir ürperti yarattı. Bir anlığına bakiştılar. Georgiana, şimdiye kadarki en müstehcen düşüncelerinin olay yeri olan şarap mahzenini Thomas’ın da aklına getirip getirmediğini merak etti. “İtiraf etmeliyim ki çok içmekten hoşlanmam. Eğlenmek için ne yaptığın elbette sana kalmış. Ancak bir kere bile tökezleyip düşmediğin bu sohbetimizden çok zevk aldım. Vakıit oldukça keyifli geçiyor.”

Georgiana bu sefer iyice kızardı, utancını artık saklayamıyordu. Yere kapaklanmaktan pek hoşlanmasa da onun yanında tekrar düşerse neler yaşanacağı, bir hayli ilgisini çekti. Özellikle, nadir yaşadığı tahrik edici fiziksel temaslara zemin yarattığı için, kendini yere atmaya hazırды.

“Hakkımda ne düşündüğün önemli değil, ancak sandalyede otururken öylece düşmek kolay iş değil,” dedi. El değmemiş çorbasını alıp yerine yeni bir tabak koyan garsona gülümsedi. Tüm hizmetçiler geri çekilip çevrelerindeki mırıltılar yeniden yükselene kadar sessizce beklediler.

“Bana mektup yazdın,” dedi adam.

Alçak sesle söylenen bu cümlede, kalabalık odada minik bir vaha gibi duran, tuhaf bir samimiyet yatıyordu. Georgiana o kadar afallamıştı ki aklına esprili bir yanıt gelmemişti.

“Evet. Şey... Üzgünüm,” dedi.

“Özür dileme.”

Adam ona bakıyordu. Bakışlarını bir müddet kızıdan kaçırmadı. Sonra birden yüzü ifadesizleşti ve kayıtsızlaştı. Yemeğe devam etmek için çatal bıçağını eline aldı.

Georgiana, adamın neden böyle davrandığını hemen çözdü. Bay Taylor, kızın dikkatini çekmek için artan bir sesle boğazını temizliyordu. Hayal kırıklığıyla içini çekti, Marcus’un ne istediğini duymak için ona dönmeden önce yüzüne sahte bir gülümseme kondurdu.

Akşam yemeği, Bay Taylor'ın Georgiana'yı boş sohbetiyle esir alması nedeniyle sanki bir asır sürmüştü. Yemek vaktinin bitmesi Georgiana'yı sevindirmişti. Misafir odasında diğer kızların yanında oturmuştu, teyzesi ile Marcus'un annesi konuşurlarken onları yarım yamalak duyabildi. Dışarıda bir yaz fırtınası daha başlamıştı. Zamanın daha hızlı geçmesini dileyerek, pencere camına vuran yağmur damlalarına daldı. Kapının hemen yanında oturduğu için erkeklerin akşam yemeğinden sonra âdet haline getirdikleri gizemli etkinlikleri dinleyebiliyordu. Thomas'ı tekrar görmek için öyle hevesliydi ki kadın ve erkek gruplarının birleşmesi fikri ortaya atılınca, neredeyse Bayan Burton'ın elindeki şeri kadehini düşürmesine neden olacaktı.

Erkekler içeri girdiler. Thomas, babasıyla derin bir sohbe dalmıştı. Bir eli babasının kolundaydı. Taylor'ların en küçük oğlu, Georgiana'yı hemen bulmuştu. Georgiana, ondan kurtulmanın kibar bir yolunu bulamadı. Piyanoda onlar için bir şeyler çalması yönündeki isteğini de duymazlıktan gelemeydi.

“Çok kibarsınız. Korkarım iyi bir piyanist değilim Bay Taylor,” dedi. Birden, Thomas'ın kendisi hakkındaki düşüncelerini umursamadan çok daha fazla sarhoş olmayı diledi.

Kendinden emin bir tavırla, “Mümkün değil! O kadar güzel elleriniz var ki eminim şahane çalıyorsunuzdur,” diye yanıtladı Marcus.

Georgiana, onun görüş alanından çıkmaları için ellerini arkasında birleştirdi.

Odanın diğer ucundan, “Ben çalarım,” dedi Thomas. Kimse- nin itiraz etmesine izin vermeden piyanoya doğru yürüdü.

“Çok güzel,” dedi Bay Taylor, yüzünde titrek bir gülümseme belirdi. “İtiraf etmeliyim ki Bayan Ellers’ı dinlemeyi tercih ederdim. Eminim sizin elleriniz de marifetlidir Bay Hawksley!” Kendi şakasına kahkahalarla güldü. Georgiana ise tamamen farklı bir nedenle gülümsüyordu.

Thomas piyanonun başına oturdu, kendini müziğe kaptırmadan önce ufak bir parmak bükmesiyle birkaç saniye bekledi ve sonra çalmaya başladı. Müzik başta hafifti, ancak gittikçe hızlanarak şiddetli, sarsıcı ve etkileyici bir melodiye büründü. Georgiana daha önce piyano çalan bir adam görmemişti. Kendini aniden müziğe kaptırdı. Thomas özgüvenle -neredeyse bir saldırganlıkla- çalıyordu, kendi arzusuyla piyano başına oturduğu için küstah gibi görünmesi gerekiyordu fakat büyüleyiciydi. Georgiana, çoğu müziğin aynı kalıpları tekrar ettiğini düşünürdü. Ona göre, eğitimi alınırsa sonraki notanın ne olabileceğine dair doğru bir tahminde bulunulabilirdi ve bu insanı, müziği dinlerken koruyucu bir güven duygusuyla kaplardı. Bu müzik ise, tam tersini yapıyordu. Dinleyici, müzikal bir uçurumda devamlı sallanıyor, tutunacak bir şey arıyor, sonra birdenbire uyumsuz bir nota dizisi veya küçük bir akorla vurulmuşa dönüşüyordu. Müziğin nereye gideceğini kimse tahmin edemiyordu. Sohbetler kesilmiş ve tüm gözler Thomas’a çevrilmişti. Bu müzik, sohbetin veya çayın yanında dinlenecek türden değildi,

tüm dikkatin kendisinde olmasını istiyordu. Birkaç dakika sonra Thomas aniden durdu.

Odanın öteki ucundan, “Daha çok çalmalısınız Bay Hawksley! Siz büyük bir yeteneksiniz!” diye bağırdı genç bir kadın.

“Korkarım ki yapamam.” Özür dilercesine bir jest yaptı ve piyanonun başından kalktı. “Viyana’daki bir dostum bitmemiş halini gönderdi. Üzerinde çok az çalışabildim.”

“Georgiana’mıza da öğretmelisiniz Bay Hawksley!” dedi Bayan Burton. Gözlerinde, niyetini kolayca belli eden telaşlı bir parıltı vardı. Georgiana yan masanın altından teyzesinin kaval kemiğine tekme atmak istedi. “Şimdiye kadar dinlediğim en iyi piyanistsiniz ve yeğenimin müzik konusunda biraz cesarete ihtiyacı var.”

Thomas, gözlerini deviren Georgiana’ya döndü.

“Derse hemen başlayabiliriz! Zaten şu an başka kimse çalmak istemiyor değil mi?” Kimse itiraz edecek vakit bulamasın diye hemen araya girip, “Güzel, o zaman karar verildi,” dedi Bayan Burton ve ikisine de gülümsedi.

Thomas piyanoyu işaret ederken, düşünceleri yüzünden okunamıyordu. Georgiana yaklaştı ve banka oturdu. Adam da yanına bir sandalye çekti. Neyse ki insanlar yeniden sohbete dalmışlardı. Georgiana, müzikal beceriksizliğini geniş bir seyirci önünde sergileyecek olmaktan pek hoşlanmadı.

“Bir şeyler çal,” dedi sessizce adam. İkilinin bacakları piyanonun altında neredeyse birbirine değecekti.

Georgiana, bir ayağıyla yumuşak pedala basarak, elinden geldiğince *Sonata facile*’nin girişini çalmaya başladı. Utançtan kızardığını hissetti. Thomas’ın biraz önceki performansından sonra, piyanoya yeni başlamış bir çocuk gibi çalışıyordu.

“Bu iyi değil,” dedi Georgiana. “Umutsuz bir vakayım.”

Thomas gülümsedi. “Çok gerginsin. Biraz daha dik otur.”

Kızın duruşunu düzeltmesine yardımcı olmak için elini dik-katli bir şekilde onun kürek kemiğinin üzerine koydu. Georgi-ana, adam elini çekene kadar heyecandan nefes alamadı. Sanki omuzlarına hafifçe dokunulmaktan çok daha ayıp bir şey yapıldığı fark edilmiş gibi bir kahkaha koptu. İzlenip izlenmediklerini anlamak için hızla döndü. Misafirler, bir tür kafiye bulma oyunu oynamak için şöminenin yanında toplanmıştı. Georgiana, Bayan Burton’ın *çiçek* ile kafiyeli olacak bir kelime bulmakta zorlandığını duyabiliyordu. Yaşlı Bay Hawksley, odanın köşesinde bir lambanın yanında yalnız başına oturmuş, bir kez daha mutlu bir şekilde kitabına dalmıştı.

“Tekrar dene. Kendinden emin bir tavırla çal. Tesadüfen doğru yapabilirsin, işte o zaman sanki bunu hep doğru yapacaktıydın gibi gelir.”

Georgiana güldü ve biraz daha özgüvenle yeniden çalmaya başladı. Müzik kulağa daha hoş gelmeye başladı. Bir notayı kaçırdı ama devam etti. Thomas cesaret verici bir şekilde gülümsedi.

Sessizce, “Akşamı nasıl iyi geçireceği konusunda babanın iyi bir fikri varmış gibi görünüyor,” dedi Georgiana.

“Ah, evet. Ev dışında vakit geçirmekten hoşlanmıyor ama dışarı çıkması için ısrar ediyorum.”

“Evden çıkmıyor mu?” Georgiana başını kaldırıp ona baktı, tuşlara bakmadan hatasız çalmaya devam edince kendi kendine şaşırdı. “Çok hoş, çok cana yakın görünüyor. Böyle bir adamın içine kapanmasına ve dünyadan uzaklaşmasına inanamıyorum.”

“Çabuk yoruluyor,” dedi Thomas, piyanoya bakarak kaşlarını çattı. “Parmaklarını bükmelisin. Avucunda bir elma tuttuğunu hayal et.” Nasıl yapılacağını kendi eliyle gösterdi. Georgiana onu

taklit etmeye çalıştı. “Hayır, bilekten değil. İşte.” Adam uzanıp düzelitti, sonra uzun bir süre elini kızın elinin yanında tuttu. “Kardeşim Edward iki yıl önce aniden öldü,” dedi. Sesi o kadar alçaktı ki kız onu zorlukla duyabildi. “Hemen ardından annemi de kaybettik. İkimiz için de zor bir dönemdi ama özellikle babam için... Hâlâ atlatamadı ve düzeleceğini de sanmıyorum.”

“Başın sağ olsun,” dedi Georgiana, adamın sözlerinin tüm ağırlığı üzerine çökünce, parmakları tuşların üzerinde kalakaldı.

Kardeşini kaybetmek yeterince kötüyken, hemen ardından annesini kaybetmenin yaşattığı umutsuzluğu anlaması mümkün değildi. Nasıl tepki alacağını düşünmeden uzandı ve yavaşça onun elini sıktı. Adam elini hemen çekmedi. Georgiana, adamın parmaklarının sıcaklığından ve parmak boğumlarının kendi avucundaki baskısından oldukça etkilendi. Ancak Thomas aniden ayağa kalktı, sandalyesini geri itti ve gözden kaybolmadan önce biraz hava almakla ilgili bir şeyler mırıldandı.

Georgiana etrafına bakındı. Adamın hızlı çıkışını kimse fark etmemişti. Kimse onlara bakmıyordu. Herkes oyuna dalmıştı.

Bir süre piyanonun başına oturup kahkahaları dinledi, sonra cesaretini toplayıp ayağa kalktı ve Thomas’ı takip etti. Giderken Bay James Hawksley’nin kitabından başını kaldırıp ona tebessüm ettiğini ve okumaya geri döndüğünü fark etti.

Thomas’ın nereye gittiğini bilmiyordu, evin iç kısımlarına uzanan koridor boyunca yürüdü ve onu gördü. Bahçeye açılan Fransız balkon kapılarından biri açıktı. Adam, şiddetli yağmur nedeniyle bahçeye çıkmamıştı, balkon sundurmasının hemen altında duruyordu. Gözlerini çitlerin ardına çevirmiş, iki elini de yumruk yapmıştı.

Georgiana kapı eşiğine yaklaştı ve dışarı çıkmadan önce elini kapının üzerine kısa bir süre koyarak bekledi.

“Özür dilerim.”

Adam arkasını dönmedi.

“Özür dilemeyi bırakmalısın,” dedi boğuk bir sesle.

Georgiana yağmurdan ötürü onu zar zor duyabilmişti. Eşiği geçtiğinde, şiddetli yağmurun sesi daha da artmıştı.

“Ben sadece... Benimle konuştuğun için teşekkür etmek istedim. Bana açılmandan bahsediyorum. Yerinde olsaydım hayatta nasıl devam edeceğimi bilemezdim. Ben... Seni teselli edecek bir söz bulamıyorum. Fakat ihtiyaç duyarsan benimle tekrar konuşabilirsin. Beni iyi tanımadığını biliyorum ama teklifim her zaman için geçerli, yani... Eğer içini dökmek istersen dinlemeye hazırım.” Soluklanmak için durdu ama o kısacık anda bütün cesaretini yitirdi. “Her neyse, ben... Rahatsız ettim sanırım. Seni yalnız bırakayım.” İçeri dönmek için hareketlendi.

“Dur,” dedi adam.

“Efendim?”

“Yanımdan ayrılma. Rahatsız etmedin.” Baş ağrıyormuş gibi elini alnına koydu. “Sohbetinden memnunum. Kal.”

“Özür dilerim, seni üzdüğümü sandım.”

Georgiana, adama yaklaştı. Thomas şakağını ovdu ve sonra elini yanındaki taş sütuna dayadı. Bu sırada Georgiana onu endişeyle inceledi, adam birdenbire bitkin bir hale bürünmüştü, sanki zar zor ayakta durabiliyordu.

“Hayır. Bu monoton hayatta, seni keyifli bir kaçamak olarak görüyorum.”

Derin bir nefes aldı, toparlanmaya çalıştı. Bir süre sessizce durdular.

“Biliyorum... Sen bir erkeksin,” diye söze girdi Georgiana, cümlesine oldukça tuhaf bir şekilde başladığını fark edince bitirmek için acele etti. “Muhtemelen nasıl hissetmen ve nasıl dav-

ranman gerektiğine dair bin türlü kural vardır. Ama duyguların yokmuş gibi davranmak zorunda da değilsin. En azından benim yanımda buna gerek yok.”

Thomas nihayet ona döndü. Georgiana, onun gözlerinde beliren açık, korumasız yarayla ve içine kök salmış hüznle yüzleşmeye hazır değildi. Sanki göğsüne bir hançer saplanmıştı. Kapıldığı duygu seli ve bu ani savunmasızlık ânı onu zerre kadar korkutmamıştı. Okuduğu romanlardaki hiçbir kahraman, haklı bir öfkeden başka bir şey hissetmemişti. Bir keder ânı, hızlı ve kanlı bir intikama dönüşüyordu. Adamın kitap gibi ezberden konuşmamasına sevindi, konuşsaydı yalan söylediğini gözlerinden anlayabilirdi.

Bir rüyadaymış gibi yaklaştı ve Thomas’ın yüzüne uzandı. Adam onu durdurmaya çalışmadı. Kızın başparmağı elmacık kemiğine dokundu. Thomas gözlerini kapadı, sonunda yüzü gevşedi, kızın temasıyla rahatladı ve kirpiklerinin arasından bir damla gözyaşı aktı.

Georgiana onu öpecekti. Ne kadar aptalca olursa olsun, ondan çok hoşlandığını, incindiğini görmenin kendisine acı verdiğini ve omuzlarında çok fazla yük taşıdığını söylemek istedi. Bir öpücük, her şeyi anlatabilirdi. Başını kaldırdı, adam gözlerini açtı. Bakışları, kızı acısından tiksindirmeye ve geri çekilmeye teşvik edermişçesine aniden sertleşti.

Kızın geri çekilmeyeceğini anlayınca ani bir hareketle kızın beline sarıldı, kendisine doğru sertçe çekti ve...

Georgiana’nın, bir Shakespeare komedisi dışında anlam vermeyeceği türden bir zamanlamayla, “Bayan Ellers,” dedi arkalarından biri. İkili hızla birbirinden uzaklaştı.

Kapı eşiğinde uzun boylu, kınayıcı bir ifadeyle bakan bir hizmetçi duruyordu, gözlerini başka tarafa çevirmişti.

“Bir Campbell hanımefendisi geldi ve sizinle konuşmak istiyor.” Evin içini işaret etti.

Georgiana heyecanını bastırdı ve dönüp Thomas’a bakmaya cesaret edemeden hizmetçinin peşinden gitti. Ondan ayrıldığı an, her şeyi kendi kafasında yaşadığını sandı. Thomas’a gerçekten dokunmuş muydu? Adam gerçekten ona içini açmış mıydı? Kıza o gözle bakmış ve onu *arzulamış* mıydı?

Hizmetçiyi hızla takip ederken kafası karışıkta. Frances’in onu nasıl bulduğu ve akşamın bu saatinde tek başına bir yabancının kapısına ne sebeple gelmiş olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Antreye varıp Frances’i gördüğünde nutku tutuldu. Kız sırlıklamdı, kurdeleleri hüznünlü bir şekilde yerde sürüklenen bonmesini sımsıkı tutmuştu. Saçlarıyla makyajı dağılmıştı ve hüngür hüngür ağlıyordu.

“Frances! Ne oldu sana?” diye bağırdı Georgiana. Başka bir hizmetçi, elinde bir battaniyeyle merdivenlerden koşarak indi. Georgiana ona yardım etti ve battaniyeyi Frances’in omuzlarına attılar. “Hasta mısın? Taylor’lar doktor çağırsın mı? Ya da Tanrım, banyo yapmanı sağlayabilirler, sırlıklam olmuşsun.”

Hıçkırarak, “Hayır, hayır,” diye mırıldandı Frances. Hizmetçiyi uzaklaştırdı, sendeleyerek merdivenin başına gitti ve en alt basamağa yığıldı. Georgiana da yanına oturdu. “*Seni görmeye geldim George. Beni anlayacak... dinleyecek birine ihtiyacım vardı.*”

Gözleri kızarmıştı. Georgiana alkolün kokusunu alabiliyordu. Koku sadece nefesinden gelmiyordu, kızın üzerine de sinmişti. Teselli etmek için ıslak omzuna sarıldı. Misafir odasından hâlâ kahkaha sesleri geliyordu. Birilerinin dışarı çıkıp Frances’i bu durumda görmemesi için dua etti.

Frances ıslak bir bukleyi gözlerinin önünden çekerken, “Beni nasıl buldun?” diye sordu Georgiana.

“Nasıl mı? Zor değildi. Cecily ve Jane’le birlikteydim ama olanları hâlâ onlara anlatamadım. *Gerçeği* bilen biriyle konuşmam gerekiyordu. Jane’e anlatamam, mümkün değil, bu yüzden evine gittim ve Bay... Bay Burton bana burada olduğunu söyledi. Pijamalarıyla çok komik görünüyordu,” dedi hafif bir kahkahayla. Ancak kahkahası kısa sürede hıçkırıklara dönüştü. “Ah, George, Jeremiah bana yazmadı. Beni ziyarete gelmedi. *Babamla* hiç konuşmadı. Bir ayı geçti. Lanet olası Jonathan *haklıydı*. Her şey öyle karmaşık ki elimden bir şey... hiçbir şey...”

Georgiana elini ağzına götürdü ve sonra parmaklarının arasından tereddütle konuştu.

“Peki ya... çeşitli... hazırlıklar yapması gerekiyorsa? Konuyu ailesine açmalı ya da plan yapmalı ya da...”

“Ya da,” dedi Frances. Sinirlendi ve kelimeleri yuvarlayarak söylemeye başladı, “evlenmeye baştan beri niyeti yoktu. Hiç istemedi! Karşısına çıkan diğer kızlar gibi aptalca davrandım. Hatta daha aptalca, çok çok aptalca... Çünkü ben... Çünkü bizim...”

Kendisini Georgiana’nın omzuna bıraktı, yeniden için için ağlamaya başladı. Georgiana onu sakinleştirdi. Kızın başını okşarken parmakları ıslak saçlarına dolandı.

“O kız. *Annabelle Baker*. O bir fahişe değil George. O bir hiç. Sadece bir tüccar kızı. Aylardır onunla görüşüyormuş. O barda gizli saklı buluşuyorlarmış. Kızın bütün masrafını karşılamış. Odasının, yemeğinin, her şeyinin faturası Jeremiah’a kesilmiş.”

“Aman Tanrım, Frances. Bunu nasıl öğrendin?”

“Nasıl mı? Avukatımız araştırdı. Jeremiah beni de o kız gibi adi bir fahişe olarak görüyor olmalı. Benim bir *hiç* olduğumu

sanıyor ama değilim George. Ben değerliyim.” Kontrolsüzce titremeye başladı.

“Belki... belki de bu ilişkinizin sonu değildir,” dedi Georgiana. “O biraz çılgın ama sen de öylesin Frances, bu yüzden iyi anlaşıyorsunuz. Belki de kaygılarından kurtulması gerekiyordur.”

“Şimdi nasıl onunla olabilirim? Aşkımız yalanmış. Jeremiah’ı ne zaman düşünsem, o sürtüğü de yanında hayal ediyorum.” Ses tonu yükseldi. Georgiana gergin bir şekilde yemek odasına doğru baktı.

“Hadi Frances. Eve dönmelisin. Git biraz dinlen, yarın sana uğrarım ve uzun uzun konuşuruz. O bir hain, bir serseri, bunu yaptığına inanamıyorum ama her şey yoluna girecek, göreceksin. Şimdilik yatağına gidip uyuman gerek.”

Frances kaskatı kesildi, battaniyenin köşesiyle gözyaşlarını sildi ve aniden ona baktı.

“Özür dilerim George.” Rahatsız edecek kadar yüksek bir ses tonuyla, “*Burton’ların* saygın dostlarının önünde seni *utandırıyor muyum* yoksa?” diye sordu.

“Hayır! *Hayır*. Sadece kötü bir gece geçiriyorsun,” dedi telaşla Georgiana. “Bilirsin, sabah her şey daha iyi görünür. Yarın yağmur diner ve bir şeyler içmek için sana gelirim. Konuşur ve satranç oynarız... Her şeyi hallederiz.”

Bu işin nasıl çözülebileceğine dair hiçbir fikri yoktu ama bu yarının sorunuymdu. Şu anda her türlü teselli yolunu denese de Frances’in onu umursayacak hali yoktu.

“Pekâlâ,” dedi huysuzca Frances, güç bela ayağa kalktı. Gözlerini ovuşturdu, göz makyajı parmaklarına bulaştı. Georgiana’nın ardına bakınca donakaldı. “Ah, şu gelen *Thomas Hawksley* değil mi?”

Georgiana geri döndü ve Thomas'ın gerçekten de koridorda olduğunu gördü. Adam, aralarında hiçbir şey yaşanmamış gibi bakıyordu. Sanki yolda rastladığı tanıdık birinden başkası değilmiş gibi, yüzünde tamamen boş bir ifade vardı.

Yarım bir reveransla selam verircesine, "Bayan Campbell," dedi sertçe. "Bayan Ellers, iyi misiniz diye bakmaya..." Frances'in darmadağınık haline şaşırarak, "Bayan Campbell, her şey yolunda mı?" dedi.

"*Yolunda*," diye karşılık verdi Frances, ıslak ve tedirgin bir kedi gibi tüyleri diken diken olmuştu. "Kurtarılmaya ihtiyacım yok Bay Hawksley, minik partinize geri dönebilirsiniz."

"Frances," dedi Georgiana gergin bir şekilde. "Sadece iyi olup olmadığını soruyor."

Frances gözlerini kıstı, kaşlarını kaldırarak alaycı bir ifadeyle adama baktı.

"*Sahiden mi* George? Kahramancılık oynamak için başka bir şans arıyor. Kulübede yaptıklarından sonra Cecily'nin kendisine en içten şükranlarını sunacağı günü beklediğinden eminim. Şimdiyse acıklı hikâyeleriyle oltasına gelecek başka birilerinin peşindedir."

Frances, Thomas'ı aşağılayıcı öyle korkunç bir yorumda bulunmuştu ki Georgiana ağzını açamamıştı.

Kendinden emin bir ses tonuyla, "Sizi temin ederim ki Bayan Campbell, böyle bir şey aklımın ucundan bile geçmez," dedi adam. "Bayan Ellers bilir ki, sadece yüksek saygılarımla..."

"Of, sıkıyorsun Thomas. Trajik hikâyeli münzeviler pazarında değiliz. Bütün o can sıkıcı ve sefil hâllerin sana burada puan kazandırmıyor. Sırf kardeşin öldü ve senin için üzülüyor diye kız seninle yatmayacak." Thomas'ın ağzı açıldı ama konuşmadı.

“*Bayan Ellers...* böylesine donuk, yavan ve yorucu tiplere ilgi duymaz.”

Kemik kadar kırılgan bir sesle, “İyi geceler Bayan Campbell,” dedi Thomas.

Aniden döndü ve partiye doğru yürüyerek gözden kayboldu.

Georgiana dehşet içinde arkasından baktı. Nasıl bu kadar acınası, bu kadar korkak olabilirdi? Frances adamın karakteri hakkında atıp tutarken hiçbir şey söylememişti. Thomas, o gece duygularını paylaştığı Georgiana’nın kendisini savunmak için hiçbir şey söylemeden öylece durmasına şahit olmuştu. Georgiana, Frances’e çok sinirlendi ve onu merdivenlerde bırakıp Thomas’ın peşinden koşarak, arkadaşına kızgın olduğunu söylemek istedi. Ancak Frances yine ağlamaya başladı, titreyen parmaklarıyla bonesini takmaya çalıştı. Georgiana öfkesini bastırdı ve kıza yardım etti. Garip bir şekilde arkadaşına karşı duygusuzlaşmıştı, ardından kapıya kadar ona eşlik etti.

“Sabah görüşürüz,” dedi.

Frances tamamen düşüncelere dalmış gibiydi, yağmurun önünde sadece silueti görünüyordu, ardından Georgiana’yı sıkıca kucaklamak için öne atıldı. Georgiana buna samimi bir karşılık veremedi, elleri iki yanında boşta sallanıyordu. Frances, omuzlarında Taylor’ların battaniyesiyle arabaya binerken, Georgiana ona el salladı. Arabacı atı dehledi ve gecenin karanlığına doğru hızla yola koyuldular.

Georgiana misafir odasına tekrar girerken endişeliydi ama kimse onun yokluğunu fark etmemişti. Teyzesinin yanına oturdu, Thomas’la göz göze gelmeye çalıştı ama Thomas ona doğru hiç bakmadı. On dakika sonra o ve babası misafirlerle vedalaşmaya başladılar. Babası oldukça sakin görünüyordu.

Bay James Hawksley, kızın yanına varınca onun elini tuttu ve iyi dileklerde bulundu ama Thomas gözlerini kızın arkasındaki duvara dikerek başını salladı ve sonra babasıyla birlikte odadan çıktı. Adamın gidişini izlerken, kelimeler Georgiana'nın boğazında düğümlendi.

Yeni bir şeri şişesi açtırmış Bayan Burton, yeğeninin iç organlarının kâğıt bir mendil gibi parçalandığının farkında değildi. Hâlâ oyun oynuyordu. Yardım almak için kıza doğru eğildi.

“Georgiana, canım. *Utanmaz* için bir kafiye bulabilir misin?”

Georgiana, teyzesinin kadehini alıp kafaya dikti.

“Evet, Bayan Burton. *Dayanılmaz.*”

Georgiana ertesi gün Frances'i ziyaret etmedi. Frances'in, Thomas'a sarf ettiği art niyetli sözleri düşünmeden edemiyordu. Onca iğneleyici lafın hepsini sineye çeken, tartışmaya girmeyen ve bir anlığına bile olsa Georgiana'dan kendisini savunmasını beklercesine bir mimik yapmayan adamın yüzü gözlerinin önündeydi. Utancından yerin dibine girmiş, kendisine bakmayan adama sonuna kadar hak vermişti.

Georgiana, uzun zamandır beklediği ânı mahveden Frances'e hiç şefkat beslemiyordu. Frances ne kadar üzgün olursa olsun, Georgiana onun bu gaddarlığını mazur göremiyordu.

Birkaç gün, Frances ile görüşme konusunda isteksiz davrandı. Günlerini evin içinde dolaşarak, Emmeline ile yasak aşk romanlarını değişik tokuş ederek ve bol bol yemek yiyerek geçirdi. Kimseye mektup yazmadı ve haliyle kimseden mektup almadı. Ara sıra yazmaya niyetlenip eniştesinin masasının etrafında dolaştı ama aklına Thomas gelince, neredeyse öpüşecekleri ve Frances'in muhtemelen asla öpüşmeyeceklerini söylediği anları hatırladı ve Frances'e yazmayı başka güne erteledi. Frances'in kendisine bir özür borçlu olduğunu ve bu nedenle ilk onun yazması gerektiğini düşündü. Georgiana'nın daha önce hiç dostu olmamıştı, hiç kimseyi gerçekten umursamamış ya da birisi tarafından önemsendiğini hissetmemişti, bu yüzden hiçbir zaman

birinin kalbini kırma ya da birine kırılma şansı da olmamıştı. Ne yapacağı konusunda *asla* teyzesinden tavsiye alamazdı, bu da demek oluyordu ki ona yol gösterecek tek şey kitaplardı. Ancak kadın bir ana karakterin, perşembe gecesi sakin geçen bir davette yaşanan, sarhoşluk kaynaklı duygusal bir patlamanın etkileriyle baş etmek zorunda kaldığı bir kitap okumamıştı.

Georgiana kendini çok sıkıcı ve huzursuz bir ruh hali içine sokmuştu. Bayan Burton'ın duvar kâğıdı bakmak için kasabaya gittiği bir sabah, kahvaltı masasında Bay Burton'la yalnız kalmış ve onunla sohbet etmeye çalışmıştı. Eniştesi her zamanki gibi gazetesine gömülmüştü. Georgiana, kendini kasvetli hissettiği halde, onunla konuşma çabasını oldukça merhametli bir davranış olarak görmüş ve bu yüzden reddedilmekten hoşlanmamıştı.

Bir elma yiyordu ve odadaki tek ses, elmanın ağzındaki hışırtısıydı. Rahatsız edecek kadar gürültülü bir ısırık aldı, zira niyeti de buydu. Fakat Bay Burton tepki vermedi. Kız tekrar denedi, bu sefer dudaklarını şapırdattı. Gazete titredi. Elmanın bittiğini düşünmesini sağlamak için uzunca bir süre bekledi ve ardından kocaman bir ısırık daha aldı.

Gazete indi ve Bay Burton'ın çatık kaşları görüldü.

“Georgiana...” diye söze başladı ama Georgiana adamın sözünü kesti.

“George. Adım artık George.”

Bay Burton şaşkın görünüyordu. “George mu?”

“Evet, bana George diye hitap edilmesi istiyorum. Arkadaşlarım bana böyle sesleniyor.”

“Sana George diyemem,” dedi adam. “Tanrı aşkına, George bir kral adı!”

“Hiç duymadım,” dedi Georgiana, elmasını yanına alarak masadan kalktı.

Son zamanlarda, yırtıcı bir kuş gibi Georgiana'yı yakından izleyen Bayan Burton, o akşam yemekten sonra yeğenini ısrarla oturma odasına davet etti. Georgiana'yı içeride hapsettikten sonra çirkin örgüsünü eline aldı ve örmeye başladı.

"Bayan Campbell ile birlikte epey zaman geçiriyorsun."

"Evet," dedi Georgiana. Teyzesi tarafından azarlanıp azarlanmadığını anlayamamıştı.

"Diğer arkadaşlarına verdiğin sözleri unuttun mu Georgiana?"

Bu kesinlikle bir azardı.

"Hangi arkadaşlar?" diye sordu Georgiana.

"Frances'i sevdiğimi biliyorsun. Ancak yanılmıyorsam, Betty'ye bir söz vermiştin."

"Doğru, evet." Georgiana birden kendini suçlu hissetti. Uzun süredir Betty'yi aklından bile geçirmemişti. "Söz veriyorum, ona yazacağım Bayan Burton."

Sırıtarak, "Çok iyi," dedi Bayan Burton. "Davette, yemek esnasında ve piyano çalarken Bay Hawksley ile *çok iyi* anlaştığınızı gördüm."

Georgiana, gerçekte ne kadar iyi anlaştıklarını öğrense teyzesinin elindeki şişi kendisine saplayabileceğini düşündü.

Umursamadan, "Evet, ellerini çok iyi kullanıyor," dedi Georgiana. "Şey... yani, piyano çalarken..."

Teyzesi bu gafı fark etmemişe benziyordu. Muhtemelen Georgiana'nın, erkek ellerinin diğer kullanım alanlarını bilmediğini düşünmüştü.

"Burnumu sokmak istemem ama Tanrım, o... çok yakışıklı Georgiana. Ve şey... ikiniz iyi bir çift olurdunuz."

“Hepimizi satın alacak kadar zengin olduğunu söylemek istiyorsunuz.”

“Hep böyle kaba olmak zorunda mısın?” Bayan Burton içini çekti ve örgüsünü kucağına koydu. “Sadece ondan hoşlanıyorsan bunu belli etmenin akıllıca olacağını söylüyorum. Elbette hoşlandığını münasip bir şekilde göstermelisin. *Her şeyi* bir anda ortaya seremezsin.”

Kesin bir dille, “İlgisini çekmiyorum,” dedi Georgiana. “Bundan eminim.”

Aslında adamın kendisine ilgi duyması ve hatta öpüşmeye çok yaklaşmış olmalarına rağmen korkaklığından ötürü şansını yitirmesi, Georgiana için açıklanamayacak kadar karmaşıktı. Gitmek için ayağa kalktı, Bayan Burton’ın karşı çıkacağını bekliyordu ama teyzesi itiraz etmedi. Kapı eşiğine vardığında teyzesi hafifçe öksürdü.

“Bana kulak vermelisin Georgiana. Yakışıklı, varlıklı ve *kibar* genç adamlara her zaman rastlanılmaz. Özellikle... *ellerini iyi kullananlara...*”

Georgiana, teyzesinin tam olarak ne demek istediğinin üzerinde durmadan hızla uzaklaştı.

Ertesi sabah kapıya yabancı bir araba geldi. Jonathan dışarıya sarkıp Georgiana’ya seslenince arabanın sahibi belli oldu. “Hadi atla yabani, öğle yemeği için Cecily’ye gidiyoruz.”

Yemek masası, kavurucu yaz sıcağından korunmak için büyük ve süslü bir çardağın altında hazırlanmıştı. Jane ve Frances çoktan oturmuşlardı, sanki yakın zamanda tartışmışlar gibi birbirlerine biraz mesafelilerdi. Georgiana, Frances’in bakışlarından kaçınarak yerine oturdu. Ona yazmadığı ya da uğrama-

dığı için kendisine kızgın olup olmadığını düşündü ama sonra umursamadı.

Sadece Cecily, Georgiana'yı memnuniyetle karşıladı, yanğından öptü ve ona bir tabak verdi.

“Bir *parti* olacak,” dedi, heyecandan yanakları kızardı.

Georgiana'nın kafası karışmıştı. “Her zaman parti oluyor,” diye yanıtladı. Bir dilim peyniri kesip yerken Jane alay ederce-sine güldü.

Frances tuhaf bir şekilde sessiz ve tepkisizdi, gözünü diktiği tabağıyla ilgilenmiyor gibiydi.

“Bu her zamankilere benzemez,” dedi Cecily, ağzına bir üzüm attı ve hayal kuruyormuş gibi iç çekti.

“O tuhaf pikniğinizi yaptığınız Haverton Malikânesi'nin sahibi kont, evine geri döndü,” dedi Jane, şarap kadehine uzanırken. “Genellikle mevsimin son büyük etkinliğine ev sahipliği yapar. Evini yakıp kül etmemizi umursamayacağına eminim, çünkü evi bırakacak bir mirasçısı yok.”

“O evi yakmak büyük ziyandır,” dedi Jonathan. “Orası bir çeşit yozlaşma tapınağı gibi. Duvarları tavadan yere kadar kırmızı kadife kaplı ve altın varaklarla süslü. En çirkin ve en müstehcen sanat eserleriyle tika basa dolu bir ev. Bir de partileri var. Lord Haverton'ın partilerinden birine gitmeden, *bu hayatı yaşadım* diyemezsin.”

“Bunca zamandır gerçekten yaşamadım mı yani?” dedi Georgiana, partiye olan merakı tavan yapmıştı. “Herkes davetli mi? Aileler? Refakatçiler? Bay ve Bayan Burton'ı, kadife duvarın önünde müstehcen heykellere hayranlıkla bakarken hayal edemiyorum.”

“Refakatçi getirmek yasak,” diye yanıtladı Cecily, çatalını peynire saplayarak. “Yalnızca otuz yaş altındakiler katılabi-

lit. Kurallardan biri bu. Ancak o bir *kont*, değil mi? Amcası da partide oluyor, bu yüzden ailem gidecek olmama çok seviniyor. Sanırım hâlâ onun ilgisini çekebileceğimi umuyorlar. Ancak Jonathan benden daha şanslı olabilir.”

Jonathan ona bir parça ekmek fırlattı. Ekmek, kızın şarap kadchini sıyırdı. Cecily ona kaşlarını çattı.

Düşünceli bir halde, “Bu kural Burton’lara işlemez,” dedi Georgiana, devrilmemesi için Cecily’nin bardağını kenara çekti. “Eğer bu parti dediğiniz gibi kötü şöhretliyse, Bayan Burton asla geri adım atmaz. Bir şeyler düşünmem gerekecek.”

“Amcasının yeğeninden geri kalır yanı yok, hatta daha kötü,” dedi Jonathan. “Geçen yıl, onun gecenin üçünde, başında sadece şapkasıyla anadan üryan bir halde portakal bahçesine doğru yürüdüğünü ve sanki bir cinayet işlemeye gidiyormuş gibi tabancasını doldurduğunu gördüğüme eminim.”

Omuz silkerek, “Hatırladığım kadarıyla kimse ölü bulunmadı,” dedi Cecily.

Georgiana, içkisini kafaya diken Jonathan’a telaşla baktı.

Frances sonunda sessizliğini bozdu. “Haverton, hoşgörülü biriyle evlenip işine gücüne bakmalı. Çok bencilce ama ev sonunda kimsenin adını duymadığı çok uzak bir akrabaya kalacak.”

“Belki de evlilikten beklentisi farklıdır, sevgisiz bir birlikteğin ve mal varlıklarını koruma arzusunun ötesindedir,” diye yanıtladı Jane.

Ses tonu bir şeyler ima etmeseydi, söyledikleri masumca gelebilirdi ama Frances karşılık vermek için hemen ayağa kalktı.

“Neden onunla evlenmiyorsun o zaman?” diye çıkıştı. “Ailen senden kurtulacağı için havalara uçar.”

Jane irkildi. Georgiana, şarap kadehini sıkıca kavradı. Frances’in sözleri şakaya alınabilirdi ama kimse gülmemişti. Jo-

nathan, Georgiana'ya döndü ve yalvaran hareketlerle onun koluna dokundu.

“Ne giyeceğim konusunda büyük bir çıkmazdayım. Bana tavsiye vermelisin. Biraz daha kafa yorarsam beynim kulaklarımdan akmaya başlayacak.”

Kaşlarını çatan Georgiana'ya, “Bu bir kostüm partisi,” dedi Cecily.

Georgiana'nın kostüm partisine uygun tek bir kıyafeti bile yoktu ve diğerlerinden farklı olarak, bir haftadan daha kısa bir sürede hazır olmasını sağlayacak sınırsız para kaynağı da bulunmuyordu.

Cecily'ye, “Ne tür kostümler mesela?” diye sordu.

“Ne istersen. Ancak ana tema, *su ve orman perileri*.”

“Pekâlâ, Yunan mitolojisinden bir varlık gibi görüldüğüm sürece sorun yok. Bu işe yarar.”

Georgiana gardırobunu aklından geçirdi ve bir şey bulamadı.

Georgiana'ya kaşlarını kaldırarak, “Kıyafetlerden tamamen arınabilir ve kendimi su perisi mavisine boyayabilirim,” dedi Jonathan. “Sapıklığıma sen de katıl. Üzerine bir çarşaf at ve *yatak odası perisi* olduğunu söyle.”

“Çıplak bir yaşlı adam tarafından vurulmadan kurtulabilmemizin şans sayılacağı refakatçisiz bir partide, bunun güzel bir etki yaratacağına eminim.”

Frances dışında herkes güldü.

“James de gelecek,” dedi Cecily, şarap kadehine bir üzüm tanesi atıp huzurlu bir gülümsemeyle sallanmasını izleyerek. “Geçen gece onunla karşılaştım. Bana bir *at* alacağını söyledi. Biliyor musun, bence bana evlenme teklif edebilir.”

“Cecily! Bu harika,” dedi Georgiana büyük bir keyifle. Jonathan, Cecily'yi kutlarcasına onun sırtını sıvazladı. “Bence on

sekizine bastığın gün evlenmemen gerçekten şaşırtıcı. Kısmetlerini korkutmuş olmalısın.”

“Aslında... birkaç yıl önce nişanlıydım,” dedi sessizce. Georgiana'nın ağzı açık kaldı. “Sadece... şey, her şey ters gitti.”

Frances alay edercesine pofurdadı. “Aşkta hep şanssızdın, değil mi Ces? Yanlış kiliseye mi gittin?”

“Hayır,” diye mırıldandı Cecily, utanmıştı.

“Ah, onu dinleme,” dedi Georgiana, sesi istediğinden biraz daha sert çıkmıştı. “Neler olduğunu bilmek istiyorum.”

Herkes hep birlikte nefesini tutmuş Frances'in yanıtını beklerken, o sadece sandalyesine yaslandı. Georgiana, Jane'in, karşısında oturan Jonathan'a bakışını görmezden geldi.

“Aslında ondan çok hoşlanmıştım. İlk aşkımdan sonra sevdiğim... şey, uzunca bir süre hoşlandığım tek kişiydi,” dedi Cecily, başını eğdi. “Dük olacaktı. Ailesi benden pek hoşnut değildi, oğullarının soylu biriyle evlenmesini istemişlerdi, yine de ikna oldular. Adam düğünden hemen önce evlenmekten vazgeçti. Benden çok daha yüksek konumda başka bir kızıdan hoşlandığını ve ikimizin arasında seçim yapamadığını söyledi.” Bir iç çekti. “Ona... kalbini dinlemesini ve seçim yapmakta çok zorlanıyorsa onu seçmesini söyledim. Seçim yapmaktan nefret ederim, karar vermek çok zorlayıcı. Bazen kahvaltıda ne istediğime karar vermem bir saatimi alıyor, bu yüzden onun ne hissettiğini çok iyi anlıyordum. Ailesinin de çok memnun kalacağını biliyordum. Statüsünü yükseltmeyeceğimi bilerek onunla evlenmek bana ağır gelmişti, nitekim diğer kızla evlenince ailesi zevkten dört köşe olmuştu.”

Georgiana ne diyeceğini bilemedi. Uzanıp elini tuttu.

“Sen çok tatlısın Cecily. Bu dünya için fazla iyisin. Seninle evlenecek kişi gerçekten çok şanslı.”

“Ah, bilmiyorum,” diye yanıtladı kızarak.

“Kimse teklif etmezse ben seninle evlenirim,” dedi Jonathan. Jane alay edencesine bir ses çıkardı.

“Hayır, ciddiym,” diye devam etti adam. “Bunu daha önce de düşündüm ve bence çok eğlenceli vakit geçiririz. Seni evde kalmaktan kurtarırım. Kırlarda dolaşıp okatabilirsin, sen yokken ben de beyefendilerle eğlenirim. Mükemmel bir anlaşmaya benziyor. En azından benim için. Artık kilise avlularında ve bahçelerde gizli kapaklı buluşmalar yok. Hayal kırıklıkları, eziklikler ve sırlar da yok.”

“Ama öylesi biraz daha romantik değil mi?” dedi Georgiana.

Jonathan yüzünü buruşturunca, yanlış bir şey söylediğini anladı.

“Pek sayılmaz George. Sahip olabileceğin tek şey romantizm olunca, o kadar da şiirsel gelmiyor. Sonunda tüm acılara değecek bir peri masalı yaşamıyorsun. Sadece acıdan beslenmeye başlıyorsun.”

Georgiana onun neler yaşadığını anladığından emin değildi ama Jane ile Frances arasındaki gerilim aniden yükselmiş gibiydi.

“Tanrım, özür dilerim Jonathan. Bu korkunç olmalı,” dedi sessizce.

Jonathan ona burun kıvırdı ve omuz silkti.

“Bunun için üzölmeye gerek yok. Benimkinden kötü birçok hayat var. Mesela, kendini *Christopher*’ın yerine koy.”

Georgiana güldü.

“Biri bana açıklayabilir mi?” dedi birden Frances. “Hepimiz ne ara bu kadar *ruhsuzlaştık*?”

Tekrar koltuğunda doğrulmuştu. Georgiana’ya dikilmiş gözleri, anlaşılmaz bir meydan okumayla kısılmıştı. Sıcak hava

Georgiana'yı birdenbire terletti. Güneş, çardağın altından süzülerek sandalyesinin arkasına vuruyor ve kızın sırtını yakıyordu. Georgiana yine de istifini bozmadı.

O dahil kimse Frances'e cevap vermedi. Georgiana, cevap verme beklentisiyle herkesin kendisine baktığını fark ettiğinde çok garip hissetti. Ani ve beklenmedik bir anda, Frances'e karşı insafsız bir tatmin duygusu sarmalına kapıldı.

Georgiana, Lord Haverton'ın partisi konusunu Bayan Burton'a nasıl açacağını uzun uzun düşündü, çözümü Betty'den gelen bir mektup sağladı. İmzanın düzgün ve yuvarlak harflerle özenle atıldığını görünce hafif bir suçluluk hissetti. Betty'ye hiç yazmamıştı ve belli ki kız beklemekten usanmıştı. Neyse ki mektuplarında, konuşurken yaptığı gibi meseleyi uzatmıyordu.

Sevgili Georgiana,

Geçen ay sohbet etme fırsatı bulduğumuz çay davetinin ardından, en büyük arzum seninle bir kez daha keyifli bir görüşme gerçekleştirmektir. Üzerinden bu kadar zamanın geçtiğine inanamıyordum ama parmaklarımla saydım ve gerçeği gördüm! Meşgul olduğunu bilsem de bu hafta Haverton Mâlikanesi'ndeki baloya katılıp katılmayacağını sormak için yazıyorum. En gösterişli partinin orada verildiği haberini aldım! Büyükkannem gelmeyecek ama eğer eşlik edersen bana izin verecektir. Tek başıma gitmeye cesaret edemem, seni arabamla almamı istemiyorsan saat dokuzda batı girişinde buluşalım. En kısa zamanda cevabını bekliyorum.

Sevgilerimle,

Bayan Elizabeth Walters

Bay ve Bayan Burton yemeklerini bitirmek üzereyken, mektubu bir silah gibi sallayarak, “Gördünüz mü? Betty’nin bana ihtiyacı var,” dedi Georgiana.

“Daha tabakları kaldırmadılar Georgiana, mektuba tereyağı bulaşacak.”

Bayan Burton mektubu yağlanma tehlikesinden kurtardı ve dikkatle inceledi. Bay Burton’a gösterdi, adam başını formalite icabı salladı. O kadar kısa sürede mektubu okumasına imkân yoktu.

“Bilemiyorum Georgiana. Lord Haverton çok tuhaf biri. Bu işi sevmedim.”

“Bence... onu kimse anlamıyor,” diye bağırdı Georgiana, sığınacak bir bahane aradı. “O sadece yalnız biri. Kocaman bir evinizin olduğunu ve ağırlayacak aile bireylerinizin olmadığını hayal edin.”

“Pekâlâ o zaman. Bayan Walters da istiyorsa...” Bayan Burton duraksadı.

“Betty’nin bana ihtiyacı var. Partiye tek başına gidemez, bunu biliyorsunuz. Birbirimizi kollayacak ve sıra dışı şeylerden uzak duracağız. Lord Haverton, yalnızlığın ürkütücü gölgesini evinden kovmak için bize ihtiyaç duyuyor!”

Georgiana biraz abarttığını düşündü ama işe yarıyor gibiydi.

“İyi. Ancak gece yarısına kadar evde olmalısın. Betty’ye göz kulak olursun değil mi? O hassas biri. Sanırım büyükannesinin arabasını alacak. Seni de almasını haber ver, partiye birlikte gidersiniz.”

Sevgili Betty,

Mektubun için çok teşekkür ederim, bana tahmin edeceğinden daha çok keyif verdi. Haverton Mâlikanesi’ndeki baloya katılacağım, orada görüşürüz!

*Sevgilerimle,
Georgiana Ellers*

Georgiana, bir yatak çarşafı giyerek partiye katılmak zorunda kalmıştı. Bayan Burton'ın en iyi çarşaflarından birini seçmişti ama üzerinde tutturmak için çarşafta açacağı delikleri teyzesine nasıl açıklayacağını bilmiyordu. Çarşafı kullanmaya karar verdiği an, evdeki farelerle ilgili hikâyeler kurgulamaya başladı. Hikâyelerin ayrıntılarını düşünmeyi sonraya bıraktı. Burton'ların dışarıda oldukları bir gün, çarşafı kapıp odasına götürdü. Parti günü geldiğinde, gitmeden önce biraz uzanacağını söyledi, sonra kapısını kilitledi ve çarşafı elbise gibi üzerine giymeye başladı. Beline doladıktan sonra her iki omzunun üzerinden geçirdi. Çarşaf, arada bir çekiştirilip düzeltilmezse kendi kendine dağılıyor ve çirkin bir şekle bürünüyordu.

Böyle bir kostüm giyerek evden çıkmak, hesaplanmış bir zamanlama gerektiriyordu. Bayan Burton akşam yemeğinden sonra salona geçmiş, Bay Burton da her zamanki saatinde yürüyüşe çıkmıştı. Ancak teyzesi en ufak bir hareket hissetse, Georgiana'yı uğurlamak ve Betty'ye iyi akşamlar demek için salondan çıkıyordu. Georgiana, partiye gitmek için Cecily ve Jonathan'ı ayarlamak zorundaydı, Betty gelse nezaketen eve uğramak isterdi ve böylece Bayan Burton, Georgiana'yı çarşaf- lar içinde görür, Haverton Mâlikanesi'ne bu halde gitmesine izin vermezdi.

Georgiana, nihayet yaklaşan bir arabanın teker seslerini duyunca, evin arkasına koştu, merdivenlerin yukarısındaki pencere pervazında çirkin bir vazoduruyordu. Pencereler genellikle kapalıydı ama Georgiana şüphe uyandırmamak için pencereleri birkaç saat önceden açmıştı. Bir an tereddüt etti, sonra yüzünü buruşturdu ve vazoyu itti. Vazo bir taş gibi yere düştü ve verandaya çarptı, o kadar yüksek sesle parçalanmıştı ki Georgiana vazonun düştükten sonra ses çıkaracağını bildiği halde irkildi.

Bayan Burton'ın bağırıışlarını duydu, kadını izlemek için bir süre bekledi.

Teyzesi aceleyle evin arkasına doğru koştu, bir şey duyup duymadığını sormak için yeğenine seslendi.

“Ah, hayır, bu ne dağınıklık! Rüzgârdan olmalı. Pencereleler de açık kalmış! Pencereleleri kim açık bıraktı?”

Şansını değerlendiren Georgiana, merdivenleleri ikişer ikişer indi, telaştan neredeyse çarşafına takılıp düşüyordu. Evden tam çıkmak üzereydi ki savrularak durdu. Emmeline yemek odasının kapısının önündeydi, elinde tuttuğu gümüşleleri parlatıyordu, şok içinde Georgiana'ya döndü.

“Lütfen,” dedi Georgiana, yalvarırcasına baktı.

Emmeline bir an karşı koyacakmış gibi göründü ama sonra içini çekti ve başını salladı. Kafası karışık bir halde, söylenen Bayan Burton'ı bulmak için bahçeye çıktı. Georgiana kaçıışını sorunsuz gerçekleştirdi ve nefes nefese Cecily'nin arabasına bindi.

“Yatak odası perisi olmuşsun!” diye haykırdı Jonathan ve kız daha oturamadan ona bir şişe şarap uzattı.

Gizlice eve bakarak, “Evet! Ces, bir an evvel uzaklaşsak iyi olur,” diye uyardı Georgiana.

“Kaçtın mı sen? Tek kelime etme.” Cecily başını pencereden dışarı uzattı. “Yürü Simon! Acele et!”

Hemen yola koyuldular. Georgiana sonunda koltuğuna yaslandı. Arkadaşlarının kıyafetlelerini incelerken, içkisinden büyük bir yudum aldı.

Cecily yeşil bir elbise giymiş, saçına da yapraklara benzer bir şey örmüştü. Ağaç desenli, krep kumaştan şalı o kadar hafifti ki sürekli havada uçuşuyordu. Kulaklarında zümrüt küpeler vardı ve kostümünü tamamlamak için dekoltesini yeşil ve altın sarısına boyamıştı. O kadar ruhani görünüyordu ki çarşaf giymiş

birinin yaşadığı dünyadan tamamen farklı bir âlemden geldiğine inanmak hiç zor değildi. Neyse ki Jonathan kıyafet giymeye karar vermişti, gök mavisi tonlarında bir redingot içinde parlıyordu.

Georgiana şarap şişesinden bir yudum daha alırken, gerginlik ve heyecan arasında gidip geliyordu. Cecily'nin, geçen hafta edindiği yeni hobisi, balta fırlatmakla ilgili sohbetine kulak vermeye çalıştı. Bu partide onu neyin beklediğinden emin değildi ama her nasılsa, önceki partilerin hepsinden daha önemli geliyordu. Georgiana sormadan Cecily'nin onu partiye götürmeyi teklif etmesi ve Frances olmadan da grubun vazgeçilmez bir üyesi haline gelmesi dikkatinden kaçmamıştı. Frances, Georgiana'yı eylülde Londra'ya çağırmasa -ki aralarındaki soğukluk devam ederse fazlasıyla olası görünüyordu- onun yerine Cecily veya Jonathan muhakkak kendisini davet ederdi.

Mâlikanenin önündeki gösterişli ara yola girdiklerinde, Georgiana'nın avuçları terlemiş ve başı dönmüştü ama tam da olması gerektiği yerde olduğunu fark etmişti.

Haverton Mâlikanesi'ne yanaşmadan önce kuyrukta beklemek zorunda kaldılar. Georgiana arabadan iner inmez, yüksek gri duvarlar, yaşlı ağaç gövdeleri genişliğinde sütunlar, korkuluklar üzerinden kendisine doğru bakan taştan tek boynuzlu atlar ve çirkin yaratıklar tarafından karşılandı. Meşe ağacından muazzam büyüklükte bir kapıya varan geniş basamakların her iki yanında meşaleler yanıyordu. Kostümlü hizmetçiler ellerindeki tepsilerle içki taşıyordu. Jonathan, son basamağa vardıklarında yorgun görünmemek için, merdivenleri çıkarken ara ara durup dinlenmeleri konusunda ısrar etti.

Evin içi de hayal kırıklığına uğratmadı. Her duvarı ve her zemini süsleyen türlü türlü dağınık eserler sayesinde, yalnızca aşırı

zenginlerin ziyaret edeceği bir rehin dükkânı izlenimi veriyordu. Koridorda devasa bir gemi modeliyle karşılaştılar. Cecily'ye göre, geminin önündeki insan heykeli, kaslı ve kıvrak yapısı biraz cömert işlenmesine rağmen Lord Haverton'a oldukça benziyordu. Tüm bir duvar, silah sergilermiş gibi dikkatli bir şekilde dizilmiş yüzlerce çatal, bıçak ve kaşıkla kaplanmıştı. Evin içinde gezerlerken, maket bir kasabanın olduğu bir odadan geçtiler. Daha yakından baktıklarında, maketin kendi kasabalarının bir kopyası olduğunu anladılar ve sevinçle bağırıştılar. Herkes birbirine kendi evini gösterdi. Georgiana, Burton'ların evinin küçük, kahverengi bir kutuyla betimlenmesine biraz alınmıştı.

Konuklar, canlı gibi görünen yapay ağaçlarla dekore edilmiş balo salonuna dolmuştu. Düzenli aralıklarla kurulmuş ve güzel bir su gösterisi sunan süs havuzları göz alıcıydı. Tesadüfen büyülü bir ormana girmek gibi hissettiriyordu. Tuhaf bir yeşil ışık aydınlatması vardı ve odadaki herkes ya boyalı ya da kostümlüydü. Frances ve Jane, havuzlardan birinin yanında duruyordu. Jane onları gördü ve yanlarına çağırdı.

İkisi de Cecily ve Jonathan kadar zarif kostümler giymişti. Georgiana, kostümünün kendisini aptal gibi göstermediğini umdu ve utana sıkıla çarşafını çekti. Jane, sıcak bir sonbahar kırmızısına ve kahverengiye bürünmüştü, başında zehirli görünen böğürtlenlerden bir taç vardı. Frances de bembeyazdı ama elbisesi Georgiana'nın çarşafından kat kat kaliteliydi. Kumaşı o kadar inceydi ki bedeninden su gibi akıyor izlenimi veriyordu.

Frances'in partiye diğerlerinden çok önce, hatta belki kahvaltıda da önce başladığı ortadaydı. Durduğu yerde sallanıyordu, zar zor tutabildiği kadehinden dökülen şarap neredeyse elbisesine sıçrayacaktı.

Yaklaştıklarında biraz lüzumsuzca, "Gelmişsiniz," dedi.

Kolunu Jonathan'ın omuzlarına atmak için kadehini tamamen bıraktı, kadeh düşmeden önce Jane kıvrak bir hareketle kadehi kaptı. Georgiana kavgaya hazırды, açıkça tahrik edilmesine rağmen oldukça cana yakın görünmeyi tercih etti.

Frances'in terli ellerinden kurtulduktan sonra Jane'e döndü. "O iyi mi?"

Jane gözlerini devirdi ve kısaca başını salladı, Frances tekrar alamasın diye kadehi havuzun diğer tarafına bıraktı.

"Christopher bize bir şey hazırlamış," diye geveledi Frances. "Onunla buluşacağız." Jonathan'a doğru biraz fazla eğilince adam onu doğrulttu.

Yüzünü buruşturarak, "Şimdi mi?" dedi Jonathan. "Bu davete rızam olduğumu söyleyemem."

"Of, çok da... *akıllı* olma Jonathan," dedi Frances sinirli bir şekilde. "Sana yakışmıyor. Ces, Janey, hadi."

Kimse kıpırdamadı.

Georgiana, Frances'in sarsıldığını fark etti. Kızın şaşkınlığı yavaşça öfkeye dönüştü, ifadesini gizleyemeyecek kadar sarhoştı. Grup üzerindeki etkisi, beklenmedik bir şekilde azalıyordu. Tekrar etmek için ağzını açtı ama Georgiana bir olay çıkmasını önlemeye karar verdi ve araya girdi.

Omuz silkerek, "Şimdi gitsek iyi olur," dedi, "Aklımız başımızdayken adamlarla buluşalım. Ayık halimizle cebimizi boşaltması ya da bizi Bacchus'a kurban etmesi daha zor."

Bakışlarını Frances'e çevirerek "Ayık olan kim?" dedi Jane. Frances, Jonathan'dan uzaklaşıp odanın diğer tarafına yürümeye başlayınca hepsi onu takip etti.

Eğilerek ve zikzaklar çizerek diğer misafirlerin yanından geçtiler. Frances, yarı insan yarı keçi gibi giyinmiş bir garsonun tepsi-sinden bir kadeh şarap kapmak için uzandı. Sonra tıklım tıklı bir

koridorda ilerlediler ve doldurulmuş ölü hayvanlarla dolu kırmızı bir odaya vardılar. Kötü niyetli bir Yunan tanrısına benzemiş Christopher, yanında benzer şekilde giyinmiş dört adamla beraber oturuyor, odayı yoğun ve keskin kokulu bir dumanla dolduran bir şey içiyordu. Üzerine gömlek giyme gereği duymamıştı. Tüyleri diken diken olan Georgiana, gözlerini ondan kaçırdı.

Baygın bir ifadeyle, “Hey! Bayan *Georgiana*,” diye seslendi adam.

Georgiana, onun ölü bir iri kediye yaslandığını fark etti. Daha önce bu cinsi görmemiş olmasına rağmen onun bir kaplan olabileceğini düşündü. Başıyla selam verdi ve gergin bir şekilde gülümsedi, onun şu an tehdit oluşturamayacak kadar yavaş hareket ettiğine kanaat getirdi.

“Lezzetli mallarımdan tatmaya mı geldiniz?”

“Ne yazık ki hayır, içinde ne olduğunu bilseydik belki denerdik,” dedi Jonathan. Ancak Frances çoktan Christopher’ın yanına gitmiş, adamın elinde salladığı küçük siyah şişeye uzanmıştı. Adam şişeyi verirken Georgiana’ya sıırttı, Frances şişenin tıpasını dikkatsizce çıkarınca kıza dönüp sert bir bakış attı.

“Dikkat et,” diye çıkıştı ve kızın bileğini kavradı. Az önceki soğukkanlılığını yitirmişti. “Sakın içkine boca etme. Bir veya iki damla yeter.”

Frances, ağır ağır düşen iki damlayı şarabına akıtmak için odaklandı ve sonra içkisini bir yudumda içti.

Şişeyi Jane’e uzattı. “Bu nedir?” diye sordu Georgiana şüphelye.

Ciddi bir tavırla, “Masumların kanı,” dedi Jane. O da aynı şeyi yaptı ve içkisine biraz ekledi, içerken yüzünü buruşturdu.

“Bu benim özel karışımım,” diye yanıtladı Christopher. Açıklama yapması daha fazla endişe uyandırdı.

Georgiana yılın en çılgın gecesinde, hiçbir şeyden geri kalmayacaktı. Sırası gelince şişeyi aldı, içkisine damlatıp kadehini kafaya dikti ve sonra şişeyi Cecily'ye verdi, karışımın acılığı diline vurunca öksürerek tükürükler saçtı.

Alaycı bir ses tonuyla, "Sana biraz fazla geldi, değil mi?" dedi Christopher, kötü durumdaki kızın sırtını sıvazlamak için elini uzattı.

Omuzlarını silkerek, "Dokunma bana," diye çıkıştı kız.

Oda dönüyormuş gibi hissediyordu, ellerinin artık yerlerinde olmadığına dair çok garip bir şüpheye kapıldı. Ellerini gözlerinin önüne getirdi ve hâlâ tek parça olduğunu gördü. Fakat parmakları birkaç saniye gecikmeyle hareket ediyor gibi göründüler. Başına gelenler onu telaşlandırmalıydı ama o sadece kendisini her şeyden kopuk hissediyordu ve bu hoşuna gitmişti.

Christopher'ın arkadaşlarından biri piposunu elden ele do-laştırdı. Sıra Cecily'ye geldi ve kız duman halkaları çıkardı. Herkesin hoşuna gitmişti ama Frances gözlerini devirdi ve dağılmaları için halkalara elini savurdu.

"Şu an bütün duyularımın açık olduğunu hissediyorum," dedi Jonathan.

Doldurulmuş kafaları, şöminenin üzerindeki geyik boynuzunu ve odanın temasına uymadığı için kanepelerden birinin arkasına yığılmış hayvan postlarını işaret etti. Georgiana, karanlığın içinden ona bakan birkaç tane alaycı ve donuk gözün varlığını yeni fark etti, ancak bunların arasında Christopher'ın gözleri başı çekiyordu.

"Tanrım. Sanki doğrudan ruhuma bakıyorlar," dedi Georgiana, bir zebranın yargılayıcı bakışından korunmak için yarı saydam görünen elini aniden kaldırdı.

“Ne ruhu?” dedi Frances. İnce ses tonu imalıydı ama pek de inandırıcı değildi.

“Haydi, George,” dedi Cecily, Georgiana’nın omzuna dokundu. “Ev gezisini daha bitirmedin. Başka kim geliyor? Jane?”

Jane, sanki hâlâ hayattaymış gibi duran bir kurt postunun kulaklarını okşayan Frances’e baktı ve başını iki yana salladı.

Georgiana yavaşça çekilip odadan çıkarılmasına karşı çıkmadı. Misafirlerin çokluğuna rağmen evde taze hava eksilmemişti, Georgiana mağaradan yeni çıkmış ya da bir kuyunun dibinden çekilmiş gibi derin derin nefes almaya başladı.

Gürültülü kalabalığın içinde debelendiler, gülüşmeler eşliğinde yollarına çıkan herkese çarpa çarpa ilerlediler, düzensiz adımlarla uzun bir merdivenden yukarı çıktılar ve sakin bir koridora vardılar. Cecily rastgele bir kapıyı açmayı denedi ama kapı kilitliydi. Bir sonraki kapıyı havalı bir şekilde zorladı, benzer şekilde kilitli olmasını bekliyordu ama kapı açılınca ve odanın içinde kısa bir toga giymiş yaşlı bir adamı görünce ikisi de şok içinde ciyakladı. Adam odanın ortasında tahta bir sandığın üzerinde ayakta duruyordu ve büyük minderlere uzanmış üç kadın, adamın resmini yapıyordu. Odadakiler kızlara bakmak için döndüler ama Cecily hızla kapıyı kapattı ve kahkahasını bastırmaya çalıştı.

Sonraki kapıya yavaşça yaklaştı, parmağını dudaklarına götürüp abartılı bir Şşş sesi çıkardı, içeride neler olduğunu görmek için kapıyı biraz araladı.

İlk başta, Georgiana sadece büyükçe bir şeyin hareket ettiğini gördü. Kıvranan cismi, bağımsız hareket eden birçok kolu ve bacağı olan devasa bir yaratığa benzetti. Sonra kafasında taşlar yerine oturdu ve onların ayrı birer beden olduklarını anladı. Şaşkınlıktan iki eliyle ağzını kapattı ve hızla gözlerini kırptırdı.

Gördükleri çıplak insan bedenleriydi, görünüşe göre çıplaklıklarından, temaslardan, öpüşmelerden ve *zina yaptıkları* gerçeğinden hiç utanmıyorlardı.

“Of,” dedi Cecily hafifçe. “Vay canına!”

“Fakat onlar... ne yapıyorlar öyle?” diye fısıldadı Georgiana, duvara yaslanarak.

Cecily kapıyı çekti ve kocaman gözlerle ona döndü.

“Eh, belli ki resim yapmıyorlar! Aman Tanrım. Sanırım Lord Haverton içeride ama çok yakından bakmaya cesaret edemedim.”

“Ben... buna inanamıyorum,” dedi Georgiana.

Yaşadığı şoku atlatamıyordu. Dünyadaki en kepaze şeye şahit olduğunu düşünüyordu ama açıkçası bazı insanlar için rezilliğin sınırı yoktu. O ânı hiç yaşamamış gibi yapamayacağını biliyordu. Görüntü zihnine silinmez bir şekilde kazınmıştı ve muhtemelen yıllarca peşini bırakmayacaktı.

“Tanrım, sanki *cehennemdeyiz*,” dedi Cecily, oldukça memnun görünüyordu. “Çabuk ol!”

Bu sefer gittiği yeri bilerek Georgiana’yı peşinden sürükledi.

Başka bir kapıya vardıklarında, Georgiana hâlâ kendine gelmeye çalışıyordu. Endişeyle, “Aman Tanrım, sırada ne var?” diye sordu.

“Merak etme. İçeride ne olduğunu biliyorum ve o çok hoş bir şey,” dedi Cecily ve kapıyı iterek açtı.

Doğruca gübre kokusuyla karşılaştılar. Georgiana eliyle burnunu ve ağzını kapattı, en kötü olasılık aklına gelince korktu ama sonra gözleri loş ışığa alıştı ve odanın neden bu kadar koktuğunu anladı.

Kokunun sebebi at dışkısıydı. Oda samanla doluydu ve uzak köşede, kulaklarını ilgiyle davetsiz misafirlere doğru sallayan devasa bir siyah at duruyordu.

“Burası... burası onun *atının odası* mı?” diye kuşkuyla sordu Georgiana. Neyse ki diğer korkutucu olasılıklar elenmişti.

“Evet!” diye neşeyle haykırdı Cecily. “Geri dönüşte koridora bakarsan... alt kattan buraya kadar döşeme tahtalarındaki küçük göçmeleri görebilirsin. Ne zaman kalmak için gelse atını buraya getiriyor, böylece onu yakınında tutuyor. Gördüğün en harika şey değil mi?”

“Gördüğüm en *saçma* şey. Bu atın benden daha iyi bir odası var. Yine de çok güzel bir at.”

Avucunu açıp elini uzattı ve at, yiyecek bir şey olup olmadığını görmek için kadife burnunu kızın parmaklarının üzerinde gezdirerek hafifçe kişnedi. Yemek bulamayınca, duvardan sarkıtılan bir sepetten otlamaya geri döndü. Georgiana, atın kulaklarının arkasını kaşıdı. Hayvan, kızın bu ilgisine şikâyet etmeden tepkisiz kaldı. Etrafına bakınan Georgiana, odada sadece at tabloları olduğunu fark etti. Buna biraz içerledi.

Odadakine benzer bir atın, en kâliteli altın yaldızla çerçevelenmiş asil görünümlü bir portresini işaret ederek, “*Bunlar atın ataları mı?*” diye sordu.

Arkalarından yumuşak bir ses cevap verdi. “Evet.” Georgiana, at ile birlikte irkildi.

Kısa boylu, koyu saçlı, sadece kırmızı bir cübbe giymiş ve kafasından boynuzları çıkmış bir adam odaya girmiş, kollarını kavuşturarak onları izliyordu. Cecily hızlı bir reverans yapınca Georgiana da aynısını yaptı.

“Bu arada, adı Atlas.”

Gergin bir şekilde, “Ya,” dedi Georgiana, partiden atılmak üzere olup olmadıklarını merak ederek devam etti. “Ne güzel bir isim.”

“Onu dilediğiniz zaman ziyaret edebilirsiniz, dost canlısıdır. Ancak lütfen onu partiye götürmeyin. İçince dağıtıyor.”

Georgiana gülmemek için dudağını ısırdı ama Lord Haver-ton olması gereken adam, şaka yapmıyormuş gibi görünüyordu.

“Olur, götürmeyiz,” dedi Georgiana. “Aslında biz de tam gidiyorduk.”

Ayakkabılarına veya beyaz çarşafa gübre bulaştırmamak için, samanların üzerinden dikkatle geçerek kapıya yöneldi.

“Bekleyin, izin verin de size bir bakayım.”

Georgiana ve Cecily durdular ve geri döndüler. Adam, elini çenesine koyarak geriye yaslandı ve sessizce kızları süzdü.

“Mükemmel. İkiniz de harikasınız. Siz,” Cecily’yi işaret etti, “faniler arasındaki bir meleksiniz. Ve siz,” Georgiana’ya döndü, “fikrinize bayıldım. Minimal, soyutlanmış. Tıpkı tanrıların yer yüzünde dolaşması gibi. Devam edin ve biraz yaramazlık yapın!”

Adam onları kışkıışladı, kızlar geri döndüler ve kıkırdayarak gittiler.

Koridorda arkalarından, “İyi eğlenceler hanımlar!” diye seslendi adam. “Eğer bir yangın görürseniz ne olursa olsun sakın söndürmeyin.”

Merdivenin en üst basamağına vardıklarında yere yığıldılar. İkisi de o kadar çok gülmüştü ki gözyaşlarından gözleri parlıyordu.

Gülmesini durdurabilince, “Tuhaf bir adam,” dedi Cecily, bu tabir onun için biraz hafif kalmıştı.

“Harika biri,” dedi Georgiana, gözyaşlarını sildi. “Onu sevdim. Eğer eşine, o ata davrandığının yarısı kadar iyi davranacaksa, ona evlenme teklif edebilirim ve Frances’in evle ilgili endişelerini gideririm.”

“Keşke Frances, adam hakkında Jane’e bu kadar iğneleyici konuşmasaydı,” dedi Cecily, bir iç çekti. “Mantık evliliklerinden söz edip duruyor ama Jane hiçbir zaman... şey...” Birden durdu, çok fazla şey anlatmış gibi duruyordu.

Georgiana ifadesini hiç bozmadı.

“Frances’in şu aralar herkesi iğneleyesi var. Hepimizi nakış gibi örüyor.”

“Ürkütücü bir kız, değil mi? Her zamankinden çok daha kötü. Sanırım artık Annabelle de... Ah, Tanrım. Söylememem gerekiyordu.”

Kafası karışık bir şekilde, “Annabelle mi?” dedi Georgiana. “Hangi Annabelle? Annabelle *Baker* mı?”

“Sanırım o, şu meyhanedeki kız. Jonathan’ın bana anlatması gerekiyordu ama tabii ki kendisini tutamadı. Her neyse, o kız artık yok, gitti, bu yüzden sanırım bunun bir önemi yok.” Kaşlarını çattı. “Benim anlattığımı söylemezsin, değil mi?”

“Ben bir şey duymadım,” dedi Georgiana.

“Of, bu gerçekten aptalca. Frances, kızın babasını bulmuş. Annabelle’in Jeremiah ile neler çevirdiğini anlatmak için ona mektup yazmış ve sanırım kız... bir yere gönderilmiş.”

“Bir yere mi gönderilmiş? *Nereye?*”

“Bilmiyorum. Bir okul ya da manastır. Bilirsin, insanlar nereye gönderiliyorsa oraya gönderilmiş.” Cecily anlattıklarından rahatsız olmuşa benzemiyordu.

Georgiana’nın ağzı açık kalmıştı. “Fakat Ces, o yanlış bir şey... O kız, Frances hakkında herhangi bir şey *biliyor* muydu? Peki ya Jeremiah onu evlenme vaadiyle kandırmışsa? Ya da...”

“Çok tatlısın,” dedi Cecily, Georgiana’ya uzandı, ulaşabileceği en yakın yeri olan ayağını hafifçe sıvazladı. “Onun hakkında endişe etme. Eminim çok güzel bir manastıra gitmiştir. Aa!”

Birdenbire aklına bir şey gelmiş gibi göründü ve sendeleyerek ayağa kalkıp elini Georgiana'ya uzattı. "Aşağıya inmeliyiz. Dans başlamak üzere."

Şüpheyle, "Dans mı?" diye sordu Georgiana. Şaşırtıcı derecede güçlü bir kol tarafından ayağa kaldırılırken aklı hâlâ Annabelle Baker'daydı. Böyle bir partide nasıl bir dans olacağını hayal bile edemiyordu.

"Evet, George, elbette! Dans olmadan parti olur mu hiç?"

Cecily ve Georgiana balo salonuna döndüklerinde, konuklar dans için çoktan sıraya girmişlerdi. Müzisyenler hareketli bir şarkıya girince, alkışla birlikte dansa başladılar. Neyse ki sıradan bir dans gibi görünüyordu, anormal seviyede çıplaklık veya gübre içermiyordu.

“İşte buradasınız!”

Jane onları fark etmişti. Bir eli Frances’in sırtındaydı ve Frances’in duruşuna bakılırsa, dik durması için elinin orada durması gerekiyordu. Cecily keyifle bağırdı ve coşkuyla Jane’i yanağından öptü. Sanki onu yarım saattir değil de haftalardır görmemiş gibiydi. Ya da gerçekte saatler mi geçmişti? Georgiana zamanı ölçmekte zorluk yaşıyordu. Birbirine karışan dakikalar, aynı anda hem sonsuza kadar sürüyor hem de bir anda yok oluyordu. Dizginlerini elinden kaçırmış bir atın üzerinde kontrolsüzce koşturuyormuş gibi hızlı hareket etmekten midesi bulandı.

Jonathan aniden Frances’in yanında belirdi ve kızın kulağına eğildi.

“O burada,” diye mırıldandı adam. Bahsi geçen kişinin kim olduğunu çözmek, Georgiana’nın bir saniyesini bile almadı. “Onu birkaç dakika önce girişte gördüm,” diye ekledi Jonathan.

Frances gerildi ama duyduklarına karşılık başını salladı, aşırı kararlı bir ifadeyle dudaklarını ısırdı. Kimseye tek kelime etmeden geri döndü ve kalabalığı yarararak evin önüne doğru ilerledi.

Georgiana onun gidişini izledi. Onu yalnız bırakmalarının doğru olup olmadığını sormak için Jonathan'a döndü. Ancak Jonathan çoktan gitmişti. Birden buhar olup uçmuş gibiydi, Jane de onunla birlikte ortadan kaybolmuştu. Georgiana endişesini dile getiremeden, Cecily onun elinden tuttu ve onu bir sonraki dansa çekti. Kaos içinde birbirlerinin etrafında döndüler, her yönden üzerlerine gelen insanlar tarafından sürüklendiler. Georgiana, Cecily'ye zar zor odaklanabiliyordu. Salon bulanıklaşırken ve müziğe ayak uyduramıyorken, bir an için endişelerini unutup gözleri kapatarak başını geriye attı ve bu partide başına gelen saçmalıklara güldü.

Şarkının ortalarında, kalabalık bir anlığına dağıldı ve Georgiana, parti temasına tamamen zıt giyinmiş, sırtını duvara dayayıp dans edenleri temkinli bir ifadeyle izleyen, uzun boylu, kıvrıkcık saçlı bir figür gördü.

Koşmamak için kendini zor tuttu. Cecily'yi bırakıp ona doğru ilerlerken, sakın adımlar atmayı başardığını umdu. Thomas onu daha yanına varmadan fark edince, Georgiana bakışlarıyla sıradan şeyler yapıyormuş izlenimi bırakmaya çalıştı. Yürürken ayaklarına bakmaya karar verdi. Christopher'ın iksirinin ani etkileri biraz azalmaya başlasa da önlem olarak bunu yapmalıydı.

Thomas'ın yanına vardığında, "Kostüm giymemişsin," dedi, neşeli kalabalığın içinde kendisini duyurmak için bağırıyordu.

"Evet," diye yanıtladı Thomas, dansı izlemeye devam ederek. Kızla göz göze gelmek istemiyor gibiydi.

"Benimle dans eder misin?"

Georgiana şu halde iyi dans edemeyeceğinin farkındaydı ama korkunç bir balo kazasında ölmeyi, görmezden gelinmeye tercih ederdi.

“Hayır.”

Georgiana yıkılmıştı. Ancak Thomas’a değil, kendine kızılıyordu. Aralarını düzeltmeyi çok istiyor ama bir çözüm bulmak onun kapasitesini aşıyordu.

“Dışarı çikalım mı? Bir şey... söylemem gerek,” dedi sessizce.

Adam ilk başta onu duymadı ve kız öne eğilerek tekrar etmek zorunda kaldı. Sorusunu abartılı bir coşkuyla tekrar ederken, adamın saçından bir tutamın yanağına değdiğini hissetti. Tekrar reddedileceğini düşünmüştü ama adam onaylarcasına başını salladı ve kız verandaya kadar takip etti. Veranda, içki içen, bağırışan ve gülüşen insanlarla doluydu. Parti evin dışına taşmıştı. Temiz havanın rahatlatıcı bir etkisi vardı ama Georgiana, insanlar kendilerini tamamen eğlenceye kaptırmış halde sendeleyerek yanlarından geçerken, Thomas’la ciddi bir konuşma yapamayacağını fark etti.

“Benimle gel,” dedi Georgiana, sahip olduğunu bilmediği cesaretini gösterip onu kolundan tuttu. Thomas karşı koymadı ve Georgiana’nın, o ünlü portakal bahçesi olduğunu düşündüğü yere doğru yürüdüler.

İçerisi sıcak ve karanlıktı ama güzel kokuyordu. Yangın riski taşıyacak kadar çok mumla aydınlatılıyor olsa da o an yangın tehlikesini düşünmek pek romantik gelmiyordu ve burası kesinlikle romantizm için dekore edilmiş bir yerdi. Ağaçlar bundanmadan kendi hâllerine bırakılmış, dalları bir tür gölgelik oluşturacak şekilde iç içe geçmiş ve bükülmüştü. Georgiana, yaprakların ardındaki patikada kıkırdamalar ve ayak sesleri duydu ama kime ait olduklarını göremedi, sonra uzaktaki bir kapı

nın açılıp kapanma sesi geldi. Artık çıt çıkmıyordu, Georgiana bahçede yalnız kaldıklarını anlamıştı. Taştan bir banka oturdu ve sakinleşmeye çalıştı.

Thomas hâlâ ayaktaydı ve sanki Georgiana kendisine saldıracakmış gibi temkinli duruyordu. Georgiana gerçekten de öyle bir izlenim vermişti. Bir adamı kalabalığın içinden çıkarıp karanlık bir bahçeye sürüklemek, bu parti için bile aşırı bir hareket sayılırdı.

“Pekâlâ... Öncelikle özür dilemek istedim,” dedi Georgiana duraksayarak.

Adam hafifçe başını eğdi.

“Son görüşmemiz istemediğim bir şekilde son buldu ve ben... Şey, bir bahanem yok. Sağlam bir duruş sergilemedim. Frances, karşı çıkılması zor bir insan ama bir şeyler söylemeliydim. Tamamen zıvanadan çıkmıştı. Umarım bana içini dökmeni gerçekten takdir ettiğimi biliyordur. Yaşadıklarını anlatmanın senin için zor olduğunu biliyorum.”

Thomas’ın bakışları çok ciddiydi. Çatık kaşlarını fark eden Georgiana, ona karşı yoğun bir şefkat hissiyle doldu ve sonra dikkatini toplamak için hafifçe başını salladı.

“İkimiz de hemfikiriz ki Frances’in senin hakkında söylediklerinde hiçbir doğruluk payı yok. O sadece kızgındı, incinmişti ve... Neyse. Onu affetmek zorunda değilsin. Ondan hoşlanmak zorunda da değilsin. Bazı günler ben de ondan pek hoşlanmıyorum. Fakat o benim arkadaşım ve onun arkadaşlığı benim için önemli.”

“Peki öyleyse,” dedi Thomas, kollarını kavuşturdu.

“Dinle, hayal kırıklığı yaşattığımı biliyorum ama anladığımı sanmıyorum. Buraya gelmek, *yeniden doğmak* gibiydi Thomas. Hayatın beni es geçeceği fikrine teslim olmuştum. Büyük bir

maceram, yakın arkadaşlarım, anlatacak hikâyelerim olmayacaktı. Bir hiç olacaktım, kimse için özel biri olarak anılmayacaktım.” Georgiana soluklanmak için durdu, içinden taşan duygu yoğunluğuna şaşırmişti. “Frances gibi arkadaşlarımdan olacağı, kendimi ait hissedebileceğim yerlere gidebileceğim ve önemli biri gibi muamele göreceğim böyle bir hayatı asla hayal edemedim. Belki küstahça bulursun ama bu dünyayı gördükten sonra eski hayatıma dönüp mutlu olabileceğimi hiç sanmıyorum.”

Thomas, sanki kızın kuduz olma ihtimali varmış da ısırma mesafesine girmek istemiyormuş gibi dikkatli bir tavırla yaklaştı ve onun yanına oturdu.

“Frances olmasaydı bunların hiçbirine sahip olamazdım. Onunla tanışmadan önce çok yalnızdım. Belki kötü davranışlarım için mazeret uydurduğum söylenebilir ama ben sadece... Şey, sadece bunu söylemek istedim. Ne halde olduğumu açıklamak istedim. Her ne kadar bunu göstermek konusunda başarısız olsam da hakkımdaki düşünceni çok önemsiyorum. Tanıştığımız andan beri senden etkileniyorum.”

“Georgiana...”

“Belki de bunu dile getirerek kendimi aptal yerine koyuyorum,” dedi Georgiana, kelimeler ağzından aceleyle dökülmüştü, “Fakat... Fakat aptallık da yapabilmek istiyorum. Şimdiye kadar hata yapmaya iznim yoktu.”

“Georgiana...”

“Her şey için üzgünüm Thomas. Gerçekten üzgünüm. Sana önemsizmişsin gibi hissettirmiş olabilirim ama bu tamamen yanlış.”

Kirpiklerinin üzerinden bir damla gözyaşı döküldü. Adama dönemedi, onun yerine dizlerinin üzerinde yumruk yaptığı ellerine baktı.

“Bitirdin mi?” diye sordu Thomas, sesi hâlâ ciddiye.

“Evet,” dedi Georgiana alçak bir sesle.

“Yüzüme bakacak mısın?”

“Hayır.”

“Neden?”

“Çünkü korkarım ki aptalın önde gideni olduğumu sanıyorsun.”

Thomas içini çekti, Georgiana adamın kendisine yaklaştığını hissetti.

“Aptal değilsin,” dedi adam, sesi kıza çok daha yakın ve sevecen geldi. “Eğer öyleysen, ben senden iki kat daha aptal olmalıyım.”

Thomas sıcak elini kızın çenesine koyup başparmağını kızın ağzının köşesine değdirince, Georgiana’nın içi kıpır kıpır oldu. Adamın, gözyaşını silmek için uzandığını düşündü ama adam ona doğru eğildi, yüzünü ellerinin arasına aldı ve sanki onu kırmaktan korkuyormuş gibi dudağına nazikçe bir öpücük kondu. Kız gerçekten de bir cam gibi kırıldığını hissetti. Aklının bir kısmı, kırık bir parça gibi kendisinden ayrıldı. Öpüşmenin, asla aşamayacağı bir sınır olduğuna dair tüm endişeleri ve tüm kısıtlamaları geride bırakarak Thomas’a uzandı ve onu kendisine doğru çekti. Gözlerini kapatmadan önce adamın acı çekiyormuş gibi baktığını fark etti ama adamın dudakları onunkilerle buluşmak için aralandı. Georgiana, o muhteşem an için, onunla ilk tanıştığından beri çaresizce beklediğı yakınlaşma için bedenine izin verdi. Thomas’ın eli, kızın çene hattı boyunca ilerleyip kulağının arkasında gezinerek saçlarını okşadı, mümkün olmadığı halde kızı kendisine daha da yakınlaştırmaya çalışırken parmakları onun saçlarına dolandı. Sonra aniden geri çekildi, derin derin nefes almaya başladı. Gözleri kapalıydı, bir şeyler ters gitmiş gibi kaşlarını çatmıştı.

“Çok özür dilerim,” dedi Thomas. Ayağa kalktı ve yürüyerek uzaklaştı.

“Hayır, özür dileme,” dedi Georgiana nefes nefese. Adamın banktan nasıl kalktığını anlayamamıştı. Hatta oradan uzaklaşacağı aklının ucundan bile geçmemişti. “Lütfen. Kal.”

Thomas kapının yanında durdu, kıza bakmaya cesareti yoktu.

“Hayır, bunun... bunun yanlış olduğunu ikimiz de biliyoruz. Savunmasız ve üzgünsün, bu haldeyken senden faydalandım ve...”

“Benden faydalandın mı?” Georgiana biraz sinirlendi. “Seni buraya ben getirdim! Seni tenhaya sürükleyen bendim ve emin ol, bunun olacağını bilmiyordum ama yaptığımız şey çok hoşuma gitti. Thomas, bunu ben istedim, sarhoş ya da ayık fark etmez, seni Taylor’ların partisinde de öpmek istedim. Senin de istediğin buysa öpüşebiliriz.”

“Lütfen, yapma bunu. Böyle bir şey isteyemezsin,” dedi adam heyecanla. “Biz nişanlı değiliz, doğru düzgün flört bile etmedik. Sorumsuz insanların yanında fazla zaman geçirdin. Bunu isteyeceğini...”

“Hayır! Bana ne istediğimi söyleme,” dedi Georgiana, titreyerek ayağa kalkıp ona doğru yürüdü. “Bana bak.”

Thomas ona döndü ama gözleri kapalıydı, usanmış bir halde oflayarak başını salladı.

“Georgiana, ben...”

“Lütfen Thomas. Gözlerime bak.”

Adam gözlerini açtı. Ondan, kendisinden ve bundan sonra yaşanabilecek her şeyden korkuyormuş gibi kıza baktı. Georgiana elini uzattı ve Thomas’ın kendisine ilk nazik dokunuşunda yaptığı gibi, onun saçından bir bukleyi yavaşça geri itti. Adam

hafifçe titredi, gözleri tekrar kapandı. Georgiana onu öptü, kapı pervazına sertçe dayadı, kucaklaşırlarken adamın nefesinin kesildiğini hissetti. Thomas'ın elleri yine kızın yüzüne, ensesine ve ardından sırtına gitti. Kızı, sanki kendisinin yaşamak için buna ihtiyacı varmış gibi, bırakırsa ölecekmiş gibi öpüyordu. Kızın tek istediği adama daha yakın olmaktı ki zaten daha fazla yaklaşılamazlardı. Adamın elleri kızın sırtından aşağı inip belini kavradı ve dokunduğu yeri âdeta yaktı. Bu sırada Georgiana da adamın bütün vücut hatlarını teninde hissediyordu.

Bu kez Georgiana ondan uzaklaştı ve seranın cam duvarına yaslanmak için kolunu uzattı. Bedeni çılgına dönmüştü, onu güvende tutacak her kuralı çiğniyordu. O anda kelimenin tam anlamıyla, hayatında hiçbir şeyi istemediği kadar çok, *Thomas'*ı istiyordu. Ortada öyle bir tehlike olmasa da adamın bir şekilde kendisini portakal ağaçlarından birinin altına yatıracağı, durması için yalvarsa bile tutkuyla sevişeceği endişesine kapıldı. Ancak öpüşmenin yeterli olmadığıнын, daha fazlasını kendisinin de istediğinin farkına varması, artık durmasını gösteren bir işaretti.

Sanki bir kavgada birbirlerinden ayrılmışlar gibi darmadağın bir halde ve çılgın bakışlarla birbirlerine baktılar. Thomas gerilimi gülerek bozdu. Bir eliyle yüzünü ovuşturdu ve sonra kızı elinden tutarak tek kelime etmeden banka geri götürdü. Yan yana oturdular, ikisi de hâlâ soluk soluğaydı, bir an sessiz kalarak işledikleri günahı düşündüler.

“Georgiana,” dedi Thomas, “izin ver de... bir şeyi doğru yapmaya çalışayım. Açıkçası bu partiye seni görmek için geldim. Bilmezdim ki... Her neyse, dinle, bunun benim için önemsiz olduğunu düşünme. Yaptıklarımın ötürü adının lekelenmesini istemem. Teyzenle ve eniştenle konuşacağım. Ailene de haber göndereceğim...”

“Ne yapacaksın? Bana *acıdığın* için *evlenme* teklif etmene gerek yok,” dedi Georgiana. “Ya da... Bilmiyorum, sırf görgü kurallarından dolayı bunu yapma. Senden hoşlandığını itiraf eden her kızın önünde diz çökmek zorunda değilsin, ya da... *Burada* kimse yok Thomas. Kimse bizi görmedi. Adımın çıkmayacağını düşünüyorum.”

Georgiana daha konuşurken kendisine ihanet ettiğini hissetti. Adamın ona bir şey borçlu olduğunu düşünmüyordu ama bu, onunla ciddi bir ilişki istemediği anlamına gelmiyordu.

“Sana acıdığımı mı düşünüyorsun? Şu anki hislerimin arasında... Tanrım, bu hiç doğru gelmiyor.” Başını ellerinin arasına aldı. Georgiana onu mutsuz bakışlarla izledi. “Gerçek şu ki beni büyülemiştin ve dürüst olmak gerekirse senden biraz *korkmuştum*. Sarhoş olsan da olmasan da, içinden geldiği gibi konuşuyordun ve aynı dürüstlüğü herkesten bekliyordun. Benim de dürüst olmamı, beni korkutsa bile sana karşı açık olmamı sağladın. Seninle... Senin yanında olmayı seviyorum ama her zaman...”

Adam doğrulup ona baktı, Georgiana onun üzgün görüldüğünü fark edince şaşırdı.

Büyük bir endişeyle, “Her zaman ne?” diye sordu Georgiana.

Bir duraklama oldu. Thomas nereden başlayacağını bilmiyormuş gibiydi. Dudağını ısırıp konuşmaya devam etti.

“Eğer... kardeşim Edward hayatta olsaydı, dünyadaki hiçbir güç onu bu partiden alıkoyamazdı. Çocukken çok yakındık. Ondan büyük olduğum için bana hep kızgındı, bunu bir aşağılama olarak görürdü. Yeterince çabalarsa aradaki üç yıllık farkı kapatabileceğine inanırdı. Benim yaptığım her şeyi yapmak zorunda hissederdi. Bazen sırf önce yapabilmek için ne yapacağımı tahmin etmeye çalışırdı.” Gülümsedi ama gülümsemek ona acı veriyordu.

“Seni çok sevmiş olmalı,” dedi nazikçe Georgiana. Thomas, gözyaşlarını tutmak istercesine güçlkle yutkundu.

“Sevdiğini biliyorum. Ben de onu çok severdim. Saçma ama ona bunu hiç söylemedim. Erkek olmanın, ağabey olmanın, oğul olmanın ne demek olduğunu bildiğimi sanırdım ama şimdi tamamen yanıldığımı görüyorum.”

“Bunun doğru olmadığına eminim,” dedi Georgiana.

Başını sallayarak, “Gerçeği *bilmediğin* için böyle diyorsun,” dedi adam. “Edward on yedi yaşında öldü. Nasıl öldüğü hakkında ne duyduğunu, boşlukları doldurmak için hakkımızda ne hikâyeler uydurulduğunu bilmiyorum ama gerçek şu ki o kendini içkiye verdi. Bir gece bir partiye gitti ve bu onun sonu oldu. Eve nasıl vardığını Tanrı bilir, sonra...” Thomas’ın sesi kesildi, toparlanmak için bir saniye bekledi. “Ben koridorda sızmışken, o yatak odasında yalnız başına öldü. Aptalca bir şey ama çok rahatsızlanmış ve sırtüstü uyuyormuş. Her gün düşünüyorum... Tek başına uyurken boğuluyor, belki bir an korkuyor ve sonra... gidiyor. Her gün, o gecenin nasıl farklı olabileceğini kurguluyorum. Ölümüne engel olmak için neler yapabileceğimi...”

Georgiana ağlıyordu. “Fakat... bu senin hatan değildi.”

“Ortada bir hata varsa benimdir. Odada olmam gerekiyordu. Şimdi o partiye neden gitmediğimi bile hatırlamıyorum. Belki başım ağrıyordu, belki de... Hiç önemi yok. Ben onun ağabeyiydim ve onunla birlikte olmam gerekirdi ama değildim. Yalnız bundan *fazlası* var. Gittiği her yerde, sadece benim yaptıklarımı örnek alırdı. O zamanlar Jeremiah ve ben her şeyi aşırı zorlar, her kuralı çiğnemeye uğraşırdık. Edward da bize ayak uydurmayla çalışırdı. Kendisinin de benim kadar adam olduğunu kanıtlamak isterdi. Şimdi o ölü, çünkü adam olmadığımı... çok geç fark ettim.”

“Thomas,” dedi Georgiana çaresizce, elini adamın omzuna koydu. “Hayır. Bu bir kazaydı. Korkunç ama yine de bir kaza.”

“Farklı davransaydım hem kardeşim hem annem hâlâ yaşıyor olabilirdi. Kederden ölmek gerçekten mümkün mü bilmem ama annemin bu yüzden öldüğüne inanıyorum. Eskiden neşeli bir insandı, hayat doluydu. Her işi, her meseleyi o hallederdi, ailemizi o yönetirdi ama kardeşimin kaybını kaldıramadı. Aile onun için her şeydi, buraya taşınıp kendi kalabalık ailesini geride bırakarak büyük fedakârlık yapmıştı. Edward öldükten sonra ne yemek yedi ne de konuştu. Babam onu hayatta tutmak için elinden geleni yaptı ama yeterli olamadı. Annemi kaybedince tamamen başıboş kaldı. Biz... her şeyimizi kaybettik ve tüm bunların nedeni,” partiyi kastederek etrafı gösterdi, “asıl önemli olanın bu eğlence olduğunu düşünmemdi.”

“Buna inanmıyorum,” dedi Georgiana şiddetle. “Bu hikâyenin, sadece doğru olanı yaptığın ve her şeyin yolunda gittiği bir uyarlamasının olmadığını bilmelisin. Sadece yaşananlar var. O gün olmasaydı, ertesi gün sonraki partide olabilirdi. Onu uyaraabilirdin ve o da genç ve inatçı olduğu için dışarı çıkıp söylediklerinin tam tersini yapabiliirdi. Bunu bilmenin bir yolu yok ve kendini ne kadar suçlarsan suçla, artık değiştirebileceğin hiçbir şey yok.”

Thomas gözlerini sımsıkı yumdu, sonunda gözyaşlarına hâkim olamadı. Gözyaşlarını silmek için elini kaldırdı. Bir süre ikisi de sessizce durdu, sadece cam tavanda yoğunlaşan suyun damlaması ile uzaktan gelen eğlence sesleri duyuluyordu.

“Üzgünüm,” dedi adam. “Başını şişirdim. Neden sana anlattığımı bile bilmiyorum, biz hiçbir zaman... Ben bu konuyu kimseye açmadım. Jeremiah her zaman yanımda oldu ama ona bile anlatmadım. Sanırım yakında eskiye döneceğimi bekliyordu ama olmayınca benden umudunu kesti. O da değişti, belki de onu daha önce iyi tanıyamamışım. Artık bu partilerde, bu eğlencede benlik bir şey yok. Yine de buradayım, eski hayatıma

tutunmaya çalışıyorum, nasıl olduğunu hatırlamaya...” Sustu, Georgiana teselli etmek için omzunu sıktı. “Tanrım. Özür dilerim. Delirdiğimi düşünüyor olmalısın.”

“Özür dilemeyi bırakmalısın,” dedi Georgiana nazikçe, kendisi de gözyaşı dökerken ve ona hafifçe gülümsedi. Thomas karşılık vermeye çalıştı, veremeyince kız elleriyle adamın yüzünü tuttu. “Thomas, senin deli olduğunu bir an bile düşünmedim. Kaybettiklerin için yas tutuyorsun. Kendin hakkında neye inanmayı seçersen seç, iyi bir kardeş, iyi bir oğul, iyi bir adam olduğuna beni ikna ettin.”

Georgiana, adamın yüzüne düşen saçını geri çekti ve onu alnından hafifçe öptü. Thomas ona yaslanınca, çok uzun süredir içinde tuttuğu üzüntüyle omuzları titremeye başladı. Geri çekildi, gözyaşları kirpiklerini ıslatmıştı. Tekrar konuşmaya devam edecekti ki portakal bahçesinin dışından gelen sarsıcı bir patlamayla sözü kesildi. İkisi de yerlerinde sıçradılar, karanlık gökyüzünde beliren ışık patlamalarını görmek için kafalarını kaldırdılar, seranın cam tavanı görüşlerini bozuyordu.

Havai fişek gösterisi başlamıştı.

Thomas başını salladı, kafası karıştı. İkisi de gözyaşı dökerken, birden gülüşmeye başladılar.

Havai fişekler durunca, “Daha önce bahsettiğim konuda ciddiymdim,” dedi Georgiana, gözyaşlarını sildi. “Yani bana... Benimle beraber olmaya mecbur değilsin. Fakat dürüst olmak isterim ki buna karşıymış gibi de davranamam. Seni istiyorum. Açık açık söylüyorum, bir mahzende ya da bir serada rastlaşırsak sana asılmaktan başka bir gayem olmaz.”

Hafifçe gülümseyerek, “Seni suçlayamam,” dedi Thomas. “Yabancı birinin bahçesinde seni öpen ve ardından omuzunda ağlayan bir beyefendiden daha çekici gelen bir şey muhakkak yoktur.”

Adam belli ki neşeli görünmek istiyordu ama Georgiana onun utandığını anlamıştı. Sevgiyle tebessüm ederek başını iki yana salladı.

“Kesinlikle haklısın,” dedi, parmaklarını onunkilere kenetledi. “Hiçbir şey, bir hanımefendiyi gece geç saatlerde dökülen gözyaşları kadar tahrik edemez.”

Thomas güldü, sonra kızın elini kendisine doğru çekip öptü.

“Tanımının doğruluğundan emin değilim. Akşam dökülen gözyaşları denilebilir. Saat daha on bir.”

“Ya!” Georgiana zamanın nasıl geçtiğini fark etmemişti. Açıkçası bir anlığına bir partide olduğunu bile unutmuştu. “On bir mi? Sanırım... sanırım arkadaşlarımla yanına gitmeliyim.”

Birdenbire Frances aklına geldi. Arkadaşını, çenesi açık, omuzları dik, bir felakete doğru yürürken hayal etti. Artık Thomas’ın kendisine kızgın olmadığını bildiğine göre, Frances’i bağışlamak çok daha kolaydı ama arkadaşı açısından bir suçluluk duygusuna kapıldı. Her ne kadar ürkütücü biri olsa da Frances bu partide yalnız bırakılmamalıydı.

Thomas’ın yüzü asılmıştı.

“Benimle gelmek zorunda değilsin,” dedi Georgiana. Adam anında rahatlamış göründü. “Sonra tekrar buluşuruz.”

“Pekâlâ,” dedi Thomas, boğazını temizleyip ayağa kalktı ve kızın da kalkmasına yardım etmek için elini uzattı. “Arkadaşlarını bul. Ben partiye geri döneceğim, hayat dolu ve capcanlı olacağım, her dansa katılacak, her dudağa yapışacağım.”

“Hayır, yapmayacaksın,” dedi Georgiana.

“Hayır, yapmayacağım,” diye onayladı Thomas, çıkışa doğru yürüdüler. “Fakat belki ikimize birer içki kapıp getirebilirim.”

Georgiana'nın arkadaşları kalabalığa karışmıştı. Parti artık canlı bir organizmaya dönüşmüştü. Şişerek genişliyor, evin köşelerine ulaşınca geri çekiliyor, ara sıra bir mırıltı kadar sessizleşiyor ve ardından Georgiana'nın tam olarak anlayamadığı bir sebepten ötürü aniden kükrüyordu. Balo salonunun kargaşasında, kızıl bir kuş kostümü giymiş bir kadın, Georgiana'nın omzuna çarptı, özür dileme mahiyetinde sahte gagasıyla kızın yanağını öptü ve dansçıların yanına koştu. Christopher'ın yarı çıplak arkadaşları, bir süs havuzunu şarapla doldurmuşlardı ve çeşmesinden köpek yavruları gibi şarap içiyorlardı. Georgiana yanlarına gitti. Koridorlar, kapı kollarını el yordamıyla arayan ve Georgiana'nın girmeye cesaret edemediği odalara girip kaybolan arkadaş grupları ve çiftlerle doluydu.

İçeride tanıdık kimseyi göremeyince dışarı çıktı ve bir an için halüsinasyon gördüğünü sandı. Tam teşekküllü asker kıyafetleri giymiş silahlı insanlar arka bahçede birbirleriyle çatışmak üzereydi. Olayı izlemek için büyük bir kalabalık toplanmıştı ve bir boru çalınca, ilk iki sıra milis güçleri kılıçlarını kaldırıp naralar atarak birbirlerine doğru koştular. Georgiana, seyircilerin arasında tek başına duran, meşe palamudu gibi giyinmiş bir kız gördü ve ona yaklaşarak neler olduğunu sordu.

Sanki çok bariz bir şeyi açıklar gibi bir edayla, "Lord Haverton'ın şerefine savaşıyorlar," diye yanıtladı kız.

Adam gerçekten de bir tahtırevanda oturmuş, çarpışan kılıçların sesi havada yankılanırken, sıkkın bakışlarla çatışmayı izliyordu.

“Birbirlerini gerçekten öldürmeyecekler değil mi?” diye sordu Georgiana, bir kılıç bir adamın yüzünü sıyrıp sakalını kesin-ce yüzünü buruşturarak. Kılıçlar köreltilmemiştii.

“Hah? Umarım öldürmezler,” dedi kız endişeyle.

Sarhoş savaş naraları arasında duyulmak için sesini yükselterek, “Buralarda Frances’i... Frances Campbell’ı tanıyor musun?” diye sordu Georgiana, ancak kız sadece omuz silkti.

Başka bir kız, arkasını dönerek cevap verdi. “Bayan Campbell mı? Onu az önce heykel bahçesinde sarışın bir züppeyle gördüm. Oradan uzamamı istedi. Oldukça kabaydı.”

Bu kesinlikle Frances’e yakışır bir hareketti. Georgiana kıza teşekkür etti ve seyircilerin arasından uzaklaştı, insanlar korkunç bir şekilde yaralanmaya başladıkları anda olabilecekleri görmek istemiyordu. Heykel bahçesinin nerede olduğunu bilmiyordu ama oraya vardığını umduğu bir yola girip kendisini şatafatlı bir koruda bulana kadar evin etrafında dolandı. Boyunu aşan beyaz mermer kaideler üzerinde Yunan heykelleri duruyordu. Birçok ağaç ve çalı, tuhaf ve top gibi yuvarlak şekillere benzetilmişti. Georgiana, budanmış çalılardan birinin şeklinin ne olduğunu anlamak için onu incelerken, az ilerisinde bir gürültü koptu.

Yaklaştıkça, çalıların arasından gelen tanıdık, titrek bir ses duydu. Gürültü artınca, sesin Frances’e ait olduğuna emin oldu. Georgiana ilk başta ses tonundan onu tanımamıştı. Arkadaşı deli gibi hızlı konuşuyor, sanki cinnet geçiriyordu. Georgiana, çok kişisel bir konuşmaya kulak misafiri olacağı fikrine kapıldı. İrice bir çalılığın arkasına geçip eğildi, kafasını kaldırıp etrafa göz gezdirince, Frances’in Jeremiah ile konuştuğunu gör-

dü. Adam, her zamanki rahat tavrıyla bir banka yaslanmış, kızı dinliyordu. Georgiana iyi bir görüş açısına sahip değildi ama Jeremiah'ın parmaklarıyla heyecanlı bir şekilde ritim tuttuğunu görebiliyordu.

Frances sakin kalmaya bile çabalamıyordu. Jeremiah'ın önünde durmuş, konuşurken kollarını iki yana açıyor, öfkesini el hareketleriyle de gösteriyordu. Georgiana'nın aklına, okuduğu romanlardaki mahkeme salonu tasvirleri geldi. Frances, duygusuz jüri üyelerine karşı savunma yapan bir sanık gibiydi. Georgiana oradan ayrılması gerektiğini biliyordu ama Jeremiah'ın geri çekilmelerinde, Frances'in ses tonundaki çaresizlikte ve birbirlerine bakamamalarında bir terslik sezdi. Kötü şeyler olacağını anladı ve kalmaya karar verdi.

"Aptal değilim Jeremiah," dedi Frances, şimdi biraz daha nazikti. Anlayışlı olmak için elinden geleni yapıyordu, "Benden kaçtığını biliyorum. Sadece... Neyse, bunu konuşabiliriz. Belki de çok hızlı başladık, belki önce... flört etmeliyiz. Düzgün bir ilişki yaşayalım. Neden olmasın! Refakatçilerle yemeğe çıkarız, ailen... ailenle vakit geçiririm."

Jeremiah içini çekti ve şakağını ovdu.

"Sen ne istiyorsun? Birbirimizi anladığımızı sanıyordum," diye devam etti Frances, duygularına hâkim olmaya çalışıyor ama sesindeki titremeyi gizleyemiyordu.

Uzun bir sessizlikten sonra Jeremiah nihayet konuştu.

"Lütfen bunu daha fazla büyütme Frances."

Georgiana derin bir nefes aldı. Frances de aynı şeyi yapmış gibi görünüyordu.

"Daha fazla mı? İkimiz de oradaydık Jeremiah. Ben rüya mı gördüm yoksa? O lanet kulübedeydik ve sen... Evlenene kadar

bekleyemeyeceğini söyledin. Bundan daha fazlası ne olabilir ki? Ben nasıl... Bu yeterince büyük bir şey ifade etmiyor mu?"

Jeremiah sıkıntılı görünüyordu. "Sana haksızlık ettiğimi düşünüyorsan özür dilerim Frances. Fakat... Anlasana! Ne zaman kafamı kaldırırsam seni görüyordum. Hep yanımda oturuyordun, kadehimden içiyordun, neredeyse her fırsatta üstüme çıkıyordun. Sanırım ikimiz de bu işin nereye varacağını biliyorduk. O gece... sadece... davranışlarının doğal sonucunu yaşadın."

"*Doğal sonucu mu?*" diye tısladı Frances. Georgiana, kızın etrafına saçtığı öfkeyi somut bir halde görebiliyordu. "Evlilikten bahsedildiğinde, *sözler* verildiğinde ortaya çıkan *doğal sonuç* bir *düğündür* Jeremiah."

"Sarhoşsun. Her zaman olduğu gibi kafayı sıyırmışsın. *Ailemle* vakit geçirmeni isteyeceğimi de nereden çıkardın? Deli misin sen? *Ah, evet baba, nişanlımla tanış, afyon çekip gelmiş.* Tanrı bilir daha neler..."

"*Bunu sen mi diyorsun?* Onları kimden alıyordum Jeremiah?"

"Evet, içerken ve tüttürürken eğleniyoruz. Ne zaman duracağımızı da biliyoruz. Gerçeklerden kaçmak için kimse senin kadar uğraşmıyor Frances. Tamamen kontrolden çıktın. Annabelle'e ne yaptığını biliyorum, kızın peşine düştün ve babasını buldun. Ona bunu yapmaya ne hakkın vardı? Gerçekten evlenmek istiyorsan, iyi bir eş istiyorsan sakinleşmeli ve kenara itilmiş bir çocuk gibi davranmayı bırakmalısın. Bu noktada babanı da suçlayamam..."

"Lanet olası," dedi Frances ve sesi net bir şekilde yankılandı. Tepkisi, arkasında çınlayan bir sessizlik bırakmıştı.

"İşte bu tavrın da fikrimi kanıtlıyor. Babam bunun olacağı konusunda beni uyarmıştı. İyi ve gelenekçi bir kız bulmamı söylemişti."

“Ben iyi bir kızım,” dedi Frances. Tüm kızgınlığı geçmişti.

“Hadi ama Frances. İyi bir kız değilsin ve bunu biliyorsun. Tanrım, bu haldeyken seninle konuşulmuyor.” Jeremiah başını iki yana salladı ve ayağa kalktı. “Ben gerçekten üzgünüm Franny. Sadece... seninle aynı şeyleri hissetmiyoruz.”

Yakınlardan bir bağırış yükselince Georgiana yerinden sıçradı. Jeremiah’ın iki arkadaşı çalılarının arasından yalpalayarak geldiler ve onu selamladılar. Georgiana yakalanmamak için eğildi, gözleri Frances’in üzerindeydi. Kız titrese de ayakta durabiliyordu. Son duyduğu sözlere rağmen ağlamıyordu.

“Jeremiah,” dedi yumuşak bir sesle. “Lütfen.”

Gelenlerden biri sesini değiştirerek Frances’i taklit etti. “Ah, lütfen, Jeremiah.”

Georgiana, Jeremiah’ın arkadaşını azarlamasını, özür dilemesini, aşağılanmış kız için en azından öylece durmayıp bir şeyler yapmasını bekledi. Ancak Jeremiah bekleneni yapmadı. Güldü, yavaşça ayağa kalktı ve uzaklaştı.

Geri dönüp arkasına bile bakmadı.

Frances vurulmuş gibi boş banka çöktü.

Şüpheli bir şekilde aniden ortaya çıkacak olduğunu umursamayan Georgiana, kızın yanına koştu ve koluna dokundu.

“İyi misin Frances? Jeremiah’ın gittiğini gördüm, sana dediklerini...”

Frances’in yüz ifadesi değişince sözünü yarıda kesti. Umut-suzluğun yerini öfke almıştı. Sanki Georgiana onu gücendirecek bir şey söylemişti.

Soğuk bir tavırla, “Çek ellerini,” dedi Frances. Georgiana’nın eli, Frances’in omzunu sıvazlarken, tuhaf bir şekilde donup kaldı.

“Yapma Frances, sen...”

“Hayır.” Frances ayağa kalktı, üşümüş gibi kollarını kendine doladı. “Yardıma ihtiyacım yok.”

Georgiana şaşkındı. “Neden bana kızgınsın?”

“Of, masum numarası yapma,” diye çıkıştı Frances. Fildişi rengi eldivenlerinden birinin üzerinde büyük bir kırmızı şarap lekesi vardı. Frances parmağını ona doğrultunca, Georgiana sadece lekeye odaklandı. “Her zaman çok iyi biri gibi, mükemmel bir arkadaşmış gibi davranmayı seviyorsun. Fakat ilgi duyduğun kıytırık bir adamın önünde mahcup duruma düşünce dostluğumuz rafa kalkıyor.”

“Dur bir dakika,” dedi Georgiana, sıcakladığını hissederek. “Böyle bir şey yaşanmadı Frances. Sen, Thomas’a çok kötü davrandın. O sadece yardım etmeye çalışıyordu ve sen...”

“Kötü mü davrandım?” diye sordu Frances, ne kadar uğraşsa da sesi hâlâ titrekti. “Yanına geldim çünkü... *Tanrım*, beni anladığını sanıyordum! Senin farklı olduğunu düşünmüştüm. Ertesi gün seni bekledim Georgiana. Geleceğini söyledin ve sana inandım. O zamandan beri yanıma gelmedin, yazmadın. Sebebini hiç anlayamadım.”

“Sana nedenini şimdi söylüyorum. Senden bir *özür* bekliyordum Frances, ben...”

“Hayır,” dedi Frances, Georgiana’nın söyleyeceği hiçbir şey fikrini değiştirmeyecekmiş gibi acımasız bir gülümsemeyle başını sallarken. “Sebep bu değildi, değil mi? Çünkü Cecily’nin evinde seni gördüğümde ne olduğunu anladım. Arkadaşım olmak istemiyordun, kendini önemli hissetmek istiyordun. Güzel partilere gelip en iyi şarabı içmek ve insanların seni parmakla işaret etmelerini istiyordun. Arkadaşlarımı, statümü, nüfuzumu istiyordun. Umarım her şeye değmiştir George. Umarım çok mutlu olmuştundur.”

“Yanılıyorsun,” dedi Georgiana, itiraz ederken sesi çok acıktı. “Öyle olması...”

“Ah, Tanrı’ya şükür, işte buradasınız.” Jonathan ağaçların arasından tökezleyerek çıkıverdi, birkaç saniye sonra onu Jane ve Cecily takip etti. Adam, ortamın gerginliğini sezmişti ama görmezden geldi. “Fransızların sizi tutsak ettiğini düşünmeye başlamıştım. Bahçede gizlenmeyi bırakın, hadi gidip partiye bakalım.”

“Evet,” dedi Frances, gözlerini Georgiana’ya dikmişti. “Hadi bakalım.”

Yarım saat geçmişti. Jonathan, sek cinle doldurduğu kadehini havuzun kenarına bıraktı. Şaşkınlıkla başını kaldırarak, “Eyvah eyvah!” dedi. Başıyla balo salonunun karşı köşesini işaret etti. “Bir doğal afet yaklaşıyor.”

Gözlerini devirerek, “Aman Tanrım,” dedi Jane. “Sakın... ona bakmayın, belki bizi görmez.”

Bahçedeki olaydan beri sinir bozucu bir şekilde sessiz duran Frances içkisini püskürttü.

Artık çok geçti. Yüzü kırmızıya boyanmış ve saçından birkaç çiçek sarkan Betty, doğruca onlara yaklaşıyordu.

“Georgiana?” diye seslendi Betty.

Georgiana yüzünü buruşturdu, Jonathan’a acı dolu bir bakış attı ve Betty’ye dönmeden önce doğal halini takındı.

“Ne istiyorsun Betty?” Sesi, arzu ettiğinden daha soğuk çıktı. İçtiği cin, ses tonunu keskinleştirmişti. Hemen arkasındaki Jonathan’ın kahkahasını duydu.

“Şey, hani... buluşmak için anlaşıştık ya,” dedi Betty, daha da kızarak.

Georgiana midesine ağır bir şeyin oturduğunu hissetti. Betty'yi tamamen unutmuştu.

“Evin önünde buluşacağımızı söylemiştik ve ben sandım ki... Anlaştığımız gibi dokuzda geldim ve seni bekledim. Birinin seni lafa tuttuğunu ya da ya da evde bir şey unuttuğun için geri dönmek zorunda kaldığını düşündüm. Gelir de beni bulamazsın diye yerimden ayrılmadım. Bir saat bekledim, belki de iki saatti. Sonra beklemekten vazgeçtim, beni fark etmeden içeri girip girmediğini görmek için geldim, çok ilginç insanlarla karşılaştım ama hiçbiri sen değildin. Farklı bir girişten girdiğini ya da beni başka bir yerde beklediğini düşündüm ya da...”

“Betty,” dedi Georgiana, özür dilemesi gerektiğini bildiği için lafını kesmeye çalıştı ama omzuna yaslanarak gülen Jane'i duyunca, bunu içtenlikle yapamayacağını hissetti. Betty'nin gözleri dolmuştu.

“Partiye birlikte gelme konusunda anlaşmıştık, mektubunda öyle yazmıştın. Ortada bir yanlışlık olduğunu düşünüyorum. Bir hata oldu, değil mi? Çünkü sizdeyken çok hoş vakit geçirdiğimizi sanmıştım, çok eğlenmiştik...”

Georgiana'nın boğazına tatsız bir his düğümlendi. Betty konuştuğu daha çok kızarıyor ve utanıyordu. Arkadaşlarının hınzır bakışlarını, birbirlerini dürttüklerini ve güldüklerini görebiliyordu. Grubun ona olan saygısını anbean yitiriyordu. Aralarında hiç sorun yokmuş gibi Frances'in yanında oturmanın garipliğiyle başa çıkmak için kafaya diktiği cin, içten içe onu zehirliyordu.

İnanılmaz bir şekilde, Betty hâlâ devam ediyordu.

“Seni bizim eve götürecektim, büyükannem seni davet etmemi tavsiye etti, bizi misafir etmenizin kibar bir hareket olduğunu ve eğer yakın arkadaş olacaksak...”

Kızın duraksamasına yetecek kadar güçlü bir sesle, “*Betty*,” dedi Georgiana. “Kendi kendini dinlemekten hiç bıkmaz mısın?”

Betty bir an için, duyduğu cümleyi hakaret olarak yorumlanmayacak bir şekilde değerlendirmeye çalıştı. Başaramayınca yüzü düştü.

“Bizim... arkadaş olduğumuzu sanıyordum,” dedi sessizce.

Georgiana donup kalmıştı. Betty’ye uzanıp ondan özür dileyecekmiş gibi elini hafifçe kaldırdı ama daha fazla hareket ettiremedi.

Betty, Georgiana’nın ardındaki yüzlere son bir kez baktı ve gözyaşları içinde koşarak uzaklaştı.

Georgiana başını geri çevirdiğinde, “Aman *Tanrım*,” dedi Jonathan, sesi hiç de üzgün çıkmamıştı. “Bence onun zavallı kalbini kırdın George.”

“Tanrım, ondaki bir şey tüm dişlerimi sızlatıyor,” dedi Jane.

Frances alaycı bir şekilde güldü. Cecily ise kaşlarını çatmıştı.

Yavaşça başını sallayarak, “Onun için üzülüyorum,” dedi. “Her zaman kendini gülünç duruma sokuyor. Sonuçta bu bir parti ve burada kimse ağlamamalı.”

“Saçma,” dedi Jonathan. “Bir partinin ana amaçlarından biri, insanları kenarda köşede ağlatmaktır.”

Cecily yine de hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

“Bence gidip ondan özür dilemeliyiz,” dedi aniden Frances. Georgiana ona şaşkın bir bakış attı ama Frances samimi görünüyordu. “Partinin ruhu adına!”

“Ah, lütfen yap,” dedi Cecily. “Aksi takdirde o üzgün suratın görüntüsü gecemi mahvedecek.”

“Ona bir içki ikram etmeliyiz,” dedi Frances, kendi cin kahdehini kaldırarak.

“Ben yaparım,” dedi hemen Georgiana, kuşkuyla kızın elinden kadehi aldı. “Onu üzen benim. Ben gideceğim.”

“Çok tatlısın,” dedi Cecily, Georgiana’nın omzunu sıvazlayıp.

Salon çok gürültülü, çok canlı ve çok sıcaktı. Georgiana odanın diğer köşesine geçerken yirmiden fazla kişiye çarpmış ama hiçbiri dönüp bakmamıştı. Sanki tüm davetliler, evin birer eşyası olmuştu ve itilip kakıldıklarında özür dilemek gerekmiyordu. Georgiana durdu ve kafasını toplamak için yavaşça başını salladı. Ancak tek başardığı, tokalardan kurtulmuş saçlarını biraz daha dağıtmak oldu. Elbise olarak giydiği çarşafın artık nasıl göründüğünü bilmiyordu. Tüm edep yerlerini hâlâ örtüyor olması bir mucize sayılırdı.

Betty dışarıdaydı, bir bankta oturmuş, bir gül fidanına hüznle bakıyordu. Büyük bir kalp kırıklığı yaşıyor gibiydi.

“İşte buradasın,” dedi Georgiana. Betty, yaş dolu kızarık gözlerini Georgiana’ya çevirdi. “Dinle Betty, hak ettiğin özrü içeren bir konuşma yapamayacak kadar sarhoşum, sadece... İşte, al lütfen, sana içki getirdim. Benden. Şey, aslında hepimizden, özür niyetine...”

Özür dilemek için kötü bir girişimdi ama Betty hemen yumuşadı ve kadehi aldı.

“Eminim bu kadar acımasız olmak istememişsindir,” dedi titrek bir sesle.

Georgiana’nın içini bir suçluluk duygusu kapladı. Bu kadar sevecen bir tavır görmeyi hak etmediğini biliyordu ama Betty’den başka türlü de beklenemezdi. Çok kibar ve bağışlayıcı olmadan edemiyordu.

“Şey... genelde birkaç yudum şaraptan fazlasını içmem. Büyükanнем o kadarının, bir akşamı çakırkeyif geçirmek için yeterli olduğunu söylüyor. Sanırım Roma’dayken...” Kadehinden

bir yudum aldı ve cin diline değer değmez tiksintiyle yüzünü buruşturdu. “Bu... Of, bu oldukça korkunçmuş!”

“Evet, öyledir ama alışırsın,” dedi Georgiana, kendisinin de biraz *hızlı* alışmış olduğunu düşündü.

Betty cesaretini toplayıp büyük bir yudum aldı ve sonra kadehi bıraktı, burnunu çekti ve eldivenli elleriyle nemli gözlerini sildi.

“Benimle buluşmayı unuttun, değil mi? Sorun değil, bana söyleyebilirsin, bu başıma ilk kez gelmiyor. Seni beklerken hep bunu düşündüm, çünkü aklıma geçmişte yaşadığım hayal kırıklıkları geliyor. Tekrar yaşanacak korkusu insanı için için...”

Ayağa kalktı, toparlanmaya çalışıyor gibiydi ama sonra yüz ifadesi tuhaflaştı.

“Betty?” diye seslendi Georgiana gergin bir şekilde. Betty ayakta sallanıp tekrar banka oturdu. Yüzü bembeyaz olmuştu, sanki kusacakmış gibi iki eliyle ağzını kapattı. Georgiana içgüdüyle kızın yanından uzaklaştı.

“Ne oldu?” diye sordu.

“Çok... çok garip hissediyorum,” dedi Betty, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

“Hasta mısın?”

“Ben... bilmiyorum.” Bir kez daha ayağa kalkmaya çalıştı ama dik durabilmek için banka tutunmak zorunda kaldı. “Of, Georgiana, çok tuhaf hissetmeye başladım. Galiba ölüyorum!”

Georgiana da ayakta duramayacak gibi hissediyordu ama yine de ayağa kalktı ve destek olmak için kolunu uzattı. Ancak şu anki haliyle, Betty’nin kendisi üzerine yüklediği ani ağırlık değişimine hazır değildi, dengesini kaybederek Betty’yi yere düşürdü. Yakınlarda bulunan bazı konuklar bağrıştılar, birkaç kişi kızların yardımına koştu.

“Of, Tanrım, Betty. Çok üzgünüm...”

Ani bir kahkahayla kesintiye uğradılar. Georgiana başını kaldırıp bakınca, Frances’in kısık gözlerle onları izlediğini gördü.

“İçkiyle pek aranız yok, değil mi Bayan Walters?” dedi Frances.

Georgiana, arkadaşına getirdiği yarı dolu cin kadehine baktı. Frances’in elinde küçük ve koyu renkli bir şey vardı. Georgiana, midesinin nahoş bir şekilde yanmasıyla, şişedekinin Christopher’ın korkunç iksiri olduğunu anladı.

Betty ayağa kalkmaya çalışırken, “Sen ne yaptın Frances?” dedi Georgiana şaşkınlıkla, “O iyi değil, barışmak için uğraştığımızı...”

“Bayan Walters?”

Georgiana donakaldı. Bu sesi tanıyordu.

Geri döndü, Thomas’ın elinde iki kadeh şampanyayla arkasında durduğunu ve gördüğü manzaraya kaşlarını çattığını fark etti.

Georgiana kasten uğraşsaydı bu kadar kötü bir duruma düşemezdi.

Ne olduğunu anlamak için daha fazla insan başlarına toplandı. Betty durduğu yerde sallanıyordu, neredeyse bayılacaktı. Thomas elindekileri bıraktı ve kız düşmeden önce onu tuttu.

“İyi misiniz? Doktora ihtiyacınız var mı? Ne oldu?”

Georgiana’nın tepkisizliği karşısında şaşkına döndü. Bir Betty’ye bir Georgiana’ya endişeyle baktı.

“Bay Hawksley,” dedi Betty nefes nefese, yanaklarından yaşlar süzülüyordu. “İçkimde... bir şey vardı. Onun gerçekten üzgün olduğunu düşündüm, aramızı düzeltmek istediğini sandım ama bunun yerine o... beni *zehirledi*.”

“Kim zehirledi?” dedi Thomas ısrarla, kolunu kıza dolayarak.

Betty titreyen elini kaldırıp Georgiana'yı işaret etti. Mide bulantısıyla kıvranan Georgiana, elini sallayıp masum olduğunu ifade etmeye çalıştı.

Şüpheli bir ses tonuyla, "Georgiana?" dedi adam.

Küçümser bir tavırla, "Sadece ufak bir zehirlenme," dedi Frances. "Seni alt etmek için bundan fazlası gerek Betty."

Georgiana, Frances'e öfkelenmişti. Frances sadece gülüyordu. Thomas, Georgiana'ya büyük bir şok ve tiksintiyle bakıyordu, sanki kızıdan hiç beklemediği bir hareket görmüş gibi hayal kırıklığına uğramıştı.

"Benimle partide buluşacağını, tek başıma gelmek zorunda kalmayacağımı söylemişti. Beni saatlerce bekletti, tek başıma bıraktı, çok korkunçtu." Betty, Thomas'ın omzuna yaslandı. "Onu bulduğumda ise bana *kaba* davrandı. Ben... arkadaşız sanıyordum."

Georgiana araya girmeye çalıştı, kendisini savunmak için bir şeyler söylemek istiyordu. Ancak, yardıma gelen ve arabaya ihtiyacı olup olmadıklarını soran misafirler tarafından kenara itilmeden önce sadece, "Hayır!" diyebilirdi. İki kişi kızı Thomas'ın yanından aldı, onu güvenli bir şekilde kalabalığın içinden evden uzağa götürürlerken, kızın hıçkırıklı ağlamaları hiç kesilmedi. Thomas, Georgiana'ya döndü.

Sakince, "Ne oldu?" diye sordu.

Frances homurdandı.

"Bizi yalnız bırak Frances," diye mırıldandı Georgiana. Frances alaycı bir hakaretle elini göğsüne bastırdı.

"Sakıncası yoksa kalıp gösteriyi izlemek isterim."

"Bayan Campbell, bu sizi ilgilendirmez." Thomas'ın öfkeden sert çıkan sesinde en ufak bir alttan alma yoktu.

"Hımm... Korkarım tam olarak doğru değil ama sizi aşk dolu kavganızda baş başa bırakacağım." Frances iki şampanya

kadehini de aldı ve giderken onları selamladı. “İyi şanslar George.”

Georgiana’nın saçı dağılmıştı. Çarşafı bir omzundan aşağı sarkmıştı ve içliğin bir kısmı görünüyordu. Dudakları şarapla boyanmıştı, zihni de cin yüzünden bulanıktı. Sol şakağına birden dayanılmaz bir ağrı girdi.

Buna karşılık, Thomas tamamen ayık bir görüntü çiziyordu. Dik duruşu ve kızgın ifadesiyle göz kamaştırıcıydı. Georgiana’nın onda bulabildiği tek kusur, saçının bir buklesinin gözünün önüne düşmüş olmasıydı ve adamın yüzündeki ifadeye rağmen kızın tek yapmak istediği, o bukleyi düzeltmekti.

“Onu ben zehirlemedim,” dedi Georgiana. Sonunda sözcükleri aklında hazırlayıp ağzından çıkarabilmişti.

“O halde ne oldu?”

“İçtiği... zehir değil. Sadece Frances’in... benim aldığım bir karışım. O *ölmeyecek*. İyi olacak.”

“Anlamadım,” dedi Thomas, Georgiana gibi korkunç bir baş ağrısı çekiyormuşçasına parmak uçlarını alnına bastırdı. “Şunu açıklığa kavuşturalım. Onun içkisine bir şey mi kattın?”

Georgiana kendini pek iyi ifade edemiyor, karşısındakinin söylediklerini de tam anlamıyla idrak edemiyordu. Tek arzusu verandada uzanıp uyumak ya da ölmekti. Hangisinin olacağını umursamıyordu.

“Hayır! Frances kattı. İçkiyi Frances hazırladı, ona götürmemi söyledi, ben sadece götürüp verdim ama içinde bir şey olduğunu *bilmiyordum*.”

“Yani Frances’in, Betty’ye bir içki götürmeni istemesi sende hiç şüphe uyandırmadı, öyle mi? Sence ne amaçla bunu yaptı? İyi niyetinden mi?”

“Hayır!” dedi Georgiana. Thomas haklıydı, Georgiana bunu nasıl görmemişti? “Beni dinlemiyorsun. Benim değil, Frances’in suçuydu, hepsi *Frances’in...*”

“Kimseyi tanımadığı bir partide Betty’yi bekletmen ve yalnız bırakman için seni Frances mi zorladı? Sanırım sana silah doğrulttu ve nazik davranmaktan başka bir şey yapmayan zavallı kıza korkunç şeyler söylemeni sağladı.”

Adam artık sadece kızgın değildi, hayal kırıklığına uğramış ve incinmiş görünüyordu ki, bu ikisi Georgiana için çok daha kötüydü.

“Hayır,” dedi Georgiana çaresizce. “Hayır, ama Frances olmasaydı...”

“Dünyadaki bütün fenalıklar için Frances’i suçlayamazsın Georgiana. Betty son derece üzgün ve ciddi şekilde incinmiş olabilir, çünkü arkadaş olarak gördüğü biri tarafından bekletildi, küçük düşürüldü ve yüzüstü bırakıldı. Bunu yapan Frances değildi, sendin.”

Georgiana, yanaklarından yaşlar süzülürken konuşmaya çalıştı, durdu, tekrar ağzını açtı, sonra kendini savunacak hiçbir sözü olmadığını fark etti.

Thomas başını iki yana salladı ve başka bir söz söylemeden oradan öylece ayrıldı.

Georgiana, şu anda dünyada kendisinden daha acınası birinin var olduğunu sanmıyordu. Belki, vebalı öksüzlerin bu kadar sefil hissetmiş olabileceklerini düşündü. Öyle olsa da muhtemelen böyle bir partide hiç bulunmamışlardı. Belki de bir partiyi bu kadar feci bir şekilde deneyimlemektense hiç gitmemiş olmak daha iyiydi. Etrafındaki eğlencenin sesini duyabiliyordu ama o kadar perişan haldeydi ki bu cümbüşün bin katı bile moralini düzeltemezdi. Hatta, değer gördükleri herkesi bir gecede kızdırmayı umursamadan gecenin tadını çıkarmaya devam edenlerin olduğunu bilmek, onu daha da rahatsız ediyordu. Kendini ziyafetteki sarhoş bir hayalet gibi hissetti, evin içinde mahzun bir halde sendeleyerek dolaşırken gözyaşlarına hâkim olamadı.

Partiyi hemen terk etmek istedi ama çözmesi gereken küçük bir ulaşım sorunu vardı. Cecily'nin arabasıyla geldiği gibi dönmeyi düşünmüştü, ancak şu ana kadar onu hiçbir yerde bulamamıştı. Dans edenler arasında pek çok güzel ve sarışın kafa görse de hiçbiri arkadaşına ait değildi. Cecily, oturma odasında şüpheli görünen kadın ve erkeklerle iskambil oynamıyordu, atın yatak odasında değildi, pek çok misafirin yaptığı gibi gölde yarı çıplak yüzmüyor ya da kuğuları rahatsız etmiyordu.

Georgiana, verandanın yanında çimenlere uzanmış devasa bir hayvana takıldı, onun yerde yatan bir sarhoş olduğunu sandı.

Tekmelediği kişiden özür dilemek için geri dönünce, takıldığı şeyin devasa bir köpek olduğunu fark etti. Hayvan, etrafta olup bitenlerden hiç rahatsız görünmüyordu. Başını kahverengi patilerine dayamış, oldukça sakin bir şekilde kıza bakıyordu. Georgiana, köpeğin sahibini bulmak için etrafına bakındı ve kimseyi göremedi. Lord Haverton'ın hayvanlarından biri olduğunu düşündü. Muhtemelen gizlenecek yer arayan birileri, köpeği kulübesinden kovmuştu.

“İyi akşamlar köpek,” dedi, gözlerinden hâlâ yaşlar akarken.

Köpeğin yanına oturdu ve parmaklarını kalın ve ıslak tüyler arasına soktu. Köpek hafifçe iç çekerek memnuniyetini gösterdi.

“Her şey çok kötü gitti,” diye fısıldadı kulağına.

Köpek onu yargılamadı, ayağa kalkıp uzaklaşmadı. Kızın kendisi bile ne kadar korkunç biri olduğundan şüphe duymaya başlasa da hayvan onu tamamen kabullenmiş gibiydi. Georgiana, hayvanın yanında uzunca bir zaman kaldı, sessiz arkadaşlığının tadını çıkardı ve teşekkür niyetine başını okşadı.

Sonunda gitmek için ayağa kalktığı anda, köpek ona veda edercesine nazikçe elini yaladı. Georgiana, arkadaşını arayacak son bir yerin daha olduğunu fark etti. Daha önce Cecily'nin beygirci James'e göz süzdüğünü görmüştü. Uzaktan bakınca, portakal bahçesi yalnız kalmak için hâlâ çekici bir yer olarak görünüyordu. İkisi baş başa kalacakları özel bir yer aramışlarsa kesinlikle oraya gitmiş olmalıydı. Georgiana bahçeye doğru yürümeye başladı. Çarşaf elbisesinin ucuna her takıldığında kendi kendine küfretti. Bu takılmaların sayısı oldukça artmış ve her seferinde elbisenin yere sürünen kısmı giderek uzamıştı.

Portakal bahçesi genişti. Thomas'la konuştukları giriş yolunun ötesinde, ağaçların arasından kıvrılan ve muhtemelen bahçenin diğer ucuna devam eden ahşap döşemeli küçük bir yol

vardı. Dallara ve yapraklara çarpa çarpa o yolda yürüdü. Yürüdükçe sıcaklık artıyordu. Narenciye kokusu o kadar keskindi ki tropik bir adaya düşmüş gibi hissetti. Yolun büyük kısmını kapatmış biçimsiz bir ağacın yanından geçti, köşeyi dönünce bir açıklığa ulaştı.

Cecily ve James burada değillerdi, ancak gömleğinin düğmelerinin yarısı açılmış, başına yaprakları dökülmüş bir taç takmış Jeremiah, tek başına dertli dertli sigara içiyordu.

Georgiana eldivenindeki tozu silkelerken, adam ona dönüp ilgisizce baktı. Kızın bakışları öfke ve kin doluydu.

Kızgın bir ses tonuyla, “İçtiğin şey portakallara zarar veriyor olabilir,” dedi Georgiana.

Adamı azarlamak için pek çok sebebi vardı ve ağır kokan bir şey içmesi adamın günahlarının en hafifiydi, yine de bir yerden başlaması gerektiğini düşündü.

“Bana da zarar veriyordur ama bu beni durdurmuyor,” diye yanıtladı Jeremiah.

Her zamanki haline kıyasla suratı asık ve sakindi. Frances’le yaptığı konuşmadan ötürü biraz olsun üzülmüşse, bu tamamen onun hatasıydı.

“Peki, öyle olsun. Umarım verem olur ve... şuracıkta düşüp ölürsün,” dedi Georgiana, kollarını kavuşturup kaşlarını çattı. “Frances’e söylediklerinin hepsini duydum.”

“Ya, gerçekten mi?”

Jeremiah ayağa kalktı. Georgiana’dan daha çok sarhoştı. Tökezlemiyor ya da kekelemiyordu ama kan çanağına dönmüş gözleri, loş ışıktaki kıpkırmızı görünüyordu. Sanki suda yürüyormuş gibi ağır ağır hareket etti. Nitekim, Georgiana her an yorgunluktan yere yığılacağını hissederek titrerken, Jeremiah her şeye rağmen düzgünce yürüyebildi.

“Evet. Bence hepsi iğrençti. *Sen* iğrenç birisin. Frances için ne ifade ettiğini bilmiyormuş gibi davranamazsın Jeremiah. Birlikte nasıl iyi bir çift olduğunuzu hepimiz gördük. Şunu anlamıyorsun ki...”

“Hayır,” dedi adam, sesi artık daha canlıydı. “Asıl *sen* anlamıyorsun. Büyük bir mirasın tek vârisi değilsin. *Sen...* Seçme şansımın olmadığı şeyler var. Her şeyin çok gösterişli, çok basit olduğunu düşünüyorsun ama omuzlarımda tahmin bile edemeyeceğin sorumluluklar var. Benimkisi bir aşk evliliği olmayacak, bir iş anlaşması olacak. Sorumsuz, sınırları olmayan, bir çalı kenarında sarhoşluktan sık sık bayılan biriyle o yola çıkamazsın. O kız, evlilik için uygun biri değil Georgiana. Fakat diğer yandan...” Gözlerini kıstı ve başını yana eğip Frances’i düşleyerek hafifçe gülümsedi. “Bu işin zorluklarını göremiyorsun. *Sen...* Sanırım... Sana ne miras kalacak? Yalnızca bir inek mi? Bir inek ve babandan az kullanılmış bir tütün kutusu mu?”

“Yüzün gülerken nasıl bu kadar gaddarca konuşabiliyorsun?” Kendisinin, Frances’in, Annabelle Baker’ın ya da herhangi birinin, bu kibirli ve kendini beğenmiş ahmak herifte ne bulduğunu merak etti. “Seni... *Sen* tam bir pislüksin!”

“Böyle konuşma George.”

Georgiana adamın hareket ettiğini fark etmemişti ama aniden kendisine çok yaklaşmış olduğunu hissetti. Jeremiah’ın nefesindeki alkol kokusu o kadar güçlüydü ki Georgiana’nın başını döndürmeye yetmişti. Kız, ikisinin yalnız ve gözden uzak olmalarından rahatsız oldu. Jeremiah onu tepeden tırnağa süzünce, sıcak havaya rağmen Georgiana’nın tüyleri ürperdi. Adam ona ilk kez bakıyor gibiydi, kızın elbisesinin gevşekliği, dağınık ve dengesiz görünüşü dikkatini çekti.

Zayıf bir sesle, "Bana öyle seslenme," dedi Georgiana, bir adım geri çekildi ve elbisesini, göğsünü daha çok örtecek şekilde istemsizce yukarı çekti. "Bana öyle hitap edemezsin."

Adam güldü, kahkahası Georgiana'nın sinirlerini bozdu. Kız, ciğerlerini sıkıştıran bir paniğe kapıldı. Adam hiçbir şey yapmamışken, koşup bağırmak saçma geliyordu. O sadece sarhoştı. Belki de bu rahatsız edici an hemen sona erecekti.

"Tanrım, ne giymişsin böyle? Buraya gel," dedi Jeremiah. Sesi alçak, tehlikeli bir gürleme gibi çıkmıştı.

Georgiana geriye doğru küçük bir adım attı. "Hayır."

Sertçe, "Buraya gel," diye tekrarladı adam. Georgiana bu sefer kaçmaya çalıştı.

Ancak elbisesini hesaba katmamıştı. Bacakları elbiseye dolandı, kendisini düşmeye hazırladı ama düşmedi. Jeremiah onu bileklerinden yakaladı ve doğrulttu. Georgiana iyimserliğini koruyordu, belki adamın tek amacı onu sakinleştirmekti. Belki de hepsi bir yanlış anlaşılmaydı ve biraz sonra gitmesine izin verecekti. Georgiana geri çekilmeye çalıştı ama Jeremiah onu bir mengene gibi sıkı kavramıştı, şoka giren kızın nefesi kesilmişti. Christopher onu Gayrimeşrular Kulübesi'nde köşeye sıkıştırdığında, Frances'in dışarı çıkıp istemedi de olsa onu kurtardığı gibi, yine birinin yardıma gelmesini bekledi. Ancak kimse gelmedi.

Jeremiah kızı kendine çekti ve zorla öptü. Georgiana, adamın cesaretini kıracağını umarak olduğu yerde donakaldı ama tepkisizlik Jeremiah'ı zerre rahatsız etmedi. Bir eli hâlâ kızın bileğini sıkıca tutuyordu. Diğer eli boynuna uzandı, dokunuşunun kızı ürperttiği gerçeğini görmezden gelerek köprücük kemiğine kadar ilerledi ve sonra o kadar sıkı kavradı ki Georgiana derisinin parçalandığını ve adamın parmak uçları büyüklüğünde yaralar açıldığını düşündü.

Jeremiah'ın eli, kızın göğsünden aşağılara doğru hareket etmeye başladı. Parmaklarını elbisenin içine sokup kızı çılgınca okşamaya başlayınca, Georgiana iyice gerildi ve nefes alıp veriş i zorlandı. Bir yanı, bunun aslında yaşanmadığı na dair kendisini kandırırken, hissettiği acı olayın gerçekliğini ispatlıyordu. Jeremiah tek eliyle çarşafı çekti, kızı soymaya çalışıyor gibiydi. Georgiana çığlık atmak için derin bir nefes aldı, kurtulmak için bir şeyler yapması gerekiyordu. Fakat aniden, birilerinin arkalarındaki ağaçların arasından geçerken çıkardıkları sesleri duydular. Sesin sahibi her kimse uzaklaşıyordu ama Jeremiah, onları kimin görmüş olabileceğini anlamak için dönünce, bir anlığına dikkati dağıldı. Georgiana bu fırsatı iyi değerlendirip adamdan kurtuldu.

Georgiana, ihtiyacı olan ânı elde etmişti. Eteklerini toplayıp yukarı kaldırdı ve kaçmaya başladı. Bahçeden çıkıp gökyüzünü gördüğünde bile rahatlayamadı, portakal ağaçlarının kokusuyla arasına mesafe koymadan durmadı. Ayakkabılarından biri çimenlere takıldı ve ayağından çıktı. Diğerini de çıkarmak için durakladı. Koşamayacak hale gelene kadar çoraplarıyla devam etti.

Diğer insanlara sesini duyurabilme mesafesine gelmişti ve görece güvenli bulduğu bu noktada kendini yere attı. Alçak bir duvara yaslandı, nefes almaya çalıştı, hıçkırıkları boğazında düğümleniyordu.

Jeremiah kızı takip etmemişti. Georgiana onu göremiyordu. Adam portakal bahçesinin önünde değildi, yokuştan ona doğru da gelmiyordu. Acilen kaçmayı gerektirecek bir durum yoktu. Misafirlerin gözü önünde peşinden koşacağını, kendisini yakalamaya çalışacağını sanmıyordu. Yine de herkes tarafından saygı gören, çok sevilen bir adam olduğundan, kendisini sürükleyip götürse kimse karşı koymaz, sadece izlerlerdi.

Her ne kadar mantıksız olsa da bu fikir kanının donmasına neden oldu. Ayağa kalktı, evine dönmek için can atıyordu ve kolay bir çıkış için, Burton'ların arabalarını yollamış olmasını her şeyden çok diliyordu. Göğsü sıkıştı ve midesinden, sanki kusacakmış gibi yakıcı bir şey yükseldi. Sakince nefes almak için ne kadar uğraşsa da hızlı ve kesik kesik solumaktan kendini alamadı.

Cecily ve arabası tekrar aklına geldi, kovalamacanın devam ediyor olma ihtimali tüm gücünü tüketti ama Jeremiah'dan öğrendiğince uzaklaşmak istiyordu. Uzun bir süre, kelimelerle ifade edilemeyecek kadar kızgın olacağını biliyordu. Öfkesi içten içe onu yiyip bitirecekti ama bu olayı kimseye anlatamayacaktı. Korkusu yavaş yavaş azalınca, mide bulantısı ve yorgunlukla baş başa kaldı.

Bu partiyle ve dolayısıyla buradaki herkesle işi çoktan bitmişti. Bir sarhoş daha görmeye, boş bir sohbet daha dinlemeye ya da bir kadeh şarap daha içmeye katlanamazdı. Evine, yatağına ve uyumak için duvarın ardından gelen Bay Burton'ın horlama sesine ihtiyacı vardı.

Sekiz yüz dönümlük bir arazide kapana kısılmış hissetmek tuhaftı. Ardında kimse olmadığından emin olmak için içgüdüsel olarak geriye baktı, tahmin ettiği kişi yerine Frances'i gördü.

Frances ondan oldukça uzaktaydı, savaş alanının kenarında durmuş, göle doğru uzanan çimenli alana bakıyordu. Uzaktan kolayca seçilebiliyordu. Ay ışığı, dökümlü beyaz elbisesinin narin hatlarını ortaya sermişti.

Georgiana, bir anlığına onun yanına gitmesi gerektiğini düşündü. Aralarındaki sorunları çözmek, gerekli tüm özürleri, tartışmaları ve açıklamaları yerine getirmek için değil (zaten nereden başlayacağını bile bilemeyecek kadar bitkindi), onu gerçekten anlayacak tek kişi Frances olduğu için gitmek istedi. Kulübedey-

ken Jonathan'la birlikte yardımına koştukları sırada, Frances'in yüzündeki korkunç ifadeyi hatırladı ve birdenbire Jeremiah'ın kıza ne yaptığı hakkındaki acımasız gerçeğe yüzleşti.

Frances'e ne diyeceğini bulamayınca omuzları düştü. Bi-leği kırmızıydı, Jeremiah'ın boynunu sıktığı yer de ağrıyordu. Frances'le görüşmek için sabahı beklemek zorundaydı. Hiç me-calı kalmamıştı.

“*Berbat* görünüyorsun.”

Bir ses düşüncelerini dağıttı. Başını kaldırdı, altın kaplamalı ince yapraklarla bezenmiş yeni kostümü içinde muhteşem görü-nen Lord Haverton önünde duruyordu. Ses tonu suçlayıcı ya da acımasız değildi, sadece gerçeği ifade ediyordu.

“Evet,” diye yanıtladı kız, dayak yemiş gibi görüldüğünü bi-liyordu.

“Eğlenmiyorsun,” diye ekledi adam.

“Şey... Hayır, pek değil,” dedi Georgiana, hayatının en ye-tersiz açıklamasını yapmıştı.

“O zaman eve gitmelisin. Parti senin için bitmiş.”

Georgiana ona hafifçe gülümsedi. “Arabam yok. Arkadaşları-mı da bulamıyorum.”

Adam bir süre onu inceledi.

“Benim arabam var,” dedi. “Sana veririm ama geri isterim. O arabaya ve şoförüne çok düşkünüm.”

Georgiana o kadar büyük bir rahatlama hissetti ki sakarca bir adım attı ve adama sarıldı. Ancak sınırı aştığını geç fark etti ve sarılmayı bırakarak özür diledi. Adam, kız sanki dikbaşlı bir köpekmiş gibi onun başını sevgiyle okşadı ve sonra gitmesine izin verdi.

Georgiana, gösterişli beyaz arabaya, mezardan sürünerek çı-kıyormuş gibi binerken, yakışıklı şoför onun halini sorgulamadı,

hatta göz ucuyla bile bakmadı. Sadece adresi sordu ve sonra yola koyuldu.

Şoförün bu küçük nezaketi için son derece minnettardı. Koltuğa yaslanıp gözlerini kapatırken, adam suskunluğunu korudu. Georgiana, hayatının en korkunç gecesinden uzaklaştığı için artık mutluydu.

Georgiana eve vardığında, Burton'lar çoktan yatmıştı. Ertesi sabah, mide bulantısı ve saatler süren kâbusların yarattığı büyük bir huzursuzlukla uyandı. İncinmiş ve ihanete uğramış Betty'nin yüzünün, Gayrimeşrular Kulübesi'nde Frances'in titreyen ellerinin, karanlıkta şehvetle kendisine bakan Jeremiah'ın ve kandırılıp zehirlenen Betty'nin şefkatli kollarla taşınırken ağlayışının görüntüleri tekrar tekrar gözünün önüne geliyordu.

Güneş daha yeni doğuyordu. Zonklayan kafası, soluk pembe ışığa bile tahammül edemiyordu. Sessizce giyindi ve aşağı indi. Teyzesi uyanıp engel olmasın diye arabanın getirilmesini kısık sesle istedi.

Georgiana'nın tanıdığı insanlar arasında zorbalığı en az hak eden kişi Betty'ydi. Akli hâlâ karışıkta ama hayatında bazı şeyleri düzeltmeye kalkışacaksa, işe Betty'den başlaması gerektiğini biliyordu.

Arabadan inince, Walters'ların evinin güzelliği karşısında ağzı açık kaldı. Zevkli ve temiz bir evdi, çok büyük ya da küçük değildi, bir sürü yoğun ve hoş kokuyla dolu yemyeşil bir bahçesi vardı. Oldukça eski görünüyordu fakat iyi bakıldığı belliydi. Kasabaya Burton'lardan bile daha uzakta olan evin arazisi genişti ve Walters'lar orayı gerçekten de göze hoş gelen bir hale sokmuştu.

Eve kabul edildikten sonra, sıcakkanlı bir hizmetçi gelişini haber vermeye gitti. Georgiana, serin ve düzenli bir salonda gergin bir şekilde bekledi. Üst katta bir adam belirdi, aşağı baktı ve kıza selam verdi. Elinde büyük bir deri çantayla çıkıp giderken, Georgiana onun bir doktor olduğunu anladı. Sonunda merdivenlerde ayak sesleri duydu ve Büyükanne Walters, kolunda solgun ama neyse ki Georgiana'nın tahmin ettiğinden çok daha canlı görünen Betty ile odaya girdi. Peşlerinden küçük, dağınık tüylü bir köpek onları takip etti. Endişeyle başını kaldırıp bir Georgiana'ya, bir sahiplerine bakınıp durdu.

"Günaydın Georgiana. Hadi bahçeye geçelim." Betty'nin sesi çok yorgun geliyordu ama sesinde Georgiana'nın daha önce duymadığı kadar kendinden emin bir hava vardı. "Sorun olmaz büyükanne."

Kadını bırakıp Georgiana'nın koluna girdi, her çeşit ve renkte gülle süslenmiş arka bahçeye doğru yavaşça yürüyüp bir banka oturdular. Kuş cıvıltılarını ve etraflarında dolaşan arı vızıltılarını bir süre sessizce dinlediler. Georgiana'nın konuşmak için beklemeye sabrı kalmamıştı.

"İyi görünüyorsun Betty, yaşadıklarından sonra yani," dedi, kelimeler ağzından dökülüvermişti. "Bayan Burton'ın benim için ayırdığı birkaç dantel, likör, bahçeden biraz yaban gülü ve hanımeli getirdim. Hangisini *Seni zehirlediğim için özür dilerim*, demek için verdiğimden emin değilim. *Gerçekten* çok çok üzgünüm Betty. Bu bir kazaydı. Aslında değildi elbette ama ben bunu isteyerek yapmadım. Frances içkine bir şey kattı ve bu kadar ileri gideceğini düşünemedim. Yani, düşünmeliydim, bilmeliydim ama ben sadece..." Nefesi tükendi.

Betty onu düşünceli bir şekilde inceledi. "Korkunçtu. Benimden hiç bu kadar kopuk hissetmemiştim," dedi ciddi bir

şekilde. Georgiana yüzünü buruşturarak başını salladı. “Baygınlığım ve hastalığım geçtikten sonra, oldukça canlı ve neşeliydim. Arabam gelene kadar gerçek bir su perisi olduğumu düşündüm. Bana yardım eden Salisbury’ler çok sevimli bir çiftti. *Etrafa büyü saçtığımı* söyleyerek oradan oraya koştururken, beni yakalamak zorunda kalmışlar.” Georgiana yine başını salladı ve sıırtmamaya çalıştı. “Eve geldiğimde iyice fenalaştım. Hatta büyükannemin Dandie Dinmont Teriyer köpeğinin üzerine kustum.”

Georgiana, Betty’nin duygularını incitebileceğinden endişelendi ve gülmesini tutmaya çalıştı ama Betty onu rahatlatıp önce kendisi güldü.

“Çok üzgünüm, Betty. Komik olmadığını biliyorum,” dedi Georgiana, toparlanmaya çalışırken.

“Hayır,” dedi Betty, “Çok komik. Kusmayı bitirir bitirmez, zavallı şey bana ters bir bakış attı, arkasını döndü ve o da halının üzerine kustu.”

İkisi de hafifçe kıkırdadı ama ardından Georgiana’nın ifadesi yeniden ciddileşti.

“Seninle buluşmayı unuttum Betty. Sana verdiğim sözü unuttum ve hak ettiğin özrü dilemek yerine sana çok kötü davrandım. Her zaman bağışlayıcı bir yapın olduğunu biliyorum ama davranışım gerçekten affedilemez. Benimle bir daha konuşmazsan kimse seni suçlayamaz. Yine de izin verirsen, bunu telafi etmek istiyorum.”

Betty içini çekti ve sonra uzanıp kızın elini okşadı.

“Her şeyi unuttuğumu söyleyemem, çünkü unutamam. Ancak hatırlasam bile, canımı sıkacak gücü bugün kendinde bulamıyorum. Gece gözümü bile kırpmadığım için şanslı olabilirsin, sanırım seni affedebilirim. Üstelik daha önce kimse bana yaban gülü getirmemişti.”

Georgiana, göğsüne bastıran ağırlığın bir kısmının kalktığını hissetti. Betty'nin nezaketi, hak etmediğini bilse de yarasına merhem olmuştu.

“Teşekkür ederim Betty. Tüm içtenliğimle teşekkür ederim. Frances için üzgünüm, yaptığı şey çok kötü, ancak suçun tamamen ona ait olduğunu savunmuyorum. Ben de onun kadar kötü davrandım. Tanrım, keşke zamanı geri alıp o sefil partiye gitmeseydim. Baştan sona kâbus gibi geçti.”

“Bazen... biraz huysuz oluyor, değil mi?” dedi Betty. Kendisini zehirlemiş biri hakkında söylenecek kötü bir sözü zar zor bulması, Georgiana'nın ona karşı hissettiği sevgiyi katbekat artırdı.

“Aslında... ben de öyleyim,” dedi Georgiana kederli bir şekilde.

Betty gülümsedi. “Sormamda bir sakınca yoksa, gecenin geri kalanını senin için bu kadar korkunç yapan şey neydi?”

Georgiana konuyu yine saptıracaktı, şu an kendisi hakkında konuşmak için doğru zaman değildi. Ancak, Betty'nin hoş bakışları, oturdukları huzur dolu bahçe ya da belki Betty ve büyükannesinin polise gidip onu cinayete teşebbüsten suçlamayacaklarını anlaması, Georgiana'yı o kadar rahatlattı ki Betty'ye her şeyi anlattı.

Betty, hikâyenin tamamını ağzı açık dinledi. Georgiana, hasta kızı yatağına göndermemek için belli kısımları üstünkörü anlatmasına rağmen Betty en çok Thomas'la Georgiana'nın öpüşmesine heyecanlanmıştı. Georgiana, Frances ve Jeremiah arasında geçen konuşmayı kasten atlamıştı, portakal bahçesinde Jeremiah'la kendi karşılaşmasına sıra geldiğinde biraz durakladı.

“O partide bana inanacak tek bir kimse olduğunu bile sanmıyorum ama oraya Cecily'yi aramaya gitmiştim, Jeremiah'la

bir buluşma ayarlamamıştım. O çok sarhoştı Betty, yani... diyelim ki her ne içtiyse senin etkileneceğin kadar etkilenmemişti. Gitmeme izin vermedi.” Eli bileğine gitti, bileğinde hiç iz kalmamıştı. “Beni öptü ve... rahatsız edilmeseydi bence çok daha fazlasını yapacaktı.”

Boğazında bir sertlik hissetti, katı bir cisim onu boğacak gibiydi ama yine de ağlamadı.

Dehşete kapılmış bir halde, “Georgiana, çok üzgünüm. O bir canavar. Tam bir hayvan,” dedi Betty. “Ben olsaydım... şey, bir erkek olsaydım onu bıçaklardım!”

Georgiana kıkır kıkır güldü. “Gerçekten yapar mıydın Betty?”

“Hımm... Hayır, sanırım yapmazdım, çünkü hapisaneleri pek sevmem. Büyükanнем, ayda sadece bir kez ve sabunsuz yıkanmana izin verdiklerini söylüyor! Tanrım, Jeremiah’la kesinlikle iyi bir konuşma yapardım.”

“Yapacağına inanıyorum,” dedi Georgiana gülümseyerek.

Onunla sohbeti sırasında baskı hissetmediği için Betty’den hoşlanması zalimce gelmişti. Onu etkileme gereği duymuyordu. Belki bu kadar rahat olmak kötü bir şey değildi. Belki de bu, gerçek bir dostun yanında olduğunun bir işaretiydi.

“Açıkçası, şimdi ne yapmam gerektiği konusunda hiçbir fikrim yok Betty.”

“Küçük bir tavsiyede bulunma cüretini göstermeme izin verirsen, dürüstlüğün en iyi yol olduğunu düşünüyorum. Bay Hawksley’ye gerçekte neler olduğunu, ona karşı ne hissettiğini anlat. Frances’sle arkadaşlığını nasıl sürdüreceğine sadece sen karar verebilirsin. Yine de söylemem gerekir ki eğer bir tercih hakkım olsa, onun sabunsuz ve arkadaşsız bir hapse tıklanmasını isterim.” Son sözleri ağzından öylece çıkıvermişti ama sonra

duraksadı ve yeniden değerlendirmiş gibi baktı. “Ya da belki, hayır, bu çok kaba olur. Suçlular arasından bir iki arkadaş edinebilir. O hapisteyken, birisi onunla ömür boyu sürececek bir arkadaşlık kurmalı, bu Frances için oldukça hoş olurdu.”

Muhabbet daha fazla uzamadan, “Kesinlikle haklısın Betty,” diye sözünü kesti Georgiana. “İşleri yoluna koymalıyım. Umarım... umarım buradaki tüm dostluklarımı, onarılamayacak şekilde mahvetmemişimdir.”

Betty, Georgiana’nın banka yasladığı elini okşadı ve gülümsedi.

“Pekâlâ, ne olursa olsun benim arkadaşlığıma sahipsin Georgiana. Diğerleri kadar eğlenceli olmayabilirim ama kâğıt oyunlarında oldukça iyiyimdir. Şimdiye kadar hiçbir blöf oyunumda bir sakatlık çıkmadı.”

Georgiana, Burton’lara döndüğünde neredeyse öğle yemeği vakti gelmişti. Sabah açık olan gökyüzü, bulutlarla kaplanmış ve yağmur çiselemeye başlamıştı. Yağmurdan korunmak için ön kapıya doğru kamburunu çıkararak koştu.

Tam kapıyı açacakken, içeriden bir başkası önce davrandı.

Frances kapı eşiğinde duruyordu. Çok şık giyinmişti ve görünüşe göre vedalaşmak üzereydi. Dönüp Georgiana’ya gülümsedi, ancak sadece şaşkın bakışlarla karşılaştı.

“Frances? Sen mi... Ben dışarıdaydım ama konuşmak istersen...”

“Üzülme George, tüm sabah *harika* bir sohbetin içindeydim. Çok çene çaldım. Sen haberleri alırsın.”

Aynı sinir bozucu gülümsemesiyle başını sallayarak veda etti ve bahçe yolundan yavaş adımlarla yürüdü. Arabası, kusursuz bir zamanlamayla onu almak için yanaştı.

Bu yer değişikliği Georgiana'nın kafasını daha da karıştırdı. Aceleyle eve girerek şapkasını astı ve eldivenlerini çıkardı.

“Bayan Burton, ben...”

Birinin boğazını temizlediğini duydu. Kim olduğunu görmek için arkasını döndüğünde, eldivenlerini neredeyse elinden düşürüyordu.

Bayan Burton açık kapı aralığından görülebiliyor, yemek masasının yanında telaşla geziniyordu. Önlerinde iki fincan çayla teyzesinin karşısında dimdik oturan ve Georgiana'ya bakan kişiler, anne babasından başkası değildi.

“Fakat siz... burada ne arıyorsunuz?” dedi Georgiana. Bir anlığına zaman durmuş gibi hissetti.

Ailesinin neden burada olduğuna dair hiçbir fikri yoktu, haftalardır aklına bile gelmemişlerdi. Son üç aydır her sabah kahvaltı yaptığı masada oturmalarına mantıklı bir açıklama getiremedi.

“Ailen bazı işlerini halletmek için Londra'ya gidiyordu Georgiana. Şey, ben de onlara yazdım,” dedi Bayan Burton, elindeki peçeteyi sıkıca büktü. “Onları özlediğini bildiğim için seni ziyaret etmelerini istedim. Bu yüzden geçerken uğramışlar ve... işte buradalar.”

Tamamen kahverengi giyinmiş ve takımına uygun şık bir bıyığı olan Bay Ellers sinirliydi. Georgiana'nın tıpkı yirmi beş yıl sonraki hali gibi görünen Bayan Ellers'in sıkıca toplanmış saçlarındaki beyazları artmıştı ve kadın gergin bir ifade takınmıştı. Deniz havası ona gerçekten iyi gelmişse de donuk bakışlarında hiç bir düzelme yoktu.

“İşte buradayız,” dedi babası, dişlerini sıkarak.

“Anlamıyorum. Frances burada mıydı? Siz de...”

“Yerinde olsaydım sesimi çıkarmazdım,” dedi annesi sertçe.

Georgiana irkilerek geriye bir adım attı.

“Otur.”

Midesinde, onu doğrudan yere serecek bir yanma hissederek denileni yaptı.

“Arkadaşın Bayan Campbell, asla tasvip edilmeyecek davranışlarını anlattı. Şey yapmaya kalkışmışsın... şey...” Öfkeli babası, kelimeleri söylemekte zorlanıyordu.

Fısıltıyı biraz aşan bir sesle, “Ne yapmaya?” diye sordu Georgiana, ihtimalleri düşünmeye başlarken.

Son zamanlarda ailesinin onaylamayacağı pek çok şeyle uğraştığı doğrudu ama Frances’in, evine gelip onun içki alışkanlıkları hakkında ailesiyle dedikodu yapacağını sanmıyordu. Ne de olsa içkileri tedarik eden genellikle Frances’di.

“Bir ilişkiye kalkışmışsın. *Cinsel* bir ilişki, Georgiana!” diye bağırdı annesi, konuşurken tam o kelimedede yüzünü buruşturarak.

Georgiana şoka girmiş, bir an için dili tutulmuştu. Bunca zaman ayrı kaldıktan sonra annesinin ona söylemesini umduğu onca şey arasında bu sözler yoktu. Hayatı boyunca, anne ve babasının hislerini bu kadar açık gösterdiğini hatırlamıyordu. Bayan Burton’a panik dolu bir bakış attı ama teyzesi onunla göz göze gelmedi.

Hiddetle, “Böyle bir şey yapmadım!” dedi öfkesi annesinin-kiyle yarışır seviyedeki Georgiana.

“Bayan Campbell anlatmakta tereddüt etti ama açıkçası, Tanrı’ya şükürler olsun ki anlattı,” dedi babası, elini masaya vurup. Çay fincanları takırdadı. “Kontrolden çıkmışsın Georgiana. Artık buna bir son veriyoruz.”

“Anlamıyorum,” dedi Georgiana, ailesine yalvaran gözlerle bakarak. “Tam olarak ne yapmışım?”

Alçak bir sesle, "Bayan Campbell senin bir adamla oynaştığını söyledi," dedi Bayan Burton. "Yalanların Georgiana, refakatçiler hakkında, nerede olduğun hakkında, gerçekte Woodley'lerin kızı ve arkadaşıyla birlikte olduğun halde Campbell'larda kalmışsın gibi davranman..."

Teyzesinin ihanetine uğrayan Georgiana'nın kalbi biraz kırıldı.

"Bayan Burton, lütfen, sizi temin ederim ki..."

"Hayır! Konuşma bitmiştir," diye çıkıştı annesi. "Bayan Campbell, Bay Russell'la nişanlanacağını söyledi. Sahiden Georgiana, arkadaşın olarak gördüğün bir kıza nasıl böyle bir şey yapabilirsin? Onunla flört ettiğini, çok uygunsuz davrandığınızı söyledi, sonra ikinizin... Yüce Tanrım! Hepimiz rezil olacağız."

Georgiana konuşulanlara hâlâ bir anlam vermeye çalışıyordu. Jeremiah'la flört etmek mi? Jeremiah'la *yatmak* mı? Böyle bir yalanı uydurmak için, Frances'i ne teşvik etmişti?

"Bay Russell mı?" Georgiana tekrar teyzesine döndü. "Bayan Burton, lütfen, tasvip etmeyeceğiniz arkadaşlarımın olduğunu kabul edebilirim. Uygunsuz bazı partilere... gezilere katıldığım doğru ama Bay Russell'a hiç o gözle bakmadım ve ben..."

Ciddi bir tavırla, "İnkâr etme Georgiana," dedi babası. "Bayan Campbell, bir kulübede ikinizin ortalıktan kaybolduğunuzu söyledi. Yanınızda refakatçi yokmuş, anne babası uzaktaymış ve teyzenin durumu bildiğini sanıyormuş. O adamla üst katta ağza alınmayacak bir şey yaptığınızı açık açık söylemişsin."

"Kulübede mi? Bunu yapan *Frances'di*, baba. O Frances'di! Yaşadıklarını gizli tutmak istediğini biliyordum ama neden kendi yerine beni koyduğunu..."

"Sana yardım etmeye çalıştığını, hatta seni affetmeye çalıştığını söyledi, ama sen iflah olmazsın Georgiana," dedi annesi,

başını iki yana sallayarak. “Senin için yaptığı onca şeyden sonra, dün gece Bay Russell’la tekrar öpüştüğünüzü görmüş.”

Üzgün bir şekilde, “Senin Bayan Walters’a zarar vermeye çalıştığını söyledi,” dedi Bayan Burton. “Sırf eziyet etmek için içkisine bir şey katmışsın.”

Annesi konuşmaya başlamıştı ama Georgiana onu duyamıyor, kulaklarındaki garip bir çınlama, duymasını engelliyordu. Birçok şey bir anda yerine oturmaya başladı. Elbette. *Elbette*. Jeremiah’in tacizini yarıda kesen *Frances* olmuştu. Portakal bahçesinde Jeremiah’in, Georgiana’ya neler yaptığını görmüştü. Adamın ellerinin neler yaptığını, nerelerde gezindiğini loş ışıktaki izlemiş ve yanlışı bir kanıya varmıştı. Georgiana, Frances’e ne kadar öfkeli olsa da onu şimdi anlamıştı ve aynı zamanda biraz da etkilenmişti. Kırk yıl düşünseydi böyle mükemmel bir intikam planı yapamazdı.

“Kardeşimi suçlamıyorum,” diye sertçe lafa girdi annesi. “Aklının böyle şeylerde olduğunu asla tahmin edemezdim Georgiana, bilseydim seni beladan uzak tutmak için çaba sarf ederdim. Umarım çok geç kalmamışsızdır. Hemmen eşyalarını topla. Ne yapacağımıza karar verene kadar, Aziz Lucy Tarikatı sana kapılarını açacak.”

Aziz Lucy Tarikatı kulağa bir manastır gibi geliyordu. Bu gerçek, Georgiana’nın kafasındaki tüm karmaşık sesleri susturdu.

“Hayır,” dedi sessizce.

Babası başını iki yana salladı.

“Çoktan karar verildi.”

“Hayır. Hayır! Yapmayacağım baba. Gitmeyeceğim. Gerçekleri iyi göremediğim, yalan söylediğim için suçluyum. Size yalanlar söyledim Bayan Burton ve bunun için çok özür dilerim, bunu hak etmemişsiniz. Geri kalan hususlarda ise bir suçum *yok*.

Ben *zina* yapmadım. Betty Walters'ı ben zehirlemedim. Betty bile buna inanmıyor! Onunla daha yeni konuştum ve bana çok cana yakın davrandı. Beni hiçbir yere gönderemezsiniz. Gitmiyorum!”

Kardeşine, “Belki...” dedi Bayan Burton, ağlamaktan sesi çattalanmıştı. “Belki de ona bir şans versek...”

“Hayır,” dedi annesi, ayağa kalkarak. “İtibarını iki paralık ettin Georgiana. Bizimki de öyle olacak. Herkesin iyiliği için hareket etmeliyiz. Şimdi seninle ne yapacağız biz? Evlilik için bir aday bulma ihtimalin kaldı mı? Artık seni kim ister ki?”

“Of, bilmiyorum!” diye pervasızca bağırdı Georgiana, annesiyle hem boyunu hem de öfkesini ölçüştürmek için ayağa kalktı. “Daha önce benimle pek ilgilenmiyordun, neden şimdi önemli oldum ki? İyi olduğum, söylediğin her şeyi şikâyet etmeden yaptığım zamanlarımı görmezden gelemezsin, nihayet şimdi kendi hayatımı yaşıyorken, ebeveynlik oynamaya kalkmazsın. Sadece yatırımının karşılığını almaya çalışıyorsan neden beni bir rıhtıma götürüp yoldan geçen bir korsana satmıyorsun? Malları çalıntı olsa da yılda en az beş bin kazanıyorlardır!”

“Bu alay edilecek bir şey değil Georgiana,” dedi babası. O da ayağa kalktı. “Şimdi sorun çıkarmadan bizimle geleceksin ve biz de... *Nereye gittiğini sanıyorsun?*”

Georgiana çoktan gitmişti. Söyleyeceği hiçbir şey onları ikna edemezdi ve artık bununla uğraşmak da istemiyordu. Tek pişmanlığı, kaçarken Bayan Burton'un yüzünde gördüğü ifadeydi. O odada, özrü ve gerçekleri bilmeyi hak eden tek kişi oydu.

Hızlı hareket etmesi gerekiyordu ama arabayı alamazdı. Çılgınca nereye gideceğini düşündü ve kasabadan on iki kilometre uzakta olduğunu bildiği halde, aklına Betty geldi. Betty gerçeği biliyordu ve adını temize çıkarmasına yardım edebilirdi, hatta

yanında yaşamasını bile teklif edebilirdi. Bayan Burton, anne babasını hemen oraya yönlendirse bile, yanında Betty varken onu dinlemek *zorunda* kalacaklardı. Belki o zaman kızlarını anlamaya başlarlardı.

Yağmur şiddetleniyordu ama Georgiana'nın yola çıkmaktan başka şansı yoktu. Başını eğdi ve yorgun bacaklarının yapabildiği kadar hızlı bir şekilde Walters'ların evine doğru koşmaya başladı.

Yaşadığı evin bahçesinin önünde dururken, hangi yönün kuzeybatı olduğunu bulması kolaydı, ancak şiddetli yağmurun altında iki saat yürüdükten sonra, çamur deryasına dalan Georgiana yönünü şaşırılmış ve bileğine kadar suya batmıştı. Elbisesi vücuduna yapışmış, saçlarıysa ıslak ve ağır sarmaşık dallarına dönmüştü. Saçlarını sürekli gözlerinin önünden çekmek zorunda kalmıştı. Yolu takip etmiş olsaydı, eninde sonunda bir yere varabilirdi ama panik içinde karar vermiş, yolunu kısaltmak ve yakalanmamak için daha düz bir rota izlemişti. Daha önce Burton'ların evinin çevresindeki çayırlarda ve ağaçlıklı yollarda kısa yürüyüşler yapmıştı, çevrede birçok patika ve kolayca geçilebilir güzergâhlar olduğunu biliyordu. Ancak bu yollar, yerleşim yerlerinden hayli uzaktaydı. Görebildiği tek şey inişli çıkışlı bozkırdı.

Moral bozucu bir manzaraydı.

Georgiana'nın kısa bir yaz fırtınası sandığı hava, dinme belirtisi göstermiyordu. İncinmiş duyguları ve öfkesi, yolculuğunun ilk dakikalarında ona güç verirken, daha fazla koşamayacağını anlayınca umutsuzluğa kapılmasına sebep oldu. O andan itibaren, korkunç bir hata yaptığına dair hisleri giderek arttı ve çamur içinde güçlkle ilerledi. En önemlisi de, şu an nerede olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığını artık kabul etmişti.

Arada sırada, koyu bulutların arasından güneşin zayıf parıltılarını seçebiliyor ve yolunu bulmak için güneşin konumunu

kullanıyordu. Betty'nin evinin kuzeybatıda olduğundan tam olarak emin değildi. En azından batıya doğruydu ya da batı taraflarındaydı. Yağmurdan korunmak için bir bone bile almadan, tek başına sırf bu bilgiyle bir yolculuğa çıkmanın hata olduğunu anlamıştı. Şimdiye kadar Betty'nin yanına varacağını ve her şeyin açıklığa kavuşacağını hayal ederek hızlı bir kaçış planlamıştı. Bunun yerine, bozkırda yolunu kaybetmişti.

Yürümekten ve yürürken düşünmekten başka yapacak bir şeyi yoktu.

Georgiana, Frances'in kendisine bu kadar kızgın olmasını normal görmeye başladı. Eski dostunun gözünden bakınca, onun ne kadar ihanete uğramış hissettiğini ve her şeyin nasıl kötü görüldüğünü tahmin edebiliyordu. Georgiana'ya sormadan Bayan Burton'la görüşmek, ebeveynlerinin önünde yalanlar söyleyip küstah suçlamalarda bulunarak hayatını mahvetmeye çalışmak belki biraz aşırıydı. Fakat Frances incinmişti, hem de fena halde incinmişti. Georgiana, ona işin doğrusunu anlatmak istiyordu. Jeremiah'ın nasıl biri olduğunu ve bunu öğrenmenin neye mal olduğunu tam olarak bildiğini söyleyebilirdi.

Anne babası, teyzesine uğrayıp bir fincan çay içmek için bu kadar yanlış bir zaman seçemezdi.

Georgiana, onların yaşadığı hüsrani düşünmemeye karar verdi. Aksine, ailesinin kendisini çok uzun bir süredir hayal kırıklığına uğrattığını kabullendi. Bu muameleye ancak böyle karşılık verilirdi. Bir yaz süresince kendisiyle ilgilenen Burton'lar, Georgiana'nın hayatına ebeveynlerinden fazla dahil olmayı başarmışlardı. Georgiana, Bayan Burton'ı yemek odasının köşesinde, üzgün, şaşkın ve sarsılmış bir halde hayal etti.

Anne babasının cehenneme kadar yolu vardı.

Teyzesi bir gün Walters'lara uğrarsa, Betty gerçekte neler olduğunu anlatırdı. Anne babası onu bir yere kilitlemeye kararlı olsa bile, en azından Burton'lar gerçeği bilecek ve belki de annesiyle babasını çağdışı davranmamaları konusunda ikna edebileceklerdi. Georgiana, teyzesiyle arasını düzeltmek pahasına ona karşı *neredeyse* tamamen dürüst olarak tüm suçlarını kabullenmeyi düşündü. Bayan Burton'ın, biraz içki ve sigara içmeyi -ve Georgiana itiraf edebilirse, belki birkaç yasak öpüşmeyi- zinaya ve cinayete teşebbüse nazaran daha masum bulacağını umdu.

Yasak öpüşme fikri, ona büyük bir neşe vermeliydi ama şimdi sadece, pişmanlık ve endişenin buz gibi soğuk parmaklarının göğsüne doğru kaymasına sebep oldu. Portakal kokusu, çenesine dokunan Thomas'ın nazik elinin yaşattığı his, Betty'nin halini görünce adamın takındığı ifade, tenine gittikçe daha fazla bastırılan Jeremiah'ın parmaklarının yarattığı acı birbirine karışmıştı. Aslında ne olduğunu Thomas'a anlatmak ve gerçekleri gün yüzüne çıkarmak istiyordu ama bu aynı zamanda Jeremiah'la yaşadıklarını ifşa etmek anlamına geliyordu. Betty'ye anlatmak bile fazlasıyla zor olmuştu.

Tam bir karmaşa içindeydi.

Sadece üç ay öncesinin Georgiana'sı, bu yaz dönüştüğü kişi karşısında hem etkilenir hem de dehşete düşerdi. Bozkırın ortasında, sonsuz gibi gelen mekân ve zamanda, onu oraya neyin sürüklediğini düşündü, sonunda gerçekler sert bir şekilde yüzüne çarptı. Sadece konuşacak birilerini arayan iyi kalpli Betty ile arkadaş olamamıştı. Kötü huylu, fakat aynı zamanda teselli bulmak için kendisine gelen, desteğine ihtiyaç duyan ve en kötü halinde sırt çevrilen Frances için de iyi bir arkadaş değildi. Frances haklıydı. Georgiana, bir an için kendisinin önemli bir şahsiyet olduğu kanısına varmıştı. Sonbaharda kendini Londra

sosyetesinde içinde hayal etmişti, bu öyle bir başarıydı ki en başta orada olmaya hakkı olup olmadığını kimse sorgulamazdı. Şimdi ona her ne kadar gülünç gelse de, tüm bu güce ve statüye neredeyse sahip olacaktı. Frances Campbell'ın yerini asla alamazdı. Yalanlar söyleyen, entrikalar çeviren ve insanları partilerde yalnız başına bırakan biri olması bile bu gerçeği değiştiremezdi.

Thomas'ın onun hakkında söylediği her şey, maalesef doğrudu.

Ciddi bir sağduyu eksikliği ve üzerine atılan iftiralardan ötürü şu an tam şuracıkta ölecekse, kendisi hakkında düşünmenin hiçbir önemi yoktu. İşleri yoluna koymanın ne kadar zor olacağını bilmek, pes etmesine, çimenlerin üzerine yüzüstü düşmesine ve bir daha hiç ayağa kalkmamasına neden olmalıydı ama dişlerini gıcırdattı ve yılmadan devam etti. Nereye gittiğini bilmesine de bir şekilde doğru yöne yürüyor olabileceğine dair küçük bir umudu vardı.

Şimşekler çakmaya başladığında, Georgiana küçük bir ağaç korusuna varmıştı. Ağaçlar, artan rüzgârda dik durma çabasıyla inliyor, saldırıya uğruyormuş gibi çırpınıyorlardı. Bir şimşegin ardından gök gürültüsü duyuldu, yakından gelen sesin şiddeti Georgiana'nın nefesini kesti. Şimşek çaktığında, arazideki en uzun cisim olmanın tehlikesi konusunda uyarılmıştı. Ancak belki de etraftaki en yüksek şeyin altına sığınmak da son derece tehlikeliydi ve daha önce koruyucu olarak gördüğü ağaçlara şüpheyile baktı. Aksini yaparsa çamurun içinde boğulacağını anlayıp ağaçlara güvenmeye karar verdi, altlarındaki en az ıslak kök düğümünü buldu ve ağrıyan bacaklarını dinlendirmek için hava düzeline kadar oturmaya karar verdi. Derin bir nefes aldı, yosun ve nemli toprak kokusu içine doldu. Uğuldayan rüzgâr,

sanki ciğerlerindeki havayı çekiyordu. Saatler sürdüğünü düşündüğü yolculuğundan sonra dinlenmek iyi gelmişti. Gök gürültüsü susmadı, yağmur yağmaya devam etti, ancak yaz sıcağından dolayı hava rutubetliydi ve sıırıslık olmuş elbisesine rağmen, kütükten bir yastığın üzerinde uyuyakaldı, fiziksel ve zihinsel gücünü son damlasına kadar tüketmişti.

Büyük bir gök gürültüsü zemini sallayınca panik içinde uyan-
dı. Gözlerini açar açmaz, çok uzakta olmayan bir yere düşen bir yıldırım gördü ve ardından kulakları sağır eden bir patlama daha duydu. Titriyordu, hava şimdi çok daha soğuktu. Akşam olduğunu fark edince korkuya kapıldı.

Gerçekten korkması gerektiğini yeni anlamıştı. Hava aydınlık-
ken yolunu bulamamışsa gece ne yapacaktı? Daha kendisinin nerede olduğunu bilmiyorken, başka biri onu nasıl bulacaktı? Yapabileceği tek şey, sefil bir halde oturup sabahı beklemek ve İngiltere’de hiç kurt kalmadığı bilgisini doğru hatırladığını ummaktı. Gücü olsaydı ağlayabilirdi. Gözyaşı dökerek beklemenin, en azından trajik bir son olduğunu düşündü. Ne de olsa her zaman büyük ve heyecan verici bir hikâyenin başrolü olmak istemişti.

Kuşkusuz, böyle biten bir hikâye de beklemiyordu.

Rüyalarının bir parçasıymış gibi duran tuhaf bir ses duyduğunda uykuya henüz dalmamıştı ama tam olarak uyanık da değildi. Ses gitgide artıyordu. Neyin sesi olduğunu anlayınca, toparlanma telaşıyla ellerini köklerin üzerine sürttü, karşılamak için sendeleyerek ayağı kalktı. Şafak sökmek üzereydi. Olağandışı görünen kızıl karanlığın içinden, beline kadar çamura bulanmış kestane rengi bir at, dört nala yaklaşıyordu.

Kollarını zar zor kaldırdı ve seslenmeye çalıştı ama başaramadı. Neyse ki atlının çağrıya ihtiyacı yoktu, ona doğru geldi ve ağaçların hemen önünde atını şaha kaldırarak durdu. Adam tek

bir hamleyle atından indi ve kıza yaklaşırken yüzünü gizleyen şapkasını çıkardı.

Şaşırarak, “Ah,” dedi Georgiana. “Ah. Bu... bu gerçek olamaz.”

Thomas sırlıklamdı, çamura bulanmıştı ve yüzünde öyle derin bir endişe vardı ki şu âna kadar Georgiana’yı hayatta tutan o ufacık azmi de tamamen ortadan kaldırmıştı. Kız derin bir nefes aldı, *Buraya sık sık gelir misin?* gibi komik bir şeyler söylemek istedi. Ancak onun yerine yüksek sesli, çirkin, dehşet dolu gözyaşlarına boğuldu.

Thomas kollarını açarak ona doğru yürüdü ve kız kendisini adamın kollarına bıraktı. Soğuk hava, bitkinlik ve hissettiği ani rahatlık nedeniyle bedeni titredi.

Thomas uzun süre kızı bırakmadı. Geri çekildiğinde, çamurdan berbat duruma gelmiş paltosunu çıkarıp dikkatlice onun omuzlarına attı. Georgiana paltoya sıkıca sarındı. Oturmak için ağacın dibine geri giderken, adam atını bir ağaca bağlamaya başladı.

Georgiana, ona dokunamadığı her saniyeyi büyük birer kayıp olarak görüyordu. Thomas oturmak için yanına döndüğünde, Georgiana ses çıkarmadan titreyen elini uzattı. Onun sıcacık, eldivenli parmakları kendi parmaklarıyla iç içe geçti, sevinçten oracıkta son nefesini verebilirdi. Göz göze geldiler ve bir an için tüm zor koşullar ortadan kalktı. Şafak sökerken orada oturup Thomas’ın elini tutmak basit ve güzel gelmişti. Adamın kendisi de bir hayli kirli olsa da Georgiana ona kıyasla küflenmeye bırakılmış bir bahçe heykeli gibi görünüyordu. Birdenbire içgüdüsel olarak arkasını döndü. Thomas onun aklını okumuş gibiydi, gözyaşlarıyla ıslanmış kızarık yanaklarını silmesi için ona mendilini uzattı.

Kendini toparlayıp akan burnunu da sildikten sonra, “Beni... beni nasıl buldun?” diye sordu Georgiana.

“Kilometrelerce geniş arazinin içindeki tek ağaçlığın altında oturuyorsun. Bakılacak tek yer burası. Doğru yöne geldiğim için, asıl seni bulamamak daha zor olurdu.”

“Doğru,” dedi Georgiana. “Fakat... beni aramaya neden *sen* çıktın?”

“Bayan Burton senin ölmüş olabileceğini düşündü. Bu sabah Betty’ye uğradım, durumunu merak etmiştim. Teyzen, anne baban olduklarını söyleyen iki kişiyle oradaydı. Saatlerdir kayıp olduğunu söylediler. Walters’lara seni bulma umuduyla gitmişler. Betty ve teyzen... deliye dönmüşlerdi.” Thomas gördüklerini hatırlayınca yüzünü ekşitti ve sonra ciddileşti. “Betty kadar bağışlayıcı bir arkadaşın olduğu için çok şanslısın.”

“Biliyorum,” dedi Georgiana, derin bir nefes alarak. “Ona çok çektirdim Thomas. Kendisine ne kadar üzgün olduğumu söyledim ama bu yeterli değil, gerçekleri söylediğime inandıran kadar uğraşmaya devam edeceğim. Sen de balodaydın. Betty gerçek bir arkadaş ve ben ona tam bir cadı gibi davrandım. Bağışlanamaz tavırlar sergiledim. Bunun bir daha olmaması için elimden geleni yapacağım çünkü bu... Ben öyle bir insan olmak istemiyorum.”

İçini çekerek, “Pekâlâ,” dedi Thomas, hafifçe gülümseyerek. “Bunu duyduğuma sevindim. Senden hoşlanmaya daha yeni başlamıştım ve ilişkimizin bu kadar çabuk bitmesine üzülürdüm.”

Georgiana bu sözler üzerine öyle rahatladı ki taşmak üzere olan gözyaşlarını hissetti. Titrek bir gülümsemeyle gözlerini kırptırdı.

“Asla... Hakkımda kötü düşündüğün için seni *asla* suçlayamam. Şu hayatta her şeyi çok yanlış yaptım. Onlar... Bayan Burton bana kızgın mıydı?”

“Hayır, sadece... endişeliydi. Hepimiz öyleydik.”

“Peki ya annemle babam?” diye sordu Georgiana. Adam daha ağzını açmadan, çatık kaşları cevabı vermişti.

“Ah... Evet. Şey... Biraz kızgın görünüyorlardı.”

“Niyetim asla... kendimi ya da herhangi bir şeyi ortadan kaldırmak değildi,” dedi mahcup bir ifadeyle. “Bir çıkmazdaydım ve ne yapacağımı bilemedim. Aslında Betty’yi görmeye gidiyordum ama ben... yön bulma konusunda pek iyi değilmişim.”

“Şu anda nerede olduğunu sanıyorsun?” diye sordu Thomas. Kız, sanki kırlarda düne nazaran bir farklılık bulacakmış gibi etrafına bakındı.

“Ee... Burton’ların yaklaşık sekiz kilometre kuzeybatısında mı?” diye sordu.

Adam kibarca güldü. “Evden sadece üç kilometre uzaktasın. Kendi etrafında dönüp durmuş olmalısın. Böyle devam etseydin en az bir gün daha kırlarla yürürdün.”

Georgiana ürperdi, karanlıkta kaçınılmaz sona doğru sürüklenmek yerine, bir ağacın dibinde rahatsız bir gece geçirmeye karar verdiği için mutluydu.

“Beni bulmaya geldin. Hem de... her şeye rağmen. *Teşekkürler.*”

“Bir bahçeyi baştan başa yürümekte zorlandığına ya da bir şarap mahzenine düşe kalka girebildiğine ve hayati tehlikeler atlattığına şahit olunca, bir uçurumdan düşmeden önce birinin seni kurtarması gerektiğini düşündüm,” dedi Thomas. Kızın elini kavradı. “Betty’ye gitmek için neden acele ettin? Teyzen bir açıklama getiremedi.”

Georgiana derin bir nefes aldı ve ardından her şeyi anlatmaya başladı.

“Frances... şey, bir şey hakkında yanlış bir kanıya vardı. Onu incitecek bir şey yaptığımı düşündü ve işin aslını bana sormak

yerine, doğruca benden intikam almaya karar verdi. Teyzeme ve annemle babama korkunç yalanlar söylemiş. Beni uzaklara göndermek istiyorlar, çünkü... tamamen yoldan çıktığımı düşünüyorlar. Frances'in neden kızdığını biliyorum, onu gerçekten anlıyorum ama keşke açıklamam için bana fırsat verseydi. Benim *Jeremiah* ile kırıştırdığımı... Şey, keşke o adamla beni portakal bahçesinde baş başa görmeseydi..."

"Portakal bahçesi mi?" dedi Thomas nazikçe, sesi kaygılıydı.

Georgiana her şeyi yüksek sesle anlatmak için hazırlandı. Bu hikâyenin kötü adamı Jeremiah'dı ama yine de anlatmaktan çekiniyordu. Özellikle, Thomas'la öpüştükleri yerin sadece birkaç adım ötesinde yaşanan, adamın tecavüze yeltendiği kısım gözlerinin önüne geldi. Kendisinin, kuytu bahçelerde tuttuğunu öpen biri olduğu izlenimi vermek istemiyordu.

"Bahçede Cecily'yi arıyordum ama onun yerine Jeremiah'a rastladım. Ne kadar sarhoş olduğunu fark edemedim. Orayı hemen terk etmeliydim. Ancak hayır..." Başını salladı. "Bunu yapmamalıydı. Kaçmaya çalıştım, denedim ama çok geçti. Beni tuttu ve... şey, gitmeme izin vermedi."

"Ne yaptı dedin?" diye sordu Thomas yavaşça.

Georgiana yüzünü buruşturdu. "Ciddi bir şey yaşanmadığını biliyorum. Eminim günde yüzlerce kez birileri zorla öpülüyordur ama... Onu öpmek istemedim Thomas. Bununla yetinmeyecekti. Canımı acıttı, ısrar etti ama çok şükür yarıda kesildi, gerçekten korkutucuydu. Seninle olduğu gibi değildi."

Thomas sessizleşmişti, tutuşan ellerine bakıyordu. Georgiana onu konuşturmak istedi, Thomas'ın sessizliği uzadıkça daha da geriliyordu ama adam suskunluğunu bozmadı.

Başını eğip, "Onu öldüreceğim," dedi Thomas sessizce.

“Hayır, yapamazsın,” dedi Georgiana, başparmağını onun avucuna hafifçe bastırdı. Bu temas, adamın aklını başına toplamasına yardımcı olmuştu.

“Tamam, yapmam,” dedi içini çekerek. Başını iki yana salladı ve kıza baktı. “Fakat birileri yapmalı. Sen... yaralandın mı? İyi misin?”

“Biraz. Şu an iyi olmasam da yakında olacağım,” dedi kız, istemsizce elini boynuna götürdü ve dediğinin gerçekleşmesini umdu.

“Jeremiah’ın kontrolden çıktığının farkındayım,” dedi Thomas üzüntüyle. “Ancak bu kadarını beklemezdim. Belki de her şey gözler önündeydi ama ben görmedim ya da umursamadım. Birilerinin ona haddini bildirmesi lazım.”

“Lütfen yapma,” dedi Georgiana, ortamı yumuşatmaya çalışarak. “Gerçekten. Betty, hapishanede sabun olmadığını söyledi.”

Thomas gülmedi. Dikkatle kıızı inceledi, herhangi bir yara alıp almadığını kontrol etti. Bakışları kızın kıyafetinin yakasına kaydı. Çok nazik hareketlerle uzandı ve kumaşı hafifçe yukarı kaldırdı. Georgiana boynundaki morlukları daha kontrol etmemişti, Jeremiah’ın iz bırakıp bırakmadığını görmek istemiyordu ama Thomas’ın gürlemesinden bırakmış olduğunu anladı.

Kızarmaya başladı, sanki bu onun bazı hatalarının bariz kanıtıymış gibi utandı. Thomas’a döndü, adam ağlamak üzereydi. Georgiana adamın yanağına dokundu, onu biraz rahatlatmaya çalıştı. Thomas, yüzündeki eli hafifçe tuttu ve parmak uçlarına bir öpücük kondurdu.

“Üzgünüm,” dedi.

Georgiana tekrar konuşmadan önce heyecanını bastırdı ve bir süre düşündü.

“Jeremiah, Frances’le yattı,” dedi sessizce. “Ben... Frances’in... bunu isteyerek yapmış olabileceğini hiç sanmıyorum.”

Thomas hızlı bir nefes aldı ve yavaşça verdi.

“Dikkatli olsaydım, çevreme baksaydım belki buna engel olabilirdim. Sen, Frances... Jeremiah’ın ne hale geldiğini görmediğim için kaç kişi acı çekti?”

“Onun yüzünden oldu Thomas,” dedi Georgiana. “Senin yüzünden değil. Herkesi koruyamazsın.” Koluna uzanıp hafifçe dokundu. “Yine de bugün beni kurtararak çok iyi bir iş başardın. Şimdi, kırsalda önüme gelenle çiftleşmediğime Bayan Burton’ı ikna edebilirsem...”

Thomas şok içinde kısaca güldü.

“Ne kadar zorlanıyor olsa da Betty’nin şu anda adını temize çıkarmaya çalıştığından hiç şüphem yok. Ben giderken, zavallı kız telaşla bir şeyler geveliyordu.”

“Onu bu çileden kurtarmalıyız,” dedi Georgiana.

Thomas başını salladı. Ayağa kalkacak gibi oldu ama sonra tereddüt etti.

“Seni uyarmalıyım Georgiana, bu rezilliğin içinde daha fazla kalamam. İnsanların yalanlarını, kendilerini ölümüne içkiye vermelerini, birbirlerini yeni ve daha korkunç şeyler yapmaya zorlamalarını izleyemem. Bunlar artık benim için çok fazla. Yapamam... Kardeşim hep gözlerimin önüne geliyor Georgiana. Kaybettiğim her şey aklıma geliyor. Jeremiah’dan, eski arkadaşlarımdan uzaklaşırsam, çaresizce tutunduğum son parçamı da yitiririm diye korkmuştum ama şimdi bunun bir kayıp olmayacağını anladım. Eskiden olduğum kişiyle işim bitti ve aksini iddia ederek Edward’ın anısını lekelemeyeceğim. Kendi yolumla her şeyle nasıl baş edebileceğimi öğrenmem gerek.”

Biraz kaygılı görünüyordu. Sanki Georgiana'nın, partilerden, melodramdan ve sosyetenin onu yıpratıcı kayıtsızlığından vazgeçmek istemediğini ifade etmesini bekliyordu.

"Biliyor musun, bütün bunlardan ben de usandım," dedi Georgiana. "Yaz bitene kadar Betty ile iskambil oynayıp uzun uzun uyumak ve sessizliğin tadını çıkarmak istiyorum."

"Daha iyisini düşünemiyorum," dedi Thomas, yüzündeki ifade yumuşarken.

"Akşam yemeklerinde ara sıra bir kadeh şarap içebilirim," diye uyardı Georgiana. "Bayan Burton'un yaban havucuyla ilgili öykülerinden birini dinlemek zorunda kalacaksam sarhoş olmam gerek. Artık bu konuda endişelenmene gerek yok Thomas."

"Sen sık sık ve son derecede endişe yaratırken sakın kalmak kolay iş değil," dedi adam.

Kızın soğuk ellerini tuttu, bileklerini başparmaklarıyla sıyırdı. Georgiana, tamamen saçma bir şey yapmadan önce, mutluluktan bayılmak üzereydi.

Bayılmak yerine iç çekerek, "Elbette, ailem günahlarımdan arınmam için beni bir yere kapatmayı başarır, isteklerimin pek bir önemi kalmaz," dedi.

Thomas onu kendine doğru çekti. Georgiana, her ikisinin de üzerindeki çamur kütlesinin hiç rahatsızlık vermemesine şaşırarak adama yaslandı.

"Denediklerini görmek isterim," dedi adam, konuşurken dudakları kızın alnına değiyordu. "Kılıçlarla, köpeklerle veya cehennem ateşiyle gelseler de seni almalarına izin vermeyeceğim."

Gülümseyerek "Pekâlâ, sakın ol!" dedi Georgiana. "İşlerin o raddeye geleceğini hiç sanmıyorum."

Georgiana, Burton'ların evine döndüğünde üstü başı sırlıksıktı, hayatında hiç olmadığı kadar kirliydi ama mücadeleye sonuna kadar hazırdı. Anne babasına tam olarak ne söyleyeceğinden emin değildi. Attan inmesine yardım eden ve eve girerken tam yanında duran Thomas'ın varlığı, sinirlerinin yatışmasına ve içeride onu bekleyen her şeye karşı daha cesur olmasına yardımcı oldu.

Halbuki endişelenmesine hiç gerek yoktu. Bayan Burton, yeğenin bitkin ve çamurlu halini, ağlamaktan şişmiş gözlerini ve her iki yanağından akmış gözyaşı izlerini görünce, koştu ve onu sıkıca kucakladı.

Georgiana'nın nemli saçlarına başını gömerek, "Ah, Georgiana, çok şükür sağsın!" diye haykırdı.

Georgiana şu anda kucaklaşmak için pek uygun bir durumda olmadığını biliyordu. Teyzesine duyduğu minneti göstermek için o da sıkı sıkı sarıldı.

Bayan Burton, Georgiana'nın anne babasından da benzer bir sevgi gösterisi bekliyordu. Ellers'lar, tam aksine koridorda öylece durup kaşlarını çatarak kızlarına baktılar. Babasının şakağında bir damar seğirmişti. Evde olduğu halde yaşanacak tartışmadan mümkün olduğunca uzak durmayı tercih eden Bay Burton, oturma odasının kapısında duruyordu, Georgiana'yı gördüğü için rahatlamıştı ama yine de kaygılı görünüyordu.

“Her neyse,” dedi annesi. “Bu küçük oyalamaca sona erdi. Artık başka oyun yok. Bizimle geliyorsun.”

“Oyalamaca mı?” dedi Bayan Burton, Georgiana’yı bırakıp kardeşine dönerek. “Kızın yaralanabilir, hatta ölebilirdi!”

“Dikkat çekmek istedi ve başardı,” dedi annesi sakince. “Kararımızda bir değişiklik yok.”

“Müsaadenizle,” diye araya girdi Thomas, “Farkında olmadığınız bazı durumlar söz konusu...”

Bay Ellers, yemek odasının açık kapısının önündeki Betty’yi işaret ederek Thomas’ın sözünü kesti. “Neler olduğundan ya da *bu kızın* söylediklerine göre neler yaşandığından haberim var.” Betty, elinde bir mendille ayakta bekliyordu. Belli ki az önce ağlamıştı ama şimdi Georgiana’ya gülümsüyordu. “Bayan Campbell ile Bayan Walters’in anlattıkları arasında birkaç tutarsızlık olabilir. Ancak gerçek şu ki, kızımız refakatçisiz partilere gidiyor, içki içiyor, kendisini düzenbazlara ve serserilere karşı savunmasız...”

“Bay Ellers,” dedi Thomas sertçe, kendisinin de konuya dahil edildiğini anlamıştı. “Sizi temin ederim ki...”

“Sen kimsin delikanlı?”

“Adım Thomas Hawksley ve şiddetle şuna karşı çıktığımı söylemeliyim ki...”

Bayan Burton, kolunu hafifçe dürtünce, Thomas birden sustu.

“Merak etmeyin Bay Hawksley,” dedi teyzesi, Georgiana’nın anne babasına dönüp duruşunu dikleştirdi. “Gerisini ben hallederim.”

Soğuk bir tavırla, “Neyi halledeceksin?” dedi Bayan Ellers. “Artık seni ilgilendiren bir şey yok.”

“Karımı dinleyeceksiniz,” dedi Bay Burton aniden. Herkes ona döndü, beklenmedik bu çıkış tüm dikkatleri dağıtmıştı.

“Evet. Bana kulak ver Mary,” dedi Bayan Burton, kocasından aldığı destekle canlanarak. “Georgiana’nın taşkınlık yaptığını inkâr etmeyeceğim. Ona daha iyi göz kulak olamadığım için kendimi suçluyorum. Bu doğru Georgiana, artık çocuk olmadığını biliyorum ama sen burada yaşadığın sürece sorumluluğun bendeydi ve seni hayal kırıklığına uğrattım. Yine de burada sessizce durup Georgiana’yı götürmene izin veremem,” şaşkınlıktan ağzı bir karış açık kalmış kardeşini işaret etti, “Bayan Walters, o pislik herifin kızına neler yaptığını anlattığı halde, Georgiana’yı suçlayamaz, aşağılayamaz veya cezalandıramazsın. O bir suçlu değil, Şeytan da değil. O sadece bazı hatalar yapmış ve acısını çekmiş genç bir kız. Canının daha fazla yanmasına müsaade etmeyeceğim. Şimdi dinlenmesi gerekiyor. Onunla ilgilenecek birine ihtiyacı var. Fikirlerini hayata geçirmesi gerekiyor. Evet, bu çatının altında kendisine bir daha güvenilmesini istiyorsa yapacağı çok iş var ama onu bir yere götürmene karşı çıkıyorum. Yine de denemek istersen, buraya İngiltere ordusuyla gelmek zorundasın. Onu savaşımadan bırakmam. Çok ciddiym Mary.”

“Bu saçmalık,” dedi Bay Ellers, Georgiana’ya doğru bir adım atarak. “O *bizim* kızımız. Onun iyiliği için ne yapılacağına biz karar veririz.”

Thomas, Georgiana’nın omzuna dokundu. “Sanırım buna çoktan karar verildi. Ne dersin Georgiana?”

Ağlamaklı bir edayla, “Ben burada kalıyorum,” dedi Georgiana. “Teyzem ve eniştem beni burada istedikleri sürece gitmiyorum.”

“Elbette,” dedi Bayan Burton, kollarını kavuşturarak. Bay ve Bayan Ellers’a, sanki çok yakın akrabaları değilmiş de evinden kışkırlamak istediği iki fareymiş gibi dik dik baktı. Georgiana,

anne babasının hiç bu kadar küçük düştüğünü görmemişti. “Öyleyse konu kapanmıştır.”

Günün geri kalanı, tuhaf bir muğlaklıkla geçti. Georgiana’nın anne ve babası, Bayan Burton’la bahçede biraz daha konuştuktan sonra gittiler. Bayan Burton, üzülmeyi bırakıp Thomas ile yeğeni arasındaki minik gülüşmelerin farkında olduğunu imadercesine Georgiana’ya dik dik bakınca, kız gözlerini devirdi ve adama artık gitmesini söyledi.

Betty yerinden kıpırdamıyordu, üst kata çıkan Georgiana’ya neşeyle el salladı ve onu salonda bekleyip hattatlığı üzerinde çalışacağını söyledi. “Büyükkannemin arabaya ihtiyacı yok, bugün onun uyku günü, bu yüzden yanında istediğin kadar kalabilirim,” dedi. Bayan Burton, Emmeline’e banyoyu hazırlamasını emretti.

Teyzesi yukarı çıkmasına yardım ederken, Georgiana sefil bir şekilde özür dilemeye başladı. “Çok üzgünüm Bayan Burton. Daha iyi biri olacağıma söz veriyorum. Siz bana hep nazik davrandınız ve ben hep gaddarca karşılık verdim.”

“Sus şimdi. Sana sonra kızacağım Georgiana, şu an kendime kızmakla meşgulüm,” dedi teyzesi, yeğeninin gözyaşlarını silerek banyoya kadar ona eşlik etti.

Georgiana, sıcak suya bir kutsama ayini gibi daldı ve tüm gergin kaslarının gevşediğini hissetti. Üzerinden o kadar çok çamur aktı ki sanki dışarıda tek bir gece geçirmemiş de vahşi doğada haftalarca kamp yapmıştı.

Köprücük kemiğindeki yaralar, morumsu ve sarımsı çirkin lekelerle dönüşmüştü. Yüzünü ekşiterek parmaklarını üzerlerinde gezdirdi ve aklına, o yaralara sebep olan el geldi.

Thomas, Jeremiah'ın ne kadar kontrolden çıktığını bilse de onu kurtaracağına inanıyordu. Georgiana, adamın ne halde olduğunu bilmekle kalmayıp bizzat deneyimlemişti. Artık gerçekten de kendi evi olarak görebileceği bu güvenli yuvada, yavaş yavaş kendine geliyordu. Jeremiah defterini tamamen kapatmak için can atıyordu. Onun hakkında konuşmayı bırakmak, üstünü çizmek ve unutmak istiyordu.

Yine de onun aynı şeyleri, hatta daha kötülerini tekrar yapacağı fikrinden bir türlü kurtulamıyordu. Frances'in o gece kulübede başına geleni başkalarına anlatması pek mümkün değildi. Hatası olmasa da bunun açığa çıkması kızı mahvederdi. Ancak Georgiana kendi yaşadıklarını anlatabilirdi. Bir fahişe ya da bir yalancı olarak yaftalanması veya cemiyetin yarısının adamın tarafını tutacak olması umurunda değildi, insanların içine şüphe tohumları ekmek için buna değermişti. Belki kadınlar adama mesafeli davranır, ebeveynler de kızlarını Jeremiah'ın yanında bırakmak konusunda iki kez düşünürdü. Sosyete de kız hakkında dedikodular dönebilir, Thomas fikrini değiştirip bu ilişkiden vazgeçerse evlilik adayı bulmakta zorlanabilirdi. Hayatını heba etmenin birçok yolu vardı ama Georgiana, kendisi için neyin daha değerli olduğunu anlamıştı.

Artık bu hikâyenin nasıl bitmesi gerektiğini biliyordu.

Banyodan sonra, korkudan gözünü tam kapatamadı ve kısa bir uyku çekti. Günün geri kalanını ağır bir tedirginlik içinde geçirdi ve bunu genel bir sinirsel yorgunluğa bağlayan Bayan Burton'a gerçeği açıklayamadı.

Betty akşam yemeğine kalmıştı. Georgiana, teyzesinin tüm ısrarlarına rağmen pek bir şey yiyemedi. Betty, turtasını yerken ona endişeli gözlerle bakmayı sürdürdü.

Georgiana nihayet arkadaşıyla yalnız kalabilmişti, onu kenara çekip bir işler çeviriyormuş gibi kulağına fısıldadı. Kurduğu planı masanın üzerinde, turtası ile daha dokunmadığı pudingi arasında bir yerde tarif ederek anlattı. Betty biraz gergin görünüyordu ama ciddi bir şekilde başını salladı. Birkaç saat geçti, Burton'lar odalarına çekildikten ve Betty de uyumak için eve gitmiş gibi yaptıktan sonra, Georgiana kapının yanına oturdu ve tekerlek seslerini duymak için bekledi. Araba gelir gelmez sessizce yaklaşıp kendisini içeri attı. Araba hareket etmeye başlayınca tek kelime etmeden pencereden dışarı baktı, Betty uzanıp teskin edici bir şekilde elini okşayana kadar, Georgiana ne kadar gergin olduğunun farkına varamamıştı.

Gitmek istediği yere ulaştıklarında, "Teşekkür ederim Betty," dedi sakince. "Yalnız, bunu tek başıma yapmam gerek."

Arabadan indi ve geniş yolun son kısmını yürüdü, biraz titriyordu ama bunun gerginlikten mi, soğuk havadan mı yoksa yorgunluktan mı olduğunu anlayamadı. Saat geç olmasına rağmen, evin zemin katındaki birçok odanın ışığı hâlâ yanıyordu. Georgiana çekinerek kapıyı çaldı, bir anlığına kapının açılmasını ve sanki hiç orada bulunmamış gibi görünmeden kaçabilmeyi diledi.

Kapıyı bir hizmetçi açtı. Misafir geldiğini haber vermek için uzaklaşırken, Georgiana girişte bekledi. Kısa süre sonra hizmetçi geri döndü. Hanımefendisinin *rahatsız* olduğunu, onunla görüşmeyeceğini söyledi. Georgiana daha emrivaki bir şekilde sormayı ya da hizmetçiyi atlatıp evin içine doğru koşmayı düşündü ama bunun yerine teşekkür etti ve oradan ayrılıyor izlenimi vermek için geri dönüp gitti.

Arabaya dönmek yerine etrafa göz attı, uyanık bir bahçıvan tarafından fark edilip vurulmamayı umarak evin çevresinde tur

atmaya başladı. Arka bahçeye ulaştı, kapalı Fransız balkon pencerelerinden içeri bakınca aradığı kişiyi gördü.

Frances içeride oturmuş, arkadaşlarıyla akşam yemeği yiyordu. Mum ışığında asık suratlı ve bitkin görünüyordu, elinde bir kadeh vardı ve zarif elbisesi omuzlarından sarkıyordu. Jonathan ile Jane sohbet ediyorlardı. Cecily ise, konuşurken çatalını sallayan Christopher'ı dinliyordu. Loş ışıktaki, bir tür doğaüstü parıltıya bürünmüşlerdi ama Georgiana'nın bir zamanlar parçası olmak için can attığı bu manzara, şimdi ona daha farklı geliyordu. Gördükleri gençlik, canlılık ve ihtişam dolu insanlar değil, gerçek yaşlarının üzerinde yaşlanmış, genellikle mutsuz ve talepleri hiç bitmeyen insanlardı. Her şeye rağmen şimdi bile Frances'e kızamıyordu. Arkadaşı o kadar zayıf, o kadar hâlsiz görünüyordu ki yanak çukurlarına hafif gölgeler düşmüştü. Georgiana, birkaç ay ona ayak uydurmaya çalıştığı için, arkadaşının hislerinin sadece küçük bir kısmını anlayabilirdi. Bütün hayatını bu şekilde geçiren birinin yaşadıklarını, duygularını, ödediği bedelleri hayal dahi edemezdi.

Bir süre büyülenmiş gözlerle onlara baktı, sonra Frances başını kaldırdı ve ikisi göz göze geldi. Frances'in, kendisini görmezden geleceğini ya da belki babasının köpeklerini salıp onu oradan kaçtırmak isteyeceğini düşündü. Bunun yerine Frances sendeleyerek ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü. Kapıyı iterek açıp Georgiana'ya dik dik bakarken, arkadaşları onu izledi.

“Ne var?” diye sordu.

“Frances...”

Georgiana nereden başlayacağını bilmiyordu. Buraya kadar kararlı bir tutum sergilemiş olsa da şimdi sesi titriyordu. Jonathan yavaşça sandalyesinden kalktı ve hiçbir şey söylemeden temkinli bakışlarla Frances'in arkasında durdu.

"Gördüğün şey, Jeremiah ile benim aramda gördüğünü sandığın şey, romantik bir kucaklaşma değildi. Araya girmemiş olsaydın... şey, onun bana ne yapacağını düşünmek bile korkutucu geliyor. Oraya geldiğin için minnettarım. Farkında olmadan beni kurtardın. Yemin ederim, Jeremiah'la buluşmak için oraya gitmemiştim, onu değil, Cecily'yi arıyordum ve... o, benim üzerine yürüdü Frances."

Frances duyduklarını sindirirken derin bir nefes aldı. Konuşmadı ama Georgiana, kızın kendisine inandığını gözlerinden okudu, arkadaşının içindeki öfke azalırken omuzları düştü. Georgiana bir anlığına rahatlamıştı. Frances ona *inanmıştı*. Bundan emindi. Jonathan da inanmışa benziyordu. Adamın kaşları o kadar yukarı kalkmıştı ki kâküllerinin ardına gizlenmişlerdi. Jonathan sanki bir işaret arıyormuş gibi Frances'in yüzüne kilitlendi.

"Ayrıca... Özür dilemek istediğim bir konu daha var. Bana gerçekten ihtiyacın varken senin için iyi bir arkadaş olamadım. Her ne sebeple olursa olsun, Betty'ye ve bana yaptıklarını mazur göremem, yapmamış olmanı çok istesem de neden yaptığını anlıyorum. Bir de... Frances," ses tonunu düşürerek devam etti, "dün gece başıma gelenlerden sonra anladım. Kulübede, Jeremiah'ın sana da saldırdığını düşünüyorum."

Tepkileri ufak da olsa, Frances'in duruşu birden değişti. Doğruldu, omuzlarını dikleştirdi, başını hafifçe yana eğerek Georgiana'yı inceledi.

"Ne dediğini bilmiyorsun," dedi Frances, kelimeleri tane tane ve soğuk bir edayla söyleyerek. "Yerinde olsaydım, uydurduğun bu küçük fanteziyi tekrar dile getirmezdim."

Georgiana, şimdiye kadar katlandığı onca şeyden sonra, bu sözlerin kolayca canını yakmasına şaşırdı.

“Frances, bunu seni incitmek için söylemiyorum. Yani, beni mahvetmeye çalıştın, Betty’yi incittin. Sana çok kızmalıyım, zaten kızdım da ama bu çok daha önemli. Sırf bu yüzden kapına kadar geldim. Lütfen... Bu konuda yalnız olmak zorunda değilsin.”

Sıkılmış bir ses tonuyla, “Bu *her şeyin merkezinde olma* arzun sabrımı zorluyor,” dedi Frances. “Bu hikâyenin *ana kahramanı* sen değilsin Georgiana. İlgi çekici bir rolün bile yok. Neden böyle bir şey uydurduğunu, neden tüm dramlarını bana yansıttığını anlayabiliyorum...”

“Ben hiçbir şey uydurmuyorum,” dedi Georgiana, yanakları kızararak. “Onun yaptığı... *bana zarar verdi* Frances.” Elbisesinin yakasını kaldırdı. Frances yaraya baktı ama tek kelime etmedi ve istifini hiç bozmadı. Jonathan ise yara izlerini görünce irkildi ve başını yemek masasına doğru çevirdi. “O işte böyle bir adam. Bunu ikimiz de biliyoruz. Aramızda yaşananlara rağmen seni hâlâ önemsiyorum. Bence o pisliğin... adalete teslim edilmesi gerek. Bana yaptıklarını herkese anlatmak istiyorum. Senin hikâyeni anlatmayacağım ya da senden bunu yapmanı istemeyeceğim, kararı sana bırakıyorum. Ancak arkadaşşıma ihtiyacım var...” Sesi incel-di ve yutkunmaya çalıştı, “Bana destek vermeni istiyorum.”

Frances’in zayıflıktan tiksindiğini biliyordu ama elinde değildi, kendini o an çok *zayıf* hissetti. İki gündür düzgün uyuyamamıştı. Şu an hassas ve savunmasızdı. Frances ona sanki deliymiş gibi donuk bir şekilde baktıkça, tutarlı cümleler kurmak giderek zorlaşıyordu.

“Sana söyleyecek başka bir şeyim yok,” dedi Frances.

Georgiana, onun arkadaşlığını kaybettiğini anladı. Göğsünden vurulmuş gibi, tüm gücünü tüketen şiddetli bir ağrı hissetti. Yaz boyu süren dostlukları, paylaştıkları her şey bir günde son bulmuştu.

"Neden?" diye sordu, sesinin umutsuz bir rica gibi çıkmasından rahatsız olarak.

"Neden mi?" dedi Frances alayla. "*Neden* mi? Gerçekten, bana ve arkadaşlarıma musallat olabileceğini mi düşündün? Sonsuza kadar zengin, çevresi geniş ve önemli biri gibi numara mı yapacaktın? Bu asla senin dünyanın olmadı Georgiana. Sen sadece figüransın. Beni eğlendirdiğin için buradaydın ama artık bitti. İtibarımı çalmaya çalışan, eğlence ve ihtişam peşinde koşan, bu hayata ayak uyduramayıp başına iş açtığında etrafı suçlayan kızlarla takılmak hiç zevk vermiyor."

"Seni incitti Frances!" diye bağırdı Georgiana. "İkimiz de biliyoruz. *Jonathan* da biliyor. Sana doğruyu söylüyorum. Her ne yaşandıysa senin suçun değil. O adam tehlikeli ve eminim daha önce de kötü şeyler yapmıştır. Geçen yaz, *Kitty* denen şu kıza ne demeli? Peki ya *Annabelle Baker*? O durmayacak. *Jonathan*?"

Yardım için çaresizce *Jonathan*'a döndü. Adam solgun ve gergindi. Konuşacakmış gibi göründü ama sonra, gözlerini aman-sızca üzerine doğrultan Frances'e baktı, üzgün bir tavırla başını salladı.

Georgiana bu işte hepsinin hemfikir olduğunu fark etti, artık onlarla birlikte değil, onlara karşıydı. Frances ne derse gerçek o olacaktı, *Jonathan* aksini iddia etmezdi. Sonsuza dek bu yalanla yaşayacaklardı.

Georgiana dayanamadı. İkisini de iterek içeri daldı. Yemek masasının önünde durdu, yaşlı gözlerle önce *Cecily*'ye, sonra da *Jane*'e baktı.

"Doğruyu söylediğimi biliyorsunuz, değil mi? Neden karşı çıkmıyorsunuz? Neden tek bir kelime etmiyorsunuz? Siz benim arkadaşlarımdınız," dedi acıklı bir şekilde.

Cecily ağlıyordu, bir eliyle ağzını kapadı ama Georgiana'ya bakamadı. Jane ona bakıyordu ama bakışları tamamen ifadesizdi. Christopher ise rahatça sırtıtaçak kadar arsızdı.

Georgiana, onların önünde kendisini kriz geçiren bir çocuk gibi hissetti. Sanki bir kâbusun içine dalmıştı. Daha doğrusu, arkadaşlarının onunla ilgilendikleri uzun bir rüyadan uyanmış ve gerçeklerle yüzleşmişti.

Kollarını kavuşturarak, "Evimden defol," dedi Frances.

"Lütfen, Frances..."

"*Defol git evimden,*" dedi tekrar kız, her bir kelimeyi üstüne basa basa telaffuz ederek.

Georgiana odaya son bir kez göz gezdirdi, gerçek bir arkadaş olduğuna inandığı Jonathan'a baktı ama adam gözlerini yere dikince, kız mecburen pes etti.

Gözyaşlarından ötürü önünü görmekte zorlanarak odadan çıktı. Arkasından Christopher'ın zalimce, umursamaz ve küçümseyici kahkahasını duydu. Araba yoluna varmasına az kala tökezleyip sivri çakılların üzerine düştü, bitkinlik ve üzüntü onu bunaltmıştı. Yerde diz çöküp hıçkıra hıçkıra ağladı, ayağa kalkmak için uğraşmadı, bacaklarının kendisini taşıyamayacağını hissetti. Çıkardığı hayvani sesleri susturmak için elini ağzına götürdü ama içinde bir şey sarsılmıştı, ağlamaktan kendini alamadı.

Öfkeleneneceğini ve üzüleceğini tahmin etmişti ama saf bir yanı her şeyin yolunda gideceğini ummuştu. Jeremiah'ı ifşa etikten sonra, bir dereceye kadar Frances'le arkadaşlığını sürdürebileceğini düşünmek tam bir aptallıktı.

Frances, Jeremiah'ın kendisine yaptıklarıyla yüzleşemezdi, Georgiana da kararından vazgeçemezdi. Bu durumla baş etme tarzları farklıydı, herkesin kendi gerçekleri vardı. Georgiana'yı

hayatından çıkarmamak, onun doğruları söylediğini kabul etmek demekti ve Frances buna hazır değildi.

Georgiana hıçkırıklarını bastırmaya çabalarken, çakılların üzerinde çatırdayan ayak sesleri duydu. Betty aniden onu tuttu, kollarının arasına aldı, hasta bir bebekmiş gibi sırtını pıspışlayıp sakinleştirmeye çalıştı.

“Tamam, geçti,” diye mırıldandı. Georgiana’nın ağlamasına engel olmadı, hafifçe kızın kafasını okşadı. “Her şey düzelecek, göreceksin. Hani derler ya, en karanlık an... şeyden öncedir. Of, neydi o? Işıktan önce mi? Hayır, öyle değildi. Neyse, demek istediğim, hava şu anda karanlık ama sonsuza kadar böyle kalmayacak.”

E rtesi sabah Georgiana, tam on iki saat süren uykusundan, sersemlemiş ve gözleri şişmiş bir halde uyandı. Kuşluk vakti güneşinin altında küçük makyaj masasının başında bir süre oturup cesaretini toplamaya çalıştı. İşler çığırından çıkmıştı ama verdiği kararın arkasında duracaktı. Bunun için, tüm yaz boyunca sakındığı şeyi yapması, doğruları söylemesi gerekecekti.

İlk adım Bayan Burton'a açılmaktı.

Georgiana, Jeremiah ile arasında geçen tüm hikâyeyi anlattıktan sonra, "O bir alçak. Ahlaksız adam! Sana bunu yaptığına inanamıyorum, zavallım benim," dedi teyzesi ağlayarak. Bayan Burton olanların kısa özetini daha önce Betty'den duymuştu ama hikâyenin uzun hali onu derinden etkiledi. Georgiana tam tersinin olacağını beklerken, Bayan Burton'ı teskin etmeye başladı.

"Ben iyiyim Bayan Burton. Ya da... iyi olacağım. Ancak haklısınız, o bir alçak. Bir de şu var ki... bence herkes onun aşağılık biri olduğunu öğrenmeli."

"Emin misin?" dedi Bayan Burton, kızın eline uzanarak. "Bir kez duyuldu mu, geri dönüşü olmaz."

Kesin bir ifadeyle, "Biliyorum," dedi Georgiana. "Ancak bu durum onun için de geçerli. Bu kasabadaki herkese karşı itibarımı kaybedebilirim ama o da kaybedecekse, bunu denemeye değer."

“Tamam,” dedi Bayan Burton coşkuyla. “Pekâlâ, tanıdığım her saygın şahsiyete yazacağım. Ayrıca... o herifin *annesine* de yazacağım.”

Sesi o kadar sert çıkıyordu ki Georgiana teyzesini kendi tarafına çekmiş olmaktan fazlasıyla memnun kalmıştı. Kadın yeğenine karşı çıkabilir, onları utanç ve alay konusu olmaktan korumak için her şeyi gizli tutmasını isteyebilirdi. Komşular ne der diye yaşamına yön veren biri için tam aksini yapıyor olması, Georgiana’nın beklediğinin ötesinde bir cesaret ve sadakat göstergesiydi.

“Seni uyarmalıyım. İnsanlar kesinlikle dedikodunu yapacak Georgiana, hakkında pek çok şey uyduracaklar. Jeremiah tepkisiz kalmayacak, ailesi de isimlerini korumak için uğraşacaktır. Ancak haklı olduğumuzu biliyoruz. Umarım bu sayede biraz teselli bulursun.”

Sözüne sadık kalan Bayan Burton, neredeyse tüm gününü mektup yazmaya ayırdı, kocasının çalışma masasına çöktü ve çıkan sonuçtan memnun kalana kadar tekrar tekrar yazdı. Bay Burton uzun bir yürüyüş yapması için dışarı gönderilmişti, zira adam evden çıkmaktan oldukça memnundu. Georgiana kendisi için kâğıt ve mürekkep almak için uğradığında, Bayan Burton’ı sevgiyle başından öptü. Teyzesi biraz irkildi ve komik bir çığlık attı.

Georgiana üst kattaki odasına çıkıp Jonathan’a ve Cecily’ye mektup yazdı. Hatta bir tane de Annabelle Baker’a yazdı. Kızın, Aziz Lucy Tarikatı’nda olduğunu tahmin ederek mektubu oraya gönderdi. Boş bir çaba gibi görünüyordu ama bu iş bitene kadar duramazdı. Mektuplarına bir cevap beklemiyordu. Sadece, doğru olanı yapmak isteyen, gizli kalmış vicdanlarını ya da en

azından Jeremiah'dan kendisi kadar nefret eden yanlarını açığa çıkarabilmeyi umdu.

Son mektubu diğerlerine nazaran çok daha keyifle yazmıştı.

Sevgili Thomas,

Öncelikle sana bir kez daha teşekkür etmek istiyorum. Ayrıca şahane atına da en içten teşekkürlerimi gönderiyorum.

İkinci olarak, Frances ile olan bağımı temelli kopardığımı rahatlıkla söyleyebilirim. Güzelce vedalaşamadığımız için üzgünüm ama hiç endişelenme, Betty ve teyzem bana iyi baktılar, hatta biraz fazla üzerime düştüler. Bol bol tahıllı ekmek ve peynir yedirip banyo yaptırıldılar.

Banyo hakkında konuşmam rezillik sayılabilir, umarım ahlakını bir güzel bozmuşumdur.

Jeremiah hakkındaki gerçeği ifşa etmeye karar verdim. Bunu neden yaptığımı anlamanı bekliyorum. Umarım benimle ilişkenden ötürü lekelenmiş hissetmezsin. Öyle hissetsen de ben kendi fikirlerimin arkasında duracak, kimin ne düşündüğüyle ilgilenmeyecek ve benimle aynı fikirde olmayanları umursamayacağım. Frances farklı bir seçim yaptı, ancak bu yüzden onun hakkında kötü düşünemem. Bu işin doğru sayılacak tek bir çözüm yolu yok ama benim için tek doğru yol gerçekleri açıklamak.

Lütfen yakın zamanda uğra. Seni özledim, teyzemin bir daha evden çıkmama izin vereceğini sanmıyorum. Onun insafına kalırsam, kısa bir süre sonra bir ekmek ve peynir yığınının altında boğularak can verebilirim.

En içten sevgilerimle,

Georgiana

Cevap aynı akşam gelmişti.

Georgiana,

Seni kahramanca kurtarmak için onca zahmete katlandıktan sonra bu şekilde ölmen çok yazık olur. Lütfen gösterdiğim tüm gayreti boşa çıkarma, en azından bir süre daha hayatta kalmaya çalış.

Bu davanda seni destekleyeceğim. Seni her konuda koşulsuz destekleyecek bir takipçinim. Bir gün başbakan olmaya niyetlenirsen, asilzadelerin alaylarını görmezden gelir ve kasabayı baştan sona senin posterlerinle süslerim, çürük meyve ve sebze atmaya başladıklarında bile yanında dururum.

İyiliksever Bayan Burton'ın elinden ekmegi ve peyniri kapmak için bile olsa, en kısa zamanda ziyaretine geleceğim.

Banyoyla ilgili kısmı kibarca görmezden geliyorum.

Koşulsuz sevgimle,

Thomas

Hawksley'ler, Georgiana'yı akşam yemeğine davet edince, Bayan Burton biraz endişelendi. Kız, teyzesini haksız görmüyordu. Thomas'ın babasının yemekte bulunacağını ve korkulacak bir şey olmadığını anlatmaya çalıştı, bunun için harcadığı çaba zoruna gitmemiştir. Yaz boyu sergilediği çirkin davranışların cezası olarak, bir süre dışarı çıkmasına izin verilmeyeceğini düşünmüştü ama davet günü gelene kadar Bayan Burton yumuşadı. Zira özünde çok duygusal bir kadındı.

Kaygıları ortadan kalktıktan sonra, Bayan Burton mutlu görünüyordu. Georgiana'nın hazırlanmasına yardım etti, hatta ona en güzel mücevherlerinden bazılarını ödünç verdi.

Georgiana heyecanlıydı, yol boyunca içi içini yedi. Thomas'ın yaşadığı evi ilk kez görecekti. Yozlaşmanın tavan yaptığı çevrede aylarca gittiği partiler, büyük evlerin ihtişamlı görüntülerine

karşı onu hissizleştirmiş olsa da, Georgiana yine de her birini nefes kesici buluyordu. İç içe geçerek yeşil bir kemer oluşturmuş ağaçlarla iki yanı da çevrelenmiş, uzun ve dolambaçlı bir yoldan geçerek büyük bir mâlikanenin önüne vardılar. Evin dış cephesi, eskitme krem rengi taşla kaplanmış ve insan eli değmeden büyüyen sarmaşıklarla güzelce sarılmıştı. Arabayla, atlarla ve sürücüleriyle ilgilenmek için küçük bir hizmetçi ordusu üzerlerine üşüştü. Sadece onları görmek bile Georgiana'nın gözünün korkmasına yetmişti. Thomas evden dışarı çıkıp tüm içtenliğiyle gülümseyince kızın tüm korkusu uçup gitti.

Thomas, kızın elinden tutup arabadan inmesine yardım etti. "Sanıyorum ki onlardan eve kadar taşınmayı istesem, beni kaldırıp yemek masasına kadar havada götürürler," dedi Georgiana.

"Onu sadece ben isteyince yapıyorlar. *Sen* isteseydin, kendini yerde bulurdun."

Baba Hawksley, Georgiana'yı sevinçle karşıladı. Altmış kişiyi kolayca ağırlayacak kadar geniş ve havadar bir yemek odasına geçtiler. Thomas, babasıyla kızın edebiyat üzerine kolayca sohbet dalmasını gülümseyerek izledi. Ana yemekten sonra muhabbete ara verildi. Yaşlı adam boğazını temizleyip konuyu açtı.

"Geçenlerde teyzenizden bir mektup aldım Bayan Ellers. Dostumuz Bay Russell hakkında bazı şaşırtıcı şeyler yazmış."

Thomas şiddetle karşı çıktı. "O artık dostumuz değil. Keşke gerçekleri görmem bu kadar uzun sürmeseydi."

"Kendine karşı çok katısin Thomas," dedi babası. "Dünyadaki tüm kötülüklerden sen sorumlu değilsin."

Thomas içini çekti ve söylenenin aksini düşünüyormuş gibi başını iki yana salladı.

"Üzülerek söylemem gerekir ki, bir zamanlar Thomas ile Jeremiah'in dostluğuna benzer bir ilişkimin olduğu Bayan Eliza-

beth Russell'dan da bir mektup aldım. Jeremiah'ın iyi bir adam olduğunu, dürüst bir aileden geldiğini ve ortadaki tüm suçlamaların küstahça olduğunu açıklamış. Adınızı kullanmasa da sizi pek de güzel tasvir etmediğini söylemeliyim. Mektubu okumak ister misiniz?”

“Hayır, teşekkürler. Söyledikleriniz yeterli,” dedi Georgiana.

O mektubu okumanın bir faydası yoktu. Bunun olacağını zaten biliyordu ama Russell'ların söylentileri doğrudan dile getiremeyecek kadar utanacaklarını ummuştı.

Ciddi bir tavırla, “Öyle görünmeyebilir ama bu iyiye işaret Georgiana,” dedi Thomas, kızın elini tuttu. “Mevzu pek çok saygın aileden onlara ulaşmamış olsaydı bunu görmezden gelirlerdi. Jeremiah'ı savunma gereği duymaları, fikirlerine saygı duydukları bazı insanların *sana* inandığı anlamına geliyor.”

“Sanırım öyle. Yine de kasaba çapında bir iftiraya maruz kalmak kötü bir duygu.” Georgiana terledi, şarabından bir yudum alıp sakinleşti. “Bazen bu konuda yaygara kopardığımı düşünüyorum. Eminim pek çok kişi de böyle düşünüyordur.”

“Hayır. Siz sonuna kadar haklısınız,” dedi Bay Hawksley. “Her zaman size inanmayan birileri olur. Olayın doğruluğunu kabullenen ama zararsız, çocuksu bir eğlence olarak görüp umursamayan bir kitle de vardır. Ancak kimse sizin yerinizde olmak istemezdi. İşin özü de burada yatıyor, siz zarar gördünüz.”

Georgiana'nın eli, istemsizce boynundaki morluğa doğru seğirdi, yara izi kaybolmaya başlamıştı, ancak Jeremiah'ın açtığı asıl yara gözle görülür bir ize sahip değildi. Aniden ağlamaklı oldu, kendini tutmak için avucunu sıktı. Bay Hawksley, kızın sıkıntılı halini hemen fark etti.

“Lütfen gidip Porto şarabı getirir misin Thomas? Aslında, çalışma odamdakini de alabilirsin. Dolabın anahtarının nerede olduğunu biliyorsundur.”

Thomas, Georgiana'ya baktı ama itiraz etmeden ayağa kalktı ve odadan çıktı.

“Şu anda ne hissettiğinizi hayal edemiyorum Bayan Ellers,” diye devam etti Bay Hawksley, “Fakat sizi temin ederim ki Hawksley erkekleri yanınızdadır. Ayrıca bunu söylememe pek lüzum olmasa da Thomas sizden oldukça hoşlanmış gibi görünüyor.”

Adam bu sözleri, gözlerinde öyle hınzır bir parıltıyla söylemişti ki Georgiana kendisini tutamayıp güldü. Bay Hawksley tekrar ciddileşti.

“Thomas’ın omuzlarına çok şey yüklediğimi biliyorum. Şu anda keyifli görünebilirim ama kederli günlerim de oluyor. Aynı kayıpları kendisi de yaşamasına rağmen, Thomas hepsini atlattı. Size... ailecek yaşadığımız talihsizliği anlatmıştır. Uzun zamandır, birileriyle birlikteyken böyle keyifli olduğunu görmemiştim. Burada, Highbourne’da bir arkadaşını ağırlamamıştı hiç. Rahmetli eşim Rashmi hayattayken bu ev neşe doluydu. Karım, kalabalık aileye alışkındı. Buraya taşındığında kendisini boşlukta hissetti, bu yüzden oğulları için didinip durdu. Hiçbir şeyi kaçırmalarını istemiyordu. Önce Divali’yi kutlar, ardından hemen Noel hazırlıklarına başlardı. Her seferinde hizmetçilerin kafası karışırdı ama... Tanrım... Edward ve Thomas buna bayılırdı.” İçini çekti. “Kahkahalarla dolu o çocuk uzun zamandır aramızda değil. Kayıplarımız sonrası, koca evin içinde hayalet gibi gezinip durdu, uzun seyahatlere çıktı ve çok konuşmadı. Sadece bana eşlik etmek, çalışma odamda çürümemi engellemek için insan içine çıktı.” Hüzünle gülümsedi. “Hiç adil değil. Benim ona babalık etmem gerekirken, o bana etti. Bunları ona acıyasınız diye ya da sırtınıza bir yük daha bindirmek için söylemiyorum, ancak

onun yeniden hayat bulduğunu görmek harika bir duygu Bayan Ellers. Ona mutlu olma şansı tanıdınız. Size çok müteşekkirim.”

“Bazen, işe yaradığımdan çok sorun yaratıyorum,” dedi Georgiana sessizce. “Bu yaz pek iyi davranışlar sergilemedim Bay Hawksley. Bay Russell’la olanlar için kendimi suçlamamaya çalışıyorum ama bazen yaptığım onca yanlıştan sonra bunu hak ettiğimi düşünüyorum. Zaten çok şey atlatmış Thomas’ın da daha fazla canını sıkmak istemem.”

“Ah, sevgili evladım, daha önce neler yaşadığınız veya nasıl davrandığınız hakkında yorum yapamam ama kesinlikle biliyorum ki, Jeremiah Russell’ın yaptıklarından ötürü asla sorumlu tutulamazsınız. Thomas, zorluklardan çekinen bir adam değil. Siz bir sorun değilsiniz; bir baş belası da değilsiniz. Siz, oğlumun hoşlandığı kişisiniz. Onun kadar olmasa da, ben de sizden hoşlandım ve ikiniz birlikte olursanız, karşınıza çıkan her engeli beraberce aşacağınıza inanıyorum.”

“Ben... teşekkür ederim Bay Hawksley.”

Georgiana o kadar etkilenmişti ki ne yapacağını bilemedi, ayağa kalkıp onu yanağından öpmekle yetindi.

“Tamam, tamam,” dedi adam kızararak. Kızı uzaklaştırdı ama memnun görünüyordu.

“Thomas’ın şarabı araması epey sürdü, değil mi?”

“Evet,” dedi adam yumuşak bir sesle. “Hâlâ arıyordur. İçki dolabının anahtarı dört aydır kayıp.”

Bay Burton her zamanki gibi sessizdi. Ancak yeğenine desteğini göstermek için her yanından geçtiğinde, onun omuzlarını hafifçe sıkıyordu. Bu hareketi kelimelerden daha fazlasını ifade ediyordu. Georgiana bir sabah kütüphaneyi ziyaret ettiğinde, daha yeni teslim edilmiş gibi özenle paketlenmiş bir deste kitap buldu. Bay Burton, onları kendisinin aldığını ne onaylayacak ne de inkâr edecekti. Georgiana, Bayan Burton'a sordu. Kadın sadece içini çekip gözlerini devirince, eniştesinin onu neşelendirmek için bir yol aradığını ve mükemmel bir şekilde başardığını anladı.

Bayan Burton, Georgiana'yı büyük ölçüde affetmiş olsa da kiliseye gitmek konusundaki tutumu çok katıydı. Georgiana ertesi pazar St. Anne'e biraz çekinerek gitti. Cecily'yi, Jane'i ya da en kötüsü Frances'i görme ihtimalinden korkuyordu. Bayan Burton, yeğeninin topluluk içine çıkması ve saygın görünmesi gerektiğine inanıyordu, Jeremiah olayını artık herkes duymuştu. Georgiana, yüksek yakalı bir kıyafetin ve şapkasında fazladan birkaç beyaz kurdelenin kamuoyunu kendi lehine çevireceğini sanmıyordu ama yine de teyzesinin gösterdiği özene nezaketen ayak uydurdu.

Thomas onu desteklemek için kilisede olacaktı. Georgiana, Betty'nin de katılacağını biliyordu. Hemen yanında, çatık kaşlı

Bayan Burton ve mahcup görünse de her şeye rağmen yeğenini destekleyen Bay Burton duracaktı. Oldukça sıra dışı askerlerden oluşan küçük bir ordu, onurunu savunmaya hazırdı.

Kiliseye erken geldiler. Georgiana çok umursamasa da hava güzeldi. Işığı yaymaya başlamış ağustos güneşi, hafif bir sabah esintisiyle günü selamlıyordu. Kilise bahçesi, kır çiçeklerinden oluşan bir kakofoni içinde parılıyordu.

Georgiana içeri girip sırasına yerleşene kadar kafasını kaldırmadı. Gözleri neredeyse göz yuvalarında ters dönecekti. Teyzesi, utanılacak bir şeyleri olmadığını göstermek için önlerde oturmaları konusunda ısrar etmiş ama Georgiana göze çarpmayan bir yere geçmeleri için yalvarmış ve dediği olmuştu. Artık oturduğuna göre, içeri giren, koridorda bekleyen ve sıra arkalarında sohbet eden diğer kilise müdavimlerini izleyebilirdi. Thomas henüz ortalarda görünmüyordu. Büyükannesiyle birlikte gelen Betty, salonun diğer tarafından arkadaşına coşkulu bir şekilde el salladı.

Cecily içeri girdiğinde, Georgiana nefesinin daraldığını hissetti. Karşılaşma için hazırlandı ama boşuna endişelenmişti. Cecily onu görmemiş gibi yanından geçti ve yerine oturdu. Belki de gerçekten görmemişti. Jane içeri girdiğinde, Georgiana'nın olduğu yöne hızlı bir bakış attı ve yürümeye devam etti. Christopher, Georgiana ile göz teması kuran tek kişiydi. Dostane olmayan, şehvetli bir göz kırpmayla kızı ürküttü.

Bayan Burton, mektup yazdığı ve cevap aldığı kişiler hakkında durmadan konuşuyordu, ancak yeğeninin dinleyecek durumda olmadığını bildiği için kocasına dönmüştü. Georgiana ayin başlamadan hemen önce kapıya doğru son bir bakış attı ve o an donakaldı. Yüreği ağzına geldi. Frances Campbell, her

zamanki kilise şıklığıyla girişte duruyor, biraz cansız ve rahatsız görünüyordu.

Papaz kendi yerine geçmiş, İncil'in sayfalarını hızlıca çeviriyordu. Frances hâlâ olduğu yerde duruyor ve sanki birini bekliyormuş gibi arkasına bakıyordu. Geç kalan birkaç kişi de içeri girdi. Georgiana, Thomas'ın aralarında olmadığını fark edince biraz üzüldü, bu sırada Frances'in aniden canlandığını gördü. Kız, kapının dışında duran biriyle konuşuyordu. Georgiana kafasını uzattı ve adamın sadece kolunu görebildi. Adam, Frances'e doğru bir adım atınca, Georgiana onun kim olduğunu anladı.

Aniden ayağa kalktı, Bayan Burton ona merakla baktı.

"Ben sadece... Biraz hava almaya ihtiyacım var. Hemen dönerim."

Kadın, Georgiana'yı teselli edercesine koluna dokundu ama gitmesine karşı çıkmadı.

Georgiana oturdukları sıradan çıkıp kapıya yöneldi. Salonun hâlâ gürültülü olması, çok dikkat çekmemesini sağlamıştı.

Jeremiah, Frances'le birlikte girişin biraz aşağısında duruyordu. Kızın kendisini takip etmesi için ısrar ediyordu. Georgiana, adamı görünce içinde kabaran öfke ve nefret seline hazır değildi. Kaçmak, sonra gidip ona vurmak istedi. Ona vurmak ve sonra hızlıca kaçmak ve onunla bir daha asla karşılaşmamak istedi. Frances direniyordu, adam onu kendisiyle birlikte yürümesi için ikna etmeye çalışırken başını iki yana sallıyordu. Jeremiah birden kızı kolundan tuttu. Kimse rahatsız etmesin diye, kilise avlusunun diğer köşesine zorla götürdü.

Georgiana bir an tereddüt etti ama onları takip etti. Kısık sesle konuşuyorlardı, Frances âdeta tıslıyordu. Jeremiah'ın kollarını çatmasından ve Frances'in düşük omuzlarından, aralarındaki gerginlik hissedilebiliyordu ama tam olarak ne olduğu an-

laşılıyordu. Georgiana, onların barıştıklarını düşündü. Belki de Frances, adamın gözüne tekrar girmek için onun hikâyesini desteklemişti. Varlıklı ailelerin çoğu, Jeremiah'ı korumak için anlaşıyor ama Frances, kendisine kötü davranan bir adam için böyle büyük bir yalanı kabullenmiş miydi?

Georgiana, ağaçların arasından fark edilmeden yaklaştı. Jeremiah'ın sesi, sarhoş olduğunu ele veriyordu. Sanki saatlerce içmiş gibi kalın çıkıyordu ve adam kelimeleri yuvarlıyordu. Belki de gece hiç uyumamıştı, oldukça yorgun görünüyordu. Sesi gittikçe yükseliyordu ve yükseldikçe Frances ondan daha da uzaklaşıyordu.

“Olay kontrolden çıkıyor. İşimizi etkilemeye başladı. Bazı anlaşmalarımız iptal edildi. Kendi ailem bana *suçluymuşum* gibi davranıyor Frances. Buna bir son vermeliyim. Annabelle'den, o lanet manastırdaki herkesten ve hatta kızın ailesinden bile suçlayıcı mektuplar aldım. Sana kaba davrandığımı biliyorum, ben... bazı şeylerin beklediğimiz gibi gitmediğinin farkındayım...”

“*Beklediğimiz gibi gitmedi mi?*” Frances bu sözlerle inanamayarak karşı çıkmıştı. “Bence *tam olarak* beklediğin gibi gitti.”

“Lütfen Frances. Ben... çok zor durumdayım.” Adam yalaka bir hale bürünmüştü, Georgiana tiksintiyle yüzünü ekşitti. “Elimizdekine sahip çıkıp... olanları geride bırakamaz mıyız?”

“Arkasından ne geleceğini bile bile, birkaç güzel anıya sahip çıkmak *nedense* zor geliyor Jeremiah,” diye çıkıştı Frances.

“Ah, evet, *zavallı* Bayan Campbell. Tabii ki herkes, seni masumiyetin simgesi olarak görüyordur. Benim hakkımda olumsuz konuşursan, senin şu özel karakterin için söyleyecek çok şeyim olduğunu bilmelisin. Hiç kimse, anlatacaklarıma inanmakta güçlük çekmez.”

Soğuk bir tavırla, “Sus artık Jeremiah,” dedi Frances. “Kendini küçük düşürüyorsun. Endişelenmene gerek yok. Bu işe burnumu sokmayacağım.”

Georgiana, Jeremiah’in omuzlarındaki gerginliğin azaldığını gördü. Adam öyle sarhoştı ki durduğu yerde sallanıyordu. Georgiana, ona bakınca zengin, yakışıklı bir delikanlı değil, sarhoş bir serseri görüyordu. Bencil, şımarık, hatalarıyla hiç yüzleşmemiş, yüzleşince de ağlayarak tepki veren bir çocuk gibiydi. Frances de onunla aynı şeyi görüyormuş gibi adama bakıyordu.

Sessizce, “Gerçek olduğunu biliyorum,” dedi Frances, gözlerini adama dikti. “Dile getirmiyor olabilirim ama senin nasıl bir adam olduğunu anladım. George doğruyu söylüyor, biliyorum.”

Georgiana, gizlendiği ağacın gövdesini sıkıca kavradı. Frances’den bu sözleri duymasının, kendisi için ne kadar önemli olduğunu o âna kadar idrak edememişti.

“O... o iğrenç *sürtük*,” diye hırladı Jeremiah. Frances’in kolunu yeniden yakaladı. Kız kurtulmaya çalıştı ama adam gitmesine izin vermedi. Kızı daha da yakınına çekti. “O bir yalancı Frances, bana yalvarmaya gelen bir fahişe...”

“Bırak beni Jeremiah. Canımı yakıyorsun!”

Frances mücadele ediyor, adamın elinden kurtulmaya çalışıyordu. Jeremiah muzaffer bir edayla gülümsedi. Kızın kendisine karşı direnmesini ve bir sonuç alamamasını zevkle izliyordu. Georgiana kendisini daha fazla tutamadı.

“Bırak onu!” diye bağırdı.

Saklandığı yerden çıktı. Jeremiah şaşırarak etrafına bakındı. Frances bu fırsatı kullandı ve adamın elinden kurtulup geri çekildi. Jeremiah, Georgiana’ya döndü ve kim olduğunu anlayınca sinirli bir bakış attı.

“Sen! Beni mahvetmeye çalıştın kahpe!” diye bağırdı.

Jeremiah dengesizce kendisine doğru koşarken, Georgiana uzaklaşmaya çalıştı ama başaramadı. Adam kızı omuzlarından yakaladı. Georgiana kafasını kaldırdı, yakından bakınca gözlerinin kan çanağına dönmüş olduğunu fark etti. Adamın nefesi alkol ve sigara kokuyordu, kız ondan kurtulmaya çalışırken kokudan daraldı ve aniden portakal bahçesini hatırladı. Çığlığı boğazında takıldı. Adam körkütük sarhoştı, mantıklı düşünmekten çok uzaktaydı. Şu an söylediklerine karşı çıkmanın bir manası yoktu, zaten onu dinlemezdi. Georgiana bunun yerine, adamın elinden kurtulmak için çabaladı.

“Frances! Yardım getir!” diye bağırdı.

Jeremiah kızı sertçe itti, Georgiana yere düştü ve başını bir mezar taşına çarptı. Şakağına şiddetli bir ağrı girdi, yine de ayağa kalkmaya çabaladı. Yarı açık gözleriyle, Frances’in kaçtığını görebiliyordu ama Jeremiah onun peşine takılmıştı. Adama fırlatacak bir şeyler aradı, büyük bir çakıl taşı buldu ve var gücüyle ona fırlattı. Taş, adamın bacağına isabet etti, ona hiç zarar vermemişti ama onun dikkatini çekmesine ve Frances’in peşini bırakmasına neden olmuştu.

Georgiana, eski mezar taşından destek alarak doğruldu, bu sırada Jeremiah onun yanına çoktan varmıştı. Hızlı bir hareketle kızın kolunu sırtına doğru kıvırdı, o kadar sert büktü ki kız kolunun kırıldığını sandı. Adam sarhoş halde bile çok güçlüydü ve Georgiana bundan *nefret* ediyordu.

“İftiranı geri al,” diye tısladı adam. “Yalancı olduğunu itiraf et. Herkese gerçekte neler olduğunu anlat. Rızan olduğunu söyle.”

“Hayır,” dedi Georgiana, sesi titriyordu. Karşı çıkma aptallığı göstermesine içten içe şaşırdı.

Jeremiah sinirlendi, gözleri büyüdü ve kızın kolunu aniden burktu. Georgiana çığlık attı, net bir şekilde kolunun kırılma

sesini duydu. Daha önce hiç böyle bir çığlık atmamıştı. Yere yığıldı, acı içindeki kırık kolunu kucığına aldı, gözleri kapanırken kusacak gibi oldu. Jeremiah kendi yaptığı şeye şaşırmış görünüyordu, neredeyse özür dileyecekti. Kollarını iki yana açarak kıza doğru birkaç adım attı ama sonra, birdenbire ortaya çıkan Thomas adamın üzerine çullandı.

Thomas büyük bir hızla atıldığı için ikisi de yere düştü. Yerde mücadeleye devam ettiler, Jeremiah onu üzerinden atmaya çalıştı ama beceremedi. Thomas, kolunu Jeremiah'ın boğazına dayamış ve onu durdurmuştu. Kavga son bulmuş gibi görünse de Georgiana'nın gördüğü, ancak Thomas'ın göremediği bir şey vardı.

“Dikkat et!” diye bağırdı kız.

Thomas, Jeremiah'ın ceketinin içinden çıkardığı hançeri fark etti ve tam zamanında kendini geri çekti. Jeremiah titreyen elindeki hançeri, eski arkadaşına doğru savurdu.

“Sen aklını mı kaçırdın?” diye bağırdı Thomas. Ayağa fırlarken yanağındaki kesikten kan damlamaya başladı.

Jeremiah güldü. “Ben mi? Sana ne demeli? Yıllardır süren dostluğumuzu *bu kız* için mi harcıyorsun? Senin için yaptığım onca şeyden sonra... Her şeyimi almaya çalışıyorlar Hawksley. Gel... Gel de gününü göstereyim!” Ağzından tükürükler saçarak kükredi.

Georgiana onları dehşetle izliyordu, acıdan bayılmamak için sakince nefes alıp vermeye çalıştı.

“Saçmalama,” dedi Thomas, ellerini yavaşça yukarı kaldırarak.

Nefes nefese kalmış iki adam, bir süre birbirlerine baktılar. Jeremiah hançeri tutan elini bir kez daha kaldırdı, sonra birden bir patırtı duyuldu ve Jeremiah tökezleyerek yere düştü.

Betty, Jeremiah'in tepesinde beliriverdi. Kalın bir ağaç dalını bir kılıç gibi havada tutuyordu, ifadesi bir anda korkunç bir dehşete dönüşmüştü.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Tanrım, Tanrım. Onu öldürdüm mü?"

"Sanmıyorum," dedi Frances, tüm kilise cemaatini peşine takıp geri dönmüştü. Hepsi hayretler içinde bağırsıyordu. Frances soluklanmak için durdu, yorgunluktan iki büklüm oldu. Jeremiah'in yüzüstü yattığı yere doğru yürüdü ve botunun ucuy-la onu dürttü. "Ne yazık ki hâlâ nefes alıyor. Sadece bayılmış."

Tehlike geçince, derin nefes alıp verişleri daha da hızlanan Georgiana, kendini saldı. Gözlerinin önünde siyah noktalar dans ederken, Bayan Burton'ın çığlığını duydu. Thomas'ın kendisine sarıldığını hissettiği an, dünya karanlığa gömüldü.

Georgiana gözünü açtığı anda, kendisini kilise sıralarının birinin üzerinde yatarken buldu. Başının altında bir kumaş yığını vardı, başında dikilen Bay Burton'ın kıyafetine bakılırsa, adamın yazlık ceketi yastık görevi görmüştü. Bir yabancı, tahta parçaları ve kumaşlarla, kızın kolunu atele alıyordu. Georgiana'nın uyanmasını sağlayan, sarılan kolunun acımaya başlamasıydı.

"Ah," diye inledi.

Arkasında oturan Thomas, kızın diğer elini tuttu.

"Kırana kadar elimi sıkabilirsin," dedi, Georgiana ona bakmak için başını çevirdi. Adam endişesini gizleyemiyor ama hafifçe gülümsüyordu.

"Ne işe yarar ki?" dedi Georgiana, kolundaki atel sıkıca bağlanınca yüzünü buruşturdu ve güçlükle nefes aldı. "Parmakların kırılırsa, beş minik atel yapmak zorunda kalırız, bu sırada elimi sıkman gerekir ve böylece bitmeyen bir kemik kırma döngüsüne girmiş oluruz."

Son kumaş parçası da bağlanırken nefesi kesildi, kolunu saran adama dişlerini gıcırdatarak teşekkür etti.

"Doktora görünmelisiniz," dedi adam. "Sıkı olmadı ama şimdilik idare eder. Temiz bir kırık, dikkat edin."

"Hımm," dedi Georgiana, hâlâ kendine gelmeye çalışırken.

Bayan Burton, ağlamaktan kıpkırmızı olmuş gözlerle yeğnine bakıyordu.

Eniştesi ilk yardımcıyla el sıkışırken, teyzesine, “Onu tutukladılar mı?” diye sordu Georgiana.

Bayan Burton başını iki yana salladı, endişesi öfkeye dönüştü.

“Herkes senin için telaşlanmıştı. Bir adam onu gözlüyordu ama Jeremiah uyanmış ve onun elinden kaçmış. Polis geldiğinde o çoktan gitmişti.”

“Sanırım ailesinin Manchester’daki evine gidecek,” dedi Thomas, “Her şey unutulana kadar kapıyı kimseye açmazlar.”

Georgiana içini çekti ve Bayan Burton’ın itirazlarını duymazdan gelerek dikkatle doğruldu. Acıdan başı zonkluyordu. Elini kafasına götürdü, saçları kurumuş kanla keçeleşmiş ama kanama durmuştu. Kalabalığı taradı, kimse kiliseden erken ayrılıp hadisenin en ufak kısmını bile kaçırmak istemiyordu. Frances bir sırada oturuyordu, yanında Jane vardı, kolunu onun omuzlarına dolamıştı.

Thomas’a, “Frances’le konuşmak istiyorum,” dedi Georgiana.

Adam başıyla onayladı ve Frances’i getirmeye gitti, döndüğünde yalnız kalabilmeleri için Burton’ları kibarca uzaklaştırdı.

Frances sarsılmış görünüyordu, çok kızgındı. Georgiana konuşmak için onu yanına çağırmıştı ama söze nasıl başlayacağını bilmiyordu.

Neyse ki önce Frances konuştu.

“Günün kahramanı Betty oldu,” dedi şaşkın bir tavırla. Georgiana güldü, hareket etmek çok acıtınca aniden durdu. “Kiliseden çıktığını fark etmiş. Ona rastladığımda seni arıyordu. Ben diğerlerini getirmeye giderken, o sana doğru hızla yola koyuldu. Keskin olmayan bir nesne konusunda bu kadar usta olduğunu kim bilebilirdi?”

“O harika biri,” dedi Georgiana.

Frances omuz silkti. “Keşke Jeremiah’ı öldürseydi,” dedi. “Ya da Ces yayını yanında getirseydi. Senin öldüğünü sandım, başın kanlar içindeyken kendinden geçtin.”

“Ölmek için çok çabaladım.”

“Bu arada,” diye devam etti Frances, “bizi takip etmen çok aptalcaydı.” Gerginlikten eldivenleriyle oynuyordu. “Açıkçası, bu seni ilgilendirmiyordu.”

Alaycı bir gülümsemeyle, “Eh, sanırım hepimiz son zamanlarda bazı hatalı tercihlerde bulunduk,” dedi Georgiana.

Frances alınmış gibi kaskatı kesildi, sonra gözlerini devirip ayağa kalktı.

“Kendi adına konuş.”

Georgiana daha dik oturmaya çalıştı ama canı yandı.

“Artık arkadaş olmadığımızı biliyorum. Bir daha evine gelmeyeceğim. Ancak herhangi bir konuda konuşmak istersen ben hâlâ buralardayım.”

Frances duymazlıktan geldi. “Korkunç görünüyorsun. O elbiseyi yakmalısın.”

“Pekâlâ Frances,” dedi Georgiana, iç çekerek gözlerini kapattı. “Pes ediyorum.”

Uğraşmaya mecali yoktu. Onunla konuşmayı denemek bile aptalcaydı.

Gözlerini açtığında Frances’i görmemeyi bekliyordu ama kız hâlâ yanındaydı ve gergin görünüyordu.

“Sanırım... ben,” dedi biraz gayretle, “olayların bu noktaya gelmesine gerçekten üzüldüm. Jeremiah’ı çok yanlış tanıdım. Beni memnun eden bazı şeyler de oldu. Hayatta olmaktan bahsediyorum.”

Son bir kez başını salladı, gözyaşlarını gizlemek için hızla gözlerini kırptırdı ve sonra uzaklaştı.

Arkadaşlarının bulunduğu sıraya varana kadar, Georgiana onu izledi. Jane, Frances'e uzandı, sürpriz bir şekilde Frances de ona elini uzattı. Oturup Jane'e yaslandı ve kızın kollarının bir kez daha omuzlarını sarmasına ve saçlarına masum bir öpücük kondurmasına izin verdi.

Georgiana, Frances'in her şeye rağmen mutlu olmasını ümit etti. Bu kesinlikle sıra dışı bir durum olurdu ama Frances ile ilgili hemen hemen her şey zaten öyleydi.

Thomas, Georgiana'nın yanına oturdu.

"İyi misin?"

"Evet," dedi Georgiana, biraz kıpırdandı ve kolunda büyük bir acı hissedince yüzünü buruşturdu. "Ölmediğim için memnun olduğumu söyledi. Sanırım ondan özre en yakın duyabileceğim şey budur."

"Kafa travması yaşayan birine göre çok anlayışlısın," dedi Thomas. Kız ona gözlerini kısarak gülümsedi.

"Benim için silahlı bir adamla kavgaya tutuştuğun için sana teşekkür etmiş miydin?"

"Başkasına anlatırken, silahtan haberim olmadığı kısmı atlayabilirsin," dedi Thomas, kızın sağlam elini tuttu.

"Bu işten sıyrılacak, değil mi?"

Sesi titriyordu. Jeremiah'ın kendisini hâlâ korkutuyor olmasından nefret ediyordu. Bir partide veya düğünde onunla tekrar karşılaşabilir ya da tam da bu kilisede ona rastlayabilirdi.

"Tutuklanacağını sanmıyorum," dedi Thomas nazikçe, "Fakat artık herkes onun gerçekte kim olduğunu biliyor. Hemen geri dönemez. Ayrıca öfkeli mektuplar yazacak donanıma sahip

tek kişi Bayan Burton değil. Mesela, babam teyzenin kampanyasına katılma konusunda çok hevesli.”

Georgiana içini çekti ve sonra Thomas’a baktı. Tutuşan ellerine, adamın yüzündeki içtenliğe ve kendisini savunmak için ortaya atıldığında yüzünde açılan kesiğe dikkat kesildi.

“Yüzün kana bulanmışken oldukça hoş görünüyorsun,” dedi Georgiana. Adam güldü, öne doğru eğildi ve kızı alnından nazikçe öptü.

“Böyle hoş bir genç hanıma göre çok tuhaf ve rahatsız edici zevklerin var. Hadi, seni eve götürelim.”

Bay ve Bayan Gadforth, belki de bugüne kadarki en gösterişli davetlerini veriyorlardı. Koleksiyonları için gerçekten korkunç bir parça edinmişlerdi. Yurtdışında avlanmış bir kutup ayısı, bir ayının -ya da herhangi bir hayvanın- neye benzediği konusunda bir fikri yokmuş gibi görünen bir aile yakını tarafından doldurulmuştu. Hayvan, koridorun diğer ucundan kötü gözlerle bakıyor ve ona bakan herkesi -sanki uzun süredir evden uzak olan, savaştan yeni dönmüş oğullarıymış gibi davranan Gadforth'lar dışında herkesi- rahatsız ediyordu. Birkaç kadeh içkiden sonra çakırkeyif olan Bayan Gadforth, ayıya kendi kadehinden şarap içirirken yakalandı. Bay Gadforth, ona 'koruyucu maddeye zarar vereceğini' söyleyerek kızdı. Kadın, kocasına yelpazesıyla vurdu ve hiçbir şey olmamış gibi içki içirmeye devam etti.

Ayının tanıtımı nedeniyle gecenin *Kuzey Kutbu* temalı olacağını duyurmuşlardı. İngiliz hayal gücünün ruhuna uygun davranarak, oraya seyahat etmiş ve onlara gerçekçi bir tasvirde bulunabilecek birine danışmak yerine, Kuzey Kutbu'nun nasıl görünebileceğini kendi kafalarına göre uydurmuşlardı. Elmasuyundan yapılmış, maviye çalan bir *kutup kokteyli* servis ediliyor, dört kişilik bir müzisyen grubu yalnızca İrlanda tınılı coşkulu şarkılar çalıyor ve hizmetçiler eski püskü kürk başlıklar takıyorlardı.

Bayan Burton, tüm bunları son derece keyifli bulduğunu kocasına ve içkisini sımsıkı tutan, gerektiğinde gülümseyen Georgiana'ya tekrar tekrar ifade etti. Kızın kolu daha iyileşmemiştir. Kolu artık askıda olmasa da sürekli bir yerlere dayama ihtiyacı duyuyordu. Ara sıra acıyordu ama bunun kırıkta dolay gerçek bir acı mı, yoksa nasıl kıldığını tekrar hatırlaması sebebiyle sahte bir his mi olduğuna karar veremiyordu. Ne zaman geçmişini düşünse, midesine sert bir yumruk yemiş gibi hissediyor ve çok sıkı tutmazsa kolunun tamamen düşebileceği gibi garip bir fikre kapılıyordu.

Haverton Mâlikanesi'ndeki partiden bu yana, iki aydır sarhoş olmamıştı. Doktor kolundaki ateli düzeltirken, biraz sakinleştirici almıştı ama bunun sarhoşluktan sayılmaması gerektiğini düşünüyordu. Bir tane daha içmesine izin verilmeyeceğini bildiğinden, Bayan Gadforth'un tatsız kokteyli yudumlamaktan son derece memnundu, gerçi bu berbat karışımı tatmış biri için tek kadehte durmak o kadar da büyük bir başarı sayılmazdı.

Müzisyenler coşkulu bir şarkıya başlayınca, insanlar dans için koridorda sıraya girdi. "Dans edecek durumda mısın Georgiana?" diye hevesle sordu Bayan Burton.

Odanın ortasına doğru kollarını açarak, "Sanırım bu seferki ne katılmayacağım," dedi Georgiana.

Bayan Burton omuz silkti, Bay Burton'un elini tuttu ve onu kalabalığa doğru sürükledi.

Georgiana uzun süredir büyük bir sosyal aktiviteye katılmamıştı ve açıkçası bunu yorucu buluyordu. Artık kolayca saklanamıyor, herkes eğlenirken arkasında kendi başına takılıp içkisinin tadını çıkaramıyordu. Jeremiah ile yaşanan olaydan sonra, dedikodu ve entrikalara adı bolca karışmıştı. Sırf odaya girmesi bile, Bayan Gadforth'un ayısının ilk izleniminin yarattığı kadar yük-

sek bir fısıltı ve mırıldanma dalgası başlatmaya yetmişti. Şimdi dans başlarken bile, kendisi hakkında yapılan konuşmaları kolayca fark edebiliyordu. Onun hakkında sohbet etmek için birbirlerine doğru eğilen insanlar, Georgiana ile göz göze gelince bakışlarını kaçırıyordu. Bir zamanlar tam da bu evde sıkıntıdan patlamak üzere olduğuna inanamıyordu. Şimdi o kadar gergindi ki sessizlik için can atıyordu.

Kadehini bir sehpanın üzerine koydu ve hızla odadan çıktı. Ev, önceki ziyaretinde olduğu kadar loş bir ışıkla aydınlatılmıştı. Gadforth'ları savunmak için, "Kuzey Kutbu da oldukça karanlıktır, değil mi?" demişti Bayan Burton. Georgiana, evin katlarına önceden aşinaydı. Yolunu hiç şaşırmadan, karanlığın içinde soluk bir şekilde duran tanıdık bir Yunan sütununun yanına gidebildi.

Tüm olanlardan sonra, bu korkunç evde bir kez daha bir cumbada saklanıp bulunmamayı ummak ve müzik tıngırtılarına karışan mırıltıları dinlemek Georgiana'ya çok komik geldi. Buraya son geldiğinde yaşadığı dayanılmaz huzursuzluk, yerini, sırtını dayadığı duvarın sağlamlık hissine ve bu partide hiçbir aksilik olmayacağı güvencesine bırakmıştı. Kendisinden sadece kibar davranması ve Bayan Gadforth'un *penguen tartlarından* birini tatması beklenebilirdi (Bay Burton bir tane tart denemiş ve onun maviye boyanmış tavuk olduğunu söylemişti).

Koridorda ayak sesleri duydu, fark edilme riskini göze alarak saklandığı yerden başını uzattı. Yaklaşan kişiyi tanıyınca gülümsedi.

"Betty!" diye tısladı. "*Betty!* Buraya gel!"

"Ne? Neden oradasın?" Betty yüksek sesle cevap verince, Georgiana güldü.

"Tanrı aşkına Betty, sessiz ol! Saklanıyoruz," diye fısıldadı.

Betty onun sesini takip etti ve cumbaya vardı, eteğini beceriksizce yukarı çekip arkadaşının yanına tırmandı.

“Neden saklanıyorsun? Aman Tanrım, yoksa hâlâ onun hakkında mı konuşuyorlar? İnsanlar bana sorup duruyor ama o kadar çok anlattım ki her seferinde hikâyenin ortasında biraz kayboluyorum. Dürüst olmak gerekirse, adamın kafasından çıkan o korkunç sesi yeniden hatırlamak hiç eğlenceli değil,” dedi Betty.

Georgiana’ya bir kadeh taze kutup kokteyli ikram etti, kız hemen reddetti.

“Evet. Hâlâ konuşuyorlar. Onlar açısından bakmak gerek, bu olay yüzyıllardır burada yaşanan en ilginç şey.”

“Kendine haksızlık ediyorsun,” diye azarladı Betty ve Georgiana içini çekti.

“Haklısın. Asabi ve huysuzum, bu zavallı insanları ölü ayı partisinin tadını çıkarsınlar diye rahat bırakmalıyım.”

Betty başını salladı, arkadaşının alçakgönüllü davranışından memnun kalmıştı.

Georgiana’nın koluna nazikçe dokunarak, “Acıyor mu?” diye sordu. “Bir keresinde, daha çocukken ayak bileğimi kırdım ve aylarca, hatta belki yıl boyunca bacağımı sürüyerek gezdim. Büyükannem, her ağladığımda beni susturan tek şeyin bisküvi olduğunu söylüyordu. Daha fazlasını elde etmek için rol yaptığımı iddia etmişti. Acı duyduğumu belli etmemin tatlıyla sonuçlandığını anladığımda, daha çok numara yaptım. Aile doktoru beni kontrole geldi, tam bir vücut protezine ihtiyaç duyabileceğimi söyledi. Ruhsal bir hastalık olması ihtimaline karşı bir rahip çağırmayı bile düşündüler! İşin komik yanı, aynı şey büyükanneimin köpeğinin başına da geldi. Tabii onun için rahip çağırmayı düşünmediler, sanırım Lili’nin ruhu

için endişelenmemişlerdi ama o da çıkarı için, yani bisküvi için topallama numarası yapmıştı.”

“Sen gerçekten de etkileyici bir insansın,” dedi Georgiana.

“Hımm! Bu iyi mi yoksa kötü mü? Kulağa ‘büyüleyici’ kadar güzel gelmiyor, ya da ‘dokunaklı’... Ya da...”

Onu rahatlatmak için, “Bu harika bir şey,” dedi Georgiana. “Betty Walters, yanında olmak büyük bir zevk. Sonsuz bir eğlence kaynağısın. Dürüstçe söyleyebilirim ki bir sonraki sözlerinin ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yok.”

“Dürüst olmak gerekirse benim de yok,” dedi Betty, sesindeki korku o kadar doğaldı ki Georgiana güldü ve ona sarıldı.

“Hey! Koluna dikkat et,” dedi Betty, Georgiana onu bırakırken kızın suratı kıpkırmızı olmuştu. “Thomas geldi mi?”

“Daha gelmedi.”

Georgiana gülümsemesine engel olamadı, kendini tutmak için dudaklarını büzdü.

“Sence yapacak mı? *Teklif edecek* mi? Burada mı eder? Of, umarım teklif eder Georgiana. Zamanı gelmişti, sizi gören herkes birbiriniz için yaratılmış olduğunuzu anlar. Seni ışıltılı bir gelinlik içinde hayal edebiliyorum, gerçi belki başka bir kilise seçersiniz. St. Anne’in banklarında kan izlerin hâlâ duruyordur ve herhalde düğün gününde kendi kanını görmek istemezsin. Highbourne Mâlikanesi’ne yerleştiğinde beni mutlaka yatıya çağır. Güneye bakan bir oda istiyorum, çünkü büyükannem o odaların en iyi, en çok talep gören odalar olduğunu söylüyor.”

“Daha teklif etmedi Betty. Burada, Bay ve Bayan Gadforth’un tuhaf arkadaşları ve özgür kâşifler gibi giyinmiş hizmetçileri önünde teklif ederse, onu şiddetle reddederim,” dedi Georgiana gülerek.

Thomas ona henüz evlilik teklifinde bulunmamıştı ama kız hiç endişeli değildi, ortada şüpheye düşeceği bir durum yoktu.

Kolunun kırıldığı günden beri neredeyse hiç ayrılmamışlardı. Hawksley'lerde pek çok akşam yemeğine davet edilmiş, Thomas da bir o kadar Bayan Burton'ın yemek masasında bulunmuştu. Sabah yürüyüşleri için birkaç kez Bay Burton'a eşlik etmişler, Thomas'ın atlarıyla kısa gezintilere çıkmışlar, eve mutlulukla ve kupkuru yüzlerle dönmüşlerdi. Thomas, en sevdiği piyanosunda kendini müziğe kaptırıp kız için bir şeyler çalarken, Georgiana onu büyülenmiş bir şekilde izlemişti.

Mâlikanenin büyük kısmı uzun süredir kapalı tutulmuştu ama Georgiana'nın her ziyaretinde sanki yeni bir bölümünü açıyorlardı. Thomas ona hikâyelerini anlatırken odalar yeniden hayat doluyordu.

Thomas, Georgiana'yı bahçelerin arasından geçirip kardeşi için yaptığı ağaç eve ve çocuk olmayı unutmadan önce beraber oynadıkları tüm gizli saklı yerlere götürmüştü. Eskiden oturma odası olarak kullanılan odadaki şöminenin üzerindeki, annesinin kahverengi ve mavi tonlarında, sabırlı ve ciddi görünen portresini göstermişti. Sonra farklı bir tablo çıkarmıştı, babasının Hindistan'da evlendiklerinde yaptırdığı bir resimdi. İki de parlak ipeklerle, altın takılarla ve çiçeklerle bezenmişti.

Bu tabloda annesi gülümsüyordu.

Thomas, Highbourn'un derinlerinde duran kütüphaneyi daha geçen hafta açtırmıştı. Georgiana birden içinde kaybolmuş, odadaki her rafa göz gezdirmiş, klasikleri eline alıp incelemiş, dokunmaya kıyamadığı bazı güzel baskıların sırtlıklarını büyük bir saygıyla izlemek zorunda kalmıştı. Kitapların yarısı Thomas'ın annesine aitti, ele alınınca sanki uzun zamandır açılmamış gibi küçük toz bulutları çıkarmışlardı. Georgiana en sevdiği romanın özetini Thomas'a anlatmıştı. Öyle sürükleyici bir Gotik romandı ki kız bütün bir gecesini babasının masasında bu

romanı okuyarak geçirmiş, ne yaptığını ancak pencereden bakıp şafak söktüğünü görünce fark etmişti. Thomas, kızın elindeki kitabı nazikçe kapatmış, elinden almış ve kızı öpmüştü. Daha önceki gizli saklı öpücüklerin tutkusuyla değil, şefkatle ve yaşanacak güzel günleri müjdelercesine öpüşmüşlerdi.

Gülerek, “Buraya bir sedir taşıyoruz,” demişti Thomas. “Bütün gece masa başında okumak, insanın boynunda korkunç ağırlara neden olur.”

Betty evlilik konusunu kapatmamıştı. Georgiana, koridorda ayak sesleri duyana kadar nedime elbiseleri, çiçek aranjmanları ve dans edilecek en romantik müzikler hakkında anlatılanları dinledi ve birden tam önlerinde Thomas beliriverdi.

Tedirgin bir tavırla, “Hey! Senden bahsetmiyorduk,” dedi Betty. Georgiana kaşlarını kaldırdı.

“Bunu duymak sevindirici,” dedi Thomas. “Bayan Burton ortadan kaybolduğunuzu ve sizi büyük ihtimalle nahoş bir yerde bulacağımı söyledi.”

Destek olurcasına, “Burası nahoş bir yer değil Thomas, bir cumba,” dedi Betty. “Konuşmanız için sizi yalnız bırakayım.”

Oturduğu yerden inerken, Georgiana’ya abartılı bir şekilde göz kırptı ve ardından aceleyle partiye doğru uzaklaştı.

“Ne konuştuğunuzu bilmem gerekiyor mu?” diye sordu Thomas, Georgiana’nın tek koluyla zarif bir şekilde cumbadan inebilmesi için kolunu uzattı.

Georgiana ayağa kalkarken elbisesini düzeltti.

“Ben de ne hakkında olduğunu bilmek istemedim ama hepsini dinlemek zorunda kaldım. İyi kalpli biri olduğum için seni buna dahil etmeyeceğim.”

“Çok memnun oldum. Akşamın keyifli geçiyor mu?”

“Pek sayılmaz,” dedi Georgiana. “Yine de günden güne belirgin bir şekilde düzeliyor.”

“Harika bir haber,” dedi Thomas. Georgiana, adamın yüzüne bakmadan onun nasıl hissettiğini anlamıştı. “Dinle, senden bir iyilik isteyeceğim. Umarım seni fazla zorlamaz.”

Oturma odasına yaklaştıklarında temkinli bir şekilde, “Nedir?” diye sordu Georgiana. “Eğer istediğin senin adına kokteyli içmekse bunu yapmayacağım. Ayısına içirmesi için Bayan Gadforth’a verebilirsin.”

“Tanrı’ya şükür,” dedi Thomas. “Kadehimi bir heykelin arkasına bıraktım ve hemen bana bir tane daha vermeye çalıştılar.”

“Uzatmadan söyle hadi, benden ne istiyorsun?”

“Pekâlâ. Hâlâ yaralı olduğun için seni çok rahatsız edeceğini biliyorum ve son zamanlarda sosyete hayatını çok sıkıcı bulmaya başladığının da farkındayım. Ancak bu gece seninle dans etmek gibi bencilce bir isteğim var. Ne dersin?”

Georgiana’yı elinden öptü, Georgiana gözlerini devirdi ve iyiliksever bir tavırla içini çekti.

“Hadi öyleyse. Sana karşı koymak mümkün mü? Sanırım kısa bir dansı kaldırabilirim.”

Sevgili Bayan Ellers,

Mektuplarını aldım. Lütfen daha fazla gönderme. El yazın o kadar kötü ki yazmak senin için çok çetin bir iş olmalı, kendine zarar vermeni istemem. Eminim Betty'ye de cevap yazdığını biliyorsundur, artık o konudaki ısrarından da vazgeçebilirsin. Cevap yazmayı alışkanlık haline getirmeyi hiç düşünmüyorum.

Son notuna cevaben, evet diyorum. Bayan Woodley ve ben, mart ayındaki düğününe katılacağız. Babam yurt dışında, annem de Bath'taki arkadaşlarında kalıyor. Her ikisi de sonsuza kadar uzakta kalmayı düşündüklerinden törene katılmayacaklardır.

Frances Campbell

Not: Yeri gelmişken belirtmek isterim ki Jane'in davetiyesini benim evime göndermen çok küstahça bir hareket. Kulağına ne çalındı bilmiyorum ama Jane kesinlikle burada yaşamıyor.

Ek bir not: Jane, içinde çok hasta görüldüğün için yeşil kurdele takmamayı tavsiye ediyor. Ayın sekizinde görüşürüz.

Yeşil takma Georgiana.

Ciddiyim.